

AMANDA
QUICK

*Frumoasa
si Bestia*

AMANDA QUICK
Frumoasa și Bestia

Traducere din limba engleză
Alina Rogoian

capitolul 1

Era o scenă parcă desprinsă dintr-un coșmar. Gideon Westbrook, viconte de St. Justin, se opri în prag și își aruncă privirea în mica și vesela anticameră a iadului.

Erau oase peste tot. Cranii ce rânjeau sălbatic, coaste și femururi zdrobite erau împrăștiate haotic precum o grămadă de gunoaie drăcești. Bucăți de piatră cu dinți și degete de la picioare și alte fragmente fără noimă încastrate în ele erau îngrămădite pe pervazul ferestrei. Un vraf de vertebre zăcea pe podea într-un colț.

În mijlocul acestei dezordini teribile se afla o siluetă zveltă cu un șorț pătat. O bonetă de muselină albă era cocoțată strâmb peste coama sălbatică și încălțată de cărlionți castanii. Femeia, evident tânără, era așezată la o masă grea de mahon. Spatele ei îngust și grațios era întors spre Gideon. Realiza o schiță, cu întreaga atenție concentrată asupra a ceva ce părea a fi un os lung încastrat într-o bucată de piatră.

De unde stătea el, Gideon observă că nu purta verighetă pe nici unul dintre degetele suple ce țineau condeiul. Era deci una dintre fiice, nu văduva răposatului reverend Pomeroy.

Exact ce îi lipsea, își spuse, o altă fiică de paroh.

După ce ultima murise, iar tatăl ei îndurerat părăsise acele locuri, tatăl lui Gideon numise un nou preot în sat, reverendul Pomeroy. Dar când acesta își dăduse sufletul, cu patru ani în urmă, Gideon, care între timp preluase moșiile tatălui său, nu se obosise să-i caute un înlocuitor. Gideon nu era deosebit de interesat de binele spiritual al locuitorilor din Upper Biddleton.

Grăție unei înțelegeri încheiate între Pomeroy și tatăl lui Gideon, familia Pomeroy continuase să locuiască în casa parohială. Își plăteau chiria la timp și asta era tot ceea ce conta pentru tânărul aristocrat.

Mai zăbovi o clipă cu privirea asupra scenei din fața lui, apoi se uită prin încăpere în căutarea persoanei care lăsase deschisă ușa casei parohiale, oricine ar fi fost ea. Cum nu apăru nimeni, își scoase pălăria și păși în micul hol. Briza vioaie ce bătea dinspre mare îl urmă înăuntru. Era sfârșit de martie și, deși vremea era neobișnuit de caldă pentru această perioadă a anului, aerul mării era încă înțepător.

Imaginea tinerei așezate printre oasele învechite împrăștiate prin toată camera îl amuza și îl intriga deopotrivă. Traversă holul în liniște, având grijă ca cizmele lui de călărie să nu facă zgomot pe podeaua de piatră. Era un bărbat masiv, unii spuneau monstruos, și învățase cu mult timp în urmă să se miște fără un sunet, într-o încercare zadarnică de a compensa acest lucru. Atrăgea oricum destule priviri.

Se opri în pragul ușii, studiind-o pe femeia întoarsă cu spatele. Când deveni evident că era prea cufundată în schița ei pentru a-i observa prezența, spulberă fără să vrea vraja.

- Bună dimineța, spuse el.

Tânăra țipă speriată, scăpă condeiul din mână și sări în picioare. Se răsuci pe călcâie spre nou-venit, cu o expresie de groază întipărindu-i-se pe față.

Gideon era obișnuit cu această reacție. Nu fusese niciodată un bărbat chipeș, iar cicatricea profundă care-i brăzda falca stângă sub forma unui fulger nu-i îmbunătățea cu nimic aspectul.

- Tu cine naiba ești?

Fata își ținea acum ambele mâini la spate, străduindu-se în mod evident să-și ascundă desenele în spatele a ceva ce părea a fi un jurnal. Expresia de șoc din ochii ei uriași, de culoare turcoaz, se transforma rapid în suspiciune.

- St. Justin.

Gideon îi oferă un zâmbet de o politețe rece, cât se poate de conștient de efectul acestui gest asupra cicatricei. Așteptă ca ochii ei incredibil de strălucitori să se umple de repulsie.

- St. Justin? Lord St. Justin? Vicontele de St. Justin?

- Da.

O expresie de ușurare enormă, nu de dezgust, licări în ochii ei albastru-verzui:

- Slavă Domnului!

- Rareori sunt întâmpinat cu un asemenea entuziasm, murmură Gideon.

Tânăra se aruncă brusc înapoi în scaun. Îl privi supărată:

- Dumnezeu bun, milord, m-ați speriat teribil! Oare ce vă veni să intrați așa furiș peste oameni?

- Dacă te neliniștește gândul de a fi deranjată de oaspeți nepoftiți, fără îndoială ar fi mai bine să-ți ții ușa încuiată, zise el aruncând o privire cu subînțeleș peste umăr, spre ușa deschisă a casei.

- O, vai. Probabil că doamna Stone a deschis-o mai devreme. Ea crede cu tărie în aerul proaspăt, să știți. Intrați, vă rog, milord. Sări din nou în picioare și luă două volume groase de pe singurul scaun liber din încăperea. Stătu nehotărâtă preț de o clipă, căutând prin învâlmășeala de obiecte un spațiu suficient de mare cât să le cuprindă. În cele din urmă, oftând ușor, renunță și aruncă nepăsătoare cărțile pe podea: Vă rog să luați loc.

- Mulțumesc.

Gideon înaintă cu băgare de seamă și se așeză prudent pe scăunelul cu spătar în formă de scut. Stilul epocii în materie de mobilier era unul delicat, deloc potrivit pentru dimensiunile și greutatea lui. Constată însă ușurat că scaunul rezistă.

Coborî privirea spre cărțile care se aflaseră recent acolo. Prima era *Teoria Pământului* de James Hutton, iar cealaltă era *Ilustrații ale Teoriei lui Hutton despre Pământ* de Playfair. Acestea, în combinație cu încăperea plină de oase, explicau multe. Gazda lui era pasionată de fosile.

Poate că obișnuința ei de a se afla printre cranii albite și rânjitoare explica de ce nu se speriasse de chipul mutilat, decise Gideon cu amărăciune. Era evident că se simțea în largul ei printre imagini hidoase. O studie în vreme ce ea își făcu de lucru strângând ce mai rămăsese

din desenele și notițele ei. Domnița era neobișnuită, și asta era puțin spus.

Coama neîmblânzită îi scăpase de mult de sub strânsoarea bonetei și a celor câtorva agrafe ce fuseseră înfipite la întâmplare în ea. Claia deasă, în neorânduială, se unduia ca un nor moale, cu contururi vagi, în jurul chipului ei.

Cu siguranță nu era frumoasă, nici măcar deosebit de drăguță, cel puțin nu după standardele contemporane. Zâmbetul ei era însă extraordinar, încărcat de energie și vitalitate, la fel ca tot restul persoanei sale. Gideon observă că doi dinți mici și albi se încălecau puțin în față. Fără a înțelege de ce, găsi că efectul era fermecător.

Nasul îngust și ascuțit și pomeții înalți, în combinație cu inteligența vioaie din ochii ei spectaculoși, îi dădeau un aer agresiv, iscoditor. În mod evident, nu era genul de femeie timidă, rușinoasă sau mironosită, decise Gideon. Cu o asemenea femeie, știai întotdeauna exact cum stăteau lucrurile. Asta îi plăcea.

Fața ei îi amintea de o pisicuță deșteaptă; simți brusc impulsul de a o mângâia, dar se stăpâni. Știa din experiență că fiicele de parohi erau adesea mai periculoase decât păreau. Fusesse mușcat rău o dată și se învățase minte.

Ghici că gazda lui avea puțin peste douăzeci de ani. Se întrebă dacă lipsa unei moșteniri o împiedicase să-și găsească un soț sau dacă pasiunea ei evidentă pentru oase vechi îi descurajase pe potențialii pretendenți. Prea puțini gentlemen ar fi fost tentați să ceară mâna unei femei care manifesta mai mult interes față de fosile decât față de flirt.

Privirea lui Gideon alunecă rapid peste restul corpului ei, remarcând rochia de muselină cu talie înaltă care probabil avusese cândva nuanța bronzului, dar pălise de mult într-un ton vag de maro. O cămășuță plisată acoperea decolteul cuminte.

Cămășuța și șorțul ce o acoperea cu totul lăsau mult loc imaginației. Chiar și așa, Gideon păru să distingă o pereche de sâni delicați și rotunzi și o talie subțire. O privi atent în vreme ce fata ocoli rapid masa pentru

a se așeza din nou pe scaun. În clipa în care trecu în grabă pe lângă marginea mesei, muselina ușoară se mulă pentru scurt timp în jurul unui șezut ce părea înzestrat cu rotunjimi generoase.

- M-ați luat prin surprindere, după cum vedeți, milord. Tânăra ascunse alte câteva schițe în spatele unui exemplar din *Revista Societății de Fosile și Antichități*. Se încruntă muștrătoare spre Gideon. Îmi cer scuze pentru aspectul meu, dar cum nu mă așteptam să sosiți în dimineața asta, e oarecum de înțeles că nu m-am îmbrăcat pe măsura ocaziei.

- Nu-ți face griji pentru aspectul dumitale, domnișoară Pomeroy. Te asigur că nu mă deranjează. Gideon își permise să ridice o sprânceană în semn de întrebare politicoasă. Ești domnișoara Harriet Pomeroy, nu-i așa?

- Da, desigur, milord, confirmă ea roșind. Cine altcineva să fiu? Probabil mă considerați o fetișcană prost crescută. Este adevărat, mătușa mea mă tot ceartă pentru lipsa bunelor maniere, însă, vedeți dumneavoastră, o femeie aflată în situația mea nu poate fi niciodată prea grijulie.

- Înțeleg, rosti Gideon rece. Reputația unei tinere este un bun fragil, iar fiica unui paroh e cu atât mai mult în pericol, nu-i așa?

- Poftim? făcu ea nedumerită.

- Poate ar trebui să chemi o rudă sau pe menajera voastră să ne țină companie aici. De dragul reputației dumitale.

- Reputație? Harriet clipi, ochii ei albastru-verzui lărgindu-se de mirare. Cerule, nu mă refeream la reputația mea, milord! Nu am fost niciodată în primejdia de a fi luată cu de-a sila, în toată viața mea, și cum am deja aproape douăzeci și cinci de ani, nu se întrezăresc motive serioase de îngrijorare în viitor.

- Mama ta nu s-a obosit să te avertizeze în privința pericolului reprezentat de străini?

- Nu. Harriet zâmbi melancolică. Tatăl meu spunea despre mama că era un înger în carne și oase. Era binevoitoare și primitoare cu toată lumea. A murit într-un accident de trăsură cu doi ani înainte să ne mutăm

în Upper Biddleton. Era în toiul iernii, iar ea ducea haine călduroase pentru săraci. Tuturor ne-a fost teribil de dor de ea, multă vreme. În special tatei.

- Înțeleg.

- Dacă vă faceți griji în privința manierelor, milord, mă tem că nu vă pot ajuta, continuă Harriet pe un ton relaxat. Mătușa și sora mea s-au dus în sat la cumpărături. Menajera e pe undeva prin preajmă, dar nu-mi imaginez că ar fi de mare ajutor în cazul în care ați amenința totuși să mă luați cu de-a sila. I se face rău la cel mai mic semn al unei crize.

- Ai dreptate în privința asta, spuse Gideon. Cu siguranță nu i-a fost de mare ajutor nici ultimei tinere care a locuit în această casă.

- O, deci ați cunoscut-o pe doamna Stone? întrebă ea, cu interesul stârnit.

- Ne-am întâlnit acum câțiva ani, când locuiam în zonă.

- Desigur. Tot ea a fost și menajera ultimului preot, nu-i așa? Am moștenit-o cu tot cu această casă parohială. Mătușa Effie spune că e o prezență extrem de deprimantă și sunt în general de acord cu ea, dar tata ne îndemna mereu să fim miloase. Potrivit lui, nu putem s-o dăm afară fiindcă nu ar avea șanse să-și găsească altceva de lucru în zonă.

- O atitudine demnă de toată lauda, care însă îți aruncă în cârcă o menajeră greu de suportat, doar dacă nu cumva doamna Stone s-a schimbat considerabil de-a lungul anilor.

- Se pare că nu. Vede doar răul în toate. Dar tata a fost un om bun la suflet, chiar dacă i-a lipsit simțul practic. Eu mă străduiesc să trăiesc mai departe cum ar fi dorit el, deși uneori e foarte dificil. Harriet se aplecă în față și își puse mâinile una peste alta. Însă asta nu e important în momentul de față. Dați-mi voie să mă întorc la subiectul care ne interesează.

- Chiar te rog.

Gideon își dădu seama că începea chiar să se simtă bine.

- Când am spus că nu pot fi prea grijulie mă refeream la necesitatea de a proteja ceva infinit mai important decât reputația mea, milord.

- Mă uimești. Ce ar putea fi mai important decât asta, domnișoară Pomeroy?

- Munca mea, desigur. Se lăsă pe spate în scaun și îl fixă cu o privire încărcată de semnificații. Sunteți un om de lume, milord. Nu încapă îndoială că ați călătorit mult. Ați văzut viața așa cum e, cum s-ar spune. Probabil știți foarte bine că peste tot se ascund nelegiuiri fără scrupule.

- Chiar așa?

- Fără îndoială. Vă pot asigura că există unii care mi-ar fura fosilele și ar pretinde că sunt propriile lor descoperiri fără nici o tresărire de remușcare. Știu că trebuie să fie dificil pentru un gentleman onorabil și de viță nobilă ca dumneavoastră să creadă că unii indivizi ar fi în stare să se coboare la așa ceva, dar lucrurile astea se întâmplă. Realitatea e realitate. Trebuie să fiu permanent în gardă.

- Înțeleg.

- Bun, deci. Nu vreau să par excesiv de bănuitoare, milord, dar vă puteți dovedi cumva identitatea?

Gideon încremeni. Cicatricea de pe fața lui era un semn distinctiv suficient pentru majoritatea oamenilor, în special acolo, în Upper Biddleton.

- Ți-am spus că sunt St. Justin.

- Mă tem că trebuie să insist să-mi oferiți o dovadă. După cum spuneam, trebuie să fiu cât mai precaută posibil.

Gideon analizează situația, neștiind dacă să râdă sau să blesteme. Incapabil să decidă, vârî mâna în buzunar și scoase o scrisoare.

- Dumneata mi-ai trimis asta, cred, domnișoară Pomeroy. Cu siguranță, faptul că se află asupra mea demonstrează limpede că eu sunt St. Justin.

- O, da. Scrisoarea mea. Zâmbi ușurată. Deci ați primit-o. Și ați venit imediat. Știam eu că așa veți face. Toată lumea spune că nu vă interesează nimic din ceea

ce se petrece aici, la Upper Biddleton, dar simțeam că nu poate fi adevărat. În fond, aici v-ați născut, nu?

- Am această onoare, spuse Gideon sec.

- Înseamnă că aveți legături strânse cu acest pământ. Rădăcinile dumneavoastră sunt înfipte pentru totdeauna aici, chiar dacă ați ales să vă stabiliți pe o altă dintre moșiile pe care le dețineți. Imposibil să nu aveți un sentiment de datorie și responsabilitate față de această regiune.

- Domnișoară Pomeroy...

- Nu ați putea să întoarceți spatele satului în care ați crescut. Sunteți viconte, moștenitorul unui titlu de conte. Știți ce înseamnă obligația și...

- *Domnișoară Pomeroy.* Gideon ridică o mână pentru a o face să tacă. Fu puțin surprins când tactica se dovedi eficientă. Hai să lămurim ceva. Nu mă preocupă prea tare soarta satului Upper Biddleton, ci doar ca terenurile de aici ale familiei mele să rămână productive. În cazul în care vor înceta să-mi asigure un venit corespunzător, te asigur că le voi vinde fără să clipesc.

- Dar majoritatea oamenilor din zonă depind de dumneavoastră într-un fel sau altul pentru a-și câștiga existența. Fiind cel mai mare moșier de pe aici, puteți asigura stabilitatea economică pentru întreaga regiune. Cu siguranță sunteți conștient de acest lucru.

- Interesele mele legate de Upper Biddleton sunt de natură financiară, nu emoțională.

Harriet păru deconcertată pentru o clipă de această declarație, dar își reveni imediat:

- Glumiți, milord. Bineînțeles că vă interesează soarta acestui sat. Ați venit aici drept răspuns la scrisoarea mea, nu-i așa? Asta e o dovadă că vă pasă.

- Am venit aici absolut din pură curiozitate, domnișoară Pomeroy. Scrisoarea dumitale avea tonul unei porunci regale, nici mai mult, nici mai puțin. Nu sunt obișnuit să fiu convocat de fetișcane pe care nici măcar nu le-am întâlnit vreodată, cu atât mai puțin ca acestea să-mi țină predici despre datoriile și responsabilitățile mele. Ca să fiu sincer, eram foarte curios să o cunosc pe femeia care s-a simțit îndreptățită să facă așa ceva.

- O! Expresia lui Harriet deveni prudentă. Pentru prima dată de când sosise Gideon, păru să priceapă că acesta nu era tocmai încântat de modul în care îl convocase. Încercă să îi zâmbească timid. Iertați-mă, milord. Poate scrisoarea mea a avut un ton puțin prea categoric?

- Asta e prea puțin spus, domnișoară Pomeroy.

Harriet își mușcă scurt buza de jos, studiindu-l.

- Trebuie să recunosc, am o ușoară tendință de a fi puțin cam directă, dacă se poate spune așa.

- *Viguroasă* ar fi un termen mai potrivit. Sau eventual *poruncitoare*. Chiar *tiranică*.

- Mi se trage de la faptul că trebuie să iau decizii tot timpul, cred, oftă ea. Tata era un om minunat în multe privințe, dar prefera să se ocupe de problemele religioase ale enoriașilor mai degrabă decât de aspectele practice ale vieții de zi cu zi. Mătușa Effie este o scumpă, dar nu a fost crescută să țină frâiele, dacă mă înțelegeți. Iar sora mea de-abia acum termină școala, nu prea are experiență.

- Ai preluat de mult controlul asupra acestei gospodării și, prin urmare, te-ai obișnuit să ai inițiativa și să dai ordine, conchise Gideon. Asta încerci să-mi spui, domnișoară Pomeroy?

- Exact. Harriet zâmbi, vizibil încântată de perspicacitatea lui. Văd că înțelegeți. Deci știți că în orice situație cineva trebuie să ia decizii și să dea instrucțiuni.

- Cam cum se întâmplă la bordul unui vas?

Gideon își înăbuși un rânjet când și-o imagină pe Harriet Pomeroy la comanda unui vas de linie al Majestății Sale. Ar fi arătat destul de captivant în uniformă, hotărî el. Pe baza a ceea ce observase până în acel moment, era gata să pună pariu pe o sumă serioasă că fesele domnișoarei Pomeroy s-ar fi comportat interesant într-o pereche de pantaloni.

- Da, exact ca la bordul unui vas, aprobă ea. Ei bine, în gospodăria asta, persoana care ia deciziile sunt, în general, eu.

- Înțeleg.

- Bun, deci. Mă îndoiesc foarte tare că ați făcut atâta drum de pe moșiile dumneavoastră din nord doar

pentru a vă satisface curiozitatea despre o femeie care v-a scris în termeni oarecum energici. Vă pasă totuși despre ceea ce se petrece aici, în Upper Biddleton, milord. Recunoașteți.

Gideon ridică din umeri, vârând scrisoarea înapoi în buzunar.

- N-am de gând să dezbat subiectul, domnișoară Pomeroy. Am venit, deci hai să trecem la treabă. Poate vei binevoi să-mi spui exact care este această *amenințare sumbră* la care ai făcut aluzie în scrisoarea dumitale și de ce trebuie abordată cu *deosebită discreție*?

- Vai de mine! Gura moale a lui Harriet se curbă într-un zâmbet strâmb. Pe lângă faptul că m-am exprimat poruncitor, am mai și adoptat un ton cam sinistru, nu-i așa? Probabil că scrisoarea mea a părut ruptă dintr-unul dintre romanele gotice ale doamnei Radcliffe.

- Da, domnișoară Pomeroy, așa a fost. Gideon nu vedea nici un motiv să menționeze că recitise scrisoarea cu diverse ocazii. Apelul acela însuflețit, cu întorsături vioaie de frază, chiar dacă excesiv de dramatice, îl făcuse foarte curios să o cunoască pe autoare în persoană.

- Ei bine, vedeți dumneavoastră, milord, voiam să fiu sigură că v-am captat în întregime atenția.

- Te asigur că mi-ai captat-o.

Harriet se aplecă din nou în față, împreunându-și mâinile într-un gest pragmatic.

- Foarte pe șleau spus, am aflat recent că Upper Biddleton este folosit ca ascunzătoare de o ceată de ucigași și hoți periculoși.

Amuzamentul sec al lui Gideon dispăru. Se întrebă brusc dacă avea de-a face cu o femeie smintită.

- Poate binevoiești să-mi explici această observație, domnișoară Pomeroy?

- Peșterile, milord. Vă amintiți de nenumăratele peșteri de pe acest domeniu. Flutură nerăbdătoare din mână spre ușa deschisă de la intrare, arătând stâncile golașe ce se înșirau de-a lungul țărmului. Răufăcătorii folosesc una dintre cavernele de deasupra plajei.

- Îmi amintesc destul de clar peșterile. Nu au adus niciodată vreun folos moșiei. Familia mea le-a permis

întotdeauna vânătorilor de fosile și căutătorilor de curiozități să le exploreze după pofta inimii. Gideon se încruntă. Vrei să spui că cineva le folosește pentru activități ilegale?

- Exact, milord. Am descoperit acest lucru acum câteva săptămâni, în timp ce exploram un culoar dintre stânci. Privirea lui Harriet se aprinse de entuziasm. Am făcut câteva descoperiri cât se poate de promițătoare acolo. Un femur minunat, printre alte lucruri...

Se întrerupse brusc.

- E ceva în neregulă?

- Nu, nu, bineînțeles că nu. Harriet își încreți nasul într-o grimasă autozeflemitoare. Iertați-mă, milord, m-am îndepărtat de subiect. Tind să fac asta când încep să vorbesc despre fosile. Nu au cum să vă intereseze explorările mele. Bun, deci, să trecem la problema peșterilor folosite în scopuri nelegiuite.

- Te rog, continuă, murmură Gideon. Devine tot mai interesant cu fiecare clipă.

- Da, ei bine, după cum ziceam, acum câteva zile, într-o dimineață, exploram un nou culoar și...

- Nu e o distracție cam periculoasă, domnișoară Pomeroy? Unii s-au rătăcit zile întregi prin acele peșteri. Câțiva au murit în ele.

- Vă asigur, sunt foarte atentă. Folosesc un felinar și îmi marchez drumul. Tata mi-a arătat cum să explorez corect. Bun, deci, într-una dintre excursiile mele recente am dat peste o peșteră fantastică. Mare cât un salon. Și plină cu formațiuni cât se poate de promițătoare. Harriet își îngustă ochii. Părea a fi totodată o ascunzătoare pentru prada obținută pe căi necinstite.

- Pradă?

- Pradă, captură, jaf. Știți fără îndoială la ce mă refer, milord. Bunuri furate.

- Ah. Pradă. Da, desigur. Gideon își spuse că nu mai conta dacă era smintită. Tânăra era de departe cea mai interesantă femeie pe care o întâlnise de multă vreme. Ce fel de pradă, domnișoară Pomeroy?

- Stați să văd, murmură ea încruntându-se gânditoare. Erau câteva tacâmuri de argint excelente. Câteva

sfeșnice de aur foarte frumoase. Câteva bijuterii. Totul părea să fie de cea mai bună calitate, milord. Am bănuț imediat că nu proveneau din zona Upper Biddleton.

- Ce te-a făcut să crezi asta?

- Avem una sau două gospodării în zonă care se laudă cu asemenea piese valoroase, asta e sigur, dar furtul oricărui obiecte din acele case ar fi ajuns la urechile oamenilor. Nu s-a raportat nimic de genul acesta.

- Înțeleg.

- Suspectez că obiectele sunt aduse în timpul nopții de altundeva și păstrate în peșteri până când proprietarii renunță să le caute. Mi s-a spus odată că detectivii particulari din Londra reușesc adesea să-i prindă pe hoți atunci când nelegiuții încearcă să vândă bunurile.

- Ești bine informată.

- Ei bine, da, e evident că niște nelegiuți deosebit de deștepți au avut ideea de a păstra bunurile furate în peșterile mele până în momentul în care se vor liniști apele și va dispărea îngrijorarea. După care obiectele vor fi fără îndoială luate și duse la Bath sau Londra pentru a fi vândute la diverse case de amanet și magazine de bijuterii.

- Domnișoară Pomeroy. Gideon începu să se întrebe, pentru prima dată, dacă nu cumva chiar se petrecea ceva periculos în peșterile din stânci. Îmi dai voie să te întreb de ce nu ai prezentat această problemă intendentului meu și magistratului local?

- Magistratul e destul de bătrân, milord. Nu ar putea nicidecum să facă față acestei situații și, dacă e să fiu sinceră, nu am prea mare încredere în intendentul dumneavoastră, domnul Crane. Harriet își țuguie buzele. Ezit să o spun, milord, dar e posibil ca el să fie la curent cu activitățile cetee de răufăcători și să închidă ochii.

- Asta e o acuzație foarte gravă, domnișoară Pomeroy, o avertiză Gideon mijindu-și ochii.

- Da, știu. Dar pur și simplu nu pot să am încredere în el. Nici măcar n-am habar ce anume v-a făcut să-l angajați.

- A fost primul care a solicitat postul când a devenit disponibil, spuse nonșalant aristocratul. Avea recomandări excelente.

- Chiar de-ar fi așa, tot nu-mi place omul acesta. Bun, deci, să trecem la fapte. S-a întâmplat cel puțin de două ori să văd bărbați intrând în peșteri la ore târzii din noapte. Intrau în caverne purtând pachete, dar când se întorceau pe plajă aveau mâna goală.

- La ore târzii din noapte?

- După miezul nopții, mai exact. Doar la reflux, desigur. Peșterile sunt inaccesibile în timpul fluxului.

Gideon analizează această veste și o găsi profund tulburătoare. Gândul că domnișoara Pomeroy umbla pe țărm în toiul nopții, de una singură, îl îngrijora, mai ales dacă se întâmpla să aibă dreptate în privința activității ilegale din peșteri. În mod evident, tânăra nu era bine protejată.

- Ce Dumnezeu căutai pe plajă în toiul nopții, domnișoară Pomeroy?

- Stăteam de pază, desigur. De la fereastra dormitorului meu se vede o parte din plajă. După ce am descoperit bunurile furate în peșterile mele, am început să stau de veghe cu regularitate. Când am observat lumini pe plajă într-o noapte am început să am bănuieli și am ieșit să studiez situația mai îndeaproape.

- Ai ieșit din adăpostul casei tale, la o oră târzie din noapte, pentru a urmări bărbați pe care îi bănuiai a fi hoți? Lui Gideon nu-i venea să creadă.

- Cum altfel aș fi putut să-mi dau seama exact ce se petrecea? bombăni ea iritată.

- Mătușa dumitale e la curent cu acest comportament ciudat? întrebă el fără menajamente.

- Bineînțeles că nu. N-ar face decât să se îngrijoreze dacă ar afla că există nelegiuiri prin preajmă. Mătușa Effie are tendința să se agite când e vorba de astfel de lucruri.

- Nu e singura care reacționează astfel. Îi înțeleg pe deplin sentimentele în această privință.

- În orice caz, are destule pe cap în momentul de față, zise ea ignorându-i replica. I-am promis că am să găsesc

o cale de a-i asigura surorii mele, Felicity, un sezon la Londra, iar acesta este subiectul cel mai important pentru ea.

- *Dumneata încerci să finanțezi un sezon la Londra pentru sora dumitale? De una singură? se miră el.*

- Evident că nu pot face asta de una singură, oftă ea. Mica rentă pe care ne-a lăsat-o tatăl meu nu ajunge pentru mare lucru. O completez din când în când vânzându-mi o parte din fosile, dar nu mi-aș putea permite nicidecum un sezon la Londra pentru Felicity cu ceea ce obțin pe această cale. Însă am un plan.

- Nu știu de ce, nu mă surprinde să aud asta.

Harriet îi zâmbi plină de entuziasm:

- Trag nădejde că mătușa Adelaide se va lăsa convinsă să ne ajute, acum că avarul ăla de soț al ei și-a dat obștescul sfârșit. A strâns o avere, și, contrar așteptărilor lui, nu a putut să o ia cu el. În curând, mătușa Adelaide va deveni stăpână peste toate.

- Înțeleg. Și speri că va finanța sezonul la Londra al surorii dumitale?

Fata chicoti, vizibil încântată de planul ei.

- Dacă reușim s-o ducem pe Felicity la Londra, sunt sigură că putem să-i găsim un soț. Sora mea nu seamănă deloc cu mine. E de-a dreptul superbă. Bărbații vor cădea grămadă la picioarele ei și o vor copleși cu oferte. Dar ca să se ajungă la așa ceva, trebuie s-o duc la Londra. Piața peștoarelor, știți dumneavoastră.

- Știu.

- Da, așa e. Expresia lui Harriet deveni șireată. Trebuie s-o fluturăm pe Felicity ca pe o prună coaptă în fața înaltei societăți și să sperăm că se va găsi un gentleman amabil care să o culeagă din pom.

Gideon scrâșni din dinți, amintindu-și mult prea bine propria lui experiență din sezonul petrecut la Londra cu mai mulți ani în urmă.

- Înțeleg foarte bine cum funcționează sistemul, domnișoară Pomeroy.

- Îmi închipui că așa e, milord, spuse ea îmbujorată. Bun, deci, să ne întoarcem la problema peșterilor.

- Spune-mi, ai mai discutat cu cineva despre constatarea dumentale?

- Nu. Din clipa în care mi-am dat seama că nu pot să am încredere în domnul Crane mi-a fost teamă să mai pomenesc de observațiile mele în fața altcuiva. Îmi făceam griji ca nu cumva persoana căreia îi acordam încrederea mea să decidă, mânată de cele mai bune intenții, că era de datoria sa să meargă direct la Crane. Dacă s-ar fi întâmplat asta, dovezile ar fi putut fi eliminate. În plus, sinceră să fiu, nu țin să intre și altcineva în peștera aceea.

- Hmm. Gideon o studie în tăcere, analizând ceea ce tocmai aflate. Nu încăpea îndoială că Harriet Pomeroy vorbea serios. Nu mai putea s-o ignore ca fiind o smințită sau o excentrică amuzantă. Ești convinsă că ai văzut bunuri furate în peștera aceea?

- Absolut convinsă. Harriet ridică bărbia. Milord, este foarte important pentru mine să luați imediat măsuri ca să-i alungați pe nelegiuții de acolo. Trebuie să insist să vă ocupați de problemă cât de curând posibil. Asta cade în responsabilitatea dumneavoastră.

Gideon adoptă intenționat un ton foarte blând. Cei care îl cunoșteau bine fugeau să se ascundă când îl folosea.

- Insiști, domnișoară Pomeroy?

- Sunt nevoită să o fac. Harriet păru să nu detecteze amenințarea discretă din cuvintele lui. Nelegiuții ăia îmi stau în cale.

Gideon se întrebă dacă nu cumva începea din nou să piardă firul conversației.

- Îți stau în cale? Nu înțeleg.

- Stau în calea explorărilor mele, milord, zise Harriet. Sunt cât se poate de nerăbdătoare să explorez acea peșteră în căutare de fosile, dar am ezitat să o fac până nu scăpăm de hoți. Dacă încep să lucrez acolo cu ciocanul și dalta, există riscul ca nelegiuții să observe că a trecut cineva prin grotă.

- Dumnezeule! Gideon uită cât îl enervase aerul ei imperativ. Impetuoșitatea fetei era o problemă mult mai gravă. Dacă ceea ce-mi spui e adevărat doar pe jumătate,

nici măcar să nu te gândești să te mai apropii de acea peșteră, domnișoară Pomeroy.

- O, nu e deloc periculos de mers acolo ziua. Hoții nu frecventează acel loc decât noaptea. Ei bine, să trecem la modul în care o să capturăm ceata de răufăcători. Am un plan pe care s-ar putea să fiți interesat să-l auziți. Probabil aveți câteva idei proprii, desigur. Cel mai bine ar fi să cooperăm.

- Domnișoară Pomeroy, se pare că nu m-ai auzit. Gideon se ridică în picioare și făcu un pas mare în față, ajungând astfel să se profileze impunător deasupra mesei. Se sprijini cu ambele mâini pe suprafața de mahon și se aplecă peste ea într-o manieră intimidantă, obligând-o să ridice privirea direct spre chipul lui brăzdat de cicatrice oribile.

Harriet făcu ochii mari de surpriză în fața acestei tactici neașteptate, dar nu păru speriată.

- V-am auzit, milord, spuse, începând să se dea înapoi.

Gideon împiedică această vagă încercare de retragere întinzându-se și prinzându-i bărbia între degete. Își dădu seama cu un fior brusc de plăcere că pielea ei era fină și incredibil de moale, iar oasele delicate păreau fragile în palma lui masivă.

- Dă-mi voie să-ți explic limpede, mârâi el, fără a se obosi să-și ascundă intenția în spatele unei măști de politețe. Nu vei mai pune piciorul nicăieri în apropiere de acele stânci până nu apuc să reflectez mai în detaliu asupra întregii probleme și să mă hotărâsc asupra unui plan de bătaie. Ai înțeles, domnișoară Pomeroy?

Buzele lui Harriet se întredeschiseră, gata să rostească ceva ce el știa că avea să fie o obiecție. Înainte să pronunțe vreun cuvânt însă, fu întreruptă de un țipăt asurzitor din pragul ușii. Tânăra femeie tresări și se întoarse spre ușă. Gideon îi urmări privirea.

- Doamnă Stone, spuse Harriet, părând în culmea enervării.

- Dumnezeu mare, este chiar el! Bestia de la Blackthorne Hall. Doamna Stone își duse mâna tremurătoare la gât și se holbă la Gideon cuprinsă de groază

și dezgust. Deci te-ai întors, ticălos desfrânat și criminal! Cum îndrăznești să pui mâna pe o altă tânără pură? Fugi, domnișoară Harriet. Fugi și salvează-te!

Gideon își simți stomacul strângându-i-se de furie. Îi dădu drumul lui Harriet și făcu un pas hotărât spre femeie.

- Gura, cotoroașo.

- Nu, nu mă atinge, țipă doamna Stone. Nu te apropia de mine, monstrule. Oooh! Își dădu ochii peste cap și alunecă greoaie la pământ, leșinând.

Gideon se uită scârbit la femeia căzută, apoi aruncă o privire peste umăr spre Harriet, pentru a-i vedea reacția. Fata rămăsese pe scaun, contemplând împietrită silueta nemișcată a menajerei.

- Dumnezeule, murmură ea.

- Acum înțelegi de ce nu petrec prea mult timp în preajma satului Upper Biddleton, domnișoară Pomeroy, spuse Gideon. Nu sunt prea bine văzut prin părțile astea. Există, de fapt, una sau două persoane precum doamna Stone, aici de față, care ar prefera să mă vadă mort.

capitolul 2

- Doamne, dar femeia aia îmi pune permanent răbdarea la încercare. Harriet se apropie în grabă de doamna Stone și se lăsă pe genunchi lângă aceasta. De regulă își ține sărurile la ea pe undeva. Ah, uite-le. Scoase micuțul flacon dintr-un buzunar voluminos al rochiei menajerei. Înainte de a duce sărurile la nasul femeii ridică privirea spre Gideon: Poate ar fi mai bine să nu vă vadă plutind amenințător deasupra ei când își revine. Se pare că vederea dumneavoastră a fost cea care i-a provocat leșinul de data asta.

- Ai fără îndoială dreptate, rosti Gideon privind-o sumbru pe menajeră. Înainte să plec însă, am să-ți repet ceea ce spuneam când am fost întrerupți. Nu vei mai pune piciorul în apropierea peșterilor din stânci până nu rezolv povestea asta cu hoții. E clar?

- Clar, răspuse Harriet cu nerăbdare, însă nu este deloc o cerință practică. Trebuie să vă însoțesc acolo ca vă arăt exact caverna care este folosită pentru păstrarea prăzii. E prea puțin probabil să o găsiți singur. De fapt, ați putea să rătăciți ani întregi în căutarea ei. Nici eu nu am descoperit-o decât recent.

- Domnișoară Pomeroy...

Harriet văzu scânteierea unei hotărâri ferme în ochii lui căprui-deschis și încercă să-i ofere cel mai cuceritor zâmbet al ei pentru a o învinge. Își aminti cum se obișnuise să procedeze cu tatăl ei. Acest gând o făcu să-și dea seama cât timp trecuse de când nu mai trebuise să-și impună voința în fața unui bărbat. Bărbații puteau fi creaturi atât de încăpățânate, reflectă ea. Iar vizitatorul ei părea mai înclinat în această direcție decât majoritatea.

- Fiți rezonabil, milord, spuse, adoptând intenționat un ton liniștitor. Nu e absolut deloc periculos să merg pe plajă în timpul zilei. Tâlharii vin și pleacă doar târziu în noapte și doar o dată sau de două ori pe lună. Din cauza fluxului. Nu îmi asum nici un risc doar prin faptul că vă arăt caverna.

- Poți să-mi desenezi o hartă, replică el cu răceală.

Individul începea să o irite. Oare chiar credea că avea să lase ceva atât de important în mâinile lui? În joc erau prețioasele ei fosile!

- Mă tem că, deși mă descurc destul de bine la desen, îmi lipsește complet simțul de orientare, minți ea. Bun, deci, iată care e planul meu. Măine am să-mi fac plimbarea obișnuită pe plajă. Puteți face în așa fel încât să ieșiți și dumneavoastră la aceeași oră, nu?

- Nu asta contează.

- Ne vom întâlni chipurile întâmplător, astfel încât oricine ne-ar vedea ar crede că a fost doar o coincidență. Am să vă arăt pasajul din stânci care duce la caverna tâlharilor, apoi vom stabili împreună cea mai bună cale de a-i prinde. Acum, dacă binevoii să mă scuzați, trebuie neapărat să mă ocup de doamna Stone.

- La naiba, femeie! Gideon își împreună sprâncenele negre într-o expresie de încruntare feroce. Poate te-ai

obișnuit să împarți porunci în dreapta și-n stânga, dar să nu-ți dea prin cap că poți să-mi comanzi și mie.

Din fericire, doamna Stone gemu chiar în acel moment:

- Ooh! O, Dumnezeu bun! Mi-e tare rău.

Genele îi tremurară convulsiv.

Harriet îi duse sărurile la nas și îi făcu semn vicontelui să iasă.

- Plecați, vă rog, milord, spuse ea peste umăr. Trebuie să insist. Doamna Stone va fi cuprinsă de o criză de isterie dacă vă va vedea încă aici când va deschide ochii. Ne întâlnim mâine-dimineață în jurul orei zece, pe plajă. E singura cale ca să descoperiți caverna cu pricina. Trebuie să mă credeți.

Gideon ezită, vizibil iritat la gândul că era obligat să recunoască o realitate evidentă. Își îngustă ochii, ascunzându-și pe jumătate pupilele căprui-deschis.

- Prea bine. Mâine-dimineață, pe plajă, la ora zece. Dar aici se va sfârși implicarea dumitale în această poveste, domnișoară Pomeroy. M-am exprimat destul de clar?

- Cât se poate de clar, milord.

Aristocratul îi aruncă o privire piezișă, gânditoare, profund nesigură. Poate că nu fusese cu totul convins de zâmbetul ei liniștitor, își spuse Harriet. Trecând cu pași mari pe lângă ea, ieși din camera de lucru și ajunse în hol.

- O zi bună, domnișoară Pomeroy, rosti el, îndesându-și pălăria pe cap.

- O zi bună, milord, strigă ea din urmă. Și vă mulțumesc pentru că ați venit atât de repede drept răspuns la scrisoarea mea. Apreciez sincer ajutorul dumneavoastră în această privință. Cred că vă veți descurca chiar bine.

- Mă bucur nespus că mă găsești un candidat potrivit pentru poziția pe care, evident, dorești să o vezi ocupată, mârâi el. Vom vedea cât de mult ai să mă apreciezi după ce îmi voi fi îndeplinit misiunea și voi veni să-mi iau răsplata.

Harriet tresări în fața acestui sarcasm înfiorător. Îl urmări cu privirea până ce ieși pe ușă, pășind în lumina

soarelui de martie, și întrezări silueta unui uriaș armăsar murg așteptând răbdător afară. Era o creatură cu adevărat masivă, aducând oarecum cu stăpânul lui, cu picioare lungi și zdravene, mușchi puternici și un bot care-i trăda încăpățânarea. Armăsarul nu avea absolut nimic rafinat sau elegant. Părea suficient de solid și de impetuos ca să poată purta în bătălie un cavaler medieval în armură completă.

Harriet ascultă cum vicontele străbătu călare stâncile. Preț de câteva clipe rămase nemișcată în genunchi lângă menajera prăbușită. Holul căsuței părea din nou spațios și confortabil. Mai devreme, cât timp se aflase acolo St. Justin, i se păruse destul de înghesuit.

Își dădu seama cu surprindere că trăsăturile lui sălbatice și brăzdate de cicatrice i se întipăriseră în minte ca marcate cu fierul roșu. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat ca el.

Era incredibil de mare. Precum bidiviul lui, era înalt și cu o constituție solidă, cu umeri și coapse late, cu mușchi bine conturați. Mâinile îi erau masive, la fel și picioarele. Harriet se întrebă dacă marochinerii la care apela îl taxau în plus pentru materialele suplimentare de care aveau fără îndoială nevoie pentru fiecare pereche de mănuși și de cizme.

Vicontele, care părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, emana forță și primejdie prin toți porii.

Chipul lui îi amintea lui Harriet de magnificul leu pe care îl văzuse în menajeria domnului Petersham cu trei ani în urmă. Chiar și ochii lui i-i evocau pe cei ai animalului sălbatic. Erau ochi minunați, reflectă ea, de un căprui auriu, cu o expresie irezistibilă de perspicacitate și o inteligență rece.

Părul negru ca antracitul, pomeții lați, nasul puternic și bărbia dăltuită parcă în piatră contribuiau și ele la aspectul leonin. Cicatricea nu făcea decât să întărească impresia de prădător feroce, o creatură care nu se dădea înapoi de la violență.

Harriet se întrebă în ce împrejurări căpătase cicatricea hidoasă care-i brăzda obrazul. Părea veche. Probabil

suferise acea rană teribilă cu mulți ani în urmă. Avea noroc că nu-i ajunsese la ochi.

Doamna Stone se foi din nou și gemu. Harriet se forță să-și îndrepte atenția spre problema de moment și flutură micuțul flacon pe sub nasul femeii:

- Mă auziți, doamnă Stone?

- Ce? Da. Da, te aud. Menajera deschise ochii și ridică privirea spre fața lui Harriet. Se încruntă cu efort. Ce naiba? O, Dumnezeule bun. Acum îmi amintesc. A fost aici, nu-i așa? Nu a fost un coșmar. Bestia a fost aici. În carne și oase.

- Calmați-vă, doamnă Stone. A plecat.

Femeia făcu ochii mari, cuprinsă din nou de spaimă. Se agăță de brațul lui Harriet, degetele ei osoase strângându-se ca o menghină în jurul încheieturii acesteia.

- Sunteți în siguranță, domnișoară Harriet? Nu v-a atins javra aia mizerabilă? L-am văzut ridicat asupra dumneavoastră ca un șarpe monstruos.

Harriet își ținu în frâu iritarea:

- Nu aveți absolut nici un motiv de îngrijorare, doamnă Stone. Nu a făcut decât să-mi prindă bărbia în mână pentru o clipă foarte scurtă.

- Dumnezeule să ne aibă în pază, gemu menajera, închizând din nou ochii.

În acel moment, tânăra femeie auzi zgomot de pași pe treapta de la intrare și, o clipă mai târziu, ușa care fusese atât de ferm închisă de către viconte se deschise dându-le la iveală pe Euphemia Pomeroy și pe sora lui Harriet, Felicity, încântător răvășită de vânt.

În ceea ce o privea pe Felicity, toată lumea din zonă recunoștea că era o frumusețe ieșită din comun, și aveau dreptate. Pe lângă că era extraordinar de drăguță, avea o eleganță înnăscută care strălucea chiar și în circumstanțele nefavorabile din punct de vedere financiar pe care erau nevoite să le îndure surorile Pomeroy.

În ziua aceea oferea un spectacol fermecător într-o rochie de promenadă cu volane, verde aprins cu dungi albe. O manta verde-închis și o bonetă verde cu pană îi completau ținuta. Avea ochii verzi și părul blond-auriu, moștenite ambele de la mama ei. Croiala rochiei îi scotea

în evidență o altă calitate transmisă pe linie maternă, anume pieptul ferm și generos.

Euphemia Pomeroy Ashecombe fu prima care intră în hol, scoțându-și mănușile. Rămăsese văduvă chiar înainte de moartea fratelui ei, reverendul Pomeroy, și se mutase împreună cu nepoatele la scurt timp după aceea. Avea aproape cincizeci de ani și fusese cândva o frumusețe recunoscută. Harriet încă o considera foarte atrăgătoare. Argintiul din părul altădată închis la culoare al mătușii Effie ieși la iveală când aceasta își scoase boneta. Turcoazul specific celor din familia Pomeroy caracteriza și ochii ei fini, exact ca în cazul lui Harriet.

Effie se zgâi la menajera prăbușită, cuprinsă brusc de panică:

- Vai de mine! Nu din nou.

Felicity apăru în hol în spatele mătușii ei, închise ușa și îi aruncă o privire doamnei Stone.

- Doamne! Iar a luat-o cu leșin. Ce naiba i-a provocat atacul de data asta? Ceva mai interesant decât data trecută, sper. Atunci țin minte că a doborât-o simpla veste că fiica cea mare a lui Lady Barker a reușit să pună mâna pe un negustor bogat care s-o ia de soție.

- Era totuși un om de rând, îi aminti mătușa Effie. Știi prea bine că doamna Stone apreciază mult importanța statutului social. Annabelle Barker se trăgea dintr-o familie foarte respectabilă. Doamna Stone avea mare dreptate să considere că ar fi putut face o alegere mai bună decât să se mărite cu un burghez.

- După părerea mea, Annabelle a ales de fapt foarte bine, declară Felicity, cu pragmatismul ei tipic. Soțul ei o ține în puf și i-a oferit o rentă nelimitată. Locuiesc într-o casă frumoasă din Londra și au două trăsuri și doar Dumnezeu știe câți servitori. Annabelle e asigurată pe viață.

Harriet rânji, plimbând iarăși flaconul de săruri sub nasul doamnei Stone.

- Pe lângă toate astea, se aude că Annabelle e îndrăgostită de negustorul ei cel bogat. Sunt de acord cu tine, Felicity. N-a ales prea rău. Dar nu mă aștept ca mătușa

Effie și doamna Stone a noastră să vadă vreodată lucrurile din perspectiva noastră.

- Nu va ieși nimic bun din acea căsătorie, prezise mătușa Effie. Nu e niciodată o idee bună să-i dai voie unei tinere să-și urmeze inima. Mai ales când o determină să accepte o poziție inferioară în societate.

- Nu încetezi să ne-o repeți, mătușă Effie. Felicity o privi pe doamna Stone. Ei bine, ce s-a întâmplat totuși de data asta?

Înainte ca Harriet să apuce să răspundă, menajera clipi și se ridică în capul oaselor, cu mare greu:

- S-a întors bestia de la Blackthorne Hall, declară ea.

- Dumnezeu bun, exclamă Effie uluită. Despre ce naiba vorbește?

- Demonul s-a întors la locul crimei sale, continuă doamna Stone.

- Și cine mai este și bestia de la Blackthorne Hall? se interesă Felicity.

- St. Justin. Menajera gemu. Cum îndrăznește? Cum îndrăznește să se întoarcă aici? Și cum îndrăznește să o amenințe pe domnișoara Harriet?

- Cerule! Felicity își privi sora cu ochii mari de curiozitate. Viconte de St. Justin a fost aici?

- Da, a fost, recunoscuse aceasta.

- Viconte de St. Justin a fost aici? se minună și mătușa lor. Chiar aici, în casa asta?

- Întocmai. Acum, mătușă Effie, dacă tu și Felicity veți fi bune să vă țineți în frâu uluirea, ar fi momentul să o repunem pe doamna Stone pe picioare.

- Harriet, refuz să cred așa ceva, se indignă mătușa Effie. Vrei să-mi spui că moșierul cel mai important din zonă, un viconte care urmează să moștenească un titlu de conte, ne-a făcut o vizită, iar tu l-ai primit îmbrăcată așa cum ești acum? Purtând un șorț vechi și murdar și o rochie oribilă care ar fi trebuit revopsită acum multe luni?

- A trecut pe-aici doar din întâmplare, minți fata.

- A trecut pe-aici doar din întâmplare? Felicity izbucni în râs. Sincer, Harriet, viconții și cei de seama lor nu trec „din întâmplare” pe lângă casa noastră.

- De ce nu? se rățoi Harriet. Blackthorne Hall e casa lui și nu e chiar atât de departe de aici.

- În toți cei cinci ani de când locuim aici, vicontele de St. Justin nu s-a obosit nici măcar să vină în Upper Biddleton, cu atât mai puțin să treacă pe la noi, iar tata spunea că l-a întâlnit pe tatăl lui St. Justin, contele însuși, o singură dată. Asta s-a întâmplat la Londra, când Hardcastle l-a numit paroh și i-a oferit veniturile acestei parohii.

- Felicity, trebuie să mă crezi pe cuvânt. St. Justin chiar s-a aflat aici, spuse Harriet ferm. Mi se pare absolut firesc să-și viziteze moșiile din regiunea asta.

- În sat se spune că St. Justin nu vine niciodată în Upper Biddleton. Că nu suportă să vadă locul ăsta în fața ochilor. Mătușa Effie își făcu vânt cu mâna. Doamne, Dumnezeule! Cred că mă simt și eu cam vlăguită. Un viconte aici, în această căsuță. Închipuie-ți așa ceva!

- Eu n-aș fi așa de încântată de gândul ăsta, doamnă Ashcombe. Doamna Stone îi aruncă lui Effie o privire întunecată, ca de la femeie la femeie. Și-a pus mâinile pe domnișoara Harriet. L-am văzut cu ochii mei. Slavă bunului Dumnezeu că am intrat în cameră exact la timp.

- Exact la timp ca să ce?

Interesul lui Felicity fusese evident stârnit.

- Nu turnați gaz peste foc, domnișoară Felicity. Sunteți prea tânără să știți despre astfel de lucruri. Bucurați-vă doar că nu am ajuns prea târziu de data asta.

- Prea târziu pentru ce? insistă Felicity.

Harriet oftă. Mătușa Effie se încruntă spre ea:

- Ce s-a întâmplat de fapt, Harriet dragă? Sper că nu ni s-a terminat ceaiul, sau ceva teribil de genul ăsta.

- Nu, nu ni s-a terminat ceaiul, deși nu m-am gândit să-l servesc, recunosc tu tânăra.

- Nu l-ai servit cu ceai? Ai primit vizita unui viconte și nu te-ai gândit să-i oferi ceva de băut? Expresia mătușii Effie deveni acum una de șoc autentic. Harriet, ce-am să mă fac cu tine? Unde-ți sunt bunele maniere?

- Vreau să știu ce s-a întâmplat, o întrerupse Felicity. Ce-i cu toată povestea asta cum că individul și-a pus mâinile pe tine, Harriet?

- Nimic nu s-a întâmplat și absolut nimic nu era pe cale să se întâmple, izbucni sora ei. Individul nu și-a pus mâinile pe mine. Prea târziu, își aminti cum stătuse cu bărbia rezemată la marginea mâinii uriașe al vicontelui și expresia sumbră de avertizare din ochii lui căprui-deschis. Ei bine, este posibil să fi pus o mână pe mine, însă doar pentru o clipă. Nimic demn de menționat, vă asigur.

- Harriet! Felicity era vizibil fermecată. Spune-ne totul, te rog!

Cea care răspunse fu însă doamna Stone:

- Obraznic ca un diavol, așa a fost. Mâinile ei bătucite de muncă se frământară în pliurile șorțului și ochii i se aprinseră de indignare virtuoașă. Crede că i se permite orice. Bestia nu are nici urmă de rușine.

- Doamnă Stone, te rog să nu începi să plângi, interveni Harriet aruncându-i o privire posomorâtă.

- Îmi pare rău, domnișoară Harriet. Femeia se mai smiorcăi puțin și se șterse la ochi cu marginea șorțului. Doar că revederea lui, după atâția ani, mi-a trezit niște amintiri îngrozitoare.

- Ce amintiri? întrebă Felicity cu o curiozitate aprinsă.

- Amintiri despre frumoasa și micuța mea domnișoară Deirdre, murmură menajera tamponându-și ochii.

- Cine a fost Deirdre? se interesă mătușa Effie. Fiica dumitale?

- Nu, nu era rudă cu mine, zise doamna Stone înghițindu-și lacrimile. Era mult prea finuță ca să fie înrudită cu cineva de teapa mea. A fost singurul copil al reverendului Rushton. Eu am avut grijă de ea.

- Rushton. Mătușa Effie reflectă pentru o clipă. A, da. Parohul de dinainte. Cel pe care l-a înlocuit dragul meu frate.

Doamna Stone confirmă din cap. Gura ei îngustă tremură:

- Domnișoara Deirdre era tot ceea ce-i mai rămăsese reverendului după ce buna ei mamă s-a stins. Domnișoara Deirdre aducea bucurie și căldură în casa asta, zău așa. Până când a distrus-o Bestia.

- Bestia? Pe chipul lui Felicity apăruse aceeași expresie ca atunci când își citea romanele de groază în stil gotic preferate. Te referi la viconte St. Justin? El a distrus-o pe Deirdre Rushton? Cum?

- Ce monstru desfrânat, murmură doamna Stone, tamponându-și din nou ochii.

- O, vai! Mătușa Effie păru uluită. Viconte St. Justin a distrus-o pe fată? Greu de crezut așa ceva. Omul e un gentleman, în fond. Moștenitor al unui titlu de conte. Iar ea era fiica unui paroh.

- Ba nu a fost deloc un gentleman, declară doamna Stone.

Harriet își pierdu răbdarea. Se întoarse în direcția menajerei care o exaspera:

- Doamnă Stone, consider că ne-am luat porția de povești dramatice pe ziua de azi. Puteți să vă întoarceți la bucătărie.

Ochii înlăcrimați ai femeii se umplură de neliniște.

- Dar e adevărat, domnișoară Harriet. Individul a omorât-o pe micuța mea domnișoară Deirdre efectiv ca și cum ar fi apăsât el însuși trăgaciul pistolului.

- Pistol? îngăimă tânăra zgâindu-se la ea. În hol se lăsă un moment de tăcere. Effie rămăsese fără replică. Nici măcar Felicity nu părea să mai poată formula o nouă întrebare. Cu gura uscată, Harriet reuși să îngaime în cele din urmă: Doamnă Stone, vreți să spuneți că viconte St. Justin a ucis o fostă locatară a acestei case? În cazul acesta, mă tem că trebuie să vă anunț că nu vă puteți păstra slujba dacă aveți de gând să lansați asemenea acuzații îngrozitoare.

- Dar e adevărat, jur pe viața mea! O, i s-a spus sinucidere, Dumnezeu s-o odihnească în pace, dar știu foarte bine că el a împins-o la asta. Bestia de la Blackthorne Hall are pe mâini sângele fetei, nu e un secret pentru nimeni din sat!

- Dumnezeule, murmură Felicity.

- Trebuie să fie vreo greșeală, șopti mătușa Effie.

Dar Harriet o privi pe doamna Stone direct în ochi și văzu de îndată că spunea adevărul. Brusc i se făcu rău.

- Cum naiba a reușit St. Justin să o împingă pe Deirdre Rushton la sinucidere?

- Erau logodiți, spuse menajera pe un ton jos. Asta se întâmpla înainte ca el să capete titlul actual. Fratele mai mare al lui Gideon Westbrook, Randal, era încă în viață. Randal era pe atunci moștenitorul bătrânului conte, desigur. Era un gentleman atât de rafinat și de nobil! I s-ar fi convenit pe deplin să moștenească titlul de conte de Hardcastle.

- Spre deosebire de Bestie? întrebă Felicity.

Doamna Stone îi aruncă o privire ciudată și coborî vocea până la o șoaptă:

- Unii susțin chiar că Gideon Westbrook și-a ucis propriul frate pentru a obține titlul și domeniile.

- E fascinant, murmură fata.

- Incredibil! Mătușa Effie părea năucită.

- După părerea mea, totul este o prostie, declară Harriet, care însă percepu un fior de răceală în adâncul stomacului. Doamna Stone credea fiecare cuvânt din ceea ce spusese. Desigur, avea un talent deosebit de a dramatiza, dar Harriet o cunoștea de suficient timp cât să fie sigură că era, în esență, sinceră.

- E cât se poate de adevărat, întări femeia cu un aer sumbru. Vă dau cuvântul meu.

- Continuați, doamnă Stone. Spuneți-ne cum a reușit Bestia - adică vicontele - să o împingă pe domniță la sinucidere, o îndemnă Felicity.

Harriet renunță la orice tentativă de a mai împiedica relatarea poveștii. Își îndreptă spatele, spunându-și că era întotdeauna mai bine să știi cum stăteau lucrurile.

- Da, doamnă Stone. Dacă tot ne-ați spus atâtea, puteți de-acum să ne dezvăluiți și restul. Ce anume i s-a întâmplat lui Deirdre Rushton?

Mâinile menajerei se strânseseră în pumni.

- S-a urcat cu forța peste ea. A siluit-o, ca o adevărată bestie. Și a lăsat-o grea. S-a folosit de ea pentru propriile scopuri desfrânate. Dar în loc să procedeze cum

se cuvenea și s-o ia de soție, *a alungat-o*. N-a fost nimic secret. Întrebați doar pe oricine de prin zonă.

Mătușa Effie și Felicity amuțiră uluite.

- O, Doamne! Harriet se lăsă să cadă pe o băncuță de lemn capitonată. Își dădu seama că își strânsese mâinile atât de tare laolaltă, încât o dureau degetele. Se forță să inspire adânc pentru a se calma. Sunteți sigură de asta, doamnă Stone? Chiar nu părea genul, să știți. De fapt, mie... mie chiar mi-a plăcut.

- Ce-ai putea tu să știi despre un asemenea om? ripostă mătușa Effie cu o logică irefutabilă. Nu ai avut nicio dată ocazia să cunoști pe cineva ca el. Nici măcar nu ai petrecut vreun sezon la Londra, fiindcă fratele meu, odihnească-se în pace, nu ne-a lăsat suficienți bani cât să-ți finanțăm unul. Dacă ai fi fost mai expusă contactului cu lumea, ai fi aflat că nu poți distinge întotdeauna *genul acela* de bărbat dintr-o privire.

- Probabil ai dreptate, mătușă Effie. Harriet era nevoită să-i dea dreptate. Chiar nu avea deloc cunoștințe practice despre genul de bărbat care ar fi fost în stare să siluiască o tânără inocentă, apoi să o abandoneze. Mai auzi povești, desigur, dar evident nu este la fel ca atunci când ai o experiență directă cu acel tip de bărbat, nu-i așa?

- Nici nu ți-ai dori o experiență practică, remarcă Felicity, care se întoarse apoi spre doamna Stone. Vă rog, continuați-vă povestea.

- Da, făcu Harriet posacă. Ați putea de-acum să ne spuneți totul, doamnă Stone.

Menajera ridică bărbia și le privi cu ochii înlăcrimați.

- După cum ziceam, Gideon Westbrook era cel de-al doilea fiu al contelui de Hardcastle.

- Deci nu era viconte atunci, murmură Felicity.

- Bineînțeles că nu, interveni mătușa Effie, cu aerul ei obișnuit de autoritate în astfel de chestiuni. Nu avea nici un titlu, întrucât era doar al doilea născut. Fratele lui mai mare era viconte.

- Știu, mătușă Effie. Continuați vă rog, doamnă Stone.

- Bestia a dorit-o pe dulcea mea domnișoară Deirdre încă din prima clipă în care a văzut-o, când și-a făcut debutul în societate. Reverendul Rushton își strânsese până la ultimul bănuț pentru a-i oferi un sezon la Londra, iar nemernicul a fost cel care i-a cerut mâna primul.

- Și Rushton a decis că era de preferat să profite de ocazie, în caz că nu i se mai ivea alta? Întrebă Harriet.

- Reverendul i-a spus domnișoarei Deirdre că va trebui să accepte oferta. Bestia nu avea titlu, dar avea bani și legături de familie. Era o partidă excelentă, i-a spus el.

- În condițiile date, așa s-ar fi părut, murmură Effie.

- Cu alte cuvinte, avea să se mărite cu el pentru banii lui și pentru șansa de a intra într-o familie de vază, conchise Harriet.

- Domnișoara Deirdre a fost întotdeauna o fiică ascultătoare și cuminte, spuse doamna Stone cu melancolie. A acceptat să îndeplinească dorința tatălui ei, deși Westbrook nu era decât al doilea născut și hidos ca moartea. Și-ar fi putut găsi pe cineva mai bun, dar tatăl ei nu a îndrăznit să mai aștepte. Nu-și putea permite să o țină la Londra prea mult timp.

- Mie nu mi s-a părut deloc hidos, răbufni Harriet iritată.

- E o creatură uriașă și monstruoasă, se strâmbă menajera. Cu cicatricea aia îngrozitoare arată ca un diavol ieșit direct din Gheenă. Așa a arătat întotdeauna, chiar și înainte să-și distrugă fața. Biata mea domnișoară Deirdre se înfiora când îl vedea. Dar și-a făcut datoria.

- Și ceva în plus, după cum se pare, comentă Harriet.

- Ah, tinerele astea prostuțe care insistă să-și urmeze inima în loc de rațiune, suspină mătușa Effie. Câtă naivitate. Când vor învăța vreodată să-și păstreze mintea limpede și fecioria intactă până trec de hopul căsătoriei, dacă nu vor să se trezească distruse?

- Deirdre a mea era o fată bună, așa să știți, declară doamna Stone cu loialitate. El a siluit-o, vă spun. Ea nu era decât o mielușea nevinovată care nu știa absolut nimic despre chestiunile trupești, iar nemernicul a profitat de ea. Și erau logodiți, în fond. Ea a avut

încredere în el că se va comporta onorabil după aceea, când a aflat despre... despre bebeluș.

- Credea, fără îndoială, că nici un gentleman adevărat nu ar fi rupt logodna, spuse Harriet gânditoare.

- Ei bine, un gentleman adevărat chiar nu ar fi rupt-o, observă mătușa Effie acid. Problema este că o femeie nu se poate baza întotdeauna pe onoarea unui gentleman în astfel de situații. Tocmai de-asta trebuie să nu riște să se compromită de la bun început. Când vom ajunge cu tine la Londra, Felicity, ar fi bine să-ți aduci aminte de această poveste înfiorătoare.

- Așa voi face, mătușă Effie.

Felicity îi aruncă o privire surorii sale, dându-și ochii peste cap. Harriet își ascunse un zâmbet plin de milă. Nu era prima dată când îndurau acest tip de discurs din partea mătușii lor bine intenționate.

Effie se considera autoritatea supremă în privința comportamentului social corect. Se impusese ferm ca ghid și gardian în astfel de probleme, deși Harriet îi amintea adesea că nu erau expuse nici unei amenințări grave acolo, în Upper Biddleton.

- După cum ziceam, St. Justin nu-i deloc gentleman. Este o bestie crudă, desfrânată și fără inimă. Doamna Stone își șterse ochii cu dosul mâinii înroșite și osoase. Fiul cel mare al contelui a murit cu puțin timp înainte ca domnișoara Deirdre să-și dea seama că era însărcinată. A ieșit să călărească pe lângă stânci, nu departe de aici, și se spune că animalul l-a azvârlit din șa. A căzut peste marginea prăpastiei și s-a prăbușit în mare, rupându-și gâtul. Un accident, sau cel puțin așa s-a spus. Dar oamenii au fost cuprinși de bănuieli mai târziu, când au văzut cum s-a purtat noul viconte cu domnișoara Deirdre.

- Ce îngrozitor, șopti Felicity, cu ochii încă mari.

- De îndată ce Gideon Westbrook a aflat că urma să dobândească titlul, a rupt logodna cu domnișoara Deirdre.

- Nu. Chiar așa? exclamă Felicity.

Doamna Stone confirmă din cap îndurerată:

- A abandonat-o imediat, vă spun, deși știa că era grea cu copilul lui. I-a spus că acum că era viconte de St. Justin și avea să ajungă într-o bună zi conte de Hardcastle, putea găsi o partidă mai bună decât o biată fiică de paroh.

- Dumnezeu! Harriet își aminti inteligența calculată din ochii căprui ai lui Gideon. Acum că reflecta mai atent, trebuia să recunoască în sinea ei că îi venea greu să și-l imagineze lăsându-se purtat de emoții blânde, cel puțin în cazul în care avea alte țeluri în gând. Era ceva inflexibil în atitudinea lui. Se înfioră. Știa deci că Deirdre era însărcinată?

- Da, blestemat să fie. Știa. Măinile doamnei Stone se strânseseră și se relaxară. Am stat cu ea în noaptea în care și-a dat seama că a rămas grea. Am ținut-o în brațe, iar ea a plâns toată noaptea, apoi dimineață s-a dus să-l vadă. Și când s-a întors de la casa cea mare, am știut după expresia de pe fața ei că o alungase. Lacrimile umplură ochii doamnei Stone și se scurseră pe obrajii ei lași.

- Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Felicity cu o voce subțire, uluită.

- Domnișoara Deirdre a intrat în camera de lucru, a dat jos de pe perete pistolul tatălui ei și s-a împușcat. Cel care a găsit-o a fost chiar reverendul Rushton, bietul de el.

- Biata copilă, ce soartă nefericită, șopti mătușa Effie. De-ar fi fost mai prudentă. De-ar fi avut mai multă grijă de reputația ei, în loc să se încreadă într-un gentleman. Ai să-ți aduci aminte de această poveste când vei ajunge la Londra, nu-i așa, Felicity dragă?

- Da, mătușă Effie. Puțin probabil să o uit.

Felicity părea sincer impresionată de acea poveste sfâșietoare.

- Doamne, murmură Harriet. Totul este atât de greu de crezut! Aruncă o privire în camera plină de fosile și înghiți un nod când își aminti cum se aplecase St. Justin peste masă și îi prinsese bărbia în mâna lui puternică. Doamnă Stone, sunteți absolut sigură de aceste lucruri?

- Absolut. Dacă ar mai trăi tatăl dumitale, ți-ar spune că e totul adevărat. El știa foarte bine ce i se întâmplase fiicei reverendului Rushton. Dar a păstrat tăcerea fiindcă nu considera că era genul de subiect care să fie discutat în fața unor domnișoare inocente. Când mi-a spus că îmi pot păstra postul, m-a avertizat să nu vorbesc despre asta. Mi-am ținut gura până acum, dar nu mai pot să mi-o țin.

- Nu, bineînțeles că n-ați putea, încuviință mătușa Effie. Acum că St. Justin s-a întors în zonă, toate tinerele decente trebuie să se păzească.

- Siluită și abandonată. Felicity clătină din cap, copleșită. Închipuie-ți așa ceva.

- Îngrozitor, spuse mătușa Effie. Absolut îngrozitor. Tinerele trebuie să fie atât, atât de atente! Felicity, nu vei ieși singură câtă vreme se află vicontele prin preajmă. Ai înțeles?

- O, prostii. Felicity apelă la Harriet. N-ai să mă ții prizonieră în propria casă doar fiindcă se întâmplă ca St. Justin să fie prin zonă, nu-i așa?

- Nu, bineînțeles că nu.

- Harriet, Felicity trebuie să fie atentă, rosti mătușa Effie cu o expresie severă pe chip. Cu siguranță înțelegi asta.

- Felicity e o tânără foarte bine ancorată în realitate, mătușă Effie. Nu va face nimic prostesc. Așa-i, Felicity?

- Și să-mi pierd șansa de a petrece un sezon la Londra? rânji aceasta. Poți fi sigură că nu sunt atât de idioată, Harriet.

Buzele doamnei Stone se strânseseră laolaltă.

- Bestia aia vorace de St. Justin are o preferință pentru tinerele frumoase și inocente. Iar acum că tatăl dumitale nu mai e printre noi să te apere, domnișoară Felicity, trebuie să ai grijă.

- Asta așa e, consimți mătușa Effie.

- Înțeleg că nici una dintre voi nu își face atâtea griji pentru reputația mea? constată înțepător Harriet.

- Nu, draga mea, știi că nu e așa, răspunse imediat mătușa Effie, pradă remușcărilor. Însă tu ai aproape douăzeci și cinci de ani, în fond, iar genul de derbedeu

desfrânat pe care îl descrie doamna Stone tinde să-și aleagă victimele dintre tinerele inocente.

-Și nu dintre bătrânele inocente, așa ca mine. Ignorând rânjetul de tachinare al lui Felicity, Harriet oftă: Cred că ai dreptate, mătușă Effie. Nu sunt tocmai în pericol de a fi siluită de St. Justin. Ezită. Dacă țin bine minte, i-am și spus asta mai devreme.

-Poftim? tresări femeia mai în vârstă.

-Lasă, mătușă Effie, zise Harriet pornind spre ușa deschisă a camerei de lucru. Sunt sigură că Felicity nu-și va pierde nici capul, nici nimic altceva important pentru ea dacă s-ar întâmpla să se trezească în compania vicontelui de St. Justin. Nu e prostuță. Acum vă rog să mă scuzați, am ceva de terminat.

Își impuse să intre cu pași liniștiți în micul ei refugiu și să închidă calm ușa. Apoi, gemând din adâncul sufletului, se lăsă să cadă în scaun, își sprijini coatele pe masă și își lăsă capul în mâini. Un fior profund îi zgudui tot corpul.

Nu Felicity era cea nechibzuită, ci tocmai ea, Harriet. Invocase Bestia de la Blackthorne Hall, iar aceasta se întorsese în Upper Biddleton.

capitolul 3

Ceața cenușie și densă care se revărsase dinspre larg peste noapte încă se mai agăța cu încăpățănare de țărm a doua zi dimineața. Harriet nu vedea mai mult de câțiva metri în față în timp ce străbătea drumeagul dintre stânci ce ducea la plajă. Se întrebă dacă Gideon avea să apară la întâlnirea stabilită pentru a vedea caverna hoților.

Nu era deloc sigură că își dorea cu adevărat ca acesta să vină. Zăcuse trează în pat cea mai mare parte din noapte, îngrijorată că făcuse o greșală teribilă atunci când îi trimisese acea scrisoare fatidică faimosului viconte.

Botinele ei solide de piele alunecară pe pietre când coborî în grabă cărarea abruptă. Harriet își prinse mai

ferm săculețul de unelte și se sprijini cu mâna liberă de un bolovan pentru a-și recăpăta echilibrul.

Cărarea nu era prea periculoasă pentru cei care o cunoșteau, dar avea câteva porțiuni dificile. Și-ar fi dorit să poată purta pantaloni când ieșea la vânătoare de fosile, dar știa că mătușa Effie ar fi leșinat de spaimă dacă ar fi menționat așa ceva, chiar și într-o manieră inocentă. Harriet se străduia să-i facă pe plac mătușii ei atât cât era posibil.

Știa că aceasta nu era de acord în general cu toată povestea vânătorii de fosile. O considera o ocupație deplasată pentru o tânără și nu putea înțelege de ce Harriet se dedica acestui interes cu atâta pasiune. Nepoata ei nu voia s-o sperie și mai mult mergând în căutare de fosile îmbrăcată în pantaloni.

Rotocoale grele de ceață se încolăciră în jurul ei când ajunse la baza cărării și se opri să ajusteze greutatea sacului pe umăr. Auzea valurile lovindu-se de țărm, dar nu reușea să le vadă prin pâcla groasă. Răceala umedă se infiltra prin lâna mantalei ei ponosite.

Chiar dacă Gideon își făcea apariția în dimineața aceea, probabil i-ar fi fost imposibil s-o găsească în ceață, își spuse. Coti și o luă de-a lungul plajei, la baza stâncilor. Marea se retrăsese, dar nisipul era încă umed. În timpul fluxului, pe segmentul acela nu rămânea descoperită nici o bucată din plajă. Apele mării se loveau de stânci, inundând peșterile și pasajele mai joase.

O dată sau de două ori Harriet făcuse greșeala de a zăbovi prea mult în explorările ei și fusese cât pe ce să fie surprinsă de flux. Amintirea acelor momente, care încă o mai bântuiau, o determinase să-și calculeze foarte atent timpul petrecut în peșteri.

Înaintă cu băgare de seamă, căutând urme de pași în nisip. Dacă Gideon venise pe acolo cu câteva minute înaintea ei, cu siguranță avea să poată recunoaște urma lăsată de ghetetele lui uriașe.

Se îndoii din nou de înțelepciunea demersului ei. Când îl chemase pe Gideon înapoi în Upper Biddleton, se alesese evident cu mai mult decât se așteptase. Pe de altă parte, își spuse ea încurajator, cineva trebuia

să ia măsuri în privința tâlharilor care foloseau prețioasele ei peșteri drept depozit. Nu le putea permite să continue. Pur și simplu trebuia să aibă libertatea de a explora acea peșteră anume.

Nimeni nu putea ști ce fel de fosile extrem de valoroase așteptau să fie descoperite în acea încăpere subpământeană. În plus, cu cât le permitea mai mult nelegiuitorilor să folosească peștera, cu atât era mai mare riscul ca unul dintre ei să se dovedească destul de viclan încât să se apuce el însuși de căutat fosile. Era posibil să găsească ceva interesant și să menționeze acest lucru altcuiva, care apoi să anunțe un alt colecționar. Există riscul ca Upper Biddleton să fie invadat de vânători de fosile.

Era de neconceput. Oasele ce așteptau să fie descoperite în acele peșteri îi aparțineau ei.

Și alți colecționari exploraseră peșterile din Upper Biddleton în trecut, desigur, dar renunțaseră cu toții după ce nu găsiseră decât o mână de pești fosilizați și câteva scoici. Harriet ajunsese însă mai departe decât oricine altcineva și bănuia că o așteptau descoperiri importante. Trebuia să afle ce secrete se ascundeau în piatră.

Nu, nu avea de ales, trebuia să continue pe drumul pe care pornise, decise ea. Avea nevoie de cineva puternic și inteligent care să o ajute să scape de tâlhari. Ce conta dacă Gideon era un nemernic periculos? Ce cale mai bună de a se descotorosi de tâlhari decât să asmută infama Bestie de la Blackthorne Hall asupra lor?

Așa le trebuia.

În clipa aceea pâcla păru să se răsucescă în jurul ei după un contur ușor diferit. Harriet se opri brusc, conștientă că nu mai era singură pe plajă. Ceva îi stârnise o ușoară agitație în părul de pe ceafă. Se răsuci pe călcâie și îl văzu pe Gideon apărând din ceață. Veni spre ea:

- Bună dimineața, domnișoară Pomeroy. Vocea îi era la fel de profundă ca vuietul mării. M-am gândit eu că n-ai să te lași descurajată de vremea neprielnică.

- Bună dimineața, milord.

Harriet își ținu în frâu teama, urmărindu-l cum străbătea cu pași mari nisipul umed și compactat. Imaginația ei suprasolicitată o făcu să-l vadă, așa cum apărea din ceață, ca pe o bestie drăcească ieșind din fumul iadului. Era chiar mai mare decât și-l amintea.

Purta cizme negre, mănuși negre și o manta neagră cu un guler înalt care-i încadra fața brăzdată de cicatrice. Părul negru, descoperit, lucea umed de ceața dimineții.

- După cum vezi, ți-am îndeplinit din nou porunca. Gideon zâmbi cu o vagă ironie, oprindu-se și coborând privirea spre ea. Trebuie să fiu atent la această tendință a mea de a mă pripiti să-ți fac voia, domnișoară Pomeroy. N-aș vrea să devină un obicei.

Harriet își îndreptă umerii și reuși să zâmbească politicos.

- Fiți fără teamă, milord. E prea puțin probabil ca îndeplinirea dorințelor altora să vă intre în obicei, doar dacă nu cumva aveți chef s-o faceți pentru a vă îndeplini propriile scopuri.

Gideon îi ignoră replica și ridică dintr-un singur umăr masiv.

- Cine știe ce e dispus să facă un bărbat atunci când are de-a face cu o femeie interesantă? Zâmbetul lui rece îi schimonosi fața într-o mască periculoasă. Aștept următoarea dumitale poruncă, domnișoară Pomeroy.

Harriet înghiți un nod și își făcu de lucru ajustând greutatea sacului ce o împovăra.

- Am adus două felinare, milord, spuse ea repede. Vom avea nevoie de ele după ce intrăm în pasaj.

- Dă-mi voie. Gideon îi luă sacul dintre degete. Atârna din mâna lui uriașă, aparent ușor ca un fulg. Mă ocup eu de echipament. Condu-mă, domnișoară Pomeroy. Sunt curios să-ți văd caverna plină de bunuri furate.

- Da. Desigur. Pe aici. Se întoarse și porni în grabă prin ceață.

- Nu pari la fel de sigură pe dumneata în dimineața asta, remarcă el pe un ton amuzat, urmând-o cu pași apăsați și silențioși. Presupun că cineva, probabil buna

doamnă Stone, ți-a oferit câteva detalii lugubre despre trecutul meu aici în Upper Biddleton?

- Prostii. Nu mă interesează trecutul dumneavoastră, milord. Harriet făcu un efort disperat să păstreze un ton calm și extrem de ferm, însă nu îndrăzni să-l privească peste umăr. Nu mă privește.

- În acest caz, trebuie să te avertizez că nu ar fi trebuit să mă chemi de la bun început, murmură el, pe un ton de amenințare fină. Mă tem că nu pot fi separat de trecutul meu. Oriunde merg, mă însoțește ca o umbră. Faptul că urmează să moștenesc un titlu de conte e extrem de util, determinându-i pe oameni să mi-l treacă uneori cu vederea, dar nu încapе îndoielă că nu mă pot descotorosi de el cu totul. În special aici, la Upper Biddleton.

Harriet aruncă rapid o privire peste umăr, încercând să descifreze emoția voalată pe care o detectase în vocea lui.

- Vă deranjează, milord?

- Trecutul meu? Nu în mod deosebit. Am învățat cu mult timp în urmă să trăiesc cu gândul că sunt văzut ca un tartor din adâncuri. La drept vorbind, reputația mea se dovedește uneori folositoare.

- Când anume? se miră ea.

- În primul rând, mă scutește de săcâiala mamelor cu gânduri de măritiș, care sunt extrem de prudente și nu-și scot fiicele în calea mea. Sunt înspăimântate să nu cumva să le siluiesc fără rușine odraslele, să-mi fac poftel murdare cu ele, apoi să mă lepăd de ele ca de niște bunuri stricate.

- Oh! Harriet înghiți un nod.

- Și cu siguranță așa ar fi, continuă Gideon pe un ton neutru. Adică stricate. Ar fi de-a dreptul imposibil să mai scoți o tânără pe piața pețitoarelor după ce s-ar afla că s-a compromis cu mine.

- Înțeleg.

Harriet tuși ușor pentru a-și drege vocea și grăbi puțin pasul. Îl simțea pe Gideon în spatele ei, deși nu-i auzea pașii pe nisipul compactat. Chiar și felul silențios în care se mișca era înspăimântător, fiindcă era acut

conștientă de mărimea și de prezența lui. Era, de fapt, ca și cum ar fi avut o bestie masivă pe urmele ei, gata să o ajungă din urmă.

- Pe lângă că nu mă sâcâie cu tinerele lor inocente, continuă Gideon neobosit, în ultima vreme nici măcar un singur părinte nu a încercat să mă forțeze să cer mâna fiicei sale folosind vechiul truc de a mă acuza că am compromis-o. Toată lumea știe că o astfel de urzeală nu are șanse să funcționeze.

- Milord, dacă asta e maniera dumneavoastră deloc subtilă de a mă avertiza să nu-mi fac asemenea gânduri, puteți sta liniștit; sunteți în siguranță.

- Siguranța mea nu mă preocupă defel în momentul de față, domnișoară Pomeroy. Dumneata ești cea care ar trebui să se arate mai prudentă.

Harriet se săturase. Se opri brusc și se răsuci pe călcâie pentru a-l înfrunța. Descoperi că era aproape peste ea și se dădu rapid un pas înapoi. Ridică o privire încrunțată spre el:

- E adevărat, deci? Ați abandonat-o pe fiica parohului de dinainte după ce ați lăsat-o grea?

- Ești foarte curioasă pentru cineva care declară că nu e interesată de trecutul meu, observă el studiind-o cu gravitate.

- Dumneavoastră ați insistat să deschideți subiectul.

- Așa e. Mă tem că nu am putut rezista tentației. Nu după ce a devenit evident că ai auzit povestea.

- Ei bine? îl provocă ea după un moment tensionat. Așa a fost?

Gideon arcui o sprânceană neagră și păru să reflecteze cu seriozitate asupra problemei. În ochi i se aprinse un foc rece când coborî privirea spre tânăra lui însoțitoare.

- Lucrurile sunt exact așa cum ți-au fost fără îndoială relatate, domnișoară Pomeroy. Logodnica mea era grea. Știam asta când am pus capăt logodnei. Ea, se pare, s-a întors acasă și s-a împușcat.

Harriet icni și se retrase încă un pas. Uită complet de caverna plină de bunuri furate.

- Nu cred așa ceva.

- Mulțumesc, domnișoară Pomeroy. Înclină capul în semn de prefăcută politețe. Dar te asigur că, în mod cert, tot restul lumii crede asta.

- Oh! Harriet își reveni. Da. Ei bine, după cum spuneam, nu mă privește.

Se întoarse valvârtej și porni în grabă spre intrarea cavernei. Fața îi era cuprinsă de flăcări. Ar fi trebuit să-și țină gura, își spuse furioasă. Întreaga situație era incredibil de jenantă.

Câteva minute mai târziu oftă ușurată când ajunse la destinație. Gura întunecată a cavernei se profilă vag prin ceață. Dacă nu ar fi știut exact unde se afla, nu ar mai fi găsit-o.

- Aici e intrarea, milord. Harriet se opri și se întoarse din nou spre el. Caverna pe care o folosesc hoții se află la o oarecare depărtare în acest pasaj.

Gideon studie deschiderea în stâncă preț de o clipă, apoi puse jos sacul pe care îl purtase.

- Cred că vom avea nevoie de felinare acum.

- Da. Nu se mai vede deloc după primii câțiva pași.

Harriet îl privi pe viconte aprinzând felinarele. În pofida mărimii și a forței lor, mâinile lui se mișcau cu o grație și o îndemânare neașteptate. Când îi întinse un felinar, îi întâlni privirea și văzu că îl studia. Îi zâmbi fără urmă de căldură. Cicatricea de pe fața lui se schimonosi într-o expresie malefică.

- Ai început să ai dubii dacă să intri singură cu mine în peșteri, domnișoară Pomeroy?

- Bineînțeles că nu, bombăni ea aproape smulgându-i felinarul din mână. Să ne-apucăm de treabă.

Tânăra femeie păși prin intrarea îngustă și ridică felinarul. Rotocoale de ceață se strecuraseră în peșteră, făcând ca lampa să proiecteze umbre ciudate pe zidurile umede de piatră. Se cutremură și se întrebă de ce acest pasaj părea atât de sinistru în dimineața aceea. Își aminti că nu era prima dată când se găsea acolo singură.

Prezența vicontelui era cea care o înspăimânta, decise ea. Trebuia neapărat să-și țină în frâu imaginația. „Ocupă-te doar de ceea ce ai de făcut“, se mustră în sine ea.

Gideon veni în spatele ei cu pasul lui silențios, furiosat. Privi în jur cu o expresie dezaprobatore pe chip:

- Obișnuiai să vii în aceste peșteri singură, domnișoară Pomeroy, sau în general ceri cuiva să te însoțească?

- Când trăia tatăl meu, de regulă el mă însoțea. El a fost cel care mi-a insuflat interesul față de fosile. A fost dintotdeauna un colecționar avid și a început să mă ia și pe mine în expedițiile lui încă de când am învățat să umblu. Dar după ce a fost răpus de febră, mi-am făcut explorările singură.

- Nu mi se pare o idee tocmai bună.

- Mi-ai spus asta. Dar te asigur că eu și tatăl meu am învățat să explorăm peșteri cu mult înainte de a ne muta în Upper Biddleton. Sunt expertă. Pe aici, milord. Intră mai adânc în peșteră, înspăimântător de conștientă de prezența lui Gideon chiar în spatele ei. Sper că nu vă numărați printre acei oameni care sunt cuprinși de agitație în spațiile închise?

- Te asigur, e nevoie de foarte mult pentru a-mi agita nervii, domnișoară Pomeroy.

- Da, ei bine, mulți oameni nu se simt bine în peșteri, explică ea înghițindu-și nodul din gât. Dar pasajul are o lărgime confortabilă, după cum vedeți, și nu se îngustează mult mai mult nici mai departe.

- Ideea dumitale de confort e oarecum diferită de a mea, rosti el pe un ton sec.

Harriet aruncă o privire în urmă și văzu că era nevoit să se aplece și să își încline umerii masivi pentru a putea să treacă prin pasaj.

- Sunteți destul de mare, nu-i așa?

- Cu mult mai mare decât dumneata, domnișoară Pomeroy.

- Ei bine, încercați să nu rămâneți blocat, zise ea mușcându-și buza. Ar fi foarte neplăcut.

- Într-adevăr. Mai ales ținând seama că această porțiune din peșteră e inundată în timpul fluxului. Gideon examinează zidurile de piatră, de pe care se scurgea apă. Un crab mic și palid se grăbi să dispară din lumina felinarului, țâșnind în umbră.

-Toate porțiunile mai joase ale acestor caverne se umplu cu apă în punctul maxim al fluxului, spuse Harriet, pornind din nou înainte. Asta ar trebui să se dovedească o informație extrem de utilă pentru dumneavoastră când veți stabili cum să-i prindeți pe tâlhari. În fond, nelegiuții nu sunt prin preajmă decât târziu în nopțe și doar în perioada de reflux. Orice plan va trebui să fie bazat pe aceste realități.

-Mulțumesc, domnișoară Pomeroy. Am să țin cont de asta.

Sarcasmul lui o făcu să se încrunte.

-Nu făceam decât să vă ofer o mână de ajutor.

-Hmm.

-E cazul să vă amintesc, milord, că eu sunt cea care l-a urmărit pe nelegiuți? Mi se pare că ar trebui să vă bucore ocazia de a vă consulta cu mine în privința celei mai bune metode de a le întinde o capcană.

-Iar eu ți-aș aminti, domnișoară Pomeroy, că am locuit cândva în această zonă. Cunosc foarte bine relieful.

-Da, știu, dar fără îndoială ați uitat o mulțime de mici detalii. În plus, date fiind explorările mele atât de cuprinzătoare, sunt expertă în aceste peșteri.

-Îți promit, domnișoară Pomeroy, că dacă voi avea nevoie de sfatul dumitale, ți-l voi cere.

Iritarea lui Harriet se dovedi mai puternică decât prudența:

-Nu încapce îndoială că v-ați bucura de ceva mai multă acceptare în societate dacă ați încerca să fiți mai politicos.

-Nu mă interesează în mod deosebit să-mi extind viața socială.

-Se pare că nu, bombăni ea. Tocmai voia să mai adauge un comentariu când alunecă pe o algă răătăcită lăsată în urmă de apele în retragere. Își pierdu echilibrul și întinse brațele să se stabilizeze. Mâna ei înmănușată alunecă pe peretele noroios, negăsind nimic de care să se agațe. Dumnezeule!

-Te-am prins, o informă el calm. Cu brațul încolăcit în jurul taliei ei, o trase în siguranță la pieptul lui lat.

- Scuzați-mă.

Lui Harriet i se tăie brusc respirația. Brațul lui era ca o centură de oțel, imposibil de înfrânt.

Îi simți conturul muscular și solid al pieptului lipit de spatele ei. Vârful lat al cizmei lui masive i se înfipsese cumva într-o manieră intimă între picioare. Era acut de conștientă de apăsarea coapsei lui pe fesele ei.

Când inspiră adânc, îi simți mirosul cald și masculin al corpului, împletit din belșug cu miros de lână umedă și piele. Se crispă instinctiv în fața senzației nefamiliare de a fi atât de strâns lipită de un bărbat.

- Trebuie să ai mai multă grijă, domnișoară Pomeroy, zise el dându-i drumul. Altfel cu siguranță vei sfârși rău în aceste peșteri.

- Vă dau cuvântul meu de onoare că nu am fost niciodată câtuși de puțin în pericol.

- Până acum? O privi cu o expresie de curiozitate neutră.

Harriet decise să ignore întrebarea.

- Pe aici, milord. Nu mai avem mult.

Își netezi mantaua și fustele rochiei. Prinse mai ferm felinarul, ridicându-l cu îndrăzneală, și porni cu pași mari spre măruntaiele peșterii.

Gideon o urmă în tăcere, trădându-și prezența doar prin jocul de lumini și umbre de pe piatra udă. Harriet nu îndrăzni să mai scoată vreun cuvânt despre planurile de prindere a tâlharilor. Îl conduse pe pasajul înclinat până ajunseră la punctul care nu era atins de ape în timpul mării.

Pereții grotei erau uscați aici, deși atmosfera era pătrunsă de un frig ce se resimțea până în oase. Harriet studie automat suprafețele de rocă pe care cădea lumina felinarului și nu reuși să-și țină în frâu entuziasmul științific.

- Să știți că aici, în porțiunea asta din peșteră, am găsit o splendidă fosilă de frunză încastrată într-o piatră. Aruncă o privire peste umăr. Ați citit cumva, din întâmplare, articolele domnului Parkinson despre importanța raportării plantelor fosile la stratul în care sunt descoperite?

- Nu, domnișoară Pomeroy, nu le-am citit.

- Ei bine, e un lucru uimitor. Fosile vegetale similare se găsesc în exact aceleași straturi pe tot cuprinsul Angliei, indiferent la ce adâncime s-ar întâmpla să se afle straturile respective. Se pare că același lucru e valabil și pe continent.

- Fascinant. Gideon părea însă mai degrabă amuzat decât fascinat. În mod vădit, chestiunea te pasionează.

- Văd că subiectul fosilelor e prea puțin interesant pentru dumneavoastră, dar vă asigur că putem afla foarte multe despre trecut studiindu-le. Personal, am mari speranțe să găsesc într-o bună zi ceva important în aceste peșteri. Am făcut deja câteva descoperiri interesante.

- Și eu, murmură vicontele.

Nereușind să decidă ce anume urmărise să spună prin acea observație și deloc sigură că voia să știe, Harriet se cufundă din nou în tăcere. Mătușa ei o informase că avea tendința să-i plictisească pe interlocutorii care nu-i împărtășeau entuziasmul față de subiectul ei favorit.

Câteva minute mai târziu coti în pasajul din față și se opri la gura unei caverne de mari dimensiuni. Păși înăuntru și ridică mai mult felinarul pentru a proiecta lumină peste șirul de saci de pânză ce zăceau în mijlocul podelei stâncoase. Îl privi pe Gideon când acesta o urmă în încăpere.

- Asta e, milord.

Așteptă plină de speranță ca el să se arate uluit la vederea prăzii îngrămădite în încăperea de piatră.

Aristocratul nu spuse nimic, ci se mulțumi să vină mai în față. Dar expresia lui era satisfăcător de serioasă când se opri lângă un sac de pânză. Se lăsă pe vine lângă el și desfăcu chinga de piele care-l ținea închis.

Harriet îl urmări ridicând felinarul pentru a arunca o privire în sac. Gideon studie conținutul preț de o clipă, apoi își vârî mâna înmănușată înăuntru. Scoase un sfeșnic de argint superb gravat.

- Foarte interesant, murmură el privind reflexiile luminii pe metal. Trebuie să mărturisesc un lucru: ieri, când mi-ai spus povestea acestei caverne, aveam unele îndoieli. M-am întrebat dacă nu cumva te-ai lăsat purtată

- Scuzați-mă.

Lui Harriet i se tăie brusc respirația. Brațul lui era ca o centură de oțel, imposibil de înfrânt.

Îi simți conturul muscular și solid al pieptului lipit de spatele ei. Vârful lat al cizmei lui masive i se înfipsese cumva într-o manieră intimă între picioare. Era acut de conștientă de apăsarea coapsei lui pe fesele ei.

Când inspiră adânc, îi simți mirosul cald și masculin al corpului, împletit din belșug cu miros de lână umedă și piele. Se crispă instinctiv în fața senzației nefamiliare de a fi atât de strâns lipită de un bărbat.

- Trebuie să ai mai multă grijă, domnișoară Pomeroy, zise el dându-i drumul. Altfel cu siguranță vei sfârși rău în aceste peșteri.

- Vă dau cuvântul meu de onoare că nu am fost niciodată cătuși de puțin în pericol.

- Până acum? O privi cu o expresie de curiozitate neutră.

Harriet decise să ignore întrebarea.

- Pe aici, milord. Nu mai avem mult.

Își netezi mantaua și fustele rochiei. Prinse mai ferm felinarul, ridicându-l cu îndrăzneală, și porni cu pași mari spre măruntaiele peșterii.

Gideon o urmă în tăcere, trădându-și prezența doar prin jocul de lumini și umbre de pe piatra udă. Harriet nu îndrăzni să mai scoată vreun cuvânt despre planurile de prindere a tâlharilor. Îl conduse pe pasajul înclinat până ajunseră la punctul care nu era atins de ape în timpul mării.

Pereții grotei erau uscați aici, deși atmosfera era pătrunsă de un frig ce se resimțea până în oase. Harriet studie automat suprafețele de rocă pe care cădea lumina felinarului și nu reuși să-și țină în frâu entuziasmul științific.

- Să știți că aici, în porțiunea asta din peșteră, am găsit o splendidă fosilă de frunză încastrată într-o piatră. Aruncă o privire peste umăr. Ați citit cumva, din întâmplare, articolele domnului Parkinson despre importanța raportării plantelor fosile la stratul în care sunt descoperite?

- Nu, domnișoară Pomeroy, nu le-am citit.

- Ei bine, e un lucru uimitor. Fosile vegetale similare se găsesc în exact aceleași straturi pe tot cuprinsul Angliei, indiferent la ce adâncime s-ar întâmpla să se afle straturile respective. Se pare că același lucru e valabil și pe continent.

- Fascinant. Gideon părea însă mai degrabă amuzat decât fascinat. În mod vădit, chestiunea te pasionează.

- Văd că subiectul fosilelor e prea puțin interesant pentru dumneavoastră, dar vă asigur că putem afla foarte multe despre trecut studiindu-le. Personal, am mari speranțe să găsesc într-o bună zi ceva important în aceste peșteri. Am făcut deja câteva descoperiri interesante.

- Și eu, murmură viconte.

Nereușind să decidă ce anume urmărise să spună prin acea observație și deloc sigură că voia să știe, Harriet se cufundă din nou în tăcere. Mătușa ei o informase că avea tendința să-i plictisească pe interlocutorii care nu-i împărtășeau entuziasmul față de subiectul ei favorit.

Câteva minute mai târziu coti în pasajul din față și se opri la gura unei caverne de mari dimensiuni. Păși înăuntru și ridică mai mult felinarul pentru a proiecta lumină peste șirul de saci de pânză ce zăceau în mijlocul podelei stâncoase. Îl privi pe Gideon când acesta o urmă în încăpere.

- Asta e, milord.

Așteptă plină de speranță ca el să se arate uluit la vederea prăzii îngrămădite în încăperea de piatră.

Aristocratul nu spuse nimic, ci se mulțumi să vină mai în față. Dar expresia lui era satisfăcătoare de serioasă când se opri lângă un sac de pânză. Se lăsă pe vine lângă el și desfăcu chinga de piele care-l ținea închis.

Harriet îl urmări ridicând felinarul pentru a arunca o privire în sac. Gideon studie conținutul preț de o clipă, apoi își vârî mâna înmănușată înăuntru. Scoase un sfeșnic de argint superb gravat.

- Foarte interesant, murmură el privind reflexiile luminii pe metal. Trebuie să mărturisesc un lucru: ieri, când mi-ai spus povestea acestei caverne, aveam unele îndoieli. M-am întrebat dacă nu cumva te-ai lăsat purtată

pe aripile unei imaginații excesiv de ambițioase. Dar acum trebuie să admit că ai dreptate și chiar se petrece ceva ilegal aici.

- Înțelegeți la ce mă refer când spun că obiectele provin dintr-o altă localitate, nu-i așa? Dacă ceva atât de prețios ca acel sfeșnic ar fi dispărut de aici, din Upper Biddleton, am fi auzit despre asta.

- Ai dreptate.

Gideon legă înapoi chinga și se ridică în picioare. Mantaua grea se involbură în jurul lui ca o pelerină când trecu la un alt sac.

Harriet îl mai contemplă câteva clipe, apoi se plictisi. Studiase deja bunurile în fugă când le descoperise prima dată. Ceea ce o interesa, ca întotdeauna, era peștera însăși. În adâncul sufletului era convinsă că acest loc adăpostea comori de nedescris, așteptând să fie găsite, comori ce nu aveau nimic de-a face cu bijuterii sau sfeșnice de argint furate.

Se îndepărtă puțin pentru a cerceta o grămadă deosebită de pietre.

- Sper că vă veți ocupa rapid de nelegiuiri, zise ea, trecându-și degetele înmănușate peste un contur vag încastrat în piatră. Sunt foarte nerăbdătoare să explorez cum trebuie această peșteră.

- Văd.

Harriet se încruntă concentrată, aplecându-se să studieze mai atent conturul.

- Aveți impresia că iar vă poruncesc, îmi dau seama de asta din tonul vocii dumneavoastră. Îmi pare rău să vă supăr, milord, dar încep să-mi pierd răbdarea. Am fost nevoită deja să aștept câteva zile sosirea dumneavoastră, iar acum va mai dura ceva până sunt prinși nelegiuiri.

- Fără îndoială, spuse el în vreme ce examina alt sac.

- Cât timp vă va lua?

- Nu îți pot oferi un răspuns încă. Trebuie să-mi dai voie să mă ocup de problemă după cum găsesc eu de cuviință.

- Sper că nu vă veți întinde prea mult.

- Domnișoară Pomeroy, dă-mi voie să îți amintesc că m-ai chemat aici, în Upper Biddleton, fiindcă voiai să-mi încredințezi rezolvarea acestei chestiuni. Prea bine. Așa ai și făcut. Mie îmi revine acum responsabilitatea de a te descotorosi de nelegiuții din prețioasa dumitale cavernă. Am să te țin la curent cu progresele mele.

Gideon vorbi pe un ton absent, cu atenția concentrată asupra unui pumn de pietre strălucitoare pe care tocmai le scotea din sac.

- Da, dar... Harriet se întrerupse. Ce aveți acolo?

- Un colier. Unul destul de valoros, așa spune. Presupunând că pietrele sunt veritabile.

- Probabil că sunt. Tânăra femeie ridică din umeri, abandonând subiectul. Nu o interesa în mod deosebit colierul, cu excepția faptului că voia să-l știe scos din caverna ei. Nu-mi imaginez că cineva s-ar obosi să ascundă un colier fals aici.

Se răsuci spre conturul fosil și-l observă concentrată. Era ceva în el...

- Dumnezeuule mare, șopti, cuprinsă de o încântare incomensurabilă.

- Ce e?

- Am găsit ceva foarte interesant aici, milord. Ridică felinarul mai aproape de suprafața pietrei. Nu sunt complet sigură, dar se prea poate să fie muchia unui dinte. Și pare să fi rămas prins de o porțiune din maxilar.

- O adevărată senzație, se pare.

- Bineînțeles! Un dinte care e încă prins de maxilar e cu mult mai ușor de identificat decât unul de sine stătător. Ce bine ar fi dacă mi-aș putea folosi ciocanul și dalta să-l extrag... Se răsuci pe călcâie agitată, dorindu-și din tot sufletul ca el să înțeleagă importanța colecției acelei fosile pentru studiile ei. Să înțeleg că nu aș putea îndrăzni să...?

- Nu. Gideon aruncă colierul strălucitor înapoi în sac și se ridică în picioare. Nu ai voie să-ți folosești uneltele aici până nu am curățat acest cuib de hoți. Ai avut mare dreptate să te abții de la lucrări în această cavernă,

domnișoară Pomeroy. Nu ar fi de dorit să alarmăm această bandă de ucigași.

- Credeți că ar fi posibil să-și mute bunurile furate altundeva dacă ar crede că au fost descoperite?

- Mă îngrijorează mult mai tare gândul că, dacă ar vedea urmele unui vânător de fosile pe aici, te-ar dibui imediat. Nu-mi închipui că sunt prea mulți colecționari în zonă.

Harriet studie formațiunea pietroasă cu o expresie de frustrare. Gândul de a lăsa în urmă această nouă descoperire o tulbura enorm.

- Dar dacă dintele meu e descoperit de altcineva?

- Am îndoieli că altcineva o să observe prețiosul dimitale dinte. Nu când în mijlocul încăperii se află o comoară în toată puterea cuvântului.

Harriet se încruntă gânditoare, bătând din vârful botinei.

- Nu sunt tocmai sigură că dintele meu ar fi în siguranță aici. V-am mai spus că în zilele noastre există numeroși colecționari de fosile lipsiți de scrupule. Poate ar trebui doar să scot cu dalta bucățica asta din piatră și să sper că nimeni n-o să observe... O!

Gideon pusese jos felinarul și făcuse doi pași mari în față. Brusc se trezi cu el aplecat amenințător peste ea, cu una dintre mâinile lui uriașe înfiptă pe peretele peșterii din spatele ei. Era prinsă între corpul lui solid și piatra la fel de solidă. Făcu ochii mari.

- Domnișoară Pomeroy, spuse el foarte încet, rostind fiecare cuvânt rar pentru a-i insufla maximum de forță. N-am să-ți mai spun asta decât o singură dată. Ai să stai departe de caverna asta până zic eu altfel. De fapt, nu ai să te apropii câtuși de puțin de locul acesta până nu îți spun eu că poți să o faci în siguranță. Ba chiar n-ai să mai pui piciorul în nici una dintre peșteri până nu rezolv eu problemele.

- Mergeți prea departe, milord!

Gideon se aplecă și mai mult peste ea. Lumina galbenă a felinarului din mâna lui Harriet conferea trăsăturilor lui aspre un aer demonic. Preț de o clipă chiar arătă ca o bestie, pe măsura reputației lui.

- Nu ai să vânezi fosile nicăieri pe această plajă până nu vei primi acordul meu expres, spuse el printre dinți.

- Dacă vă închipuiți că voi tolera un astfel de comportament din partea dumneavoastră, vă înșelați. Nu intenționez nicidecum să renunț la căutarea de fosile pe această plajă până veți binevoi dumneavoastră să-mi dați voie. Am anumite drepturi în această privință.

- Nu ai nici un drept în povestea asta, domnișoară Pomeroy. Este limpede că ai ajuns să consideri aceste peșteri proprietatea dumatăle personală, dar dă-mi voie să-ți amintesc că, din întâmplare, fiecare centimetru pătrat din pământul care se află în acest moment deasupra capului dumatăle este deținut de familia mea, lătră Gideon. Dacă te prind pe undeva prin apropierea acestor peșteri, am s-o consider un act de încălcare a proprietății.

Harriet îl studie furioasă, încercând să-și dea seama dacă într-adevăr vorbea serios.

- Chiar așa? Și ce veți face, milord? O să mă aruncați în închisoare sau o să puneți să fiu alungată? Nu fiți ridicol, vă rog.

- Poate voi găsi o altă cale de a te pedepsi pentru neascultare, domnișoară Pomeroy. Eu sunt St. Justin, ai uitat? Bestia de la Blackthorne Hall.

Ochii îi sticleau în lumina gălbuie. Cicatricea de pe fața lui era o creștătură vie și sălbatică, semn al unei dureri vechi și al unui pericol de moarte.

- Încetați imediat cu intimidările, porunci ea, deși pe un ton destul de slab.

Gideon se apropie și mai mult.

- Oamenii din zonă cred că sunt un bărbat complet lipsit de onoare în ceea ce privește femeile cu care am de-a face. Întrebă pe oricine de pe aici și îți va spune că sunt diavolul în persoană când e vorba de tinere neprihănite.

- Prostii. Degetele lui Harriet începuseră să tremure pe felinar, dar rămase fermă pe poziții. Cred că încercați anume să mă înspăimântați, milord.

- Ai al naibii de multă dreptate.

Mâna imensă se strânse pe ceafa ei. Harriet simți pielea aspră a mânușii lui pe gât. Brusc, citi intenția pe chipul lui, dar era prea târziu ca să mai fugă. Ochii feroce, leonini ai lui Gideon se aprinseră în spatele genelor întunecate. Își coborî în forță gura peste a ei, într-un sărut zdrobitor.

Tânăra femeie rămase incremenită, ruptă din timp. Nu se putea mișca, nu putea nici măcar gândi. Nimic din ceea ce trăise în toți cei douăzeci și patru de ani și jumătate nu o pregătise pentru sărutul lui Gideon.

El gemu profund, sunetul reverberându-i adânc în piept. Mâna lui se închise cu o blândețe surprinzătoare în jurul gâtului ei, desenându-i conturul bărbiei cu degetul mare. Apoi o trase mai aproape, spre căldura aprigă a propriului lui corp. Mantaua lui greoaie se lovi de picioarele ei.

Harriet era incapabilă să respire. După șocul inițial, senzația de plăcere o străbătu ca un fulger. Când Gideon îi luă felinarul dintre degetele fără vlagă, care nu opuseră rezistență, aproape că nu observă.

Fără să-și dea seama ce făcea, își ridică mâinile pe umerii lui și își înfipse degetele în lâna groasă a mantalei. Nu știa dacă încerca să-l împingă sau să-l tragă mai aproape.

- Pe toți dracii. Vocea lui era răgușită acum, trădând o emoție nouă pe care Harriet nu reuși să o identifice. Dacă ai avea cât de puțină minte, ai fugi de mine cât de repede ai putea.

- Nu cred că aș putea fugi un singur pas, șopti ea, cuprinsă de o uluire confuză. Ridică ochii spre el, privind-l printre gene, și îi atinse blând obrazul brăzdat de cicatrice.

Gideon tresări când îi simți degetele. Apoi ochii i se îngustară:

- Cu atât mai bine. Brusc nu mai am chef să te las să fugi.

Își plecă din nou capul și buzele lui se mișcară peste ale ei cu o tandrețe surprinzătoare, deschizându-le ușor până când ea își dădu seama șocată că voia să intre. Ezi-tând, se supuse poruncii lui mute,

Când limba lui pătrunse în căldura gurii ei cu o intimitate năucitoare, Harriet gemu ușor și se lăsă să cadă moale în brațele lui. Nu mai fusese niciodată sărutată astfel.

- Ești foarte delicată, spuse el într-un final, cu gura lipită de a ei. Foarte fină. Dar e ceva puternic în tine.

Gideon își strecură mâinile în jurul taliei lui Harriet.

Ea se înfioră când o prinse ferm și o ridică în aer, lipind-o de pieptul lui. O ținu fără urmă de efort deasupra podelei de piatră, astfel că picioarele încălțate în botine îi atârnară în aer. Fu nevoită să se echilibreze agățându-se de umerii lui lași.

- Sărută-mă, îi ordonă el cu o voce profundă și întu-necată care îi provocă un fior delicios, străbătând-o din cap până în picioare.

Fără a se opri să reflecteze, își încolăci brațele în jurul gâtului lui și își trecu sfios gura peste a lui. Oare asta însemna să fii siluită? se întrebă. Poate că tocmai această combinație îmbătătoare de emoție și dorință o încurajase pe biata Deirdre Rushton să i se abandoneze lui Gideon cu atâția ani în urmă. Dacă așa era, decise Harriet, înțelegea acum nesocotința acelei tinere.

- Ah, dulcea mea domnișoară Pomeroy, oare chiar nu îmi găsești trăsăturile mai respingătoare decât cele ale prețioaselor tale cranii fosile?

- Nu există nimic cătuși de puțin respingător la dumneavoastră, milord, după cum sunt sigură că știți prea bine. Harriet își umezi buzele cu vârful limbii, amestecată de emoțiile ce se trezeau în ea. Îi atinse ușor chipul schimonosit și îi zâmbi tremurător. Sunteți superb. La fel ca armăsarul dumneavoastră.

Gideon păru surprins pentru o clipă. În ochi i se aprinseră flăcări, apoi expresia lui se înăspri. Cu gesturi măsurate, o puse înapoi pe picioare.

- Bun, deci, domnișoară Pomeroy? spuse el, pe un ton inconfundabil de provocare.

- Ei bine, ce, milord? reuși Harriet să răspundă cu răsuflarea tăiată.

Era adevărat că nu avea nici un fel de experiență cu astfel de lucruri, dar instinctele ei feminine o asigurau

că Gideon fusese la fel de puternic afectat de sărut pe cât fusese și ea. Nu înțelegea de ce devenise brusc rece și periculos.

-Ai de luat o decizie. Poți fie să-ți dezbraci rochia și să te întinzi pe podeaua de piatră a peșterii ca să terminăm ceea ce am început, fie să fugi înapoi pe plajă, unde vei fi în siguranță. Îți sugerez să te hotărăști rapid, fiindcă starea mea de spirit e oarecum imprevizibilă în momentul de față. Trebuie să îți spun că te consider o bucătică foarte tentantă.

Harriet se simți ca și cum cineva i-ar fi aruncat în cap o găleată de apă rece ca gheața. Se holbă la Gideon, euforia ei senzuală dispărând în fața pericolului evident. *Vorbea serios*. Nu făcea decât să o avertizeze că, dacă nu ieșea din cavernă imediat, era posibil să o siluiască pe loc.

Vina era doar a ei, își dădu ea seama cu mâhnire. Răspunsese mult prea entuziast sărutului lui. Fără îndoială, acum își închipuia tot ce putea fi mai rău despre ea.

Cu fața aprinsă de umilință și o doză considerabilă de teamă femeiască primitivă, își luă de jos felinarul și fugi spre siguranța coridorului ce ducea la plajă.

Gideon o urmă, dar Harriet nu întoarse nici măcar o dată capul pentru a privi în urmă. Îi era prea teamă că avea să vadă râsul batjocoritor al bestiei în ochii săi aurii.

capitolul 4

Crane era scaldat în sudoare. În căminul bibliotecii ardea un foc menit să alunge frigul acelei zile ploioase, dar Gideon știa că nu acesta era motivul pentru care intendentul lui își tot ștergea fața.

Vicontelescu întoarse nepăsător o pagină din registrul ce stătea deschis pe masă. Nu încăpea îndoială că era furat sistematic. Știa că vina îi aparținea pe de-a-ntregul. Acordase prea puțină atenție domeniilor Hardcastle de acolo, din Upper Biddleton, și, după cum era de așteptat, suferise consecințele.

Își coborî privirea peste o altă coloană lungă de cifre. După cum părea, Crane, pe care îl angajase cu un an în urmă pentru a-i administra domeniile din zonă, crescuse chiriile pentru multe locuințe, însă nu se obosise să-i transmită această majorare și angajatorului său. Cel mai probabil băgase diferența în propriul buzunar.

Era o poveste frecventă, desigur, deși nu și pentru Gideon. Numeroși mari moșieri, prinși de farmecul vieții la Londra, lăsau administrarea domeniilor în întregime pe mâna intendenților. Câtă vreme banii veneau în flux continuu, prea puțini examinau îndeaproape evidențele. Era considerat de prost gust să știi exact cât de mult valorai.

Gideon însă nu era interesat de viața în capitală și de modul în care era definit acolo bunul-gust. De fapt, în ultimii câțiva ani nu prea fusese interesat de nimic altceva în afară de pământurile familiei sale, astfel că în mod normal le urmărea cu mare atenție exploatarea.

Mai puțin în cazul Upper Biddleton.

Gideon ignorase intenționat proprietățile familiei Hardcastle de acolo. Îi venea greu să investească mult interes personal într-un loc pe care îl detesta. Acesta era locul în care totul o luase razna cu șase ani mai devreme.

Cu cinci ani în urmă, când tatăl său îi predase cu jumătate de gură responsabilitatea pentru domeniile aflate la mare distanță, Gideon profitase de oportunitate și se îngropase intenționat în sarcina administrării terenurilor.

Munca devenise leacul merit să-i ușureze durerea sâcăitoare pe care i-o provocase acel moment dezono-rant. Călătorea cu regularitate de la o moșie la alta, muncind neîncetat să repare case, să introducă noi tehnici agricole și să studieze posibilitățile de creștere a producției miniere și piscicole.

Nu angaja decât cei mai buni intendenți și îi plătea bine pentru a-i feri de tentația să-l înșele. Verifica personal registrele contabile. Asculta sugestiile și plângerile chiriașilor lui. Cultiva compania inginerilor

și a inventatorilor care i-ar fi putut învăța noi metode savante de a face pământurile mai productive.

Dar nu acolo, în Upper Biddleton.

În ceea ce-l privea, nu i-ar fi păsat nici dacă terenurile sale din aceea zonă s-ar fi transformat în pârloagă.

Pe bună dreptate ar fi trebuit să le vândă cu mult timp în urmă. Și ar fi făcut-o dacă nu ar fi știut că i-ar fi provocat o mare suferință tatălui său. Pământurile din Upper Biddleton aparțineau conților de Hardcastle de cinci generații. Erau cele mai vechi proprietăți de familie și serviseră drept reședință până la scandal.

Gideon știa că nu putea să le vândă, prin urmare optase pentru cea de-a doua soluție. Le ignorase.

Oricât de mult ar fi detestat acel domeniu, descoperirea acum că detesta și mai tare să fie înșelat. Ridică privirea cu un zâmbet rece și observă că intendentul îl studia neliniștit. Bărbatul își merita numele¹, reflectă el. Înalt, deșirat și slab, Crane aducea destul de mult cu o pasăre mare cu picioare lungi.

- Ei bine, Crane, se pare că totul e în ordine. Vicontele închise registrul, simțind ușurarea imediată a celui-lalt. Ai ținut foarte ordonat contabilitatea, bravo.

- Mulțumesc, milord. Crane își trecu neliniștit o mână peste capul ce începuse să chelească și păru să se relaxeze puțin în scaun. Ochii lui mici și vioi se plimbau agitați între registru și obrazul slujit al lui Gideon. Mă străduiesc, milord. Mi-aș fi dorit doar să ne anunțați din timp sosirea dumneavoastră, ca să ne pregătim mai bine.

Gideon știa că întreaga gospodărie fusese aruncată în haos de apariția lui neașteptată. Menajera își căuta cu frenezie ajutoare prin sat, ca să poată deretica prin imensa reședință Blackthorne.

În holul mare se auzeau oamenii urcând și coborând în grabă scările. Erau ocupați să comande provizii și să smulgă husele de pe obiectele de mobilier care nu mai fuseseră folosite de mulți ani. Mirosul cerii proaspăt aplicate se strecura până în bibliotecă.

¹ În limba engleză, *crane* înseamnă *cocor* (n.red.)

Pentru grădini nu se putea face prea multe în timp atât de scurt. Ofilite și bătute de vânt, reflectau neglijența cu care le tratase Crane de când devenise intendent. Mama lui iubise întotdeauna grădinile de la Blackthorne Hall, reflectă Gideon.

- Majordomul meu, Owl, care mă însoțește peste tot, va sosi azi după-amiază. El va prelua controlul asupra personalului.

Gideon văzu ochii lui Crane alunecând neliniștiți spre cicatricea lui. Prea puțini oameni reușeau să ignore politicos chipul schimonosit al lui Gideon până se obișnuiau cu priveliștea. Mulți nu se obișnuiau niciodată.

Deirdre, de exemplu, îl găsisese respingător. Și nu era singura. Ce mare nenoroc, spuneau oamenii adesea, că al doilea fiu al contelui nu era la fel de chipeș și de rafinat precum cel dintâi.

Toată lumea îl compătimise amarnic pe contele de Hardcastle când își pierduse primul născut și se trezise nevoit să se descurce cu un urmaș mai puțin decât satisfăcător. În sinea sa, Gideon se îndoia că oricine altcineva ar fi fost capabil să calce pe urmele lui Randal.

Randal fusese fiul și moștenitorul ideal, suma a tot ceea ce și-ar fi putut dori orice părinte. Cu zece ani mai mare decât Gideon, crescuse ani întregi singur la părinți. Mama lui îl coplesise cu iubire, iar contele fusese mândru de tânărul chipeș, cultivat, athletic și *onorabil* care avea să devină următorul conte de Hardcastle.

Randal fusese pregătit pentru titlul de conte încă din leagăn și se ridicase la înălțimea așteptărilor. Îi priise acest rol. Avea prieteni nenumărați, era respectat pentru abilitățile lui sportive și nimeni nu-i puneau la îndoială onoarea.

Fusese destul de bun chiar și ca frate mai mare, își zise Gideon. Nu că ar fi fost prea apropiați. Diferența de vârstă dintre ei făcuse ca relația lor să semene cu aceea dintre un unchi și un nepot.

Gideon se chinase să își imite fratele ani la rând, până când își dăduse seama, în cele din urmă, că stilul și flerul natural al lui Randal erau imposibil de copiat.

Dacă Randal ar fi rămas în viață, Gideon s-ar fi ocupat fără îndoială să administreze în locul lui domeniile Hardcastle. Randal preferase viața în capitală muncii pe care o presupunea supravegherea exploatărilor agricole.

Gideon suferise la moartea fratelui său, deși nu observase nimeni. Toată lumea fusese ocupată să-i consoleze părinții, care erau sfâșiați de durere, în special mama sa. Mulți se temuseră că nefericita contesă de Hardcastle nu avea să-și mai revină niciodată din doliu. Iar contele nu șovăise să arate că moștenitorul rămas în viață nu avea să se compare niciodată cu acela pe care îl pierduse.

Crane își dresе vocea:

- Îmi cer scuze, milord, dar veți rămâne în zonă mai mult de câteva zile? Menajera-șefă își bate capul să facă provizii adecvate și să angajeze suficiente ajutoare.

Gideon se lăsă pe spate în scaun. Știa foarte bine de ce întreba Crane despre durata șederii lui. Nu știa încă dacă intendentul avea legături cu tâlharii, după cum suspecta Harriet, dar nu era dispus să-și asume riscuri. Decise să-i arate clar că nu avea nici un rost să amâne o eventuală întâlnire nocturnă în peșterile din stânci.

- Poți să-i spui să se pregătească pentru o ședere prelungită. A trecut ceva vreme de când n-am fost la Upper Biddleton și găsesc aerul de mare extrem de plăcut. Presupun că îmi voi petrece primăvara aici.

Crane căscă gura larg de uimire. Făcu un efort să o închidă:

- Primăvara, milord? Toată primăvara?

- Și poate și vara. Din câte țin minte, litoralul a fost dintotdeauna excelent în timpul verii. E ciudat că nu mi-am dat seama cât de mult mi-au lipsit pământurile familiei mele de aici.

- Înțeleg. Crane își trecu degetul în jurul gulerului înalt. Suntem, desigur, extrem de încântați că v-ați găsit timp în programul dumneavoastră aglomerat ca să ne vizitați.

- Timp din belșug, îl asigură Gideon. Se aplecă în față, luă registrul și i-l întinse. Poți să pleci acum. Mi-am

petrecut destule ore consultând evidența pe care ai ținut-o atât de bine. Găsesc astfel de detalii neînsemnate extrem de obositoare.

Crane smulse registrul și zâmbi fără vlagă, ridicându-se grăbit în picioare. Își trecu iarăși batista îngălbenită peste fruntea asudată și spuse:

- Da, milord, înțeleg. Prea puțini gentlemen sunt interesați de astfel de lucruri.

- Exact. Tocmai de asta angajăm oameni ca dumneata. O zi bună, domnule Crane.

- O zi bună, milord.

Crane porni grăbit spre ușă și ieși din bibliotecă.

Gideon așteptă, cu privirea ațintită asupra ploii ce răpăia afară, până când ușa se închise în urma intendentului. Apoi se ridică și, ocolind masa de birou, se duse la măsuța pe care menajera-șefă așezase mai devreme un ceainic plin.

Își turnă o ceașcă din infuzia concentrată și o sorbi încet. Faptul că revenise la Blackthorne Hall după atâția ani de exil autoimpus îi dădea o stare de spirit stranie. Nu își stabilise o reședință permanentă pe nici unul dintre domeniile lui. Nu se simțea confortabil nicăieri. În schimb se muta cu regularitate de pe unul pe altul, sub pretextul că voia să supravegheze îndeaproape activitățile. Dar adevărul era că pur și simplu avea nevoie să fie în permanentă mișcare. Avea nevoie să fie ocupat.

Știa cine era de vină că renunțase pentru moment la sarcinile copleșitoare pe care și le asumase cu cinci ani în urmă.

Își aminti scena petrecută în cavernă în dimineța aceea. Revăzu expresia lui Harriet Pomeroy când scosese o mână de bijuterii neprețuite din sacul de bunuri furate. Nu văzuse nici măcar o sclipire de interes autentic în ochii ei, cu atât mai puțin dorința la care s-ar fi așteptat. Majoritatea femeilor ar fi fost fermecate la vederea unui colier de aur cu diamante.

În schimb, entuziasmul lui Harriet fusese stârnit de un fragment de piatră ce conținea o fosilă de dinte.

Și de sărutul lui, își aminti Gideon. Fu cuprins din nou de un val de căldură, exact așa cum i se întâmplase

în grotă. Îi răspunsese la sărut cu același avânt și sentiment de uluire pe care le arătase față de acel nenorocit de dinte putrezit.

Viconteles zâmbi strâmb. Nu se putea hotărî dacă să se simtă flatat sau rușinat constatând că ieșea în câștig din comparația cu o fosilă.

Porni spre fereastră și se opri când se surprinse în oglinda atârnată deasupra șemineului. De regulă nu petrecea prea mult timp studiindu-și propria reflexie, căci nu era nicidecum o priveliște îmbucurătoare. Dar în după-amiaza aceea se trezi profund curios de ce anume vedea Harriet când îl privea. Orice ar fi fost, nu o descurajase să îl sărute. Și știa că nu inventase acea ardoare dulce și inocentă. Fusesse cât se poate de autentică.

Nu, dintr-un motiv de neînțeles, nu fusese dezgustată de chipul lui. Amenințarea lui deliberată și deloc demnă de un gentleman de a o dezbrăca la piele și de a o posedea chiar acolo, pe podeaua peșterii, fusese cea care reușise în cele din urmă să-i stârnească teama.

Se crispă amintindu-și cât de scandalos se purtase. Uneori nu se putea abține. Ceva din lăuntruul său îl mâna uneori să se poarte conform celor mai negre așteptări ale celorlalți.

Și totuși, în felul lui, încercase să o avertizeze, să o protejeze, deși probabil că ea nu înțelesese acest lucru.

Fiindcă o dorise. Foarte intens.

Probabil fusese un neghiob să o pună pe fugă. Ar fi trebuit să ia ceea ce avea ea de oferit și să nu se mai gândească la postura lui de gentleman. Nimeni nu-l credea un om de onoare, așa că de ce, după toți acești ani, încă mai încerca să joace stângaci acest rol?

Nu găsi un răspuns satisfăcător la acea întrebare. Se blestemă din nou că fusese neghiob, apoi se forță să se concentreze asupra unor probleme mai importante. Avea o ceată de tâlhari care trebuiau prinși. Dacă nu se ocupa de acest aspect în curând, Harriet avea să-și încerce singură norocul, punându-se în primejdie. Sau, în cel mai bun caz, avea să-l cicălească să se apuce de treabă.

În seara zilei următoare, Harriet studia mulțimea de mici nobili de țară care se strânsese pentru balul săptămânal al obștii. Alături de mătușa Effie și Felicity, devenise o participantă consecventă la aceste adunări pe care le găsea teribil de plictisitoare.

Mătușa Effie venise cu ideea că acolo ar fi putut șlefui manierele lui Felicity, în speranța că aveau să primească de la mătușa Adelaide îndelung așteptata invitație de a veni la Londra. Adunările comunității erau singurele prilejuri de a exersa deprinderi obligatorii precum utilizarea corectă a unui evantai, iar Felicity era talentată în această privință.

Harriet fusese dintotdeauna deranjată de propriul ei evantai. O încurca mereu.

Evenimentul din seara aceea nu era cu nimic diferit față de cele anterioare. Harriet înțelegea de ce mătușa Effie insista să participe, dar în sinea ei nu era convinsă că Felicity avea să-și rafineze prea mult manierele la Upper Biddleton.

De exemplu, nu se valsa niciodată. Toată lumea știa că valsul era acum ultimul răcnet la Londra, dar acolo, la Upper Biddleton, perechile încă se limitau să danseze cotilion și cadril și diverse dansuri de la țară. Valsul era considerat șocant de către doamnele din înalta societate locală.

- E multă lume azi, nu crezi? Mătușa Effie își făcu vânt cu evantaiul, studiind încăperea. Și Felicity e cea mai frumoasă dintre toate. Cu siguranță va avea invitații pentru fiecare dans, ca de obicei.

- Cu siguranță, consimți Harriet.

Era așezată lângă mătușa ei, urmărind dansatorii, și deja arunca priviri furișe spre micul ceasornic prins de rochia ei cam serioasă. Încercă să fie cât mai discretă, căci debutul lui Felicity în societate reprezenta o misiune deosebit de importantă, și era la fel de hotărâtă ca mătușa Effie să fie pregătită în caz că fetei i se arăta șansa cea mare.

- Trebuie să-i amintesc să manifeste ceva mai puțin entuziasm pe ringul de dans, continuă mătușa

încruntându-se ușor. În capitală nu e de bun-gust să dezvălui chiar atâtea emoții. Nu se face așa ceva.

- Știi cât de mult îi place lui Felicity să danseze.

- Chiar și așa, trebuie să învețe să își stăpânească mai bine expresiile.

Harriet oftă în sinea ei, sperând că nu mai era mult până se serveau gustările. Nu dansase deloc în seara aceea, ceea ce nu era neobișnuit, și de-abia aștepta o ocazie care să întrerupă monotonia. Ceaiul și sendvișurile servite la adunările locale nu erau deosebit de reușite, dar ofereau o mică diversiune.

- O, vai, uite-l pe domnul Venable venind încoace, murmură mătușa Effie. Ar fi bine să te pregătești, draga mea.

Harriet ridică privirea și văzu un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-o jachetă demodată violet și o jiletcă verde, traversând greoi încăperea înspre ea. Ochii i se îngustară:

- Iar va dori să mă întrebe despre ultimele mele descoperiri, presupun.

- Trebuie să faci conversație cu el, să știi.

- Aș putea, de ce nu? Dacă nu reușește să mă încolțească în seara asta, probabil îl voi găsi așteptându-mă după ce ieșim de la biserică duminică. Doar știi cât este de insistent.

Harriet îi zâmbi sumbru domnului Venable, care îi răspunse cu un zâmbet la fel de amenințător.

Ei doi erau adversari vechi. Venable fusese un colecționar avid de fosile timp de ani buni, până când un incident nefericit îi stârnise teama de a mai intra în cavernele din stânci.

În prezent era nevoit să se limiteze la adunarea fragmentelor găsite pe plajă, și adevărul era că nu mai descoperise de câțiva ani nimic important. Ceea ce nu-l împiedica să insiste neabătut că Harriet trebuia să accepte ca el să-i supravegheze și să-i călăuzească propriile explorări. Tânăra femeie era familiarizată cu viclășugurile lui. Știa că vânătorii de fosile erau niște oameni fără scrupule, așa că era permanent în gardă în preajma colecționarilor de genul domnului Venable.

- Bună seara, domnișoară Pomeroy. Domnul Venable se aplecă țeapăn peste mâna ei. Mă întreb dacă aș putea avea plăcerea de a-ți oferi o ceașcă de ceai.

- Mulțumesc, domnule, ar fi minunat.

Harriet se ridică în picioare și îi permise domnului Venable să o conducă la masa cu gustări, de unde acesta îi aduse imediat o ceașcă de ceai.

- Ce-ai mai făcut, draga mea? se interesă bătrânul cu un zâmbet unsuros. Lucrezi din greu în peșteri, nu-i așa?

- Mai merg pe acolo când am timp. Harriet îi zâmbi sec. Știți cum e. Avem o casă plină, iar prilejurile de explorare mi se ivesc rar zilele astea.

Ochii lui Venable sticliară. Știa că Harriet mințea, desigur. Era un joc vechi în care intraseră amândoi de ceva vreme.

- Ți-am spus că intenționez să iau legătura cu un coleg de-al meu din cadrul Societății Regale ca să prezint o lucrare despre fosilele din regiunea noastră?

- Nu, nu mi-ați spus. Aveți de gând să le trimiteți un articol?

- Recunosc, am reflectat asupra acestei idei. Sunt foarte ocupat, desigur. Venable înfulecă un sendviș mic dintr-o singură înghițitură. Este nevoie de timp pentru așa ceva.

- Precum și de câteva fosile interesante și neobișnuite, replică Harriet rece. Ați găsit recent ceva demn de atenție?

- Una sau două bucăți. Venable se legănă pe călcâie, afixând o expresie înțeleaptă. Una sau două. Și dumneata, draga mea?

- Vai, absolut nimic, mă tem, zâmbi ea. După cum spuneam, am foarte puțin timp să mă ocup de cercetări.

Bătrânul tocmai încerca să găsească o cale de a o iscodi mai mult, când o liniște mormântală se lăsă în încăperea. Curioasă, Harriet se uită în jur. Muzica se oprise, dar acest lucru nu explica încremenirea bruscă a mulțimii. Își dădu seama că toate privirile erau îndreptate spre ușă.

- Dumnezeule mare! exclamă Venable pe un ton surprins. E St. Justin. Ce naiba caută aici?

Privirea lui Harriet zbură spre ușa sălii aglomerate. Gideon stătea la intrare ca un masiv animal de pradă nocturn ce tocmai dăduse peste o încăpere plină de vânat.

Avea o ținută neagră, severă, de la cizmele de călărie lustruite la jacheta fin croită de un expert. Doar cravata și cămașa plisată, ambele albe, mai atenuau impresia sumbră. Studie mulțimea cu o expresie calculată și rece.

- Nu l-am mai văzut de câțiva ani, bombăni Venable. Dar aș recunoaște oriunde cicatricea aia diavolească. Auzisem că e prin zonă. Al naibii tupeu are să apară aici, acum, de parcă ar fi ceva perfect normal!

- Este o adunare publică, îi aminti Harriet cu asprime. Iar el e cel mai mare moșier din zonă. După părerea mea, localnicii ar trebui să se simtă mândri și încântați că a binevoit să-și facă apariția. Mai mult, sunt uluită, domnule, să vă aud făcând comentarii despre cicatricea lui. Mie nu mi se pare cătuși de puțin respingătoare.

- Ești prea bună, draga mea, replică Venable întunecându-se la față. E din cauză că ai fost crescută ca fiică de paroh, îmi închipui. Cicatricea lui St. Justin e un semn al caracterului său ticălos.

- *Domnule!* exclamă Harriet scandalizată.

- Am uitat că tu nu ai de unde să-i cunoști trecutul. Cu atât mai bine. O asemenea poveste nu poate fi spusă în fața unei tinere.

- Atunci sper că nu o veți spune, rosti ea apăsător.

- Pe toți dracii, am impresia că St. Justin vine încoace. Venable își îndreptă spatele și umerii. Nu te teme, draga mea.

- Nu mă tem.

Harriet se uită în celălalt capăt al încăperii și văzu că Gideon pornise într-adevăr prin mulțime, îndreptându-se spre ei.

Muzicienii se grăbiră să atace o altă bucată, reușind să acopere murmurele șocate ale invitaților. Mai multe

cupluri tinere, inclusiv Felicity și fiul unui fermier, intrară pe ringul de dans.

Harriet îi zâmbi încântată vicontelui când îl văzu croindu-și drum spre ea. De-abia aștepta să afle cum se descurcase cu intendentul lui și dacă luase deja legătura cu detectivii particulari din Londra. Era timpul să pună la punct planurile pentru a-i prinde pe hoți.

Sprâncenele întunecate ale lui Gideon se ridicară la vederea zâmbetului ei vesel. Se opri în fața ei și înclină capul politicos. Ochii îi sticleau în lumină.

- Bună seara, domnișoară Pomeroy. Arăți foarte bine în seara asta.

- Mulțumesc, milord, mă bucur să vă revăd. Sper că vă face plăcere șederea în zonă.

- Atât cât m-aș fi putut aștepta. Gideon îi aruncă o privire lui Venable. Bună, Venable. Nu ne-am văzut de mult.

Bătrânul se încruntă și se trase ceva mai aproape de Harriet.

- Seara bună, milord. Nu știam că vă cunoașteți cu domnișoara Pomeroy.

- Ne-am întâlnit, murmură aristocratul. Își îndreptă din nou atenția asupra lui Harriet. Mă întreb dacă mi-ai putea acorda plăcerea următorului dans, domnișoară Pomeroy.

Harriet făcu ochii mari.

- Nu sunt o bună dansatoare, milord.

- Nici eu. Am avut parte de prea puțin exercițiu în ultimii câțiva ani.

- Ei bine, dacă așa stau lucrurile, mi-ar face mare plăcere. Vă rog să mă scuzați, domnule Venable, spuse ea întinzându-i bătrânului ceașca ei de ceai și farfurioara.

- Ei, ia stai, făcu Venable agitat, acceptând automat obiectele delicate din porțelan. Nu sunt deloc sigur că mătușa dumitale ar fi de acord să dansezi fără permisiunea ei, domnișoară Pomeroy.

- Prostii. Harriet închise evantaiul și își puse degetele pe mâneca vicontelui. Mătușa mea va fi absolut încântată să afle că am reușit să mă aleg cu cel puțin o invitație

la dans în seara asta. Ridică ochii spre Gideon, privindu-l printre gene. Mergem, milord?

- Desigur, domnișoară Pomeroy, spuse el conducând-o departe de Venable.

- Unde mergem? se interesă Harriet când văzu că o ducea spre colțul unde erau instalați muzicienii.

- Să facem o solicitare.

El se opri și se aplecă să-i vorbească violonistului. Acesta aprobă din cap cu un gest hotărât.

- Chiar acum, milord. Imediat.

- Excelent. Știu că mă pot baza pe tine.

Gideon se îndreptă și o luă pe Harriet de braț.

- Și acum ce facem? întrebă ea când intrară în ring.

- Acum dansăm, desigur.

În acel moment, bucata de muzică populară pe care tocmai o interpretau muzicienii se întrerupse brusc. Dansatorii încremeniră pe locurile lor, privindu-se nedumeriți.

Câteva clipe mai târziu, vioara atacă timid câteva note experimentale, apoi se cufundă într-un vals în toată regula. Restul instrumentelor din mica orchestră o urmară.

Tinerii de pe ringul de dans izbucniră în urale și trecură la acțiune înainte să apuce cineva să contramandeze ordinele lui St. Justin. Cuplurile se aruncară entuziaste în dansul ce le fusese interzis până atunci. Părinții lor se încruntară cu severitate. Toate privirile se îndreptară din nou spre moșier.

Ochii lui erau ațintiți asupra lui Harriet, așteptându-i reacția.

Teama de necunoscut o făcu să-și simtă stomacul contractându-se, dar era inundată de un entuziasm vibrant. Inspiră adânc și păși în brațele lui Gideon, care zâmbi satisfăcut și purcese s-o învârtă pe ringul de dans.

- Nu mă așteptam să dai înapoi de la o provocare, domnișoară Pomeroy, murmură el.

- Niciodată, milord. Pe cuvânt, ați stârnit mare agitație în seara asta. Bietele noastre adunări populare nu vor mai fi niciodată la fel. Ați reușit de unul singur să introduceți valsul în Upper Biddleton.

- Am impresia că, după mintea unora dintre persoanele de omenie aici de față, e ca și cum aș fi adus ciurma în sat.

- Vor supraviețui cu toții apariției valsului. Cât despre mine, eu sunt recunoscătoare.

- Chiar așa, domnișoară Pomeroy?

- O, da. Îmi făceam griji că Felicity nu va avea ocazia de a exersa pașii de vals înainte de a merge la Londra. Acum va avea această posibilitate.

- Și cum rămâne cu dumneata? Gideon o studie cu atenție, răsucind-o într-o întoarcere largă. Nu te bucuri că ai șansa de a exersa valsul astfel încât să fii pregătită în cazul în care vei ajunge la Londra?

- Mă îndoiesc sincer că voi valsa în capitală, căci Felicity e cea căreia vrem să-i oferim un sezon la Londra. Dar trebuie să recunosc, e un dans foarte palpitant, milord, iar dumneavoastră îl executați foarte bine. Desigur, nu mă surprinde să constat că sunteți un dansator excelent. Vă mișcați la fel de silențios și delicat ca întotdeauna.

- Mulțumesc, răspuse el surprins. Cum au trecut șase ani de când am încercat ultima dată să dansez, voi lua asta ca pe un mare compliment.

Harriet se abandonează pe aripile muzicii, simțind din plin căldura și forța mâinii lui, așezată la baza spatelui ei. Amintirile fierbinți despre sărutul din peșteră o făcuseră să se îmbujoreze pe dată. Se rugă ca toată lumea, inclusiv Gideon, să pună roșeața de pe chipul ei pe seama căldurii din încăperea și a dansului energetic.

- Mă surprinde să vă văd aici în seara asta, milord. Încerca să nu se arate prea impresionată de faptul că valsau. Nu aș fi crezut că mica noastră adunare vă interesează.

- Nu mă interesează. Dumneata mă interesezi, domnișoară Pomeroy.

- Eu, milord?

- Da, dumneata.

- Oh! Peste o clipă, o străfulgeră un gând care o făcu să-i adreseze un zâmbet luminos. Da, desigur, acum înțeleg.

- Înțelegi? Gideon îi aruncă o privire ciudată. Bine că unul din noi înțelege.

Harriet ignoră comentariul lui criptic, fiind preocupată să-și recapete controlul asupra emoțiilor amețitoare ce o cuprinseseră.

- Fără îndoială, doriți să mă informați asupra planurilor dumneavoastră de a-i prinde pe tâlhari. Știați că avea să fie dificil să ne întâlnim din nou între patru ochi fără a da naștere unor comentarii, prin urmare ați venit aici în speranța că vom putea să discutăm sub masca socializării.

- Te felicit pentru interpretarea logică, domnișoară Pomeroy.

- Ei bine? îl îndemnă ea scrutându-l întrebător.

- Ei bine, ce?

Harriet scoase o exclamație discretă de exasperare.

- Spuneți-mi despre planurile dumneavoastră. Ați aranjat totul? Ați luat legătura cu detectivii particulari de la Londra? Ați decis ce să faceți cu domnul Crane? Vreau să știu toate detaliile.

Gideon o studie preț de câteva secunde, apoi buzele i se curbară într-un zâmbet vag.

- Deocamdată nu i-am dezvăluit lui Crane adevăratele mele intenții, și da, am luat legătura cu detectivii particulari din Londra. Măsurile menite să te scape de tâlharii din peșteri sunt în curs, domnișoară Pomeroy. Sper că vei fi satisfăcută de prestația mea.

- Sunt sigură că voi fi foarte satisfăcută. Spuneți-mi tot. Ce anume se va întâmpla acum?

- Trebuie să lași asta în seama mea, domnișoară Pomeroy.

- Dar vreau să știu cum vor decurge lucrurile, insistă ea.

- Trebuie să ai încredere în mine.

- Asta nu e relevant, milord.

- Mă tem că e foarte relevant. Gideon afișă un zâmbet indescifrabil. Crezi că poți să faci asta, domnișoară Pomeroy?

- Ce anume să fac? Să am încredere în dumneavoastră? Bineînțeles. Știu că vă veți ține promisiunea, însă

doresc să aflu detaliile. Sunt implicată în această problemă. Sunt peșterile mele, în fond.

- Peșterile dumitale?

Harriet se îmbujoră și își mușcă pentru o clipă buza de jos.

- Prea bine, poate că nu-mi aparțin efectiv, dar nu am de gând nici să las pe cineva precum domnul Venable să le revendice.

- Liniștește-te, domnișoară Pomeroy. Îți dau cuvântul meu că vei avea drepturi exclusive de a săpa după orice oase vechi ce s-ar putea găsi în acele peșteri.

- Îmi dați cuvântul dumneavoastră de onoare în privința asta, milord? întrebă ea ezitant.

Ochii lui căprui-aurii sclipiră în spatele genelor întunecate când îi studie chipul.

- Da, domnișoară Pomeroy, spuse Gideon încet. Atât cât valorează el, îți dau cuvântul meu de onoare.

- Mulțumesc, exclamă ea încântată. Asta îmi mai ia o piatră de pe inimă, vă asigur. Chiar și așa, aș vrea sincer să știu ce ați plănuit.

- Trebuie să te înarmezi cu răbdare, domnișoară Pomeroy.

Muzica se opri cu o înfloritură. Harriet fu iritată, căci ar fi vrut să continue discuția.

- Milord, consider că aș putea fi de mare ajutor în această problemă, spuse ea grăbită. Cunosc acele peșteri mai bine decât oricine, și omul de legătură cu autoritățile va dori cu siguranță să mă consulte în privința planului general al cavernelor.

Gideon o luă de braț și o întrerupse cu răceală:

- Cred că vei dori să mă prezinți mătușii și surorii dumitale, domnișoară Pomeroy.

- Da?

- Da. Consider că așa se cuvine, date fiind circumstanțele.

- Ce circumstanțe?

Harriet văzu expresia neliniștită de pe chipul mătușii Effie, aflată în celălalt capăt al încăperii.

- Tocmai am valsat împreună, domnișoară Pomeroy. Oamenii vor vorbi.

- Prostii. Nu mă interesează ce spune lumea. Nu aveți cum să-mi știrbiți reputația prin simplul fapt că ați dansat o dată cu mine.

- Ai fi uluită să afli cât de ușor pot să distrug reputația unei femei. Să reparăm ce se poate repara în seara asta, prezentându-mă cum se cuvine familiei dumitale.

- Așa voi face, oftă ea. Însă aș prefera să discutăm planurile de prindere a hoților.

- Îmi închipui, dar, după cum spuneam, trebuie să ai încredere în mine că mă voi ocupa de problemă.

Harriet se trezi a doua zi cu puțin înaintea zorilor. Rămase în pat o vreme, rememorând evenimentele din seara precedentă. Mătușa Effie fusese în același timp încântată și îngrozită să se trezească prezentată faimosului viconte St. Justin, dar făcuse față situației cu un admirabil sânge-rece, fără a-și trăda fâstâceala. Felicity rămăsese, ca de obicei, directă și pragmatică și dovedise o grație fermecătoare.

Gideon reușise să agraveze efectele comportamentului său scandalos de la bal plecând imediat după ce făcuse cunoștință cu Effie și Felicity.

În clipa în care dispăruse în noapte, toți cei rămași în sală se lansaseră în conversații aprinse. Harriet știa bine că fusese ținta mai multor perechi de ochi curioși.

În trăsură, în drum spre casă, Effie nu încetase să vorbească despre incident:

- Localnicii au mare dreptate când îl descriu ca fiind bizar și imprevizibil, spuse ea pentru a suta oară. Închipuie-ți așa ceva, să comande un vals fără să se sinchisească să ceară părerea nimănui, apoi să te invite pe tine, Harriet. Slavă Domnului că nu a ales-o pe Felicity. Ea nu își poate permite ca numele să-i fie asociat cu al lui înainte să-și facă debutul la Londra.

- De fapt, interveni Felicity, eu chiar i-am fost recunoscătoare. Acum că valsul a fost introdus și în Upper Biddleton, nu încapе îndoială că voi avea din nou ocazia să-l dansez la următoarea reuniune. Și e foarte la modă în Londra, mătușă Effie. Chiar dumneata mi-ai spus asta.

-Asta este prea puțin relevant. Sunt convinsă că doamna Stone și ceilalți au dreptate. Individul este periculos. Chiar și după cum arată pare periculos. Trebuie să fiți amândouă extrem de prudente în preajma lui, ați înțeles?

-Ce-i asta, mătușă Effie? bombăni Harriet. Te arăți în sfârșit îngrijorată pentru reputația mea? Credeam că mă considerai în afara pericolului, dată fiind vârsta mea înaintată.

-Ceva îmi spune că nici o femeie nu e în siguranță în prezența aceluia bărbat, spuse Effie cu un aer sumbru. Doamna Stone îl numește o bestie, și se prea poate să aibă dreptate.

-Eu m-am simțit cât se poate de în siguranță cu el, declară Harriet. Chiar și când am valsat împreună.

Dar își mințise mătușa cu bună știință. Nu se simțise deloc în siguranță în brațele lui Gideon, ba chiar dimpotrivă. Și savurase fiecare fior de pericol ce o străbătuse când o învărtise pe ringul de dans.

Știa că nu avea să mai reușească să adoarmă și era mult prea devreme să se fi trezit altcineva din casă. Dădu la o parte păturile și se ridică din pat. Avea să se îmbrace și să coboare să-și pregătească un ceai. Doamna Stone probabil nu ar fi fost de acord. Ea credea cu tărie că tinerele trebuiau să-și respecte statutul, dar ce conta? Harriet nu avea de gând să o deranjeze la ora aceea, și era perfect capabilă să-și pregătească singură ceaiul.

Aerul din dormitor era rece după noaptea lungă și friguroasă. Tânăra se îmbracă rapid într-o rochie de lână cu mâneci lungi și își prinse o bonetă de muselină peste părul zburlit.

Când ajunse în dreptul ferestrei aruncă o privire afară pentru a urmări lumina zorilor îmbinându-se cu marea. Era perioadă de reflux și ar fi fost o oră excelentă pentru a căuta fosile. Mare păcat că Gideon îi interzisese să se mai apropie de peșteri până nu erau prinși tâlharii.

Din colțul ochiului văzu o siluetă pe plajă, chiar sub fereastra ei. Se opri brusc și se aplecă peste pervaz pentru a vedea mai bine. Poate era un pescar, se liniști ea singură.

O clipă mai târziu însă, silueta porni în grabă, iar Harriet își dădu seama imediat că nu era un pescar. Bărbatul purta un palton și o pălărie cu calotă joasă, destul de turtită, pe care și-o trăsesese peste urechi. Nu putea să-i vadă fața, dar observă imediat că necunoscutul își croia drum pe plajă spre intrarea în peștera ei prețioasă.

Harriet nu ezită. Era un eveniment alarmant ce trebuia investigat de îndată. În mod limpede, bărbatul de sub fereastră nu era unul dintre tâlhari. Aceștia apăreau doar în toiul nopții.

Ceea ce nu lăsa loc decât unei interpretări. Omul era cel mai probabil un alt colecționar de fosile care încerca să se strecoare în peșterile ei.

Harriet știa că trebuia să coboare pe plajă imediat, să vadă ce intenționa să facă intrusul.

capitolul 5

Aerul din zori era înghețat. Harriet strânse mai tare în jurul trupului pelerina grea ce îi aparținuse mamei sale și își croi drum cu prudență pe cărarea de pe stânci. Soarele avea să răsară în curând, dar deocamdată nu se vedea decât o lumină discretă, cenușie, ce se reflecta de pe mare.

Când ajunse la capătul cărării porni în grabă pe plajă, îndreptându-se spre șirul de scobituri din stânci. Vedea urme de cizme în nisipul umed. Dacă ar fi putut fi sigură că intrusul nu se ducea tocmai la acea peșteră care o interesa cel mai mult în ultima vreme, s-ar fi putut relaxa.

Era destul de simplu să urmărească pașii individului și să se asigure că nimeni altcineva nu dăduse din întâmplare peste pasajul la capătul căruia se afla caverna cu dinte.

Peste câteva minute însă, Harriet văzu îngrozită că urmele dispăreau exact la intrarea cu pricina. S-ar fi putut să fie doar o coincidență, își spuse ea neliniștită.

Sau poate că altcineva era pe punctul de a-și pune mâinile mizerabile pe dintele ei prețios. „La naiba!”

exclamă în sinea ei. Fusese o neghioabă să-i permită lui Gideon să o țină departe de peșteră până își ducea la bun sfârșit planurile. Așa merita dacă lăsase o asemenea problemă pe mâna unuia de teapa lui.

Strângând și mai tare pelerina în jurul ei și dorindu-și să-și fi luat un felinar, Harriet trecu cu grijă pragul îngust de la intrare și pași în cavernă. Se opri însă imediat când își dădu seama că nu putea să meargă mai departe fără o sursă de lumină. Timp de o clipă rămase nemișcată, lăsându-și ochii să se adapteze la întuneric. Auzea apa picurând în jurul ei în bezna sinistră.

Se chinui să vadă ceva pe coridorul de piatră care ducea în partea din spate a grotei. Nu era nici urmă de lumină. Intrusul dispăruse deja, intrând în tunelul sinuos care avea în capăt la peștera plină de comori furate.

- La dracu', murmură cu voce tare, îngrozitor de frustrată.

Nu avea ce să facă. Era nevoită pur și simplu să aștepte acolo până la întoarcerea bărbatului. Apoi avea să-i expună în termeni foarte categorici garanția personală a lui Gideon că explorarea acelor peșteri îi era rezervată ei.

Stătea nerăbdătoare, cu brațele încrucișate sub piept, când o mână foarte mare i se așează greoi pe umăr, o prinse ferm și o răsuci cu 180 de grade.

- Dumnezeu bun, ce naiba... Harriet scoase un mic tipăt alarmat, apoi își dădu seama că Gideon era cel care intrase prin deschizătura îngustă din spatele ei. O, milord, dumneavoastră sunteți! Slavă Domnului. M-ați cam speriat.

- Meriți mult mai mult decât o sperietură zdravănă, bombăni Gideon. Ar trebui să-ți dau o bătaie la fund. Ce naiba cauți aici? Ți-am spus că nu ai ce căuta în peșterile astea până nu sunt prinși tâlharii.

- Da, știu, milord, încuviință ea spășită. Dar veți înțelege de ce am fost nevoită să vin aici când vă voi spune că m-am uitat întâmplător pe fereastră, cu puțin timp în urmă, și am văzut un alt colecționar strecurându-se aici.

- Pe toți dracii, nu cred. Gideon aruncă o privire spre tunel. Avea un felinar în mână, dar nu era aprins.

- Ba cu siguranță așa a fost, îl asigură Harriet. Chiar nu m-am gândit să-mi iau un felinar, așa că îl aștept aici să se întoarcă.

- Și ce naiba intenționei să faci după ce apărea?

- Aveam de gând să-l informez că am drepturi exclusive de a explora peșterile de sub terenurile dumneavoastră, declară ea ritos. Intenționez să-l previn că, dacă va continua să vă încalce proprietatea, veți pune să fie arestat.

- Tu și nenorocitele tale de fosile, mormăi vicontele clătinând din cap scârbit. Era evident că intenționa să continue pe același ton, dar fu întrerupt de un fluierat vag răsunând din tunel.

- Uite-l că vine, spuse Harriet repede. Se întoarse și văzu licăritul unui felinar spre celălalt capăt al coridorului. V-ați ales excelent momentul, milord. Veți fi aici să mă susțineți când îi voi spune că nu are ce căuta în peșterile astea.

Fluieratul se auzi mai tare și licărul felinarului se văzu mai puternic. O clipă mai târziu, un bărbat scund, slab și musculos, purtând un palton greu, o pălărie cu calotă joasă și o ghetă foarte uzate, ieși din tunel. Era exact individul pe care îl văzuse Harriet pe plajă. În lumina lămpii i se distingeau fața îngustă și ciupită, cu ochi mărgelați. Se opri brusc când îi văzu pe Gideon și Harriet în caverna de la intrare.

- Bună dimineața, milord. Văd că ați ajuns exact la timp. Nu cunosc mulți oameni de seama domniei voastre care să se pună în mișcare mai devreme de amiază. Și ați adus și o prietenă, văd. Bărbatul cel mărunțel îi oferi lui Harriet o plecăciune surprinzător de adâncă. Bună dimineața și domniei tale.

- Dumneata cine ești, și ce anume cauți în peșterile mele? se interesă ea încruntată.

- Peșterile dumitale? Necunoscutul își schimonosi fața într-un rânjet strâmb. Eu nu așa am auzit.

- Din toate punctele de vedere practice, aceste peșteri îmi aparțin, rosti Harriet ferm. Domnul aici de față îți va explica.

- Cred că ar fi bine să o fac, înainte ca situația să devină și mai confuză, interveni Gideon aruncându-i tinerei o privire piezișă. Domnișoară Pomeroy, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Dobbs, detectiv particular din Londra.

- Din Londra? exclamă ea zgâindu-se la bărbatul mărunț. Sunteți detectiv particular?

- Am această deosebită onoare, doamnă. Dobbs îi oferi o nouă plecăciune politicoasă.

- Ce palpitant! Harriet îi aruncă o privire lui Gideon. Deci planurile dumneavoastră sunt pregătite și gata de a fi puse în aplicare?

- Cu puțin noroc, îi vom aresta pe tâlhari data viitoare când vor veni să-și depoziteze prada. Gideon arată din cap spre bărbatul cel mărunțel. Dobbs va supraveghea noapte de noapte aceste peșteri, în următoarele câteva săptămâni.

- Sunt încântată să aud asta. Harriet își îndreptă privirea spre Dobbs. Cred că sunt cel puțin doi bărbați implicați și, ocazional, am văzut un al treilea însoțindu-i. Veți putea să vă descurcați singur cu atâția nelegiuți, domnule Dobbs?

- Dacă va mai fi cazul, desigur. Însă mă aștept să fiu ajutat. Domnia sa aici de față și cu mine ne-am înțeles asupra unui semnal. Când voi observa nelegiuirea pe plajă, voi folosi felinarul pentru a-i da de știre, prin lumini intermitente, din vârful stâncilor.

- Eu și majordomul meu vom sta cu rândul de pază în fiecare noapte de reflux, până când tâlharii vor fi prinși, îi explică vicontele. Când vom vedea semnalul luminos al domnului Dobbs, vom coborî pe plajă și ne vom asigura că totul decurge conform planului.

- Mi se pare un aranjament excelent, aprobă ea. Absolut la fel de ingenios ca acela pe care îl puneam eu personal la cale.

- Mulțumesc, spuse Gideon sec.

- Însă, continuă Harriet, aş avea o mică sugestie, dacă îmi permiteți.

- Nu, îi reteză el avântul. Nu cred că va fi necesar, mulțumesc. Se întoarse spre Dobbs. Ai găsit încăperea în care sunt ascunse bunurile?

- Da, am găsit-o, milord. Am urmat mica dumneavoastră schiță și am ajuns la caverna cu pricina. Este o pradă impresionantă, pe cuvânt. Ochiul lui Dobbs sticliră. Recunosc o parte însemnată din ea. Mai multe dintre acele obiecte au fost declarate dispărute și le-am tot căutat. Nu-i de mirare că nu le-am găsit nicidecum în capitală. Erau ținute la adăpost până uita toată lumea de ele. Foarte isteț. Cu adevărat foarte isteț.

- Cum domnul Dobbs va fi recompensat când va returna bunurile furate proprietarilor lor de drept, îi murmură Gideon lui Harriet, poți fi sigură că are o motivație solidă să supravegheze îndeaproape peșterile.

- Da, desigur. Harriet îi zâmbi lui Dobbs. Să știți că nu am mai întâlnit niciodată un detectiv particular de la Londra. Am foarte multe întrebări pe care aş vrea să vi le pun, în legătură cu munca dumneavoastră.

Dobbs se luminează la față, luându-și un aer important.

- Desigur, doamnă. Întrebați-mă liniștită.

- Nu acum, interveni Gideon ridicând o mână înmănușată. Dobbs, e de preferat să pleci cât mai curând posibil, acum că ai sondat terenul. Nu are nici un rost să îți asumi riscuri. Nu ar fi de dorit să te vadă cineva prin preajmă.

- Aveți mare dreptate, domnule. Bun, deci, mă duc. O zi bună, doamnă.

Dobbs se înclină din nou în fața lui Harriet și ieși din peșteră.

- Ei bine, asta e cu siguranță o ușurare, zise ea urmărindu-l cu privirea. Trebuie să recunosc, sunt foarte încântată să văd că lucrurile se mișcă rapid. Ați lucrat excelent, milord. Totuși, aş fi vrut să vă consultați cu mine.

- Eu rareori mă consult cu cineva, domnișoară Pomeroy. Prefer să acționez de unul singur.

- Înțeleg. Harriet se încruntă, conștientă însă că nu avea rost să se împotrivescă metodelor lui autocrate. Planurile fuseseră stabilite și păreau satisfăcătoare. Trebuia să se mulțumească doar cu atât. Presupun că ar fi bine să plec și eu, înainte să mi se simtă lipsa.

Vicontele se aplecă amenințător deasupra ei, blocând intrarea în cavernă.

- O clipă, domnișoară Pomeroy. Intenționez să lămuiesc ceva între noi înainte de a-ți da voie să te întorci acasă.

- Da, milord?

- Nu vei mai pune piciorul în aceste peșteri până nu se sfârșește toată povestea. Gideon rosti cuvintele rar, sacadat, printre dinții strânși. Nu am să-ți mai spun din nou. Ai înțeles?

- Da, normal că am înțeles, spuse ea clipind repede. Însă, milord, nu sunt un copil. Sunt cât se poate de capabilă să mă arăt prudentă atunci când e nevoie.

- Prudentă? Ți se pare că ai dat dovadă de prudență azi-dimineață, când ai venit pe plajă să urmărești un necunoscut care a intrat în cavernă? Asta nu a fost un gest de prudență, ci fapta unei fetișcane fără minte.

- Nu sunt o fetișcană! se aprinse Harriet, furioasă acum. Am crezut că domnul Dobbs e un alt colecționar de fosile și că se îndrepta direct spre peșterile mele.

- Ei bine, te-ai înșelat, nu-i așa? Nu s-a dovedit nicidecum a fi un alt colecționar de fosile. Norocul dumitale că s-a întâmplat să fie un detectiv particular. Ar fi putut la fel de ușor să fie unul dintre tâlhari, trimis aici să verifice prada.

- V-am spus, hoții nu vin niciodată aici în timpul zilei. Și aș aprecia dacă ați fi bun să nu mai strigați la mine, milord. Eu sunt cea care v-a atras atenția asupra a ceea ce se petrece aici, dacă binevoiiți să vă aduceți aminte. Eu sunt cea care a descoperit prezența tâlharilor. Ar trebui să mă considerați cel puțin parteneră în această misiune. Eu nu fac decât să-mi protejiez fosilele.

- Naiba să le ia de fosile! Doar la asta te poți gândi, domnișoară Pomeroy?

- În cea mai mare parte, da.

- Cum rămâne cu reputația dumitale? Te-ai gândit vreodată ce s-ar putea întâmpla dacă vei continua să umbli aiurea, vânând tâlhari și detectivi și cam orice alt străin care apare nepoftit pe plajă? Nu te interesează nici cât negru sub unghie ce ar spune și ce ar gândi oamenii dacă ar afla cu ce te ocupi la orice oră din zi și din noapte?

Cu asta reușise s-o scoată din fire. Nu era obișnuită să asculte predici din partea nimănui în afară de mătușa Effie, și învățase cu mult timp în urmă să ignore cea mai mare parte din litaniiile ei. Cu Gideon era însă altceva. Îi era imposibil să-l ignore când stătea aplecat asupra ei și mârâia.

- Nu mă interesează în mod deosebit ce vor spune oamenii, declară într-un târziu. Nu mă preocupă excesiv reputația mea. Nici nu am motiv să mă preocupe, având în vedere că nu urmăresc să mă mărit.

Ochii lui Gideon scânteiară în umbră.

- Neghioabă mică! Îți închipui că singurul lucru pe care îl riști este o cerere în căsătorie pe care oricum nu ți-o dorești?

- Da.

- Te înșeli. Vicontele o prinse de bărbie și o forță să ridice și mai mult capul, astfel încât să-l privească direct în ochi. Habar nu ai ce anume riști. Nu știi cum e să-ți pierzi reputația și onoarea. Dacă ai ști, nu ai face asemenea afirmații ridicole.

Harriet auzi durerea nestăpânită din vocea lui și furia îi dispăru imediat. Brusc, își dădu seama că vorbea din profunzimile propriei lui experiențe amare.

- Milord, nu am vrut să sugerez că onoarea unei persoane e un lucru lipsit de valoare. Voiam doar să spun că nu mă interesează ce spun alții despre ea.

- Atunci ești cu adevărat neghioabă, îi aruncă el aspru. Să-ți spun eu cum e să știi că lumea întregă te consideră un om lipsit de onoare? Cum e să-ți vezi reputația făcută ferfenită? Să știi că toată lumea, inclusiv propria ta familie, te consideră nedemn de titlul de gentleman?

- O, Gideon, murmură ea înduioșată, atingându-l blând pe mână.

- Vrei să-ți spun cum e să intri într-o sală de bal și să știi că toți cei de față vorbesc în șoaptă despre trecutul tău? Oare ai habar cum e să joci cărți la clubul tău așteptându-te să fii acuzat că trișezi în cazul în care se va întâmpla să câștigi? În fond, un bărbat a cărui onoare e îndoielnică va fi probabil dispus să trișeze și la cărți, nu-i așa?

- Gideon, te rog...

- Știi cum e să-ți pierzi prietenii?

- Ei bine, nu, dar...

- Știi cum e când toată lumea se grăbește să creadă tot ce-i mai rău despre tine?

- Gideon, încetează.

- Știi cum e când propriul tău tată îți pune la îndoială onoarea?

- Propriul tău tată? Întrebă ea uluită.

- Când ești bogat și puternic, nimeni nu îndrăznește să te sfideze în față sau să-ți ofere o șansă să te explici. Toți vorbesc despre tine în șoaptă, doar pe la spate. Nu îți mai rămâne nici o cale de a-ți reabilita numele. Și după o vreme îți dai seama că nici măcar nu are rost să încerci. Nimeni nu e interesat să afle adevărul. Toată lumea își dorește doar șansa de a pune gaz pe focul bârfelor. Șoaptele devin atât de asurzitoare, încât uneori ai impresia că ai să te îneci în ele.

- Dumnezeuule!

- Asta înseamnă să-ți pierzi onoarea și reputația, domnișoară Harriet Pomeroy. Gândește-te bine înainte să-ți asumi din nou riscuri. Gideon o eliberă. Acum du-te acasă înainte să decid să te cred pe cuvânt și să-ți arăt ce înseamnă cu adevărat să ignori părerile lumii.

Harriet se înfășură strâns în pelerină și îl fixă cu o privire fermă.

- Țin să vă informez că eu nu vă consider lipsit de onoare, milord. Nu cred că un bărbat lipsit de onoare ar fi avut atâta grijă de onoarea mea. Sau că ar fi deplâns atât de mult ceea ce el însuși a pierdut. Îmi pare rău pentru ceea ce ați suferit. Înțeleg că v-a provocat multă durere.

-Nu am nevoie de nenorocita ta de milă, tună Gideon. Pleacă. Acum.

Harriet își dădu seama că nu avea cum să treacă dincolo de zidul de furie și de neliniște pe care Gideon îl ridicase în jurul lui. Provocase bestia din el, iar acum el amenința să se arunce asupra ei.

Fără un cuvânt, trecu pe lângă el și ieși din peșteră. Se întoarse pentru ultima dată să-l privească.

-O zi bună, milord. Voi aștepta cu nerăbdare deznoământul planurilor ingenioase pe care le-ați urzit.

În acea după-amiază, sosirea doamnei Treadwell la casa parohială provocă o agitație considerabilă, însă Effie se descurcă excelent. Harriet trebuia să admită că mătușa ei avea un talent deosebit pentru astfel de lucruri, fiind capabilă să-și croiască drum cu grație prin hățișul periculos al interacțiunilor sociale.

Doamna Treadwell era soția unuia dintre moșierii importanți din zonă. Soțul ei se dedica domeniilor lui de vânătoare, iar doamna Treadwell se dedica emiterii de judecăți morale privind diversele aspecte ale vieții locale.

Era o femeie cu o constituție robustă și o preferință pentru rochii de culoare închisă și turbane asortate. Azi domina încăperea într-o rochie de promenadă din stofă gri și un turban greoi de aceeași culoare ce îi ascundea complet părul sur și subțire.

Luată prin surprindere de această vizită neașteptată, Effie își reveni pe loc. În doar câteva minute își instală vizitatoarea în salon și puse să fie pregătit ceaiul. Harriet fu nevoită să iasă din camera de lucru, iar Felicity își abandonează broderia la care lucra pentru a se întreține cu musafira.

-Ce surpriză plăcută, doamnă Treadwell! Effie se așază pe canapea și turnă grațioasă ceaiul. Ne bucurăm întotdeauna să primim vizite aici, la casa parohială. Zâmbi tăios, întinzându-i musafirei o ceașcă și o farfurioară. Chiar și neanunțate.

Harriet și Felicity schimbă un rânjet cu subînțeles.

- Mă tem că acum nu e vorba de o simplă vizită de politețe, spuse doamna Treadwell. Am fost informată că aseară, la balul din sat, s-a produs un eveniment nefericit.

- Chiar așa? Effie sorbi din ceai, fără a-i oferi vreun ajutor.

- Mi s-a spus că St. Justin și-a făcut apariția.

- Cred că așa a fost, confirmă Effie.

- Și a cerut să se interpreteze un vals, continuă doamna Treadwell sumbru. Pe care l-a dansat apoi cu nepoata dumitale, Harriet.

- A fost chiar distractiv, de fapt, spuse Harriet veselă.

- Da, așa a fost. Felicity îi zâmbi vizitatoarei. Toată lumea s-a bucurat foarte tare de vals. Sperăm cu toții că vom avea din nou ocazia să valsăm la următoarea adunare.

- Acest lucru rămâne de văzut, domnișoară Pomeroy. Doamna Treadwell își îndreptă spatele deja țeapăn. Ori cât de șocant de necuviincioasă ar fi fost cererea lui de a se interpreta un vals, mă îngrijorează mult mai mult faptul că St. Justin a dansat cu tine, Harriet. Doar cu tine. Conform informațiilor pe care le-am primit, a plecat după acel singur dans.

- Îmi închipui că l-a cam plictisit mica noastră adunare, spuse Effie cu răceală, înainte ca Harriet să apuce să răspundă. Un singur dans i-a fost fără îndoială suficient să îi confirme că nu s-ar fi simțit bine dacă ar fi rămas. Sunt sigură că e obișnuit cu distracții mai elevate.

- Nu despre asta e vorba, doamnă Ashcombe, replică musafira ridicând vocea. St. Justin a dansat cu nepoata dumitale. Mai grav, a valsat cu ea. Ce-i drept, Harriet, nu Felicity, a fost cea față de care a manifestat atâta atenție nedorită. Chiar și așa, a fost o dovadă de mare nesocotință.

- Am fost prezentă în tot acel timp, o informă Effie. Poți sta liniștită că am supravegheat situația.

- Chiar și așa, a plecat de la bal fără a se mai obosi să invite pe altcineva la dans. A scos-o în evidență pe nepoata dumitale acordându-i doar ei atenție. Trebuie să știi că un astfel de eveniment va ajunge pe buzele tuturor.

- Chiar așa să fie? întrebă Effie, arcuindu-și sprâncenele cu o expresie menită să pună capăt discuției.

- Da, chiar așa, declară doamna Treadwell cu severitate. Oamenii deja vorbesc despre acest lucru. Din acest motiv mi-am asumat sarcina de a veni aici.

- Câtă amabilitate, murmură Harriet, nereușind să se stăpânească. Surprinse privirea lui Felicity și de-abia reuși să-și înăbușe un nou rânjel.

Doamna Treadwell se concentrează asupra lui Effie:

- Sunt cât se poate de conștientă de faptul că ești nou-sosită în zonă, doamnă Ashcombe. E de așteptat să nu cunoști reputația lui St. Justin. Ba chiar e una de o asemenea natură încât nu ar trebui discutată în fața unor tinere neprihănite.

- Atunci, cum sunt de față și două tinere neprihănite, poate ar trebui să abandonăm subiectul, sugerează Effie cu blândețe.

- Nu-ți spun decât atât, continuă doamna Treadwell hotărâtă, bărbatul acela e o amenințare pentru toate fetele. I se spune Bestia de la Blackthorne Hall tocmai fiindcă e răspunzător de distrugerea unei alte tinere, care a locuit cândva exact în casa aceasta. Și-a curmat viața din cauza lui. Mai mult, s-a zvonit chiar că ar fi fost vinovat de crimă, atunci când a murit fratele lui mai mare. M-am exprimat destul de clar, doamnă Ashcombe?

- Perfect clar, doamnă Treadwell. Absolut perfect. Mai dorești puțin ceai? întrebă Effie, luând ceainicul.

Doamna Treadwell o privi cu o expresie posomorâtă de frustrare. Puse jos ceașca și farfurioara cu un zdrăngănit și se ridică brusc:

- Eu mi-am făcut datoria. Ai fost avertizată, doamnă Ashcombe. Responsabilitatea pentru aceste două tinere domnișoare cade pe umerii dumitale. Sper că ți-o vei lua în serios.

- Am să mă străduiesc, spuse Effie rece. O zi bună, doamnă Treadwell. Sper totuși ca data viitoare când vei veni în vizită să ne anunți dinainte. Altfel s-ar putea să nu ne găsești acasă. Am să-mi chem menajera să te conducă până la ușă.

Ușa spre hol se deschise și se închise o clipă mai târziu, iar Harriet scoase un oftat adânc de ușurare.

- Ce ființă băgăcioasă! Nu mi-a plăcut niciodată femeia aia.

- Nici mie, spuse Felicity. Trebuie să recunosc, te-ai descurcat foarte bine în fața ei, mătușă Effie.

Aceasta strânse buzele și își îngustă ochii gânditoare.

- A fost o scenă foarte neplăcută, nu-i așa? Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce se vorbește prin sat în dimineața asta. Fără îndoială, toți negustorii discută despre reunitățile de seară cu toți clienții care le intră pe ușă. Mi-a fost teamă de asta, Harriet.

- Sincer, mătușă Effie, nu ai absolut nici un motiv de îngrijorare. Nu a fost decât un dans și, cum tot sunt pe cale să devin fată bătrână, nu mi se pare că ar conta prea mult. Interesul oamenilor va păli foarte curând.

- Să sperăm că așa va fi. Effie oftă. Și eu care credeam că va trebui să am grijă să o protejez pe Felicity de St. Justin, iar acum aflu că de fapt tu ești cea aflată în pericol. Ce bizar! Conform reputației lui, el preferă fetele foarte tinere.

Harriet își aminti confruntarea cu Gideon din acea dimineață. Știa că nu avea să uite niciodată furia și durerea din ochii lui când se dezlănțuise cu o predică pe tema onoarei pierdute.

- Nu cred că ar trebui să luăm de bun tot ceea ce auzim despre St. Justin, mătușă Effie.

Doamna Stone apăru în pragul ușii, cu o expresie de avertizare virtuoaasă în ochii ei triști.

- Bine-ai face să crezi, domnișoară Harriet, dacă știi ce-i bine pentru dumneata. Ascultă-mă ce zic. Bestia nu va ezita să distrugă o altă fecioară dacă i se va oferi ocazia.

- Vă interzic să vă mai referiți la Înălțimea Sa ca fiind o bestie, doamnă Stone. Ați înțeles? Dacă o mai faceți, vă veți trezi căutându-vă altundeva de lucru.

Porni spre ușă și traversă coridorul, intrând în camera ei de lucru și ignorând tăcerea șocată din urma ei. Ajunsă din nou în siguranța refugiului ei personal, închise

ușa și se așeză la birou. Cu un aer absent, luă un craniu cu un rânjet sălbatic și începu să-l rotească în mâini.

Gideon nu era o bestie. Era un bărbat care fusese rănit foarte adânc de viață și de soartă, dar nu era o bestie. Harriet ar fi fost dispusă să pună zălog propria ei viață și reputație pentru acest lucru.

În aceeași seară, la o oră târzie, Gideon lăsă din mână volumul de istorie din care încercase să citească în ultima oră și își turnă un pahar de brandy. Își întinse picioarele spre foc și contemplă flăcările pe deasupra buzei paharului.

Cu cât termina mai repede povestea cu prinsul tâlharilor, cu atât mai bine, reflectă el. Situația începea să devină periculoasă. Spre deosebire de Harriet Pomeroy, el știa acest lucru. Dacă ar fi avut cât de puțină minte, ar fi plecat din zonă cât mai curând posibil.

Oare ce naiba îl mânase să o invite la vals în seara precedentă? Știa foarte bine că oamenii aveau să vorbească, mai ales că nu se obosise să invite la dans nici o altă femeie din încăpere.

O altă fiică de paroh dansase cu bestia de la Blackthorne Hall. Oare istoria era pe punctul de a se repeta?

Era ceva la Harriet care îl făcea să se poarte nechibzuit. Încercase să-și spună că nu era decât o fetișcană cu aere de savantă, a cărei singură pasiune era rezervată oaselor vechi. Dar știa că nu era adevărat.

Harriet era înzestrată cu destulă pasiune cât să satisfacă orice bărbat. Chiar dacă nu ar fi simțit asta în sărutul ei din peșteră, o văzuse limpede ca cristalul în ochii ei în seara precedentă, când o luase în brațe pentru a valsa împreună.

Ieșise din sala reuniunii la scurt timp după aceea fiindcă știuse că, dacă ar fi rămas, ar fi dat și mai multă apă la moară bârfitorilor din sat. Harriet era cea care avea să îndure speculațiile și pălăvrăgeala după ce pleca el. Poate că ea își închipuia că ar fi fost doar o agitație minoră, dar era naivă. Putea fi un adevărat iad.

Gideon încălzi paharul de brandy în mână. Cel mai bine ar fi fost dacă ar fi plecat din ținut cât mai repede, înainte să se lase târât din nou într-un scandal.

O parte din el spera însă că avea să dureze mult și bine până să-i prindă pe tâlhari în capcană.

Își sprijini capul de spătarul scaunului și rememora cum se simțise cu o seară înainte, când o ținuse pe Harriet în brațe. Fusesse caldă și zveltă și se dăruise superb dansului. Simțise în ea un entuziasm încântător. Savurase fără sfială valsul periculos de senzual. În mod cert, s-ar fi dăruit cu la fel de multă sensibilitate și când ar fi făcut dragoste.

Tânăra avea, în fond, aproape douăzeci și cinci de ani și cu siguranță gândea cu propriul cap. Poate trebuia să renunțe la atitudinea de gentleman și s-o lase pe Harriet să-și bată capul cu reputația ei. Cine era el să-i refuze dreptul de a se juca cu focul?

Trei nopți mai târziu, Harriet constată că nu putea să doarmă. Se foi și se învârti agitată în pat mai bine de două ore după ce se culcase. Era bântuită de un sentiment de neliniște. Se simțea speriată și alarmată fără un motiv anume.

În cele din urmă renunță să mai pretindă că s-ar fi putut odihni și se ridică din pat. Când trase draperiile văzu că norii ascundeau parțial luna. Era perioadă de reflux și se vedea fâșia argintată de nisip de la baza stâncilor.

Mai văzu și altceva. Pălăpâitul unui felinar.

Tâlharii se întorseseră.

Surescitată, deschise fereastra și se aplecă în afară pentru a vedea mai bine. O altă sclipire a unei flăcări în depărtare indică un al doilea hoț. Era logic. Erau în general doi, deși uneori pe plajă apăruseră trei bărbați.

Așteptă încă o clipă, apoi decise că, de data aceasta, al treilea bărbat nu-și însoțise tovarășii.

Se întrebă dacă Dobbs, detectivul particular de la Londra, intrase deja în acțiune. Probabil îi transmitea semnale lui Gideon chiar în acel moment. Harriet

aproape căzu pe fereastră în încercarea ei de a vedea mai bine ce se petrecea.

Nu încăpea îndoială că era cel mai palpitant lucru care i se întâmplase vreodată. Principalul ei regret era că nu avea să poată vedea exact desfășurarea evenimentelor atunci când Dobbs urma să-i aresteze pe nelegiuiți.

Își aminti morala severă pe care i-o ținuse Gideon și avertismentul lui să stea departe de peșterile din stânci. Cât de tipic ca bărbații să fie direct implicați în toate experiențele pasionante, în vreme ce ea, cea care le atrăsese atenția tuturor în legătură cu ceea ce se petrecea, era obligată să atârne deasupra unei ferestre pentru a urmări evenimentele.

Spera să-l vadă pe Gideon când sosea să i se alăture domnului Dobbs, dar lumina nestatornică a lunii îi îngreuna observațiile.

Îi trecu prin minte că ar fi putut vedea totul mult mai clar dacă ar fi stat în picioare în capătul de sus al cărării de pe stânci.

Nu-i luă decât câteva minute să se îmbrace într-o rochie călduroasă de lână, să-și lege șireturile botinelor și să-și ia pelerina și mănușile.

La scurt timp după aceea, cu gluga pelerinei trasă peste cap pentru a o proteja de aerul răcoros al nopții, Harriet ieși din casă și porni spre locul cu pricina.

Din noul ei punct de observație vedea o fâșie mai lată din plajă. Banda de nisip se îngusta aproape imperceptibil pe măsură ce marea se inversa treptat. În circa o jumătate de oră, apa mării avea să intre în peșteri.

Tâlharii probabil cunoșteau orele fluxului și refluxului cu o precizie de câteva minute, își spuse Harriet. Făcuseră acest lucru de multe ori înainte ca Gideon și domnul Dobbs să afle despre ceea ce se petrecea. Aceștia trebuiau să se miște repede, fiindcă tâlharii nu aveau să zăbovească prea mult în noaptea aceea. Altfel, riscau să fie prinși în peșteri de nivelul tot mai crescut al mării.

Harriet observă din colțul ochiului o umbră mișcându-se în depărtare pe plajă. *Două umbre*, își dădu ea seama. Nici unul nu folosea un felinar pentru a-și lumina

drumul. Erau Gideon și majordomul lui, fără îndoială, răspunzând semnalului domnului Dobbs.

Se apropie de marginea stâncilor, cuprinsă brusc de îngrijorare. Tâlharii erau fără îndoială înarmați și aveau să iasă din peșteri din clipă în clipă.

Pentru prima dată îi trecu prin minte că era posibil ca Gideon să fie într-un pericol real. Gândul o înspăimântă, înghițindu-i cu totul entuziasmul de mai devreme. Nu suporta ideea că ar fi putut fi rănit.

Umbrele despre care Harriet era sigură că erau Gideon și majordomul lui se întâlniră cu o altă umbră, care era cel mai probabil domnul Dobbs, și își ocupară pozițiile în spatele unor bolovani.

În acel moment, o scânteiere de lumină apăru la intrarea în peșteră. Doi bărbați ieșiră și fură prinși de Dobbs. Harriet de-abia reuși să deslușească strigătul autoritar al bărbatului mărunt peste zgomotul făcut de mare și de vânt:

- Stați pe loc, tâlharilor!

De jos, de sub ea, răsunară niște strigăte surprinse. Încercă să vadă mai bine ce se întâmpla, dar brațul lung al unui bărbat se încolăci brusc în jurul gâtului ei din spate, imobilizând-o. Șocul o făcu să încremenească.

- Ce naiba crezi că faci aici, domnișoară Pomeroy? șuieră Crane în șoaptă.

- Domnule Crane! Dumnezeule, m-ai speriat. Harriet își puse rapid mintea la contribuție. Nu puteam dormi și am ieșit doar la o plimbare târzie pe stânci. Dumneata ce cauți aici?

Se felicita în sinea ei pentru aplombul demn de toată lauda.

- Stau de veghe, domnișoară Pomeroy. Și e bine c-am făcut-o, nu-i așa? Altfel poate că aș fi fost prins și eu, ca acei bieți neghiobi de pe plajă.

O lăsă să simtă vârful unui cuțit lipit de gâtul ei.

Harriet se înfioră, la fel de conștientă de mirosul neplăcut al bărbatului înalt și deșirat pe cât era de forța brațului lui încolăcit ca un șarpe.

- Habar nu am despre ce vorbești, domnule Crane. Se întâmplă ceva pe plajă în noaptea asta? Credeam că am scăpat de mult de contrabandiști în ținut.

- Lasă minciunile elaborate, domnișoară Pomeroy. Crane își strânse mai tare brațul în jurul gâtului ei, aproape sufocând-o. Văd și singur ce se întâmplă acolo. Tovarășii mei au fost prinși într-o capcană.

- Nu am nici cea mai vagă idee la ce te referi, domnule Crane.

- Chiar așa? Ei bine, vei afla foarte repede după ce vom coborî și noi acolo, peste câteva minute.

- De ce mergem acolo? reuși ea să îngaimă.

- Am de gând să aștept până grupul strâns acolo a șters-o, apoi o să cobor și o să iau ce pot. Autoritățile își vor face apariția la prima oră să ridice bunurile din peșteri și să le ducă de aici. Trebuie să-mi iau partea acum. Cât despre dumneata, ai să mă însoțești ca ostatică. În caz că cineva încearcă să ne oprească.

- Dar vine fluxul chiar acum, domnule Crane, spuse Harriet disperată. Nu vei avea mult timp la dispoziție.

- Ei bine, atunci înseamnă că va trebui să mă grăbesc, nu-i așa? Și la fel și dumneata. Hai, mișcă-te repede, domnișoară Pomeroy. Te avertizez, dacă strigi, îți bag cuțitul în gât.

Crane o împinse spre cărarea de pe stânci. Harriet aruncă o privire în jos și văzu că Gideon și ceilalți încheiaseră misiunea arestării tâlharilor. Îi duceau pe nelegiuți pe plajă, spre una dintre celelalte cărări de pe stânci. Chiar dacă s-ar fi întâmplat ca vreunul dintre ei să privească în urmă, probabil nu ar fi putut să-i vadă pe ea și pe Crane coborând spre țărm în întuneric.

Peste doar câteva minute, Gideon și ceilalți aveau să fie prea departe pentru a o mai auzi.

capitolul 6

Nivelul mării creștea rapid. Harriet văzu valurile lovind lacome nisipul în timp ce înainta cu greu pe cărare.

Se mișca nesigur, căci Crane își ținea o mână strânsă pe brațul ei și o împungea cu lama cuțitului în ceafă.

Când ajunseră la baza potecii, Harriet aruncă o privire spre capătul plajei, rugându-se ca Gideon sau Dobbs să se întoarcă și să vadă ce se întâmpla în spatele lor. De-abia mai putea desluși siluetele lor tot mai îndepărtate în lumina nestatornică a lunii.

- Nu uita, să nu scoți un cuvânt. Crane o prinse iarăși de gât când ajunseră la plajă. Nu am doar un cuțit. Am și un pistol în buzunar. Dacă scapi de cuțit, te alegi cu un glonț. Ți-o jur.

- Dacă tragi cu pistolul, ceilalți te vor auzi negreșit, îl avertiză Harriet tremurând de frică.

- Poate. Sau poate că nu. Valurile devin tot mai zgomotoase. Nu mă pune la încercare, domnișoară Pomeroy. Dă-i bătaie, grăbește-te.

Brusc, Harriet își dădu seama că nu era singura care tremura de frică. Crane era și el agitat. Simțea mici zvâcniri în brațul lui în locurile unde îi atingea gâtul. Și simțea mirosul fricii amplificându-se în el. Duhnea.

Și nu doar problema timpului stârnea nelinișteaintendentului, constată ea. Simți că se chinuia să înfrângă și teroarea pe care i-o trezeau peșterile.

Nu era o teamă ieșită din comun. După cum îi explicase lui Gideon, mulți oameni refuzau să intre în grote.

Coborî privirea și văzu că spuma mării se lovea deja de botinele ei, ceea ce îi dădu o idee:

- Nu mai ai timp, domnule Crane. Vei rămâne prins în peșteri. Dacă nu te îneci, vei ajunge să-ți petreci noaptea în cea mai întunecată cavernă. Felinarul dumitale nu va rămâne aprins prea mult timp. Imaginează-ți bezna apăsătoare, zdrobitoare, domnule Crane. Ar fi ca iadul însuși.

- Ține-ți naibii gura, șuieră bărbatul.

- Autoritățile nu vor avea altceva de făcut decât să aștepte până dimineată, când se va retrage marea. Vei alerga direct în brațele lor. Asta, desigur, dacă nu cumva te rătăcești în peșteri. E întotdeauna o posibilitate. Unii oameni au dispărut pentru totdeauna în aceste caverne,

domnule Crane. Gândește-te doar cum te-ai simți să rămâi prizonier în întuneric.

- Pot să intru și să ies din grotă în zece minute. Am o hartă. Mișcă-te, femeie.

Harriet auzi tensiunea tot mai pronunțată din vocea lui. Crane era foarte speriat. Știa la fel de bine ca ea că nu mai avea decât foarte puțin timp la dispoziție.

Tocmai această teamă a lui tot mai puternică îi putea oferi o oportunitate. Harriet încercă să gândească rapid. Urma să fie întuneric beznă în caverna de la intrare. Crane trebuia să se oprească pentru a aprinde un felinar. Avea să fie speriat, cu degete tremurătoare. Nu avea să poată ține cuțitul la gâtul ei în timpul acesta.

Dacă se mișca destul de iute, putea ajunge pe coridorul din celălalt capăt al peșterii înainte ca el să apuce să-și scoată pistolul din buzunar și să tragă.

Aruncă din nou o privire pe plaja învăluită în întuneric și fu cuprinsă de o disperare profundă. Gideon și ceilalți erau foarte departe acum și se îndepărtau tot mai mult cu fiecare clipă.

Dacă țipa foarte tare, poate că Gideon ar fi auzit-o totuși peste zgomotul valurilor înspumate ce se înteteau, dar Harriet nu era sigură că și-ar fi dat seama ce se petrecea.

Trebuia să se descurce singură pentru a se salva.

Harriet trecu la fapte exact când Crane o împinse peste pragul intrării în peșteră.

- Se pare că n-o să am nevoie de tine ca ostatică până la urmă, domnișoară Pomeroy. Au plecat de mult. Aș putea la fel de bine să mă descotorosesc de dumneata acum. Hristoase, dar ce întuneric este aici. Cum l-au suportat?

Harriet se împiedică intenționat și căzu în genunchi în clipa în care Crane se chinui să aprindă felinarul. Gestul o eliberă brusc de sub brațul pe care intendentul îl slăbise momentan.

- *Gideon!*

Țipătul ei umplu caverna, însă nu avea de unde să știe dacă fusese auzit și pe plajă. Încercă să dea cu piciorul în felinar, dar nu nimeri.

-Ține-ți gura, zdreanță mică. La naiba!

Crane stătea între Harriet și intrare. Nu ar fi putut nicidecum să treacă pe lângă el. Se răsuci și o luă la fugă orbește spre adâncurile întunecate ale cavernei, cu mâinile întinse în față și degetele căutând zidul de piatră. În spatele ei îl auzi înjurând și chinându-se să-și aprindă felinarul.

-Întoarce-te, țipă el.

În clipa aceea flacăra felinarului se aprinse în sfârșit, inundând caverna cu o strălucire aurie. Harriet văzu că se afla la mai puțin de un metru de intrarea în tunel. Porni în goană spre ea.

Un foc de armă zgudui grota, provocând un ecou oribil. Dar Harriet nu privi în urmă. Ajunsese deja în tunel, clătinându-se în beznă.

-Naiba să te ia, răcni Crane. Mânca-te-ar iadul!

Harriet se lăsă pe vine în tunel, pentru a nu cădea sub raza felinarului. Îl auzi gonind după ea. Sperase că avea să intre în panică și să renunțe la planul lui de a lua ce putea din încăperea în care se aflau comorile. Din păcate, se părea că dorința lui pătimașă de a pune mâna pe bunurile furate era mai puternică decât teama de peșteri sau de a fi prins.

Tânăra femeie înaintă nesigur pe coridorul cufundat într-o beznă totală, croindu-și drum pe pipăite, tatonând pereții cu mâinile ei înmănușate. O rază de lumină de la felinarul lui Crane o avertiză că acesta încă o mai căuta. Pașii lui răsunară pe podeaua de piatră. Îi auzi respirația gâfâită.

Se retrase din nou în tunel. Ceva trecu în grabă peste vârful botinei ei. Un crab, fără îndoială. Jocul mortal de-a v-ați ascunselea păru să se prelungească o veșnicie, obligând-o să se retragă tot mai mult pe coridor. Mugetul mării se auzea mai tare acum. Știa că valurile violente începeau să urce în caverna de la intrare, tăindu-i încet, dar sigur, singura posibilitate de a se salva. În doar câteva minute, drumul de ieșire din peșteri avea să fie prea periculos pentru a-și mai încerca norocul. Poate că era deja prea târziu.

- Pe toți dracii din iad, strigă Crane. Unde ești, femeie proastă?

Apoi bărbatul scoase un țipăt ascuțit, un sunet înspăimântător de teroare animalică pură ce reverberă prin galerii.

Lumina îndepărtată și pâlpâitoare a felinarului dispăru brusc, aruncând-o pe Harriet într-un întuneric deplin. Auzi ghetetele următorului ei tropăind înapoi pe coridorul ce ducea la caverna exterioară. Frica lui Crane reușise în cele din urmă să-i biruie lăcomia.

Harriet inspiră adânc pentru a se calma și încet, cu mare greutate, începu să se deplaseze înapoi spre intrare. Își dădu seama aproape imediat că era probabil prea târziu. Zgomotul mării în peștera exterioară ajungea foarte clar la ea. Se forță să se oprească și să reflecteze.

Știa să înoate, dar cu siguranță nu avea forța necesară pentru a înfrunta valurile dezlănțuite. Ar fi fost zdrobită de pereții de piatră ai grotei.

Gândul de a-și petrece noaptea singură în beznă nu o atrăgea cu nimic mai mult decât îl atrăsese pe domnul Crane. Harriet se înfioră, dându-și seama că era posibil să rămână prizonieră preț de câteva ore.

- *Harriet*. Harriet, ești aici? Unde dracu' ești?

- *Gideon*. Fu cuprinsă de ușurare. Nu mai era singură în acea groapă de întuneric nesfârșit. Gideon, sunt aici. În tunel. Nu văd nimic. Nu am felinar.

- Stai unde ești. Ajung într-o clipă.

Harriet văzu mai întâi lumina pâlpâitoare a felinarului. La scurt timp după apăru și Gideon, îngustându-și umerii masivi pentru a trece de o curbă în tunelul sinuos.

Era cu capul descoperit și se dezbrăcase de mantaua grea, purtându-și doar capa pe umeri. Fata observă că cizmele și pantalonii îi erau uzi learcă și știu că fusese nevoit să-și croiască drum prin apa înaltă până la coapse, motiv pentru care își scosese mantaua.

Viconte se opri când o văzu și ridică felinarul pentru a o studia mai bine. Lumina slabă dădea un aer sever trăsăturilor lui, dar Harriet își spuse că nimeni nu arătase vreodată mai chipeș decât Gideon în acel moment.

Părea atât de mare și solid și puternic! Simți că îi venea să se arunce în brațele lui, dar reuși să se stăpânească.

- Ești bine? întrebă el aspru.

- Da. Da, sunt bine. Aruncă o privire deznădăjduită în spatele lui. Ce s-a întâmplat cu domnul Crane?

- Crane și-a încercat norocul cu marea. Dacă nu s-a înecat, îl va prinde Dobbs. Ce știu sigur e că nu mai avem nici o șansă să ieșim din aceste caverne în noaptea asta. Se pare că vom fi nevoiți să ne petrecem orele care au mai rămas până dimineață în aceste nenorocite de peșteri, domnișoară Pomeroy.

- Mi-era teamă de asta. Slavă Domnului că aveți un felinar.

- Îl am pe acesta și mai sunt cele pe care le-au lăsat tâlharii acolo unde-și țineau prada. Haide, să ieșim din nenorocitul ăsta de tunel. E mai strâmt decât un sacou croit de Weston.

Harriet se supuse și îl îndrumă spre caverna tâlhariilor. Gideon o urmă, înjurând încet de ușurare când pași în încăperea largă.

- Nu-i tocmai cea mai plăcută cameră de han, așa-i? Atârnă felinarul pe un piron de metal pe care unul dintre tâlhari îl înfipsea în peretele grotei. Servirea este de proastă calitate și îmi închipui că podeaua de piatră va deveni extrem de inconfortabilă până spre dimineață. Să-mi amintești să nu las bacșiș la plecare.

Harriet își mușcă buza, cuprinsă de remușcări:

- Știu că e în întregime vina mea, milord. Îmi pare foarte rău pentru neplăcerea pe care v-am provocat-o.

- Neplăcere? Gideon arcui o sprânceană. Încă nu știi ce înseamnă acest cuvânt, Harriet. Mâine ai să afli exact cât de neplăcută e, de fapt, întreaga poveste.

- Nu înțeleg, milord, se încruntă ea. Ce încercați să spuneți?

- Nu contează. Vom avea timp destul să discutăm despre asta. Gideon se așeză pe o piatră și începu să-și tragă cizmele ude. E bine că ai pelerina, iar eu am un palton uscat. Aerul e rece în încăperea asta.

- Într-adevăr. Harriet se înveli mai strâns în pelerină și privi în jur neliniștită, conștientizând brusc faptul

că avea să-și petreacă noaptea în compania lui Gideon. Nu i se întâmplase niciodată, în toată viața ei, să doarmă în aceeași încăpere cu un bărbat. Cum m-ați găsit? Mi-ați auzit strigătul? Sau focul de armă al domnului Crane?

-Ambele. O cizmă căzu pe podeaua de piatră, iar Gideon începu să tragă de cealaltă. Încercam să-l găesc pe cel de-al treilea bărbat pe care spuneai că l-ai văzut. Am presupus că stătea de pază, însă nu m-am așteptat să coboare cărarea de pe stânci cu tine.

A doua cizmă se izbi la rândul ei de podea.

-Înțeleg. Harriet se zgâi la cizmele lui și își lînse buzele uscate.

-Aș dori o explicație, dacă nu te deranjează, domnișoară Pomeroy.

Viconte se ridică în picioare și începu să-și descheie pantalonii.

Harriet făcu ochi mari de șoc când își dădu seama că avea să-și scoată și restul hainelor ude. Era singurul lucru pe care-l putea face, date fiind circumstanțele, își spuse în sinea ei. Doar nu putea să doarmă în veșmintele acelea îmbibate de apă, căci ar fi răcit îngrozitor. Totuși, ea nu văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat. Se întoarse cu spatele și începu să vorbească repede pentru a-și ascunde agitația:

-Nu puteam să dorm. Când m-am dus la fereastră am văzut oameni pe plajă și mi-am dat seama că tâlharii se întorseseră. Știam că domnul Dobbs avea să-ți trimită semnalul și că planul avea să fie pus în aplicare. La început mi s-a părut foarte palpitant. Am vrut să văd ce se întâmplă. Apoi m-a cuprins teama.

-Îți făceai griji pentru nenorocitele tale de fosile?

-Îmi făceam griji pentru dumneavoastră, șopti ea, profund conștientă de sunetul făcut de Gideon în timp ce-și scotea pantalonii uzi learcă.

-Pentru mine? Gideon făcu o scurtă pauză. De ce naiba îți făceai griji pentru mine?

-Păi, nu aveți prea multă experiență în prinderea hoților, milord. Harriet își frământă mâinile sub peleurină. Adică, nu e ocupația dumneavoastră obișnuită.

Știam că tâlharii aveau să fie cel mai probabil înarmați și periculoși...

Vocea i se pierdu, neputincioasă. Nu putea să mărturisască, desigur, că îngrijorarea ei era de natură mult mai personală. De-abia acum își dădea seama și ea de acest lucru.

- Înțeleg, rosti el cu răceală.

- Nu voiam să vă jignesc, milord. Pur și simplu îmi făceam griji pentru siguranța dumneavoastră.

- Cum rămâne cu siguranța dumatăle, domnișoară Pomeroy?

Harriet se oțeli pentru a nu se lăsa afectată prea mult de sarcasm.

- Credeam că nu voi fi deloc în pericol acolo, în vârful stâncilor.

- Nu te aud, domnișoară Pomeroy.

Tânăra femeie își dresă vocea și repetă:

- Am spus că eu credeam că nu voi fi deloc în pericol acolo, în vârful stâncilor.

- Ei bine, te-ai înșelat, nu-i așa? Iar acum ești într-un pericol mai mare decât ți-ai fi putut imagina vreodată.

Harriet se răsuci pe călcâie la auzul amenințării voalate. Văzu cu ușurare că Gideon își îmbrăcase paltonul, care îi ajungea până la pulpele dezgolite, iar acum își făcea de lucru cu unul dintre sacii de pe podea.

- Ce faceți, milord?

- Pregătesc un pat pentru la noapte, doar dacă nu cumva vrei să dormi în picioare. Vicontele deschise sacul, îl întoarse cu gura în jos și aruncă neglijent o comoară de pietre prețioase și argintărie pe podeaua peșterii.

- Mă îndoiesc că am să dorm, murmură ea. Îl privi pe Gideon golind un alt sac de pânză. Milord, îmi dau seama că sunteți supărat pe mine și îmi pare rău pentru asta, dar trebuie să înțelegeți că ceea ce s-a întâmplat e pur și simplu un accident.

- Soartă, domnișoară Pomeroy. Probabil îi putem spune soartă. Ceea ce s-a întâmplat în seara asta are caracteristicile monstruoase, de rău augur, ale unei intervenții a sorții. Ai înclinații filosofice?

- Nu am reflectat prea mult asupra filosofiei. Am citit o parte dintre clasici, desigur, dar am fost dintotdeauna cu mult mai interesată de fosile.

Gideon îi aruncă pieziș o privire ciudată.

- Pregătește-te, domnișoară Pomeroy. Un domeniu cu totul nou e pe cale să se deschidă în fața ochilor dumitale.

- Sunteți într-o dispoziție cam stranie în seara asta, nu-i așa, milord?

- Poți pune dispoziția mea pe seama faptului că, spre deosebire de dumneata, eu am o doză sănătoasă de respect față de puterea sorții.

Gideon goli și ultimul sac. Întinse bucățile de pânză una peste alta, aranjându-le într-un fel de saltea.

În spatele lui, lumina felinarului cădea pe grămada de obiecte prețioase ce zăceau pe podeaua de piatră. Sfeșnice de aur, inele cu rubine, tabachere lucrate în relief străluceau pâlپător, creând un foc viu, luminos, ce nu oferea nici o picătură de căldură.

- Aveți de gând să dormiți acolo, milord? se interesă ea cu ochii la saci.

- Vom dormi amândoi acolo. Gideon netezi sacii pentru a fi pe placul lui. Pânza ne va oferi o oarecare protecție împotriva răcelii pietrei și vom putea folosi pelerina ta și paltonul meu pe post de pături. Vom supraviețui peste noapte.

- Da, bineînțeles. *Voia ca ea să doarmă lângă el.* O străbătu un fior derutant de bucurie, urmat de o săgeată la fel de tulburătoare de teamă. Se uită repede în jur, căutând o alternativă. Un aranjament foarte rezonabil, presupun, zise în cele din urmă.

- Ar fi bine să scapi de alea, spuse el arătând spre botinele ude.

- Da. Da, desigur, aprobă ea urmărindu-i privirea.

Se așeză lângă grămada de pietre în care se afla conturul dintelui fosil descoperit în cursul vizitei anterioare. Aruncă o privire melancolică spre fosilă, apoi se aplecă să-și dezlege încet șireturile botinelor.

O clipă mai târziu se descălțase și fu cuprinsă de rușine la vederea picioarelor ei goale. Nu zăbovise să-și

ia o pereche de șosete înainte de a ieși din casă. Dându-și seama că roșise, speră că Gideon nu avea să observe.

- Calmează-te, Harriet. Ce-i făcut e bun făcut, acum nu ne mai rămâne decât să ne odihnim. Ne vom ocupa de restul mâine. Privirea lui sumbră păru să se îndulcească puțin când o văzu arătând atât de nefericită. Vino încoace, draga mea. Ne va fi amândurora mult mai cald și ne vom putea feri de răceală dacă împărțim sacii ăștia.

Harriet se ridică în picioare, degetele chircindu-i-se pe piatra rece. Își îndreptă umerii. Gideon avea dreptate. Era singurul lucru rezonabil pe care îl puteau face.

Incapabilă să-i susțină privirea, se apropie șovăitor de maldărul de saci. Se opri acolo, la marginea patului improvizat, neștiind ce să facă mai departe.

Vicontele se așează pe saci, făcând paltonul să se răsucească în jurul lui, apoi se întinse și vârî o mână în deschizătura pelerinei grele pe care o purta Harriet. Îi găsi mâna, i-o prinse ferm și o trase blând, dar neîndurător să se așeze lângă el.

Printr-un mare efort de voință, Harriet izbuti să-și păstreze ceea ce, spera ea, aducea cât de cât cu o impresie de calm exterior. Dar degetele îi tremurau în mâna masivă a lui Gideon și știa că, fără îndoială, simțise și el acel tremur. Avu însă bunătatea de a nu o lua peste picior, purtându-se de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic necuviincios.

O clipă mai târziu se ghemuise lângă el, acoperită din cap până în picioare de pelerină, sprijinindu-și capul pe glugă. Simțea fierbințeala corpului său puternic, întins aproape de ea. Căldura lui o învălui chiar și prin materialul gros al paltonului. Avea darul de a o liniști. Harriet se destinse și urmări umbrele proiectate de felinar pe pereții cavernei.

- Chiar îmi pare foarte rău pentru această neplăcere, milord, murmură ea.

- Dormi, Harriet.

- Da, milord. Făcu o pauză de o clipă. Mâine-dimineață, ai mei o să se îngrijoreze teribil când o să descopere că nu sunt în patul meu.

- Fără îndoială.

- Credeți că domnul Dobbs îi va informa că suntem în caverne?

- Sunt sigură că familia ta va afla în curând toată povestea.

- Vom putea pleca de aici destul de devreme, spuse ea pe un ton optimist.

- Nu atât de devreme cât să putem opri mecanismul implacabil al sorții, domnișoară Pomeroy. Gideon se întoarse pe o parte, astfel încât să se încolăcească în jurul ei, iar brațul lui o cuprinse îndrăzneț peste talie.

Harriet își ținu răsuflarea când simți greutatea brațului muscular, dar apoi își dădu seama că de fapt voia să-i ofere mai multă căldură. Se relaxă puțin.

- E o situație foarte ciudată, nu-i așa, milord?

- Foarte ciudată. Încearcă să dormi, Harriet.

Închise ochii, convinsă că nu avea să pună geană pe geană. Apoi căscă, se cuibări puțin mai aproape de căldura lui Gideon și alunecă în somn.

Când se trezi, după multă vreme, constată că aerul din încăperea se răcise mult. Simți piciorul lui Gideon foindu-se lângă al ei. Din instinct, se trase mai aproape de el, dorindu-și căldura lui pentru a alunga senzația de frig. Înțepenită de orele lungi în care stătuse întinsă pe o parte pe podeaua tare, se întoarse pe cealaltă parte și se trezi față în față cu el.

Văzu de îndată că ochii îi erau deschiși. O privea cu o intensitate surprinzătoare. Irisurile îi străluceau în umbrele pâlpâitoare ale felinarului. Brațul lui se strânse mai tare în jurul taliei ei.

- Gideon? Îi zâmbi nesigur. Încă amețită de somn, întinse mâna pentru a-i atinge obrazul brăzdat de cicatrice. Ți-am mulțumit oare fiindcă ai venit să mă salvezi în seara asta?

El nu spuse nimic timp de o clipă, apoi se ridică într-un cot și se aplecă deasupra ei:

- Mă întreb dacă ai să mai vrei să-mi mulțumești și dimineață.

Harriet dădu să-l asigure că da, dar nu mai apucă să vorbească. Gideon își coborî capul și îi acoperi gura cu a lui.

Tânăra femeie nu ezită. Își petrecu brațele în jurul lui și îl trase mai aproape, savurând căldura și forța emanaate de el. O parte din ea știa că ar fi trebuit să fie șocată, sau cel puțin să se simtă profund insultată. O parte din ea știa că ar fi trebuit să-i opună rezistență.

Dar o altă parte știa că așteptase ca Gideon să o sărute din nou încă de la prima lor îmbrățișare din cavernă.

- Cred că tu ești cu adevărat soarta mea, îi șopti vicontele, abia desprinzându-și buzele de pe gura ei. Nu știu dacă este de bine sau de rău, dar se pare că suntem lipiți unul de celălalt. Ai de gând să mi te împotrivești, Harriet?

- De ce aș vrea să fac așa ceva? întrebă ea fără să înțeleagă.

- Oamenii de pe aici îmi spun Bestia de la Blackthorne Hall.

- Nu ești o bestie. Harriet îi atinse din nou fața, delectându-se cu liniile puternice și îndrăznețe ale obrazului lui. Ești un bărbat. Cel mai fascinant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

- Pun rămașag că n-ai întâlnit prea mulți bărbați.

Gideon gemu și îi deschise larg pelerina, pentru a putea să o sărute pe gât.

- Nu contează. Harriet se înfioră când îi simți atingerea gurii pe piele. Nu mai există nici un alt bărbat ca tine în lumea întreagă. Sunt sigură de asta. Acum câteva seri, la bal, când am dansat împreună, m-am trezit dorindu-mi ca valsul să nu se mai termine.

- Ți-a făcut plăcere valsul? murmură el trecându-și ușor gura peste a ei.

- Foarte mare.

- Mă gândeam eu. Vedeam plăcerea în ochii tăi. Ești o ființă foarte senzuală, Harriet Pomeroy. Valsul a fost făcut pentru tine.

- Mi-ar plăcea foarte mult să-l dansez din nou, spuse ea, simțind brusc că se sufocă.

- Am să țin minte. Gideon mai îndepărtă o porțiune din pelerină. Privirea lui scânteietoare se fixă asupra ochilor ei când puse mâna pe sânul rotund. Aștepta să-i vadă reacția.

Harriet icni în fața acestui gest șocant de intim. Știa că era obligatoriu să-l oprească. Dar avea aproape douăzeci și cinci de ani, își aminti ea, și era prima oară când cunoștea atingerea unui bărbat. Probabil nu avea să i se mai ivească o asemenea ocazie. *Și era vorba de Gideon.*

- Ei bine, Harriet?

Mâna lui uriașă se mișcă peste ea cu o tandrețe ispitiitoare, prinzându-l în palmă, modelându-l, mângâindu-l cu tandrețe.

Nu găsea cuvintele potrivite pentru a-i răspunde. Pulsul îi bubuia și simțea un șuvoi greu de fierbințeală lichidă curgându-i undeva în străfundurile ființei. Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și îl sărută cu o pasiune ce părea să explodeze de nicăieri.

Gideon nu avu nevoie de altă încurajare. Stăpânirea de sine de care dăduse dovadă în toate acțiunile lui de până atunci se dizolvă pe loc. Îi dădu deoparte pelerina și începu să-i dezlege panglicile rochiei.

- Harriet. Dulcea și încrezătoarea mea Harriet, șopti el răgușit, cu gura lipită de gâtul ei, coborându-i corsetul rochiei până la talie. Ți-ai pecetluit soarta în noaptea asta.

Harriet nu înțelese cuvintele lui tainice și era prea ocupată să deslușească noianul de senzații ce o străbăteau fulgerător pentru a-l întreba la ce se referea. Nu știa decât că îi fusese sortit să trăiască această experiență. Era ceva ce își dorea. Ceva ce nu putea să evite. Ceva ce tânjea - nu, *avea nevoie* - să încerce.

Simți un val de răceală în locurile în care aerul îi atinge pielea dezgolită, apoi i se făcu din nou cald, fiindcă Gideon era întins peste ea. Îi era chiar mai mult decât cald. Era încinsă. Mai încinsă decât fusese vreodată în toată viața ei. Apăsarea corpului lui era teribil de excitantă, stârnindu-i toate simțurile.

Gideon se scutură nerăbdător de palton, dând la iveală cămașa lungă și albă. Întinderea de păr negru

și cărlionțat de pe pieptul lui se îngusta în jos. Harriet surprinse pentru o clipă bărbăția lui tare și încremeni.

- Gideon?

- Trebuie să ai încredere în mine, spuse el, pe o voce răgușită ce îi trăda dorința la fel de clar pe cât i-o trăda corpul. Aranjă paltonul peste amândoi astfel încât corpul lui excitat să nu se mai vadă. Acum nu mai ai de ales. Uită-te la mine, dulcea mea Harriet.

Tânăra femeie îi întâlni privirea și văzu dorința pură din ea. Nu mai zărise niciodată până atunci dorința fățișă în ochii unui bărbat, dar o recunoscuse îndată. Și mai văzu și altceva. O teamă profundă și o hotărâre severă se aprinseseră în ochii lui. Era ca și cum s-ar fi pregătit sufletește pentru o durere inevitabilă.

- Am încredere în tine, Gideon, spuse ea cu un zâmbet ușor.

Gideon gemu și își plecă fruntea pentru a o săruta pe sân, stârnindu-i noi senzații nebănuite. Harriet îi simți mâna alunecând în jos, împingându-i rochia peste șolduri până i-o scoase cu totul, expunând-o complet dezmierdărilor și făcând-o să tremure sub blândețea aspră a degetelor lui.

Palma lui îi ajunsese între coapse acum, mângâind-o în sus în direcția miezului de foc lichid ce părea să ardă în ea. Dar când Gideon strecură un deget mare în oceanul înfierbântat, deschizând-o, șocul îi smulse tinerei un țipăt.

- Ești deja udă pentru mine.

Gideon își retrase degetul cu atenție, apoi îl înfipse din nou, încet, în ea.

Harriet își simți tot corpul contractându-se ca reacție la această intruziune surprinzătoare. Închise ochii strâns și rămase nemișcată, încercând să decidă dacă îi plăcea sau nu să îl simtă în ea. Totul era atât de ciudat! Delicios de ciudat.

Apoi el își mișcă din nou degetul, iar Harriet se hotărî. Îi plăcea nespuse să-l simtă în ea. Își înalță șoldurile, venind în întâmpinarea mâinii ce o explora atent, și se agăță de umerii lui.

- Mă dorești. Gideon îi prinse sfârcul între dinți, trăgând ușor de el. Spune-o.

- Te doresc. Harriet de-abia putea vorbi. Cuvintele îi ieșiră într-un găfâit sufocat. Te vreau, Gideon.

- Spune-o din nou. Am nevoie să aud cuvintele astea, dulcea și nesocotita mea Harriet. Am nevoie să te aud rostindu-le.

Mâna lui se mișcă peste ea, conturând un mic desen în fierbințeala ei umedă.

Lui Harriet nu-i veni să creadă când focul din interiorul ei păru să se întetească. Se zvârcoli sub el, căutând să atingă ceva ce nu știa să numească.

- Te rog. Te rog, Gideon.

- Da, murmură el. Pe toți dracii, da.

Apoi începu să-i îndepărteze picioarele, strecurându-se între coapsele ei, și își duse mâna în jos pentru a se ghida. Harriet îl simți umezindu-se în fierbințeala ei lichidă, apoi intrând lent în ea.

Se crispă când își dădu seama că respectiva parte a corpului lui Gideon era construită la aceeași scară masivă ca tot restul persoanei lui. Degetele ei se încleștară pe umerii lui și deschise larg pleoapele. Se trezi privind direct în cuptorul încins al ochilor lui căprui-aurii.

- Îți provoc durere, spuse el, strângând din dinți. Nu voiam să-ți fac rău. Ești atât de strâmtă. Atât de micuță și frumoasă și strâmtă. Iar eu nu sunt decât o brută enormă și stângace care nu ar trebui nicidecum să te siluiască astfel.

- Nu spune asta. Nu mă siluiești. Harriet îl privi fix în ochii lui leonini și văzu regretul și durerea printre flăcări. Să nu spui niciodată așa ceva. Nu este adevărat.

- E adevărat. Te-am învățat cu bună-știință să trăiești sentimente cărora nu știi să le faci față. Iar eu profit de emoțiile tale neștiutoare.

- Nu sunt un copil. Sunt capabilă să iau singură deciziile care mă privesc.

- Așa crezi? Eu nu sunt de acord. Vei avea destule de regretat mâine-dimineață chiar și așa. Nu voi adăuga asta poverii tale.

Harriet își dădu seama instinctiv că voia să se retragă, însă nu urma să-i îngăduie să o facă. Simțea că Gideon avea nevoie să știe că îl dorea cu aceeași disperare cu care părea să o dorească și el.

- Nu. Își înfipse unghiile în spatele lui puternic și își arcui corpul în semn de invitație. Nu, Gideon. Te rog, nu te îndepărta de mine acum. Te doresc. *Te doresc.*

Gideon ezită, oprindu-se la intrarea umedă și moale în corpul ei. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

- Dumnezeu mi-e martor că te doresc. Mai mult decât mi-am dorit orice altceva în toată viața mea.

Rosti aceste cuvinte într-un geamăt sufocat în vreme ce pătrunse încet, cu forță, adânc în ea.

Harriet strigă, în ciuda hotărârii ei de a se abține. Gideon se grăbi să-i acopere gura cu a lui, sorbindu-i exclamațiile incoerente.

O năpădi o plăcere cutremurătoare, împletită cu o durere tăioasă. Gideon părea să o deschidă și să o umple mai presus decât putea ea să îndure, dar, în același timp, își dădu seama că se îndrepta spre o culme a desfătării pe care aproape că putea s-o atingă cu vârful degetelor.

Știa că se afla în pragul unei mari descoperiri. Dacă i se îngăduia puțin timp, avea să poată surprinde acea plăcere eluzivă. Era sigură de acest lucru.

Dar n-avea timp. Gideon ieși încet din ea, apoi se aruncă din nou în față, înfigându-se până în miezul ei. Scoase un strigăt aspru plin de satisfacție masculină, brută. Corpul lui se arcui deasupra corpului ei, cu fiecare mușchi conturat precum un odgon, tare și tensionat ca oțelul.

Apoi se prăbuși peste ea, inspirând lacom aer, strivind-o între el și podeaua tare de piatră a peșterii.

capitolul 7

Gideon se ridică în cursul nopții ca să aprindă cel de-al doilea felinar, însă Harriet nu se clinti. Se întoarse în patul lor improvizat, o trase din nou lângă el și adormi.

Când se trezi a doua oară, știu că se iviseră zorile. În cavernă nu avea cum să deosebească noaptea de zi, dar simțurile îi spuneau că era dimineață. *Dimineață și momentul judecății.*

Știuse ce urma să se întâmple încă din clipa în care îl surprinsese pe Crane fugind de la intrarea în peșteră și intuise că Harriet încă se mai afla înăuntru. Chiar în timp ce își croia drum prin valurile tot mai înalte, fusese conștient că nu avea timp s-o găsească și s-o ajute să iasă înainte ca peștera exterioară să fie inundată.

Ceea ce însemna că trebuia să-și petreacă noaptea împreună. Însemna că reputația ei era definitiv compromisă, iar el nu putea face nimic pentru a împiedica dezastrul. Cu toate acestea, nu intenționase să complice problema făcând dragoste cu Harriet.

Dar din clipa în care îi zâmbise, din clipa în care îl căutase și se deschisese de bunăvoie în fața lui, toate intențiile lui onorabile dispăruseră ca prin minune.

A face dragoste cu Harriet devenise la fel de inevitabil ca sosirea zorilor.

Gideon se întinse, tresărind când își puse în mișcare mușchii ce înțepeniseră peste noapte din cauza podelei tari de piatră. O simți pe Harriet foindu-se lângă el, cuibărirându-se mai aproape, căutând cu ochii închiși căldura lui.

O privi zâmbind. Era ghemuită confortabil în semicercul format de brațul lui, ca și cum ar fi fost cel mai firesc loc din lume în care s-ar fi putut afla. Fața îi era pe jumătate ascunsă de părul cârlionțat. Gideon atinse masa castanie de bucle cu degete curioase și o găsi uluitor de moale. Închise mâna peste o șuviță groasă, o strânse, apoi o eliberă.

Ca și cum ar fi fost însuflețită, șuvița de păr reveni imediat la forma ei firească în clipa în care își relaxă degetele. Părul lui Harriet era exact ca restul persoanei ei, decise Gideon: fin și parfumat, și plin de vitalitate grațioasă.

Noaptea trecută se pierduse în această femeie. Noaptea trecută descoperise măsura propriei lui dorințe față de ea. Noaptea trecută, ea îi spusese - nu, îi arătase -

că îl dorea. I se oferise cu un abandon sălbatic și inocent care era infinit mai valoros decât grămada de obiecte prețioase ce zăcea pe podeaua peșterii.

Se dăruise Bestiei de la Blackthorne Hall, în ciuda feței lui schimonosite de cicatrice și a trecutului lui la fel de schimonosit.

Corpul lui începu să se tensioneze când amintirile fierbinți reveniră. Își mișcă piciorul peste pulpa dezgolită a lui Harriet și își strecură mâna peste rotunjimea generoasă a feselor ei. Și-ar fi dorit mai mult decât orice ca aceste momente de magie să nu se mai sfârșească.

Nu i se mai întâmplase niciodată, în toată viața lui, să-i fie teamă să înfrunte realitatea, dar în dimineața aceea și-ar fi vândut sufletul în schimbul unei baghete fermecate. Ar fi fluturat-o peste peșteră și ar fi transformat-o într-o lume în care el și Harriet să poată rămâne pentru totdeauna.

Harriet ridică genele, clipind ca să se dezmeticească. Timp de câteva secunde îl privi cu o moleșeală visătoare, apoi înțelegerea îi limpezi ochii turcoaz.

- Doamne, exclamă ea, ridicându-se brusc în capul oaselor. Cât e ora?

- E dimineață, cred. Gideon o privi trăgându-și rușinata pelerina în jurul ei. Își dădu seama că îi evita privirea. Văzu culoarea urcându-i în obraji. Liniștește-te, Harriet.

- Familia mea va fi teribil de îngrijorată.

- Fără îndoială.

- Trebuie să ieșim de aici ca să le dau de știre că sunt bine și în siguranță.

- Chiar ești? Gideon se ridică încet în capul oaselor.

Harriet răsuci capul spre el pentru a-l înfrunta. Făcu ochii mari:

- Nu înțeleg, milord.

- Iartă-mă, draga mea. Nu voiam să te tachinez. Gideon se ridică în picioare, ignorându-și propria nuditate până când o văzu pe Harriet ferindu-și rapid privirea. Ideea îl amuză pentru o clipă. Nu părea nici măcar să-i observe cicatricea de pe față, însă vederea

masculinității lui o făcea să se întoarcă. Ar fi bine să te îmbraci. Marea s-a retras probabil, și e posibil ca Dobbs să vină să ne caute din clipă în clipă.

- Da. Da, desigur.

Se ridică în picioare, încă strângând pelerina în jurul ei. Apoi se aplecă și-și luă rochia de pe jos. Ezită, încercând evident să decidă cum să se îmbrace fără a ieși din ascunzătoarea pelerinei.

- Vin să te ajut, sugeră el încet.

- Nu va fi nevoie, milord.

- Cum dorești.

Viconteles porni spre locul unde își lăsase propriile haine. Își trase cămașa și îmbracă pantalonii, constatând mulțumit că se uscaseră peste noapte. Cizmele îi erau rigide din cauză că se îmbibaseră cu apă de mare.

- Gideon?

- Da, draga mea?

Harriet ezită:

- În legătură cu noaptea trecută. Nu aș vrea... Vreau să spun, nu ar trebui să te simți...

- Poți să-i spui mătușii tale să se pregătească de vizita mea azi la trei după-amiaza.

Gideon își trase o cizmă. Nu era o sarcină ușoară. Pielea părea să se fi strâmtat.

- De ce? întrebă ea fără ocolișuri.

El arcui o sprânceană și îi aruncă pieziș o privire contemplativă, trăgându-și și cealaltă cizmă. Harriet îl fixa cu o expresie excesiv de alarmată. Se întrebă dacă începea în sfârșit să înțeleagă adevărata importanță a celor petrecute.

- Date fiind circumstanțele, voi dori să fac o vizită de curtoazie, desigur, o lămuri el.

- Vizită de curtoazie? Atât?

- Și să-ți cer oficial mâna, completă Gideon ridicând din umeri.

- Știam eu. Harriet îl privi posomorâtă. Știam eu că la asta te gândești. Ei bine, nu voi accepta asta, milord. Ai înțeles? Nu îți voi da voie să o faci.

- Nu-mi vei da voie? Gideon o studie gânditor.

- În nici un caz. O, știi la ce te gândești. Crezi că, din cauza evenimentelor de azi-noapte, onoarea te obligă să îmi ceri mâna. Dar te asigur, nu este deloc necesar.

- Chiar așa?

- Cu siguranță. Harriet își îndreptă spatele orgolioasă. Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte nu a fost vina ta. Eu am fost singura vinovată. Dacă nu aș fi făcut prostia să ies pe stânci, tot incidentul n-ar mai fi avut loc.

- Dar ai ieșit pe stânci, Harriet. Și tot restul s-a întâmplat apoi.

- Chiar și așa, nu vreau să te simți obligat să-mi ceri mâna, roști ea, cu un aer foarte înverșunat.

- Harriet, ești derutată acum. După ce te vei calma, vei vedea că nu ai altă opțiune decât să accepți cererea mea în căsătorie. De fapt, mătușa și sora ta vor insista să o faci.

- Nu prea mă interesează dacă vor insista. Eu iau singură deciziile care mă privesc, milord, exact așa cum am făcut azi-noapte. Și îmi voi asuma pe deplin responsabilitatea pentru ele.

- Și eu iau singur deciziile care mă privesc, Harriet, spuse el, tot mai enervat de atitudinea ei rebelă. Și îmi asum și eu responsabilitatea pentru ele. Ne vom logodi în această după-amiază.

- Nu, nu ne vom logodi în această după-amiază. La naiba, Gideon, refuz să mă căsătoresc doar fiindcă am fost compromisă.

- Iar eu refuz să aud pentru a doua oară că Bestia de la Blackthorne Hall a siluit și aruncat apoi cu nepăsare o altă fiică de paroh, ripostă el furios.

Harriet păli. Se holbă la el, cu ochii largi de tristețe.

- Dumnezeuule mare, Gideon. Nu m-am gândit la ce se va spune despre tine.

- Pe toți dracii! Vicontele traversă caverna din trei pași mari și o prinse de umeri. Ar fi vrut să o scuture. În schimb, o ținu nemișcată și o forță să ridice privirea spre el. Nu te-ai gândit deloc. N-ai făcut decât să te lași pradă unor toane naive, emoționale, fără să te gândești efectiv la ceea ce vom avea de înfruntat fiecare din noi când vom ieși de aici în dimineața asta.

- Dar tu ai știut de la bun început ce vei fi obligat să faci azi. La asta te-ai referit azi-noapte când ai vorbit despre soartă.

- Bineînțeles că știam care avea să fie deznodământul. Și la fel știai și tu.

- Nu, zise ea clătinând din cap frenetic. Nu m-am gândit serios la asta decât azi-dimineață, când m-am trezit și mi-am dat seama că s-ar putea să te simți obligat să-mi ceri mâna. Mi-am spus că nu e cazul. Sunt capabilă să îndur bârfele aici, la țară. Și cum nu ies în înalta societate și nu am planuri de măritiş, mă gândeam că nu va conta ce vor spune oamenii.

- Și dacă ai fi descoperit că ai rămas însărcinată? Cum aveai de gând să faci față unei asemenea situații?

Harriet coborî privirea, roșeața urcându-i în obraji.

- E puțin probabil, milord. În fond, nu s-a întâmplat decât o dată.

- Harriet, nici nu e nevoie de mai mult.

- În orice caz, voi ști sigur peste câteva zile scurte.

- Câteva zile scurte? Cel mai probabil vor fi cele mai lungi din viața ta. Harriet, ești o femeie inteligentă. Îți sugerez să începi să te porți pe măsură, nu ca o copilă naivă și temperamentală.

- Da, milord, oftă ea în timp ce degetele i se strângeau pe materialul gros al pelerinei.

Furia dispăru din mintea lui Gideon la fel de repede precum apăruse. O trase lângă el și îi apăsă capul pe umărul lui. Simțea între omoplați o tensiune care-i înțepenea spatele.

- Oare ar fi chiar atât de rău să te măriți cu mine? Azi-noapte nu păreai să mă găsești respingător.

- Nu ești câtuși de puțin respingător, milord, spuse ea înăbușit, cu nasul în cămașa lui. Nu asta e problema. Problema e că nu vreau să mă căsătoresc din obligație.

- Înțeleg. Ești o femeie foarte încăpățânată. Zâmbi strâmb în părul ei. Ești obișnuită să trăiești după bunul tău plac, fără constrângeri. Te temi, fără îndoială, să nu-ți pierzi o parte din independența ta mult iubită.

- Nu intenționez să-mi pierd deloc din independență, bombăni ea.

- Te vei obișnui în timp cu viața de femeie măritată.
- Ei, ascultă Gideon, ce tot vorbești de obișnuit?
- Nu contează, spuse el blând. Ne vom ocupa de asta mai târziu. Între timp, trebuie să-mi dai voie să o anunț pe mătușa ta că suntem logodiți.

- Dar...

- Ai spus că vei ști peste câteva zile dacă porți în pântec copilul meu. Dacă se dovedește că așa e, voi obține o dispensă și ne vom căsători de îndată. Dacă nu ești grea, vom face totul oficial și vom stabili data respectând uzanțele.

Harriet ridică fruntea, în ochi strălucindu-i o revelație bruscă:

- Dorești să așteptăm dacă e posibil, nu-i așa?

- Dacă e posibil. Se vor mai potoli puțin bârfele dacă vom anunța că nu e nevoie să ne grăbim. Acum, asta am lămurit-o, deci cred că ar fi bine să o luăm din loc. Oamenii ne vor căuta în scurt timp.

Îi dădu drumul din brațe și se duse după felinar.

Harriet nu spuse nimic, urmându-l până ieșiră din cavernă. Gideon o simțea venind în spate, la mică distanță, tăcută și nemulțumită, dar fără a se mai împotrivi.

Știa că se simțea încolțită și nefericită, dar nu avea habar cum să o înveselească. Singura lui certitudine era că ar fi fost mult mai nefericită dacă nu ar fi obligat-o să accepte decizia lui de a se căsători.

Harriet putea să pretindă oricât poftea că nu avea nevoie de protecția logodnei în condițiile celor petrecute în timpul nopții, dar Gideon știa adevărul. Viața ei ar fi devenit un adevărat iad, chiar și acolo, în Upper Biddleton, dacă nu ar fi făcut ceea ce se cuvenea. *Nu accepta să o vadă distrusă din cauza lui.*

Își dădea seama că nu era încântată de perspectiva măritişului cu el, dar știa și că nu avea încotro.

În acel moment Harriet era prea năucită pentru a putea să gândească limpede. Gideon se întrebă când urma să-i treacă prin cap că avea un motiv de îngrijorare mult mai puternic decât gândul că era obligată să se căsătorească.

Cu siguranță nu avea să treacă prea mult timp până să se găsească vreo persoană băgăcioasă care să o avertizeze că adevăratul pericol era să nu mai ajungă deloc în fața altarului.

Fără îndoială, mai devreme sau mai târziu cineva urma să-i amintească lui Harriet că, având în vedere reputația lui Gideon, nici o tânără nu se putea aștepta ca el să se comporte ca un gentleman. Bestia de la Blackthorne Hall nu avea reputația unui bărbat de onoare când era vorba de tinere inocente.

Dobbs îi aștepta la intrarea în cavernă. Era însoțit de Owl, majordomul polivalent al vicontelui.

Gideon îl alesese pe Owl după aceleași criterii după care își alegea caii, nu după aspectul sau temperamentul agreabil, ci pentru loialitatea, forța și energia lui. Owl își câștiga existența ca boxer când îl întâlnise pentru prima dată.

Fără a ajunge vreodată un campion faimos care să-și formeze o academie proprie, precum Jackson, Owl reușise să supraviețuiască ani întregi luptând în meciuri demonstrative. Obținuse un profit modest acceptând ca tinerele vlăstare ale nobilimii să plătească pentru a se înfrunța cu el. Tinerelor vlăstare nu le plăcea să piardă, iar Owl înțelese acest lucru ca pe o simplă realitate ce ținea de afacerea lui.

Chipul lui purta urmele carierei sale, cu un nas ce fusese rupt în repetate rânduri, urechi zdrențuite și mai mulți dinți lipsă. Avea o constituție masivă și nu arăta niciodată complet în largul lui în costumul de majordom, dar pe Gideon acest lucru nu-l deranja. Owl era unul dintre foarte puținii oameni de pe fața pământului în care avea încredere și singurul cu care simțea că putea să vorbească liber.

- Ei, după cum văd, voi doi ați supraviețuit peste noapte. Dobbs ridică felinarul când îi văzu. E totul bine și frumos, să înțeleg?

- Suntem bine. Gideon îi aruncă o privire lui Owl. E totul în regulă?

- Desigur, milord. Majordomul o studie pe Harriet cu o expresie încruntată. Domnișoara Pomeroy, presupun?

Familia dânzei e cât se poate de tulburată. Am vorbit cu menajera, doamna Stone, care a părut să înțeleagă de îndată gravitatea situației.

- Asta nu mă surprinde, spuse Gideon calm. Domnișoară Pomeroy, dă-mi voie să ți-l prezint pe majordomul meu. Numele lui este Owl și se dovedește extrem de util uneori, dar nu are nici urmă de simț al umorului. Eu și domnișoara Pomeroy ne vom căsători în viitorul apropiat, Owl.

Acesta o studie pe Harriet cu o privire demnă de un basilisc.

- Prea bine, milord.

- După tonul dumitale, nu ți se pare deloc că ar fi o idee prea bună, Owl, remarcă ea.

- Nu este treaba mea să mă pronunț, domnișoară Pomeroy. Stăpânul meu face după cum dorește. Așa a fost dintotdeauna. Fără îndoială așa va fi întotdeauna.

- Nu-l băga în seamă, îi șopti Gideon lui Harriet. Ai să te obișnuiești cu stilul lui. Dobbs, ați reușit să-l prindeți pe Crane azi-noapte?

- Am reușit, domnule, spuse detectivul vesel. Am reușit. L-am scos din valuri exact înainte să dispară sub ele pentru ultima dată. Însă era prea târziu să mai intrăm în peșteri pentru a vă recupera pe dumneavoastră și pe domnișoara Pomeroy. M-am gândit că o să vă croiți drum până la caverna cea mare și o să găsiți adăpost peste noapte.

- Da. Gideon îi aruncă o privire lui Harriet, care stătea mult prea tăcută lângă el. Haideți s-o ducem pe domnișoara Pomeroy acasă. A trecut printr-o experiență epuizantă. Există anumite detalii legate de această situație pe care doresc să le discut cu tine, Dobbs.

- Am înțeles, domnule. Am înțeles.

Micul grup ieși din peșteră și traversă plaja, urcând cărarea ce ducea la vechea casă parohială. În vârful stâncilor, Gideon o luă pe Harriet de braț și, cu un scurt gest din cap, îi concedie pe Dobbs și Owl.

- Vino, Harriet, spuse el încet. Am să te conduc până la ușa.

- Nu e necesar, bombăni ea. Știu să ajung și singură.

Gideon își înăbuși o replică iritată. Harriet era profund tulburată de evenimentele recente, iar independența ei înăscută se exprima pe orice cale. Se aștepta la o oarecare lipsă de cooperare din partea ei în viitorul apropiat, însă măcar era în mod limpede conștientă că nu avea de ales și trebuia să accepte logodna.

Ușa casei parohiale se deschise înainte ca ei să ajungă la treapta de la intrare. Felicity, afișând o expresie deopotrivă neliniștită și ușurată, îi urmărise evident de la fereastră.

- Harriet, am fost atât de îngrijorate! Ești bine?

- Sunt cât se poate de bine, o asigură aceasta. Ce face mătușa Effie?

- Se pregătește pentru o înmormântare în salon, cred. Doamna Stone a căzut la pământ după ce a venit domnul Owl, azi-noapte târziu, să se spună ce s-a întâmplat. Ore întregi am tot încercat să o readuc în simțiri. Felicity se încruntă spre Gideon. Ei bine, domnule, ce aveți de spus în apărarea dumneavoastră?

Vicontele zâmbi rece în fața provocării.

- Mă tem că nu am nici timpul, nici dispoziția de a spune prea multe în momentul de față. Am să mă întorc însă la ora trei, pentru a discuta cu mătușa dumitale. Te rog să o anunți că voi veni în vizită. Se întoarse spre Harriet. Rămâi cu bine, deocamdată, draga mea. Ne revedem după-amiază. Încearcă să nu te agiți prea tare. Te vei simți mult mai bine după ce vei face o baie fierbinte.

- Nu am nicidecum de gând să mă agit prea tare, pufni ea disprețuitor. Dar cred că voi face într-adevăr o baie fierbinte.

Intră cu pași mari și îi închise ferm ușa în nas. Gideon coborî treptele și li se alătură lui Dobbs și Owl.

- Domnișoara Pomeroy nu părea tocmai binedispusă dimineața asta, remarcă detectivul. Presupun că e bulversată după câte i s-au întâmplat. Cu o domnișoară așa drăguță ca ea, aveți noroc că nu s-a dezlănțuit într-o criză de isterie asupra dumneavoastră, milord.

- Logodnica mea nu e genul care să facă crize de isterie. Nu-ți face griji în privința stării domnișoarei

Pomeroy, Dobbs. Avem alte probleme de discutat, mai importante.

- Desigur, domnule. Și care ar fi acele probleme?

- Posibilitatea de a nu-i fi prins pe toți tâlharii, zise Gideon aruncând o privire gânditoare peste umăr, spre stânci.

Fața de pitic al lui Dobbs se zbârci într-o expresie de încruntare curioasă.

- Credeți că s-ar putea să mai fie și alții?

- Colecția de obiecte prețioase păstrate în acea cavernă e de-a dreptul impresionantă. Cred că au fost alese de un ochi educat, de cunoscător, în loc să fie luate la grămadă în timpul unui jaf grăbit.

- Aha. Detectivul era intrigat acum. Oare e posibil să fi existat un creier din umbră? Cineva care s-a asigurat că se fură doar obiectele cele mai de preț?

- Cred că ne-ar prinde bine să-i interogăm pe Crane și ceilalți doi pe care i-am prins azi-noapte, sugeră viconte.

- Sunt de acord cu asta, spuse celălalt, frecându-și mâinile. Cu cât sunt mai mulți, cu atât mai bine. Nu mie jenă să recunosc faptul că rezolvarea acestui caz va avea un efect miraculos asupra reputației mele. Da, domnule, înalta nobilime se va înghesui să solicite serviciile distinsului J. Williams Dobbs.

- Fără îndoială. Gideon se întoarse spre Owl. Până mă duc cu Dobbs la magistrat pentru a ne ocupa de interogatorii, tu te vei întoarce la Blackthorne Hall și îi vei porunci valetului meu să-mi pregătească ținuta pentru vizita de azi după-amiază la casa parohială. Asigură-te că totul e în perfectă ordine, Owl. Am de gând să formulez o cerere în căsătorie și voi dori să fac impresie bună.

- De preferat să purtați negru, atunci. Aceeași culoare pe care ați purta-o drept doliu.

Effie își mai puse o ceașcă de ceai. Era cea de-a patra de când coborâse Harriet la parter, după baie. Felicity se învârtea de colo-colo lângă fereastra salonului, cu o expresie extrem de serioasă. Doamna Stone fusese readusă la viață după ce leșinase pe loc la vederea lui

Harriet. Imediat ce-și venise în fire, se grăbise să tragă draperiile, ca și cum ar fi fost un mort în casă.

Orologiul înalt bătea melancolic trecerea timpului, semnalând apropierea inevitabilă a orei trei. Cu fiecare minusculă deplasare a limbilor de pe cadran, Effie părea să se cufunde tot mai adânc în deznădejde. Per ansamblu, o atmosferă de tristețe apăsătoare se lăsase asupra întregii case.

Era cam exagerat, după părerea lui Harriet. La început fusese chinuită de vinovăție la gândul că-și tulburase familia, dar acum începea să-și piardă răbdarea în fața atitudinii generale de disperare.

-Nu înțeleg de ce vă purtați de parcă aș fi murit în peștera aia, bombăni ea, turnându-și la rândul ei o ceașcă de ceai.

Neștiind prea bine ce stil de rochie ar fi trebuit să poarte, o alesese pe cea mai nouă din șifonier, dintr-o muselină ce fusese inițial albă, dar pe care o vopsise recent în galben după ce materialul începuse să se îngălbenească singur. Mânele lungi erau strânse cu elastic la încheieturi, iar decolteul era acoperit de o cămășuță plisată cuminte. Își pusese o bonetă de un alb imaculat peste părul neîmblânzit. Întotdeauna se simțea vag dezbrăcată fără bonetă.

Când se studiasse în oglindă hotărâse că arăta ca de obicei. S-ar fi așteptat ca, după evenimentele din noaptea precedentă, să sufere o transformare vizibilă. Ar fi fost amuzant să descopere că devenise o femeie misterioasă. În schimb, arăta pur și simplu ca Harriet cea de toate zilele.

-Slavă Domnului că nu ai murit, spuse Felicity. Sincer, nu am înțeles niciodată cum poți chiar și să intri în peșterile alea, cu atât mai puțin să petreci o noapte întregă într-una dintre ele. Trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare.

-Ei bine, nu a fost chiar îngrozitoare, numai inconfortabilă. Și oricum nu prea aveam de ales. Harriet sorbi din ceai. Odată ce-am intrat, nu mai puteam să ies până la reflux. Toată povestea a fost un *accident*. Aș dori să subliniez acest lucru din nou.

- Toată povestea a fost un dezastru, mormăi Effie posomorâtă. Doar Dumnezeu știe ce se va întâmpla acum.

- Ceea ce se va întâmpla e că voi deveni în scurt timp o femeie logodită, oftă Harriet.

- Cu un bărbat care urmează să moștenească un titlu de conte, le atenționează Felicity cu pragmatismul ce-i stătea în fire. Nu-i tocmai o soartă rea, după mine.

- Nu ar fi o soartă tocmai rea dacă m-ar lua de soție fiindcă s-a îndrăgostit fără speranță, nebunește, cu pasiune. Problema e că se va căsători cu mine fiindcă onoarea îl obligă să o facă.

- Și așa și trebuie, rosti Effie cu severitate. Te-a distrus. Complet.

- Nu mă simt câtuși de puțin distrusă, se încruntă Harriet.

Doamna Stone intră greoi în cameră cu o altă tavă de ceai și studie micul grup. Avea aerul cuiva gata să anunțe sfârșitul lumii.

- Nu va avea loc nici o logodnă și nici o căsătorie. Ascultați-mă ce spun. Veți vedea. Bestia de la Blackthorne Hall și-a făcut poftele cu domnișoara Harriet, iar acum o va arunca deoparte ca pe un sac de gunoi.

- Ferească-ne Dumnezeu! Effie își frământă batista în poală și se lăsă pe spătar cu un geamăt.

- Chiar așa, doamnă Stone, pufni Harriet. Aș prefera să nu vă referiți la mine ca fiind un sac de gunoi. Dați-mi voie să vă amintesc că eu v-am angajat.

- Nu-i nimic personal, domnișoară Harriet. Menajera puse jos tava de ceai cu o bufnitură. Atâta că eu cunosc firea Bestiei. Am mai trecut prin asta o dată. A obținut ce a vrut. E de mult plecat, fără îndoială.

Felicity își privi meditativ sora.

- Chiar a obținut ce voia, Harriet? Nu prea te-ai exprimat clar în această privință.

- Pentru numele lui Dumnezeu, bombăni Effie înainte ca Harriet să se gândească la un răspuns. Nici măcar nu contează dacă a obținut acel lucru sau nu. Răul a fost făcut.

- Uite, vezi, Felicity? spuse Harriet cu un zâmbet lipsit de veselie. Ceea ce s-a întâmplat cu adevărat nu contează. Aparențele sunt totul.

- Da, știu. Dar sunt extrem de curioasă, nu mă pot abține.

- O, a siluit-o cu siguranță, declară doamna Stone fără rezerve. Nici o tânără inocentă nu ar putea să-și petreacă noaptea cu Bestia de la Blackthorne Hall fără să sfârșească prin a fi siluită.

Cu obrazii în flăcări, Harriet întinse mâna după unul dintre fursecurile de pe tava de ceai.

- Mulțumesc pentru opinia dumneavoastră, doamnă Stone. Consider că am ascultat destul. Ce-ar fi să mergeți să vă terminați treburile la bucătărie? Sunt sigură că domnia sa va sosi din clipă în clipă. Vom avea nevoie de mai mult ceai.

- Tocmai am adus ceai proaspăt, anunță bățos femeia. Și nu faceți decât să vă amăgiți singură, domnișoară Harriet, dacă vă închipuiți că St. Justin își va face apariția. Resemnați-vă cu inevitabilul, zic eu. Și rugați-vă bunului Dumnezeu să nu fi rămas grea, așa cum i s-a întâmplat bieteii mele Deirdre.

Gura lui Harriet se strânse de furie.

- Chiar dacă m-ar aștepta o astfel de soartă, vă asigur că nu am nicidecum de gând să dramatizez suplimentar situația curmându-mi viața, doamnă Stone.

- Harriet, te rog, spuse Effie disperată. Putem discuta despre altceva? Atâta vorbărie despre siluire și sinucidere mă deprimă îngrozitor.

Din fericire, conversația fu întreruptă de un sunet de copite. Felicity fugi la fereastră și aruncă o privire furișă printre draperii.

- El este, exclamă ea victorioasă. Pe un cal uriaș și sălbatic. Harriet a avut dreptate. St. Justin a venit să-i ceară mâna.

- Slavă Domnului, murmură Effie, îndreptându-se imediat în scaun. Suntem salvate. Harriet, ori îți scoți prăjitura din gură, ori o înghiți rapid.

- Mi-e foame, spuse aceasta cu gura plină. N-am mâncat nimic la micul dejun, dacă binevoiești să-ți aduci aminte.

- O tânără care urmează să fie cerută în căsătorie ar trebui să fie prea copleșită de emoții pentru a mânca. Mai ales când cererea vine în circumstanțe ca acestea. Doamnă Stone, pregătește-te să deschizi ușa. Nu vrem să-l facem pe domnia sa să aștepte, în special nu azi. Felicity, retrage-te. Asta nu te privește.

- Prea bine, mătușă Effie. Felicity își dădu ochii peste cap în direcția lui Harriet și ieși rapid din salon. Dar o să vreau să aflu totul mai târziu, strigă ea de pe hol.

În ciuda aerului curajos pe care reușise să-l adopte de dragul celorlalți, Harriet își simțea stomacul contractându-se. În joc era viitorul ei și nimic nu decurgea după cum plănuise atâta vreme. Când auzi bătaia autoritară a lui Gideon la ușa din față, își dori brusc să nu fi mâncat fursecul pregătit pentru ceai.

Așteptă tensionată în vreme ce doamna Stone merse să deschidă ușa.

- Poți s-o anunți pe doamna Ashecombe că a sosit St. Justin, spuse Gideon rece. Sunt așteptat.

- E o cruzime din partea domniei voastre s-o faceți pe biata domnișoară Pomeroy să creadă că într-adevăr o veți lua de soție, rosti menajera pe un ton apăsător. O cruzime teribilă.

- Dă-te la o parte, doamnă Stone, mârâi el. Îmi găsesc singur drumul până în salon.

Poddeaua holului răsună sub tocurile cizmelor lui. Fără îndoială, Gideon bocănea intenționat, căci se mișca foarte silențios când voia.

- Vai, mi-e teamă că am început prost, mătușă Effie, șopti Harriet crispată. Doamna Stone a reușit să-l jighească încă din primul moment.

- Taci, porunci Effie. Am să mă ocup eu de asta.

Gideon intră cu pași mari în încăperea, iar lui Harriet i se tăie răsufletul când îl văzu. Înălțimea și corpul lui masiv, cu o constituție atât de puternică, erau o combinație care îl făcea întotdeauna să arate impunător în hainele lui croite elegant și cizmele lucioase.

Dar în după-amiaza aceea era și mai impresionant decât de obicei, făcând-o să se întrebe dacă de vină era maniera nouă și foarte intimă în care îl cunoscuse recent.

Privirea lui Gideon o întâlnește pe a ei și Harriet știe fără urmă de îndoială că își amintea noaptea precedentă. Își dădu seama că roșise și se enervă. Într-un efort instinctiv de a-și ascunde reacția, luă un alt fursec și mușcă din el, în timp ce viconteles o salută din cap pe Effie.

- Bună ziua, doamnă Ashcombe. Vă mulțumesc pentru că m-ați primit. Știți fără îndoială de ce mă aflu aici.

- Am o idee destul de clară despre motivul vizitei dumneavoastră. Luați loc. Harriet ne va servi, spuse Effie încruntându-se autoritar spre nepoata ei.

Chinuindu-se să înghită fursecul nedorit, aceasta luă ceainicul și turnă o ceașcă pentru oaspete, apoi i-o întinse fără un cuvânt.

- Mulțumesc, domnișoară Pomeroy. Gideon luă ceașca și se așeză în fața ei. Arăți foarte bine în după-amiaza asta. Ți-ai revenit complet după coșmar, să înțeleg?

Dintr-un motiv sau altul, poate fiindcă nervii ei erau deja întinși la maximum, Harriet se simți ofensată de comentariul lui. Înghiți fursecul, care avea gust de rumeguș, și reuși să-i zâmbească rece:

- Da, milord. Mi-am revenit. Mă repun repede pe picioare după coșmaruri, trebuie să recunosc. De exemplu, uite că nici n-au trecut decât vreo câteva ore de când m-am trezit compromisă, și totuși nu simt nimic din remușcărilor și disperarea la care m-aș fi putut aștepta după ce mi-am sacrificat prețioasa feciorie în ghearele Bestiei de la Blackthorne Hall.

- *Harriet!* exclamă oripilată mătușa ei, însă drept răspuns primi un zâmbet suav.

- Ei bine, oricum nu intenționez să fac nimic interesant cu ea. Prin urmare nu mă îngrijorează în mod deosebit pierderea ei.

- Poartă-te cum se cuvine, o muștră Effie. Domnia sa a venit să-ți ceară mâna, pentru numele lui Dumnezeu! Se întoarse rapid spre Gideon. Mă tem că nu e în apele

ei azi. Din cauza simțirilor ei delicate, știți. Experiența a tulburat-o cumplit.

- Înțeleg, doamnă Ashcombe, zise Gideon oferindu-i rânjetul său leonin. Simțiri delicate, într-adevăr. Exact la ce te-ai aștepta din partea unei tinere bine-crescute. Poate că ar trebui să discutăm problema între patru ochi. Ceva îmi spune că nepoata dumneavoastră nu va contribui cu nimic semnificativ la conversație.

capitolul 8

Dintele misterios, împreună cu o bucățică de maxilar, ieși din piatră cu o ușurință surprinzătoare. Harriet își folosi ciocanul și dalta cu precizia pe care o învățase cu mult timp în urmă de la tatăl ei și, în scurt timp, ajunsese să țină fosila în mână.

Era un dinte foarte mare, în formă de lamă și încastrat într-o alveolă, nu doar lipit de osul maxilarului. Dintele unui carnivor, decise ea. Al unui carnivor foarte mare.

Îl studie la lumina felinarului pe care îl atârnase de pironul din peretele peșterii. Nu putea ști sigur până nu avea ocazia să facă cercetări, dar era convinsă că nu se mănă cu nici un alt dinte fosil pe care îl găsisese vreodată. Și nici nu se potrivea cu nimic din colecția tatălui ei.

Dacă avea noroc, era rămășița unei specii necunoscute până atunci. În acest caz, avea să poată scrie o lucrare pentru a-și prezenta concluziile lumii științifice.

Se scurseseră două zile de când petrecuse acea noapte fatidică în compania lui Gideon. Ținând fosila în mâini, la adăpost, Harriet privi roată prin caverna care îi transformase viața. Bunurile furate fuseseră ridicate de către domnul Dobbs, sub supravegherea lui Gideon și a magistratului local.

Chiar și sacii de pânză care le serviseră drept pat dispăruseră.

Ținând în continuare strâns dintele fosilizat, Harriet se apropie de locul în care stătuse culcată în brațele lui Gideon. Amintirile fierbinți o copleșiră. Își aminti dorința brută din ochii lui, sudoarea de pe sprâncene

și mușchii tensionați ai umerilor lui. În noaptea aceea, vicontele ajunsese la limitele autocontrolului.

Dar principala lui preocupare fusese durerea pe care i-o provocase ei, reflectă Harriet. Făcuse tot ceea ce-i stătea în putință pentru a-i reduce disconfortul, deși propria lui pasiune îl mâna cu o forță incredibilă.

Harriet se înfioră când își aminti senzația împreună-rii lor. O umpluse în așa măsură, încât aproape că se transformase într-o parte din ea. Preț de o clipă ruptă din timp, fuseseră legați unul de celălalt mai strâns decât ar fi crezut vreodată că ar fi posibil. Sentimentul de intimitate zdrobitoare fusese mai mult decât o senzație fizică. Harriet avusese impresia că atinsese sufletul lui Gideon. Știa că el îl atinsese pe al ei.

Valul de gânduri poetice o surprinse.

- Prostii, murmură ea cu voce tare.

Astea erau, probabil, exact genul de lucruri pe care și le spuneau toate tinerele îndrăgostite după ce făceau ceva atât de prostesc precum să renunțe la virginitate înainte de căsătorie. Aveau nevoie să-și justifice nesocotința cumva.

Dar poate că și ea putea fi scuzată pentru înclinațiile poetice. Era, în fond, o femeie îndrăgostită.

Harriet știa acest lucru de două zile. De fapt, îl știuse chiar dinainte ca Gideon să facă dragoste cu ea.

Ceea ce îi sfâșia inima și îi trezea o senzație de greață în stomac era gândul că Gideon nu hotărâse să o ia de soție decât din considerente legate de onoare.

Știa că nu avea cum să-l convingă să renunțe la căsătorie. Onoarea lui fusese rănită prea grav în trecut. Nu avea să permită ca acest lucru să se întâmple din nou, mai ales că împrejurările erau atât de asemănătoare, iar orgoliul lui era o rană deschisă.

Își luă felinarul și ieși din caverna în care descoperise că iubirea nu era nici pe departe atât de simplă și de dulce pe cât își imaginase ea.

Îi era mult mai ușor să rezolve enigme prinse în piatră, precum frumosul ei dinte fosil, decât să înțeleagă firea complexă a unui bărbat precum Gideon, decise ea. Un bărbat ca Gideon trebuia pur și simplu acceptat

și iubit, căci era mult prea orgolios pentru a se explica sau a cere înțelegere.

Felicity intră veselă în camera de lucru exact când Harriet se pregătea să înceapă o schiță a dintelui pe care îl găsisese în cavernă.

- Mă gândeam eu că s-ar putea să te gălesc aici. Fata închise ușa în urma ei și se așeză. Cum de mai ai chef să te ocupi de fosilele alea oribile după toate emoțiile din ultima vreme?

- Sinceră să fiu, zilele astea îmi găsesc un refugiu în muncă.

- Ha! Dacă aș fi în locul tău, aș fi ocupată să-mi plănuiesc trusoul. Gândește-te, Harriet, ai să fii contesă.

- Vicontesă.

- Ei bine, deocamdată da. Dar, într-o bună zi, după ce moare tatăl lui St. Justiņ, vei deveni contesa de Hardcastle. Închipuie-ți doar. Ți dai seama cum va schimba asta viața mea?

- Viața ta? repetă Harriet ridicând din sprâncene.

- Bineînțeles. Acum nu mai sunt atât de presată să găsesc o partidă bună. Dacă și când voi ajunge la Londra, voi putea să mă distrez pe cinste în loc să vânez un soț potrivit. Ce ușurare!

Harriet puse jos condeiul și se lăsă pe spate în scaun.

- Nu mi-am dat seama că te simțeați presată, Felicity.

- Bineînțeles că da. Știam că tu și mătușa Effie vă bazați pe mine să îmi găsesc o partidă bună, ca să-mi asigur astfel viitorul. Felicity zâmbi încântată. Și mi-aș fi făcut datoria, desigur, dacă ar fi fost nevoie. În fond, nu vreau să devin o povară. Dar acum sunt liberă.

- Îmi pare rău că nu mi-am dat seama până acum ce părere ai tu în privința planurilor noastre, zise Harriet masându-și tâmplele. Am presupus pur și simplu că dacă am fi reușit să te ducem la Londra, ai fi atras atât de mulți pretendenți grozavi încât ai fi putut să te îndrăgostești de vreunul dintre ei.

- Mă îndoiesc sincer că se întâmplă prea des ca dragostea să meargă mână în mână cu alegerile practice, replică Felicity sec.

- Cred că ai dreptate. Uită-te, de exemplu, la situația în care mă aflu eu acum.

- Ce e în neregulă cu situația ta? După mine, pare chiar foarte plăcută. Îl îndrăgești nespus pe St. Justin. Nu poți nega. Am văzut expresia din ochii tăi când vorbești despre el.

- Îl îndrăgesc destul de tare, murmură Harriet, gândindu-se că *a îndrăgi* era un termen mult prea inexpresiv pentru ceea ce simțea cu adevărat față de Gideon. Dar nu pot trece peste faptul că îmi cere mâna doar din cauză ca așa îi impune simțul onoarei.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Harriet, oftă sora ei posomorâtă. Bineînțeles că trebuie să te ia de soție, deși doamna Stone încă mai prezice că nu o va face. Ai fost siluită, în fond. Făcu o pauză cu subînțeles. Așa a fost, nu? Nu că ar conta ce s-a întâmplat cu adevărat, după părerea mătușii Effie. Aparențele sunt totul.

- Cum naiba ai reușit să dezvolți o asemenea lipsă nefericită de delicatețe, soră dragă?

- Probabil are legătură cu faptul că tu ești sora mea și, până acum, ai fost întotdeauna foarte directă în aproape toate privințele. Nu ai deloc bune maniere, după cum ne amintește constant mătușa Effie.

- Știam eu că va fi cumva tot vina mea, se încruntă Harriet. Tot ce se întâmplă pe aici în ultima vreme pare a fi din vina mea.

- Ai început să-ți plângi de milă, nu-i așa?

- Da. Dacă chiar vrei să știi, îmi cam plâng de milă.

- Dacă aș fi în locul tău, draga mea soră compromisă, le-aș mulțumi stelelor mele norocoase că bărbatul care m-a siluit mi-a cerut mâna. Știi ce se spune în sat?

- Nu, și nu cred că vreau să știu.

- Ei bine, se vorbește mult despre prinderea tâlhariilor, desigur, dar oamenii sunt mult mai interesați de situația ta.

- Îmi închipui, gemu Harriet.

- Spun că istoria se repetă, îi mărturisi Felicity pe un ton teatral. Susțin că Bestia de la Blackthorne Hall a siluit o altă fiică de paroh inocentă, care se va trezi în curând aruncată deoparte.

- Ei știi că eu și St. Justin suntem logodiți?

- Da, desigur. Pur și simplu nu cred că va ajunge până la căsătorie. Sunt convinși că vei avea aceeași soartă ca biata Deirdre.

- Bazaconii. Harriet își luă condeiul și începu să lucreze. Singurul lucru de care pot fi sigură în această situație nefericită e că mă voi căsători. Nici măcar diavolii din iad nu l-ar putea împiedica pe St. Justin să-și respecte onoarea.

- Să sperăm. Povestea va deveni foarte jenantă dacă nu o va face.

Tropăitul copitelor unui cal pe alee interveni înainte ca Harriet să apuce să răspundă. Felicity sări în picioare și se duse la fereastră:

- St. Justin, anunță ea. Oare de unde își cumpără caii? Sunt adevărați monștri. Mă întreb ce vrea de data asta, căci arată foarte sumbru.

- Asta nu înseamnă nimic. El pare adesea sumbru.

Felicity se răsuci pe călcâie, studiind aspectul surorii sale:

- Cel puțin dă-ți jos șorțul acela îngrozitor și îndreaptă-ți boneta. Grăbește-te, Harriet. Vei fi vicontesă în curând. Trebuie să înveți să te îmbraci pe măsură.

- Nu cred că St. Justin observă cum mă îmbrac.

Cu toate acestea, Harriet o ascultă și își scoase șorțul, apoi se strădui să-și aranjeze părul.

Din hol răsună puternic vocea doamnei Stone:

- Am să-i spun domnișoarei Pomeroy că ați venit s-o vedeți, domnule.

- Nu-i cazul. Mă grăbesc. Am să-i spun chiar eu.

Harriet se întoarse spre ușa camerei de lucru exact când se deschise. Zâmbi radios:

- Bună dimineața, milord. Nu ne așteptam să ne vizitezi.

- Știi asta. Gideon nu-i întoarse zâmbetul. Era îmbrăcat în haine de călărie, iar Felicity avusese dreptate în privința expresiei lui. Arăta într-adevăr sumbru. Chiar mai mult decât de obicei. Îmi pare rău pentru asta, Harriet, dar ori veneam neanunțat, ori trimiteam un mesager. Am vrut să-ți spun personal.

Harriet îl studie, cuprinsă de teamă:

- Ce e, milord? E ceva în neregulă?

- Am primit un mesaj că starea tatălui meu s-a înrăutățit. A trimis după mine. Plec spre Hardcastle House imediat. Nu știu când voi putea să mă întorc.

Harriet sări în picioare și se apropie în grabă de el, atingându-l pe braț compătimitoare.

- O, Gideon. Îmi pare atât de rău. Sper sincer că își va reveni.

- De regulă își revine, spuse el mohorât. La scurt timp după ce sosesc eu. Nu e prima dată când am fost chemat fiindcă era pe patul de moarte. Dar nu se știe niciodată când se va întâmpla, așa că trebuie să merg.

- Înțeleg.

- Am să-ți las adresa mea din Hampshire. Își scoase mănuașă și o ocoli, apropiindu-se de masa de scris. Luând condeiul ei, Gideon mâzgăli câteva rânduri pe hârtia pe care ea intenționase să schițeze dintele. Când termină, își îndreptă spatele, împături coala și i-o îndesă în mână. Privirile li se întâlneau într-un mesaj mut: Îmi vei da de veste imediat dacă e ceva despre care ar trebui să știu, ai înțeles?

Harriet înghiți agitată un nod, știind că îi cerea să-l contacteze de îndată dacă descoperea că purta un copil în pântece.

- Da, milord. Am să te țin la curent.

- Excelent. Atunci am plecat.

Își trase mănuașă și îi puse mâinile pe umeri, apoi o trase lângă el și o sărută fără menajamente.

Din colțul ochiului, Harriet o văzu pe Felicity privindu-i uluită. Știa la ce se gândea sora ei. Gentlemenii bine-crescuți nu sărutau niciodată o doamnă în public. Era un comportament scandalos tipic pentru Bestia de la Blackthorne Hall.

Înainte ca Harriet să poată reacționa, Gideon îi dădu drumul și ieși cu pași mari din camera de lucru. O clipă mai târziu, ușa de la intrare se închise și pe alee răsună tropotul copitelor armăsarului.

Felicity se zgâi la sora ei cu ochi mari, curioși:

- Dumnezeule! Așa te-a sărutat când te-a siluit? Trebuie să recunosc, părea destul de palpitant.

- Felicity, dacă mai spui un singur cuvânt despre acea noapte, îți jur că te sugrum, oftă Harriet lăsându-se să cadă în scaun. Te-aș sfătui să fii prudentă. Acum că nu mai intenționezi să îți găsești o partidă bună, nu mai ești chiar atât de valoroasă în această gospodărie pe cât erai cândva.

- Am să țin cont de asta, chicoti tânăra. Chiar și așa, mare noroc că mătușa Effie nu a fost martoră la acel sărut de adio.

În clipa aceea, ușa camerei de lucru se deschise larg din nou, și Effie dădu buzna înăuntru, cu ochii holbați de șoc.

- Ce-i asta? exclamă ea. St. Justin a fost aici? Doamna Stone susține că a venit să-ți spună că te părăsește.

- Calmează-te, mătușă Effie. Pleacă fiindcă a fost chemat la căpătâiul tatălui său, care este, aparent, pe moarte.

- Dar nu s-a anunțat oficial logodna. Nu s-a trimis nici o notificare către gazete.

- Va fi timp din belșug pentru formalități după ce se va întoarce, o liniști Harriet.

Doamna Stone se ivi în pragul ușii deschise. Ochii îi sticleau de răzbunare.

- Nu se va întoarce, șopti ea pe un ton sumbru. Știam eu că asta se va întâmpla. V-am spus că asta se va întâmpla. Dar ai refuzat să-mi ascultați avertizarea. Acum a plecat. N-o să-l mai vedeți niciodată. Biata domnișoară Harriet va fi abandonată în ghearele sorții nemiloase.

- Doamnă Stone, să nu îndrăzniți să leșinați! strigă Harriet privind-o speriată. N-am chef de așa ceva.

Era însă prea târziu. Menajera își dădu ochii peste cap și se prăbuși la podea.

Scrisoarea de la mătușa Adelaide sosi în dimineața următoare. Effie o deschise la micul dejun și o citi cu voce tare în fața celor două tinere, cu o încântare tot mai pronunțată.

Draga mea soră și dragele mele nepoate,
 Îmi face mare plăcere să vă anunț că am terminat
 cu doliul și cu avocații. Am preluat în sfârșit contro-
 lul asupra averii pe care zgârcitul meu soț a reușit să
 o strângă, și intenționez s-o cheltuiesc fără restricții.
 Dumnezeu mi-e martor că mi-am câștigat fiecare bă-
 nuț din ea.

Mi-am închiriat o casă la Londra pentru cât a mai
 rămas din sezon și vreau să veniți toate trei la mine de
 îndată. Nu mai pierdeți nici o clipă, căci sezonul va
 fi în curând în toi. Lăsați totul în urma voastră. Vom
 achiziționa garderobe noi pentru toată lumea.

Am redactat un nou testament, prin care lui
 Harriet și Felicity li se asigură o zestre respectabilă.
 Mai mult, ce va mai rămâne din avere, dacă va fi să
 constat că nu reușesc să o cheltuiesc pe toată înainte de
 a părăsi această lume, va ajunge în mâinile celor două
 încântătoare nepoate ale mele.

A voastră,
 Adelaide

Effie ridică ochii spre cer și strânse scrisoarea la
 piept.

- Suntem salvate! E răspunsul la rugăciunile mele.

- Buna și bătrâna mătușă Addie, spuse Felicity. A re-
 zistat eroic și în cele din urmă a pus mâna pe banii lui.
 O să ne simțim grozav. Când plecăm?

- De îndată, zise Effie vioaie. Nu vom mai irosi nici
 o secundă. Închipuți-vă, sunteți amândouă moștenitoa-
 rele unui patrimoniu important!

- Nu tocmai, remarcă Harriet. Mătușă Addie spune
 că va încerca să cheltuiască atât cât poate din averea ei.
 Cine știe cât va mai rămâne?

- Nimeni din Londra nu va ști acest lucru, spuse
 Effie cu simț practic. Înalta societate nu va ști decât
 că aveți amândouă porții respectabile din avere. Asta
 e ceea ce contează. Aruncă o privire spre ceas. Am s-o
 trimit pe doamna Stone în sat să ne rezerve locuri în-
 tro-diligentă. Trebuie să ne apucăm de făcut bagajele

imediat. Vreau să fiți amândouă gata de plecare mâine dimineată la prima oră.

- O clipă, te rog, mătușă Effie. Harriet puse jos lingura. Asta e într-adevăr o oportunitate minunată pentru Felicity, dar eu nu am de ce să merg la Londra. Și nici nu vreau să merg. Tocmai am început să lucrez la o descoperire extrem de interesantă. Până acum e numai un dinte, dar trag mari speranțe că voi găsi și alte rămășițe ale acestei creaturi.

Effie puse jos ceașca de cafea, ochii ei albastru-verzui devenind brusc concentrați:

- Ba ne vei însoți la Londra, Harriet, și cu asta basta.

- Dar tocmai ți-am spus, nu doresc deloc să merg în capitală. Tu și Felicity veți merge împreună. Sunt sigură că vă veți simți extraordinar de bine. Însă eu sunt cât se poate de mulțumită să rămân aici, în Upper Biddleton.

- Tu nu pari să înțelegi, rosti Effie cu fermitate. E o șansă de aur, nu doar pentru Felicity, ci și pentru tine.

- Cum așa? întrebă Harriet iritată. Eu sunt deja logodită. Nu văd ce alt țel sper să-ți îndeplinești ducându-mă în capitală.

Expresia lui Effie deveni vicleană.

- Și eu care credeam că, având în vedere că vei deveni vicontesă și, într-o bună zi, contesă, îți vei dori să înveți cum să te porți în înalta societate. În fond, n-ai vrea să-ți faci soțul de rușine la un moment dat în viitor, nu?

Harriet fu luată prin surprindere. Nici măcar nu se gândise la acest aspect al situației.

- Ultimul lucru pe care mi-aș dori vreodată e să-l fac de rușine pe St. Justin, recunosc eu încet. A îndurat și așa destule umilințe în viață.

- Prea bine, deci, asta e șansa ta să deprinzi comportamentul adecvat noii tale poziții, conchise Effie cu un zâmbet satisfăcut.

- Oportunitatea perfectă de a dobândi bunele maniere în societate, Harriet, rânji Felicity.

- Dar cum rămâne cu dintele meu? gemu Harriet disperată. Cum rămâne cu fosilele mele?

- Fosilele alea au fost îngropate în piatră încă de dinainte de potop, spuse Effie nepăsătoare. Mai pot aștepta câteva luni până să le studiezi.

- Are dreptate, se hlizi sora ei. Iar tu vei fi vicontesă. Chiar ar trebui să înveți câte ceva despre cum să te porți în societate. Nu doar de dragul lui St. Justin, ci și de dragul familiei lui. Ți dorești ca părinții lui să te aprobe, nu-i așa?

- Ei bine, da. Da, bineînțeles. Harriet se încruntă. Dintr-odată, își dădu seama că la Londra avea posibilitatea să întreprindă cercetări despre dintele ei. Poate avea să descopere că era cu adevărat unic. Oftă resemnată: Presupun că pot să lipsesc câteva săptămâni, cât să merg în capitală să-mi rafinez manierele.

- Excelent, spuse mătușa Effie zâmbind.

- În regulă. Ți voi scrie lui St. Justin și ți voi spune ce se petrece. Harriet se luminează la față. Poate după ce se încheie criza cu tatăl lui, va putea să ni se alăture acolo.

- Poate. Eu însă nu m-aș baza pe asta, spuse Effie, cu ochii mai șireți ca niciodată. De fapt, draga mea, cred că ar fi mai bine dacă nu am pomeni prea mult despre... ăă... logodna ta.

- Să nu pomenim prea mult? Harriet o privi șocată: Ce naiba vrei să spui cu asta?

Effie își dresе vocea și își tamponă delicat buzele cu șervețelul.

- Problema e, draga mea, că nu s-a făcut nici un anunț oficial. Din câte știm noi, St. Justin nici măcar nu s-a obosit să trimită notificări către ziare. Ar fi o aroganță uriașă să facem noi acest lucru. Deci, până se ocupă el de problemă...

- Cred că încep să te înțeleg, mătușă Effie. Doamna Stone ți-a băgat niște dubii în cap, nu-i așa? Ai tot mai mult impresia că am fost siluită și abandonată.

- Nu doar doamna Stone mi-a dat motive de îngrijorare, recunosc Effie cu tristețe. Soarta ta este subiect de bârfă în tot satul. Oamenii din zonă care pretind că îl știu bine pe St. Justin afirmă că te-a prins într-un joc crud. Trebuie să recunoști, toată povestea asta

cu plecarea lui atât de bruscă din Upper Biddleton nu e deloc de bun augur.

- Pentru numele lui Dumnezeu, tatăl lui este foarte bolnav, replică Harriet.

- Așa pretinde el, murmură Effie, în clipa în care doamna Stone intră în cameră cu o tavă de pâine prăjită. Dar nu avem cum să știm sigur, nu-i așa?

- St. Justin nu ar minți în legătură cu așa ceva, se răsti tânăra. Încep să înțeleg ce anume urmărești, mătușă Effie. Ți-e teamă că St. Justin nu-și va onora angajamentul.

- Ei bine...

- Speri că putem să mergem la Londra și să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Chiar crezi că vei putea să treci sub tăcere faptul că sunt logodită cu el? Sau să ascunzi zvonurile despre ceea ce s-a întâmplat în peșteri?

- Acum ești moștenitoarea unei averi considerabile, Harriet, ripostă Effie sfredelind-o cu privirea. Asta ne permite să trecem multe sub tăcere. Mai mult, zvonurile despre siluirea ta nu ne vor urma la Londra. Upper Biddleton e foarte izolat de înalta societate.

- Nu-ți voi permite să îmi ascunzi logodna. Este o realitate, indiferent dacă tu o crezi sau nu. Voi merge la Londra ca să învăț cum să mă port în lumea bună și din alte motive, care mă privesc. Dar nu am să pun piciorul afară din Upper Biddleton dacă tu îți închipui că ai să mă scoți pe piața matrimonială ca pe o tânără moștenitoare inocentă. Chiar dacă nu aș fi logodită, sunt mult prea în vârstă pentru rolul ăsta.

- Bravo, exclamă Felicity. Bine spus, Harriet. Eu o să joc rolul tinerei moștenitoare inocente, iar tu poți să fii femeia misterioasă mai în vârstă. Și ce e cu adevărat minunat e că nici una din noi nu va trebui să facă eforturi pentru a-și găsi un soț. Putem să ne distrăm, pur și simplu. Am stabilit, deci. Mergem toate în capitală.

- Sper totuși, spuse Effie cu o privire tăioasă în direcția lui Felicity, că nu ne vom trezi cu alte incidente dezastruoase precum cel petrecut aici, în Upper

Biddleton. O singură femeie compromisă în familie e destul.

Gideon văzu scrisoarea ce îi era adresată în clipa în care intră în salonul de dimineață al reședinței Hardcastle. O culese de pe tăvița argintie pe care se afla corespondența din ziua respectivă. Știu chiar înainte să rupă pecetea că epistola era de la Harriet. Scrisul ei de mână era, după cum s-ar fi așteptat, plin de energie, cât se poate de original și distinct feminin.

Motivul cel mai probabil pentru care Harriet îi scria atât de curând era ca să-și exprime teama că rămăsese însărcinată.

Gideon fu cuprins de un fior profund de satisfacție și posesivitate la acest gând. Își proiectă în minte o imagine cu Harriet rotunjită și moale, transformată de sarcină, și o alta cu ea ținând copilașul lui în brațe. Ambele erau imagini extrem de plăcute.

Aproape că și-o putea închipui schițând o fosilă cu o mână și ținând un suger la sân cu cealaltă.

La început își spusese că ar fi fost mai bine să nu rămână gravidă. Situația ei era destul de dificilă și așa, prin simplul fapt că era nevoită să se mărite. Știa că era un gând foarte neliniștitor pentru ea.

În ceea ce-l privea, Gideon voia să amuțească pe cât posibil bârfele din Upper Biddleton. De dragul lui Harriet, ar fi trebuit să le arate clar tuturor celor interesați că nu aveau să se pripească să ajungă în fața altarului.

Harriet era, în fond, fiică de paroh.

Dar o căsătorie în grabă, pe baza unei dispense, era cât se poate de acceptabilă, decise el. Avea avantajul hotărâtor că îi permitea s-o mute pe Harriet direct în patul lui. Gândul îi provocă un torent de fierbințeală în vene.

- Bună dimineața, Gideon.

Vicontelescu ridică privirea de pe scrisoare când mama lui, Margaret, contesă de Hardcastle, intră plutind pe ușă. O femeie subțirică și aparent fragilă, însă cu un caracter de oțel, după cum fiul ei știa prea bine, Margaret

părea întotdeauna să plutească la un centimetru sau doi deasupra solului. Avea un aer diafan ce se asorta perfect cu părul argintiu și culorile pastel pe care prefera să le poarte.

- Bună dimineța, doamnă. Gideon așteaptă până când majordomul o ajută să se așeze, apoi își ocupă și el locul la masă. Puse scrisoarea lui Harriet lângă cuțit. Avea s-o citească mai târziu. Încă nu le spusese părinților lui despre logodnă.

Ca de obicei, contele își revenise binișor la scurt timp după ce aflase că fiul său sosise la Hardcastle House, la o oră târzie în noaptea precedentă. Gideon era pe deplin convins că avea să-și facă apariția la micul dejun.

- Văd că ai primit o scrisoare, dragule. Lady Hardcastle făcu un gest din cap spre valet, care îi turnă cafea. Cineva pe care îl cunosc?

- O vei cunoaște în curând.

- E o ea? Lingura lui Lady Hardcastle se opri în aer, deasupra ceștii de cafea. Ochiul ei ușor aroganți îndreptară spre Gideon o privire întrebătoare.

- Încă nu am apucat să vă spun că m-am logodit, nu-ia așa? Gideon îi oferi mamei sale un zâmbet scurt. Dar cum tata pare să fi trecut foarte bine peste această criză recentă, probabil ar trebui să menționez acest lucru.

- *Te-ai logodit.* Gideon, vorbești serios? O parte din expresia arogantă dispăru din ochii contesei, fiind înlocuită de șoc și, eventual, o umbră de speranță.

- Foarte serios.

- Sunt atât de ușurată să aud asta, chiar dacă nu o cunosc. Începusem să mă tem că experiența ta din trecut te-a descurajat definitiv să te mai gândești la o căsătorie. Și cum dragul tău frate, din păcate, nu mai este printre noi...

- ... eu sunt singurul care poate asigura un moștenitor pentru titlu, încheie Gideon fără rezerve. Nu e nevoie să-mi amintești, doamnă. Sunt cât se poate de conștient de îngrijorarea tatei în această privință.

- Gideon, oare chiar trebuie să vezi cea mai rea interpretare posibilă în tot ceea ce spune tatăl tău?

- De ce nu? El întotdeauna vede cea mai rea interpretare posibilă în cuvintele mele.

În clipa aceea se auzi agitație la ușă. Conte de Hardcastle își făcu apariția. Era însoțit de unul dintre valetii, care îl ținea de braț, dar era evident că se simțea mult mai bine. Faptul că se obosise să coboare pentru a lua micul dejun era o dovadă convingătoare că nu mai suferea de acele dureri în piept care îl făcuseră să trimită după Gideon.

- Ce-i asta? întrebă Hardcastle. Ochii lui căprui-aurii, ce semănau leit cu cei ai fiului său, erau ușor încețoșați de bătrânețe, dar rămăseseră remarcabil de tăioși. Conte nu mai avea decât un an până să împlinească șaptezeci, dar își păstrase din tinerețe alura de bărbat athletic. Era masiv, aproape la fel de mare ca Gideon, iar fața lui lată, cu oase puternice, se îndulcise prea puțin de-a lungul anilor. Ai făcut ce-ai făcut și te-ai logodit?

- Da, domnule. Gideon se ridică pentru a se servi din mâncărurile calde aranjate pe bufet.

- Era și timpul. Hardcastle își ocupă locul în capul mesei. La naiba, ai fi putut să te obosești să ne anunți mai devreme, să știi. Nu e un eveniment tocmai mărunț. Ești ultimul vlăstar al familiei, iar eu și mama ta începeam să ne întrebăm când ai de gând să iei măsuri în privința asta.

- Am luat. Gideon alege carne și ouă și se întoarce la masă. Am să mă ocup ca logodnica mea să vină în vizită cât de curând posibil.

- Ai fi putut să ne spui înainte să-i ceri mâna, îl muștră Lady Hardcastle.

- Nu am avut timp, zise Gideon înfigând furculița în cârnac. Logodna a avut loc fără anunțuri prealabile, din necesitate. S-ar putea ca și nunta să aibă loc la fel de repede.

Ochii contelui se umplură de furie:

- Dumnezeu! Vrei să spui ca iar ai compromis o tânără?

- Știi că nici unul din voi nu mă veți crede, dar pe prima nu eu am compromis-o. Mă fac însă vinovat

de compromiterea celei de-a doua. Gideon simți șocul mamei sale și furia tatălui său revărsându-se peste el în valuri. Se concentrează asupra cârnaților. A fost un accident. Dar s-a întâmplat. Și mă voi căsători.

- Nu-mi vine să cred, spuse contele crispat. Dumnezeu mi-e martor, nu pot să cred că ai mai compromis o tânără.

Degetele lui Gideon se strânseseră pe cuțit, dar ținu gura închisă. Își jurase că nu avea să se certe cu tatăl său în cursul vizitei, dar își dădu seama acum că nu avusese nici o șansă reală de a evita scena respectivă. Nu putea să se afle în aceeași încăpere cu tatăl său mai mult de cinci minute fără ca tensiunea să explodeze într-o ceartă.

Lady Hardcastle îi adresează o privire dojenitoare, apoi se întoarce neliniștită spre soțul ei nervos:

- Calmează-te, dragul meu. Dacă o ții tot așa îți vei provoca un nou atac.

- Va fi vina lui dacă mă prăbușesc chiar aici, la masă. Contele împunse aerul cu furculița în direcția fiului său. Ajunge. Dă-ne detaliile și scutește-ne de suspans, te rog.

- Nu am prea multe de spus, răspunse Gideon încet. O cheamă Harriet Pomeroy.

- Pomeroy? Pomeroy? Așa îl chema pe ultimul paroh pe care l-am numit în Upper Biddleton. Contele se posomorî. Are vreo legătură?

- E fiica lui.

- O, Doamne, șopti Lady Hardcastle. O altă fiică de paroh. Gideon, ce-ai făcut?

El zâmbi rece, tăind pecetea de pe scrisoarea lui Harriet și deschizând-o.

- Trebuie s-o întrebați pe logodnica mea cum s-a ajuns la asta. Ea își asumă pe deplin responsabilitatea pentru tot. Acum, dacă binevoiiți să mă scuzați până citesc scrisoarea ei, am să vă pot spune în curând dacă vom avea nevoie de o dispensă.

- Ai lăsat-o grea pe biata fată? tună contele.

- Doamne sfinte, șopti Lady Hardcastle.

Gideon se încruntă pe măsură ce parcurgea scrisoarea lui Harriet.

Dragul meu domn,

Pe când vei ajunge să citești aceasta eu mă voi afla la Londra, învățând să fiu o soție pe măsura ta. Mătușa mea Adelaide (poate îți amintești că am pomenit-o o dată) a preluat în sfârșit controlul asupra averii soțului ei. Ne-a chemat pe toate în capitală. Îi vom oferi lui Felicity un sezon la Londra, iar mătușa Effie mă informează că eu îmi voi șlefui manierele în societate, astfel încât să evit să te pun în situații jenante în viitor. Este principalul motiv pentru care am fost de acord să merg.

Ca să fiu complet sinceră, aș prefera de departe să rămân aici, în Upper Biddleton. Sunt foarte entuziasmată în privința dintelui pe care l-am descoperit în caverna noastră. (Trebuie să-ți reamintesc să nu pomenesci nimănui despre el. Hoții de fosile sunt peste tot.) Dar înțeleg faptul că, în calitate de fiică de paroh, îmi lipsesc foarte multe cunoștințe despre cum să mă port în lumea bună. După cum spune mătușa Effie, vei avea nevoie de o soție care cunoaște astfel de lucruri. Sper să le învăț rapid, ca să mă pot întoarce la fosilele mele.

Trag nădejde că în timpul petrecut la Londra voi reuși să cercetez și să identific dintele găsit. E un gând care mă umple de bucurie și face ideea acestei călătorii mult mai acceptabilă.

Plecăm mâine. Dacă dorești să dai de mine, adresează corespondența către mătușa mea Adelaide. Am trecut aici și adresa ei. Mă rog ca tatăl tău să se simtă mai bine. Te rog să transmiți salutările mele mamei tale.

Apropo, în privința celeilalte probleme care te îngrijora atât de tare, dă-mi voie să-ți spun că poți să renunți la griji. Nu este nevoie să facem nunta în grabă.

A ta,
Harriet

„La naiba“, își spuse Gideon, împăturind la loc scrisoarea. De-abia acum își dădea seama cât de mult agreea se idea unei nunți în pripă.

- Nu. Logodnica mea nu e însărcinată. Din păcate. S-a întâmplat ceva cu mult mai grav.

Lady Hardcastle clipi surprinsă:

- Dumnezeu! Ce poate fi mai rău de atât?

- A fost dusă la Londra pentru a-și șlefui manierele în societate. Gideon înfulecă ultimele bucăți de cârnat și se ridică în picioare. Cum domnia ta nu ești pe moarte, îi spuse el tatălui său, trebuie să plec de îndată.

- Pe toți dracii, Gideon, întoarce-te, tună Hardcastle. Ce se petrece? De ce fugi în capitală?

Gideon se opri nerăbdător în prag.

- Nu mai pot amâna, domnule. Gândul că Harriet e la Londra îmi tulbură nervii.

- Ce bazaconie! Lady Hardcastle se încruntă. Ție nimic nu-ți tulbură nervii, Gideon.

- Nu o cunoști pe Harriet, doamnă.

capitolul 9

Gideon nu frecventa cluburile în maniera în care o făceau majoritatea gentlemanilor. Pentru el acestea nu reprezentau un refugiu sau o altă casă în afară de cea adevărată. Conștiința faptului că, din clipa în care intra pe ușă, se redeșteptau imediat povești vechi de șase ani despre fecioare siluite, sinucidere și o moarte misterioasă nu avea darul de a-l face să aprecieze viața la club.

Nu că cineva i-ar fi dat vreodată satisfacția de a-l confrunța pe față cu acuzațiile. Era considerat mult prea periculos pentru o astfel de abordare. Unii încă își mai aminteau duelul cu spade de pe urma căruia se alesese cu cicatricea care-i slujea acum trăsăturile.

Evenimentul se petrecuse cu mai bine de zece ani în urmă, dar martorii încă se mai grăbeau să povestească oricui era interesat că St. Justin aproape își omorâse adversarul, pe Bryce Morland.

Morland, subliniau acei martori, fusese prietenul lui St. Justin din copilărie, iar duelul nu fusese decât o înfruntare sportivă între două tinere vârstare de viță nobilă. Nu fusese gândit ca o provocare reală.

Doar naiba știa ce ar fi fost în stare să facă St. Justin într-un duel adevărat. Cu siguranță nu ar fi șovăit să-și ucidă adversarul.

Gideon își amintea el însuși foarte limpede acel duel. Nu sângele ce picura din rana larg deschisă de pe fața lui, nici durerea sau prezența martorilor nu-l opriseră în ultimul moment, când își revenise și reușise să-și dezarmeze adversarul, ci strigătul de îndurare al lui Morland. Încă îi mai auzea cuvintele:

- Pentru numele lui Dumnezeu, omule, a fost un accident!

În fierbințeala înfruntării sportive ce se transformase într-un duel pe viață și pe moarte, Gideon nu fusese deloc convins că împunsătura de spadă care îi distrusese fața chiar fusese un accident. Dar toți ceilalți erau siguri de acest lucru. În fond, de ce ar fi vrut Morland să-l ucidă? Nu avea nici un motiv.

În cele din urmă, răul fusese făcut, Morland implorase îndurare, iar Gideon descoperise că nu putea ucide un om cu sânge-rece. Îndepărtase vârful spadei de gâtul adversarului și din toate piepturile răsunase la unison un oftat de ușurare.

Trei ani mai târziu, când povestea siluirii și sinuciderii lui Deirdre făcuse ocolul Londrei, istoria duelului fusese readusă la viață și privită într-o lumină întunecată. Totodată, lumea readusese în discuție detaliile morții lui Randal și pusese întrebări. Dar întrebările erau întotdeauna rostite pe la spatele lui.

Gideon trecea pe la cluburile din care făcea parte, atunci când se afla la Londra, dintr-un singur motiv. Erau o sursă excelentă de informații, iar el avea nevoie de răspunsuri la câteva întrebări înainte de a-i face o vizită lui Harriet.

În prima lui seară în capitală, intră cu pas alert pe ușa unuia dintre cele mai exclusiviste cluburi de pe St. James Street. Nu fu surprins să observe valul de interes și curiozitate ce se stârni în salonul principal

când membrii își dădură seama cine sosise. Așa era întotdeauna.

Salutându-i rece din cap pe câțiva gentlemeni mai în vârstă, prieteni de-ai tatălui său, Gideon se așeză lângă foc. Ceru o sticlă de vin alb de Rin și luă un ziar. Nu dură prea mult până să fie abordat.

- Ei, a trecut ceva vreme de când nu te-am mai văzut pe aici, St. Justin. Umblă zvonul cum că te-ai logodit. E adevărat?

Gideon ridică privirea din ziar. Îl recunosc pe gentlemanul corpulent și pleșuv ca fiind Lord Fry, un baron cu moșii în Hampshire. Fry era una dintre cunoștințele vechi ale tatălui său, din perioada când contele fusese colecționar de fosile.

- Bună seara, domnule. Gideon își păstră tonul rece, dar politicos. Poți sta liniștit, zvonul privind logodna mea e perfect valabil. Anunțurile vor apărea în ziarele de mâine-diminează.

- Aha. Fry se încruntă cu o expresie bătaioasă. E adevărat, deci?

- Tocmai ți-am spus că e adevărat, rosti Gideon zâmbindu-i glacial.

- Mda. Bun, deci. Mi-era cam teamă că e adevărat. Fry afișă o expresie sumbră. Domnișoara Pomeroy părea teribil de sigură de asta, dar nu se știe niciodată, atunci când nu s-a făcut un anunț oficial. Familia ei păstrează tăcerea.

- Ia loc, Fry. Servește un pahar de vin alb.

Fry se lăsă să cadă în fotoliul tapițat cu piele din fața lui Gideon, scoase o batistă albă mare și își șterse fruntea.

- E cam cald atât de aproape de foc, nu-i așa? Eu unul nu stau chiar atât de aproape, de obicei.

Gideon puse deoparte ziarul și îl fixă pe baronul corpulent cu o privire voit intimidantă.

- Să înțeleg că deja ai făcut cunoștință cu logodnica mea?

- Da, desigur. Fry păru brusc însuflețit de speranță. Dacă despre domnișoara Harriet Pomeroy este vorba,

am avut într-adevăr plăcerea. S-a înscris recent în Societatea de Fosile și Antichități.

- Așa se explică. Gideon se relaxă puțin. Poți fi sigur că e vorba de aceeași Harriet Pomeroy.

- Păcat. Fry își șterse din nou sprânceana. Biata fată, murmură el aproape inaudibil.

- Poftim? întrebă vicontelescu cu ochii mijiiți.

- Ce? O, nimic, nimic. O tânără foarte drăguță. Foarte deșteaptă. Chiar foarte deșteaptă. Cu unele idei greșite în unele privințe, desigur. Are niște concepții destul de ciudate despre straturi și fosile și principiile generale ale geologiei, dar în rest e destul de deșteaptă.

- Da, așa e.

- Sora ei are mare succes sezonul acesta, remarcă Fry aruncându-i o privire speculativă.

- Chiar așa? Gideon îi turnă un pahar de vin alb de Rin.

- Da, desigur. O fată frumoasă. O zestre respectabilă. Are lumea întreagă la picioare, bineînțeles. Fry luă o înghițitură mare din pahar. Însă unii dintre membrii Societății găsesc cam improbabilă ideea că distinsa noastră domnișoară Harriet Pomeroy ar fi logodită cu tine.

- Ce anume te-a deranjat la această idee? întrebă Gideon foarte blând.

- Ei bine... Nu pare genul, dacă știi la ce mă refer.

- Nu. Nu știu la ce te referi. De ce nu te explici?

Fry se foi jenat în fotoliu.

- E o tânără atât de inteligentă...

- Și crezi că o tânără inteligentă ar fi avut suficientă minte cât să nu accepte să devină logodnica mea? sugeră Gideon, îndulcindu-și și mai mult tonul.

- Nu, nu. Nicidecum nu m-am referit la așa ceva. Fry luă încă o înghițitură zdravănă de vin. Atâta că manifestă un interes atât de viu față de fosile și geologie și genul ăsta de lucruri. M-aș fi așteptat să fi ales un bărbat care să-i împărtășească interesele. Fără supărare, domnule.

- E destul de greu să mă superi, Fry. Dar n-ai decât să încerci, dacă dorești.

- Da, ei bine, mormăi celălalt roșind. Ea spune că a fost adusă în capitală pentru a se desăvârși în vederea căsniciei cu tine.

- Așa am auzit.

- Păi... Fry îl privi cu o expresie agresivă. Din punctul meu de vedere, domnișoara Pomeroy nu are nevoie să se mai desăvârșească. E perfect drăguță așa cum e acum.

- În privința asta suntem de acord.

Baronul păru deconcertat de acest răspuns. Căută disperat un alt subiect:

- Bun, deci. Cum se mai simte tatăl tău?

- Atât de bine pe cât ne putem aștepta.

- Bun. Bun. Mă bucur să aud asta. Era destul de interesat de paleontologie la un moment dat. Hardcastle și cu mine am purtat nenumărate discuții pe tema fosilelor marine. Erau specialitatea lui, din câte îmi amintesc. Scoici și pești și altele asemenea. Mai colecționează?

- Nu. Și-a pierdut interesul acum câțiva ani.

Imediat după ce plecase din Upper Biddleton, reflectă Gideon. Tatăl lui nu mai manifestase entuziasm față de nimic după evenimentele petrecute cu șase ani în urmă. Nici măcar pentru propriile lui domenii. Acum contele nu mai era interesat decât să obțină un nepot.

- Ei, păcat. Era un bun colecționar pe vremuri. Fry se ridică brusc în picioare. Bun, deci. Trebuie să plec.

- Nu ai de gând să mă feliciți pentru logodnă?

- Poftim? Baronul își luă paharul și dădu pe gât restul de vin. Da, da. Felicitări. Se încruntă spre Gideon. Dar eu tot spun că tânăra n-are deloc nevoie să se desăvârșească, după părerea mea.

Gideon îl urmări gânditor cu privirea. Una dintre întrebările care îl adusesese acolo tocmai își găsisse răspuns. Harriet nu ținea logodna ascunsă.

Simți un fior de satisfacție profundă. Aparent, tânăra nu era deloc îngrijorată de posibilitatea ca faimoasa Bestie de la Blackthorne Hall să o părăsească după ce o siluise. Era pe deplin convinsă că avea să se mărite cu el.

Judecând după reacția lui Fry însă, ceilalți erau în mod evident mult mai puțin optimiști în privința sorții lui Harriet. Când Gideon se opri să răsfoiască registrul de pariuri al clubului, văzu mai multe rămășaguri pe tema logodnei lui. Majoritatea erau în linii mari similare cu cel mai recent dintre ele, aflat în partea de jos a paginii:

Lordul R. pune rămășag cu Lordul T. că o anumită domnișoară se va trezi cu logodna ruptă în cel mult două săptămâni.

Harriet era prinsă într-o discuție intensă despre natura rocilor vulcanice, alături de alți câțiva membri ai Societății de Fosile și Antichități, când vestea că Gideon se afla în capitală făcu ocolul sălii de bal.

Effie apăru lângă ea la scurt timp după aceea, părând extrem de îngrijorată. Primul gând al lui Harriet fu că ceva i se întâmplase lui Felicity sau mătușii Adelaide.

- Aș dori să discut cu tine, dacă nu te deranjează, murmură Effie discret, zâmbind grațios micii mulțimi adunate în jurul nepoatei sale.

- Desigur, mătușă Effie. Harriet o trase la o parte. E ceva în neregulă?

- St. Justin e în capitală. Tocmai am aflat.

- O, ce bine, spuse Harriet, simțind cum îi creștea inima de bucurie, deși nu voia să-și facă speranțe prea mari. Era prea puțin probabil ca Gideon să descopere că se îndrăgostise de ea în scurta perioadă cât fuseseră separați. Asta înseamnă că tatăl lui se simte mai bine, deduse ea.

- Ești atât de naivă, draga mea! oftă Effie. Pur și simplu nu pari să înțelegi potențialul dezastru care ne așteaptă acum. Vino cu mine. Prietenii tăi de la Societatea de Fosile și Antichități pot să mai aștepte. Trebuie să ne consultăm cu Adelaide.

- Mătușă Effie, eram în toiul unei conversații cât se poate de interesante privind importanța rocilor topite. Nu mai poate aștepta această consultare?

-Nu, nu poate. Effie o conduse spre locul unde se afla sora ei. E în joc tot viitorul tău și trebuie să fim pregătite pentru cea mai proastă situație posibilă. Suntem pe buza prăpastiei.

-Chiar așa, mătușă Effie? Exagerezi.

Dar Harriet se lăsă târâtă până la Adelaide. Era mai bine să termine odată cu acea consultare, ca să se poate întoarce la noii ei prieteni cât mai curând posibil.

Sora lui Effie, Adelaide, Lady Buxton, era o femeie impunătoare. Oamenii răi la suflet aveau tendința să o numească grasă. Effie le explicase lui Harriet și Felicity că o mare parte din gabaritul lui Adelaide se datora faptului că se consolase cu dulciuri pe tot parcursul căsniciei ei lungi și nefericite.

După ce Adelaide încheiase perioada minimă de doliu prilejuit de moartea recentă a soțului ei, începuse să slăbească destul de rapid. În seara aceea era o prezență remarcabilă, într-o rochie violet-aprins. Le urmări nerăbdătoare pe Effie și Harriet apropiindu-se:

-Ai aflat, Harriet? o întrebă pe un ton jos, adresându-i în același timp un zâmbet fermecător unei doamne cu un turban verde, care o salutase din cap.

-Înțeleg că logodnicul meu este în capitală, spuse tânăra.

-Tocmai asta e, draga mea. Nu putem fi sigure că mai e logodnicul tău, dacă știi la ce mă refer. În fond, nu s-a făcut nici un anunț oficial. Nu a apărut nici un cuvânt în ziare. Cum nu a ales să facă publică logodna, nu putem ști care îi sunt intențiile.

Harriet aruncă o privire plină de melancolie spre grupul de paleontologi amatori care o aștepta. Voia să se întoarcă la acea conversație fascinantă cât de curând posibil. Toată agitația din jurul logodnei sale cu Gideon începea să o irite. Devenise subiect constant de îngrijorare pentru Effie și Adelaide încă de când ajunseseră în capitală cu câteva zile în urmă.

-Sunt sigură că se va face un anunț la momentul potrivit, mătușă Adelaide. St. Justin a avut foarte multe de rezolvat în ultima vreme, cu toată povestea prinderii

tâlharilor și grijile legate de tatăl lui bolnav. Probabil nu a avut încă ocazia să trimită textul la gazete.

- Nu reușesc să pricep cum poți să ai atâta încredere într-un bărbat care s-a purtat abominabil cu tine, oftă Effie aruncându-i o privire compătimitoare.

- St. Justin nu s-a purtat abominabil cu mine, se răsti Harriet scoasă din fire. Cum poți să spui asta? Omul vrea să mă ia de soție din cauza a ceea ce s-a întâmplat în acea peșteră.

- Harriet, te rog. Mătușa Effie privi în jurul ei neliniștită. Vorbește mai încet.

- Nu a fost vina lui că a rămas prins acolo cu mine, răbufni tânăra ignorând-o. A venit să mă salveze și s-a trezit prizonier acolo.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Harriet, coboară glasul! Adelaide își făcu vânt cu evantaiul. Nu știu ce vom face dacă se întâmplă să te audă cineva sau dacă se află că ai fost compromisă. Până în momentul de față am reușit să ascundem realitățile concrete. Am creat o atmosferă de mister în jurul tău, cum s-ar spune. Cel puțin atât poți să faci, să nu dai de veste lumii întregi.

- De ce ar mai conta? St. Justin se va căsători cu mine. Asta va îndrepta totul în ochii înaltei societăți.

Effie și Adelaide schimbară o privire sumbră, apoi cea dintâi oftă:

- Nici una dintre noi nu se poate relaxa până nu vom ști sigur că St. Justin își va onora obligațiile.

- Prostii. Harriet le zâmbi mătușilor ei îngrijorate. Bineînțeles că o va face. Acum, dacă binevoii să mă scuzați, trebuie neapărat să mă întorc la prietenii mei.

- Tu și fosilele tale, bombăni Adelaide clătinând din cap. Du-te atunci, draga mea. Dar amintește-ți să rămâi prudentă în privința logodnei tale.

- Desigur, mătușa Adelaide, spuse Harriet profund îndatoritoare.

Apoi pătrunse în mulțime, hotărâtă să se întoarcă la micul grup pe care tocmai îl părăsise.

Străbătuse jumătate din drum când cineva i se pu-se în cale. Îl recunoscuse de îndată pe Bryce Morland.

În ultima săptămână își făcuse apariția la aceleași baluri și serate pe care le frecventaseră ea și Felicity. Dansase cu amândouă, dar de câteva zile, spre marea mirare a tuturor, începuse să manifeste o preferință vizibilă pentru Harriet.

Harriet știa că ar fi trebuit să se simtă flatată de atențiile lui Morland. Era, în fond, un bărbat remarcabil de chipeș. Zvelt și grațios, cu mâini fine, aproape delicate, Bryce era un văduv de treizeci și ceva de ani. Avea trăsăturile ca sculptate în marmură, un aer curios de ascetic, părul blond-deschis și ochi cenușii.

Per total, hotărâse ea, Bryce ar fi putut să pozeze pentru un tablou cu arhangheli.

- Domnișoară Pomeroy, te-am căutat peste tot. Ești amabilă să-mi acorzi următorul dans?

Harriet își înăbuși un mic oftat. Bryce se arătase foarte galant atât cu ea, cât și cu Felicity la primele baluri la care participaseră. Le invitase pe amândouă și le prezentase și altor parteneri de dans. Effie și Adelaide îi fuseseră extrem de recunoscătoare. Harriet știa că ar fi fost o impolitețe gravă din partea ei să-i refuze câte un dans ocazional. Își spuse că putea să mai aștepte câteva minute până să se întoarcă la discuția despre rocile vulcanice.

- Mulțumesc, domnule Morland. Își impuse să zâmbească, permițându-i să o conducă pe ringul aglomerat. E foarte amabil din partea dumitale că ai venit să mă cauți.

- Ba dimpotrivă. Bryce o antrenă într-un vals. Mi-am făcut mie o favoare. Noaptea nu ar fi fost completă dacă nu aș fi dansat cu dumneata măcar o dată. Ești răpitoare în rochia asta. Pur și simplu irezistibilă.

Harriet roși, nefiind încă obișnuită cu vorbele dulci ce se rosteau în saloanele de bal. Știa că arăta foarte bine fiindcă Effie și Adelaide se ocupaseră de acest lucru. Mătasea rochiei turcoaz fusese aleasă să se asorteze cu ochii ei. Corsetul cu talie înaltă avea un decolteu destul de adânc, mult mai adânc decât orice mai purtase până atunci, și era nevoită să se împotrivescă tentației de a-l tot trage în sus. Din păcate, nimeni nu reușise să facă

mare lucru pentru părul ei, care forma o aureolă foarte neelegantă, ușor zburlită, în jurul capului.

- Sincer, domnule Morland, sunt foarte flatată, dar probabil nu ar trebui să spui astfel de lucruri, spuse ea cu modestie.

- Deoarece se zvonește că ai fi logodită cu St. Justin? Prefer să ignor asta.

- Nu se zvonește că aș fi logodită, ci chiar sunt logodită. Și nu e nicidecum ceva ce să poată fi ignorat, domnule Morland.

- Mie tot nu-mi vine să cred că te-ai legat irevocabil de Bestia de la Blackthorne Hall, rosti Bryce sumbru.

Harriet se împiedică, șocată să audă această poreclă rostită acolo, la Londra. Știa că era șoptită discret, dar era prima dată când cineva îl numea astfel de Gideon în prezența ei.

Un torent de mânie o făcu să se oprească în mijlocul ringului de dans, forțându-l și pe partenerul ei să rămână locului. Mai multe capete se întoarseră curioase. Harriet le ignoră, fixându-l pe Morland cu o privire furioasă și înghețată:

- Îți interzic să mai vorbești astfel despre logodnicul meu. M-am exprimat suficient de clar, domnule Morland?

Bryce își plecă genele aurii, ascunzându-și pe jumătate ochii palizi.

- Iartă-mă, domnișoară Pomeroy. M-am lăsat mânat doar de grija pentru dumneata.

- Nu e nevoie să-ți faci griji în privința mea, domnule. Orice ai fi auzit despre logodnicul meu nu sunt decât bârfe fără acoperire.

- Din păcate, mă tem că nu așa stau lucrurile. Îl cunosc foarte bine pe St. Justin, domnișoară Pomeroy.

- Chiar așa? se miră ea.

- O, da. Noi doi am fost prieteni la un moment dat.

- Prieteni?

- Da. Am crescut împreună în Upper Biddleton. I-am fost alături la moartea logodnicei lui. De fapt, sunt singurul care i-a fost alături. Nu că aș fi aprobat ceea ce a făcut, mă înțelegi. Dar era prietenul meu, iar

eu nu le întorc spatele prietenilor mei, indiferent ce fapte au săvârșit. Aș fi rămas prietenul lui până în ziua de azi, dar St. Justin a decis să mă ignore la fel cum ignoră tot restul înaltei societăți.

-Nu știam asta, murmură ea încruntată. Bryce o luă din nou în brațe, iar Harriet nu îi opuse rezistență. Era foarte curioasă acum. Morland era prima persoană pe care o întâlnise, fie în Upper Biddleton, fie în Londra, care pretindea că se numără printre prietenii lui Gideon. Spui că îl cunoști de mult pe St. Justin?

-Da. Bryce îi oferi zâmbetul lui angelic, în ochi licărindu-i un regret decantat în timp. La un moment dat făceam totul împreună. Recunosc deschis că ne-am distrat preț de câteva sezoane. Erau nopți când stăteam la pariuri până în zori, apoi mergeam direct la curse ori la un meci de box fără a ne mai obosi să trecem pe acasă. Nu refuzam să gustăm nimic, măcar o dată. Apoi Deirdre Rushton a venit la Londra pentru a-și face debutul în societate, și totul s-a schimbat.

-Poate nu ar trebui să mergem mai departe cu acest subiect, zise ea mușcându-și buza.

Bryce zâmbi cu înțelegere.

-Dumnezeu mi-e martor de câte ori mi-am dorit să pot uita ce s-a întâmplat în sezonul acela. Uneori rememorez evenimentele, întrebându-mă dacă nu cumva aș fi putut să fac ceva ca să împiedic tragedia.

-Nu trebuie să te învinovățești, domnule Morland, spuse ea în grabă.

-Dar eram cel mai bun prieten al lui Gideon. Îl cunoșteam mai bine decât oricine altcineva. Mi-am dat seama că era nechibzuit și hotărât să-și facă toate poftele. Și știam că Deirdre era la fel de inocentă pe cât era de frumoasă. Gideon a văzut-o și a dorit-o din prima clipă.

-Amândoi se trăgeau din Upper Biddleton, rosti Harriet încruntată. Cel mai probabil se cunoșteau încă de dinainte ca Deirdre Rushton să-și facă debutul la Londra.

-Deși locuiau în același sat, nu prea petrecuseră mult timp împreună, îi explică Bryce. Nici eu nu o văzusem

prea des. În fond, Deirdre încă mergea la școală, iar Gideon era mai în vârstă, desigur. Se afla la studii, apoi la Londra, în perioada în care Deirdre creștea și devenea femeie.

- Am auzit că era foarte drăguță, spuse Harriet încet.

- Așa e. Și sincer îți spun, nu era îndrăgostită de Gideon. Cum ar fi putut să se îndrăgostească de el?

- Foarte ușor, îmi închipui, replică ea.

- Prostii. Era o ființă superbă, atrasă în mod firesc de frumusețea din ceilalți. Mi-a mărturisit o dată că i se părea aproape imposibil să privească chipul schimonosit de cicatrice al lui Gideon. De-abia se putea forța să danseze cu el când i-o cerea.

- Ce tâmpenie, izbucni Harriet. Nu e nimic respingător la chipul lui St. Justin. Și dansează minunat.

- Ești foarte generoasă, draga mea, spuse Bryce cu un zâmbet. Dar adevărul e că majoritatea oamenilor suportă cu greu să-l privească. Are cicatricea aceea de mai bine de zeci ani, știi?

- Nu, nu știam.

- S-a ales cu ea în timpul unui duel.

- Habar nu aveam, rosti ea făcând ochii mari.

- Sunt unul dintre puținii oameni care cunosc povestea în întregime. Ți-am spus că eram cel mai bun prieten al lui la momentul respectiv.

Harriet își plecă gânditoare capul într-o parte.

- Dacă Deirdre Rushton era atât de dezgustată de vederea lui Gideon - adică St. Justin - de ce a acceptat să devină logodnica lui?

- Din motivele obișnuite, spuse Bryce calm. Tatăl ei a insistat. Deirdre era o fiică ascultătoare, iar reverendul Rushton era foarte dornic ca ea să intre prin căsătorie într-o familie cu relații atât de bune. Visa s-o vadă în postura de noră a unui conte. Când Gideon i-a cerut mâna, Rushton a forțat-o practic să accepte. Acest lucru nu a fost un secret pentru nimeni.

Harriet își aminti ceea ce spusese doamna Stone. Aparent toată lumea ajunsese la aceleași concluzii în legătură cu motivele încheierii logodnei.

- Cât de oribil pentru Gideon, șopti ea.

În privirea lui Bryce se aprinse o tristețe de demult.

- Poate că de asta a făcut ceea ce a făcut.

- Despre ce vorbești?

- Domnișoară Pomeroy, mi-e dificil să-ți spun asta, dar poate ar trebui să te ferești. Ai auzit fără îndoială acuzațiile că St. Justin ar fi siluit-o pe Deirdre Rushton când erau logodiți?

- Și că ar fi părăsit-o. Da, le-am auzit și nu le cred.

Morland afișă o expresie solemnă.

- Mă doare să-ți atrag atenția în această privință, dar trebuie să fii realistă. E lucru cert că Deirdre a fost luată cu forța. Îți garantez că nu i s-ar fi oferit lui Gideon de bunăvoie până nu era absolut necesar. Ceea ce s-ar fi întâmplat în noaptea nunții și nicidecum înainte.

- Refuz să cred că St. Justin și-a posedat cu forța logodnica. Oripilată, Harriet se opri din nou brusc și se smulse din brațele partenerului său. Asta nu e decât o minciună, iar dumneata nu ar trebui s-o mai repeți ni-mănuși. Refuz să mai ascult așa ceva.

Se răsuci pe călcâie și ieși cu pași mari de pe ringul de dans, fără a-l mai aștepta pe Bryce să o escorteze. Se auzi un murmur de voci intrigate și amuzate, însă ea îl ignoră, croindu-și drum înapoi spre grupul pasionaților de fosile.

Noii ei prieteni o întâmpinară călduros și se grăbiră să o includă din nou în conversație. Ce ușurare, își spuse ea, să se afle printre oameni care aveau ceva mai important de discutat decât bârfe de altădată.

Oliver, Lord Applegate, un tânăr baron care era cu trei ani mai mare decât Harriet, îi zâmbi cu admirație fățișă. Nu moștenise decât recent titlul și uneori eforturile lui de a se ridica la înălțimea noului său rol îl făceau să fie cam pompos. Dar, în afară de acest lucru, era o prezență foarte agreabilă, iar lui Harriet îi plăcea.

- Ah, iată-te, deci, domnișoară Pomeroy. Applegate se apropie și îi întinse un pahar de limonadă pe care îl luase pentru ea. Ai sosit exact la timp ca să mă ajuți să zdrobesc argumentele lui Lady Youngstreet, care încearcă să ne convingă pe toți că depozitele de blocuri

şlefuite şi masele de pietriş ce se găsesc la poalele regiunilor alpine sunt dovezi ale marelui Potop.

- Exact, declară Lady Youngstreet cu fermitate. Era o femeie mare şi impozantă de o anumită vârstă şi o colecţionară foarte activă. Ba chiar petrecuse ceva timp vânând fosile pe Continent după ce se încheiase războiul cu Napoleon. Nu ezita niciodată să le amintească celorlalţi membri această realizare unică. Ce altceva în afară de apă, cantităţi mari de apă, ar fi putut să deplaseze acele pietroaie uriaşe şi să le răstoarne într-o asemenea manieră extraordinară?

- Am discutat o dată acest subiect cu tatăl meu, spuse Harriet după un moment de reflecţie. El a menţionat alte câteva posibile cauze ale unei tulburări atât de gigantice a scoarţei. Cum ar fi vulcanii şi cutremurele, de exemplu. Ba chiar... e posibil chiar ca gheaţa să fi avut un asemenea efect.

Ceilalţi se zgâiră la ea uluiţi.

- Gheaţă? întrebă Lady Youngstreet, părând brusc intrigată. Te referi la plăci mari de gheaţă cum sunt gheţarii?

- Ei bine, dacă gheţarii din munţi erau mult mai mari în trecut decât sunt acum, începui Harriet prudentă, este posibil să fi acoperit întreaga suprafaţă. Apoi s-au topit şi au lăsat în urma lor pietroaiele şi pietrişul cules de pe drum.

- Complet ridicol, tună Lord Fry, venind să se alăture grupului. Ce absurditate să-ţi imaginezi o pătură de gheaţă acoperind o suprafaţă atât de mare de pe continent!

Lady Youngstreet îi zâmbi afectuos. Nu era un secret că erau amanţi:

- Ai mare dreptate, dragul meu. Tinerii aştia caută mereu explicaţii noi pentru ceea ce poate fi explicat cât se poate de clar prin răspunsuri vechi şi confirmate de mult. Mi-ai adus încă un pahar de şampanie?

- Desigur, draga mea. Cum aş fi putut să uit? Fry îi întinse paharul cu o plecăciune galantă.

- De fapt, spuse Harriet, problema cu teoria marelui Potop e că mi-e greu să îmi imaginez cum ar fi putut

apele să acopere tot pământul în același timp. Unde ar fi ajuns aceste ape când s-ar fi retras?

- Un argument foarte solid, comentă Applegate, cu entuziasmul obișnuit pe care îl manifesta față de ideile lui Harriet. Vulcanii și cutremurele și alte fenomene similare par o cauză mult mai logică. Ele explică prezența fosilelor marine în vârf de munte și, adăugă el cu un zâmbet glumeț, existența rocilor vulcanice.

Harriet dădu din cap cu seriozitate.

- Astfel de forțe de ridicare contracarează evident efectele eroziunii și explică de ce nu avem un peisaj complet neted și lipsit de forme de relief. Însă acest aspect al descoperirii de fosile aparținând unor animale din vechime nu poate fi explicat prea ușor. De ce nu există exemplare în viață, mă întreb?

- Fiindcă au pierit toate în marele Potop, declară Lady Youngstreet. Absolut evident. Sau înecat până la ultimul, bietelesuflete, suspină ea dând pe gât paharul de șampanie.

- Ei bine, spuse Harriet, eu tot nu sunt sigură...

Se întrerupse brusc atunci când constată că nimeni din grup nu era atent la ea. Prea târziu, își dădu seama că întreaga mulțime fusese cuprinsă de un murmur. Toate capetele se întorceau spre șirul de trepte elegante de la capătul sălii de bal. Harriet le urmări privirile.

În vârful scărilor stătea Gideon, studiind mulțimea cu o privire disprețuitoare. Era îmbrăcat într-o ținută severă. Cravata și cămașa albă nu făceau decât să scoată și mai mult în evidență negrul hainelor lui de gală.

În clipa următoare, ochii li se întâlneau. Lui Harriet nu-i veni să creadă că efectiv reușise să o găsească în mulțimea ce se înghesuia în sala de bal.

Gideon începu să coboare treptele acoperite cu un covor roșu. Poziția de o aroganță rece a umerilor lui sugera că fie nu percepea curiozitatea celor prezenți, fie pur și simplu nu îl interesa.

Era acolo. Harriet se avertiză să nu se lase furată de entuziasm față de acest simplu fapt. Era inevitabil ca Gideon să apară mai devreme sau mai târziu. Ceea ce nu însemna că ardea de nerăbdare să o vadă, ci doar

că se considera obligat să participe la evenimentul monden.

Comentariile șoptite îl urmăriră prin încăperea ca un val repezindu-se să ajungă la un țarm îndepărtat. Pe măsură ce înainta, mulțimea se deschise în fața lui ca și cum ar fi fost o mare. Gideon traversă sala cu pași mari, fără a privi nici în dreapta, nici în stânga. Nu salută pe nimeni, ci își continuă mersul până ajunsese la Harriet.

- Bună seara, draga mea, spuse el încet. Se aplecă peste mâna ei. Sper că mi-ai păstrat un dans?

- Desigur, milord. Harriet îi zâmbi larg în semn de bun venit și își puse degetele pe brațul lui. Dar, mai întâi, îi cunoști pe prietenii mei?

- Pe unii dintre ei, zise el aruncându-le o privire.

- Dă-mi voie să ți-i prezint pe restul.

- E adevărat, deci, pufni Lady Youngstreet cu o expresie dezaprobatoare. Voi doi sunteți logodiți.

- Foarte adevărat, spuse Gideon. Anunțurile vor apărea în ziarele de mâine-diminează. Se întoarse spre Harriet. Logodnica mea se bucură de cele mai calde urări și felicitări din partea dumatăle, presupun, Lady Youngstreet?

- Bineînțeles, mormăi aceasta strângând din buze.

- Cu siguranță, bombăni Applegate. Se străduia din răputeri să nu se zgâiască la cicatricea lui Gideon. Ne bucurăm pentru amândoi. Firește.

Ceilalți membri ai micului grup murmurară remarci pe măsura situației.

- Mulțumesc, spuse Gideon. Cam asta mă așteptam și eu să aud. Văno, draga mea. A trecut mult timp de ultima dată când am dansat.

O conduse pe Harriet pe ringul de dans exact în clipa în care muzicienii atacau un vals. Tânăra femeie încercă să afișeze aerul de decență rezervată pe care Effie și Adelaide se străduiseră să i-l inculce în ultimele câteva zile, dar renunță aproape imediat. Gândul că se afla din nou în brațele lui Gideon, chiar dacă doar pe un ring de dans, era prea emoționant.

Aproape că uitase cât de uriaș era. Mâna lui mare îi adăpostea șira spinării, palma lui acoperindu-i aproape în întregime partea de jos a spatelui. Pieptul și umerii lui masivi păreau la fel de solizi ca un zid de cărămidă. Harriet își aminti greutatea corpului lui peste al ei în noaptea aceea petrecută în cavernă și se înfioră la gândul momentelor pasionale.

- Presupun că tatăl tău și-a revenit? spuse ea, în vreme ce Gideon o învățea pe aripile valsului.

- Se simte mult mai bine, mulțumesc. Vederea mea are același efect asupra organismului lui ca o mașinărie de produs curent. Întotdeauna îl stimulează să-și recapete complet puterile, spuse Gideon sec.

- Doamne sfinte, milord! Vrei să spui că a fost atât de bucuros să te vadă încât și-a revenit?

- Nu tocmai. Vederea mea îi amintește ce se va întâmpla când va pleca într-un final dintre noi. Gândul că lasă titlul de conte pe mâna mea e suficient, de obicei, pentru a-l pune pe picioare. Îl înspăimântă posibilitatea ca nobilul titlu de Hardcastle să ajungă pe mâini atât de nevrednice.

- O, vai de mine! Harriet ridică spre el o privire plină de compătimire. Chiar atât de rău stau lucrurile între tine și tatăl tău?

- Da, draga mea, așa e. Dar nu trebuie să te îngrijezi fără motiv. După căsătorie nu ne vom vedea cu părinții mei decât atât cât va fi strict necesar. Acum, dacă nu te deranjează, aș prefera să discutăm ceva mult mai interesant decât relația mea cu părinții mei.

- Desigur. Despre ce e vorba?

Gideon se strâmbă când coborî privirea spre rochia ei decoltată:

- Ce-ar fi să-mi spui despre modul în care te șlefuești? Te simți bine aici, în capitală?

- Sinceră să fiu, la început nu mi-a plăcut deloc. Apoi am avut norocul să-l cunosc pe lordul Fry.

- A, da.

- Ei bine, s-a dovedit că el e foarte interesat de paleontologie și m-a invitat să mă înscriu în Societatea de Fose și Antichități. Mă simt excelent de când am început

să particip la întâlnirile societății. Sunt un grup atât de interesant! Au fost extrem de amabili cu mine.

- Chiar așa?

- O, da. Sunt foarte bine informați. Harriet aruncă o privire scurtă în jur pentru a se asigura că nu putea fi auzită de nimeni, apoi coborî vocea și se apropie de Gideon. Am de gând să împărtășesc secretul dintelui meu cu unul sau doi dintre membrii societății.

- Credeam că ți-e teamă ca nu cumva un alt colecționar să ți-l fure sau să înceapă să caute un altul exact la fel după ce află locația peșterii.

- E un motiv de îngrijorare, firește. Dar încep să cred că unii dintre membrii societății sunt demni de încredere. Și până în momentul de față nu am reușit nicidecum să identific acel dinte singură. Dacă nimeni altcineva nu reușește să-l identifice, atunci voi fi sigură că am descoperit o specie cu totul nouă. Am să scriu o lucrare pe acest subiect.

Gura lui Gideon se curbă într-un zâmbet vag.

- Dulcea mea Harriet, murmură el. Sunt încântat să văd că ai rămas la fel de neșlefuită.

- Te asigur că lucrez foarte din greu și la acel proiect, oftă ea mohorâtă. Dar trebuie să recunosc, nu e la fel de distractiv sau interesant precum colecționarea de fosile.

- Înțeleg asta.

Tânăra femeie se luminează la față când își observă sora printre dansatori. Felicity, răpitoare într-o rochie trandafirie diafană, rânji veselă din celălalt capăt al ringului de dans, înainte de a dispărea din vedere în brațele unui tânăr chipeș.

- Poate că eu sunt obligată să fac eforturi pentru a mă șlefui, spuse Harriet, dar sunt încântată să constat că Felicity e deja o adevărată bijuterie. Începe să facă furori, să știi. Iar acum că are o porție respectabilă din averea mătușii Adelaide, nu mai e obligată să se grăbească la măritiș. Eu, una, am impresia că își va dori un al doilea sezon. Viața în capitală i se potrivește.

- Tu regreti că ești obligată să te măriți în grabă? o întrebă el scrutând-o cercetător.

Harriet își fixă privirea asupra cravatei lui albe ca zăpada.

- Înțeleg, milord, că te simți obligat să duci la bun sfârșit căsătoria și că nu avem luxul de a lăsa să treacă destul timp cât să fim absolut siguri de sentimentele pe care le nutrim unul față de celălalt.

- Vrei să spui că nu ții deloc la mine?

Harriet își desprinsе brusc privirea de pe cravata lui și o ridică spre el, șocată. Simțea fierbințeala colorându-i obrajii.

- O, nu, Gideon. Nu voiam să sugerez asta.

- Sunt profund ușurat s-o aud din gura ta. Expresia vicontelui se îndulci. Haide, dansul e pe sfârșite. Te voi conduce înapoi la prietenii tăi. Cred că sunt cu toții destul de îngrijorați pentru tine. Îi văd zgâindu-se la noi.

- Nu-i băga în seamă, pur și simplu au o atitudine ușor protectoare din cauza zvonurilor care circulă. Dar nu au intenții rele.

- Vom vedea, murmură el, conducând-o prin mulțime spre locul unde se adunaseră ceilalți membri ai Societății de Fosile și Antichități. Ah. Văd că un nou-sosit s-a alăturat micului tău grup.

Harriet se ridică pe vârfuri, dar nu reuși să-i vadă nici măcar pe lordul Applegate sau pe Lady Youngstreet.

- Înălțimea ta îți conferă un avantaj distinct într-o asemenea aglomerație, milord.

- Așa e.

Invitații îi lăsară să treacă, iar Harriet îl văzu pe bărbatul îndesat și masiv, cu fața roșie, ce li se alăturase prietenilor ei. Necunoscutul emana o forță sumbră, amenințătoare, care-l făcea oarecum dezagreabil.

Ochii lui întunecați și intenși, fixați asupra ei, aveau un aer tăios, pătrunzător. Buzele cărnoase erau încrămenite într-o curbă de nemulțumire perpetuă. Părul cenușiu începuse să i se subțieze în creștetul capului, dar se prelungea pe obrajii lui lați în niște favoriți groși, cârlionțați. Lui Harriet îi evocă un evanghelist, unul dintre acei neobosiți reformatori ai Bisericii care

se împotriveau constant oricărui lucru, de la dans la pudra de față.

Individul nu așteptă să fie prezentat. Privirea lui aspră o măsură pe Harriet din cap până în picioare, apoi se întoarse spre Gideon.

- Ei bine, domnule, văd că ai găsit o altă mielușică inocentă pe care s-o duci la tăiere.

Din rândurile colecționarilor de fosile răsună un icnet unanim. Gideon fu singurul care nu păru tulburat.

- Dă-mi voie să te prezint logodnicei mele, murmură el, ca și cum nu s-ar fi spus nimic ieșit din comun. Domnișoară Pomeroy, dă-mi voie să ți-l prezint...

Străinul îl întrerupse pe un ton răstit:

- Cum îndrăznești, domnule? Chiar nu ai rușine? Cum îndrăznești să-ți faci jocurile cu o altă fiică de paroh? Ai s-o lași și pe ea grea înainte s-o alungi? Vrei să ai pe conștiință încă o femeie nevinovată, cu pruncul ei cu tot?

Micul grup își ținu răsuflarea. Privirea lui Gideon deveni periculos de aspră.

Harriet ridică o mână:

- Ajunge, rosti ea ferm. Nu știi cine sunteți, dar vă asigur că încep să mă obosească extrem de tare aceste acuzații privind logodna anterioară a domnului meu. Credeam că toată lumea avea să-și dea seama de motivul pentru care St. Justin și-a anulat planurile de căsătorie cu Deirdre Rushton.

Străinul își mută privirea încinsă asupra ei.

- Chiar așa, domnișoară Pomeroy? șopti el fioros. Și care anume ar fi acel motiv, dacă binevoiești să ne spui?

- Ei bine, că biata fată purta în pânțece pruncul unui alt bărbat, desigur, spuse Harriet fără să clipească. Începea să fie profund iritată de toate acele bârfe răutăcioase. Dumnezeuule, oftă ea, m-aș fi așteptat ca toată lumea să-și dea seama de asta de la bun început. E explicația logică.

Tăcerea se lăsă grea peste spectatori. Străinul cu ochi intenși îi aruncă lui Harriet o privire întunecată

și plină de mânie, evident menită să o arunce în flăcările iadului.

- Dacă într-adevăr crezi asta, domnișoară Pomeroy, șopti el gătit, atunci mi-e milă de dumneata. Ești cu adevărat o neghioabă.

Bărbatul se răsuci pe călcâie și dispăru furtunos în mulțime. Tot restul lumii, cu excepția lui Gideon, se zgâi la Harriet cu gura deschisă și o expresie de fascinație nedisimulată.

Chipul vicontelui reflecta o satisfacție imensă.

- Mulțumesc, draga mea, spuse el foarte încet.

Harriet se încruntă, urmărind silueta tot mai îndepărtată a străinului.

- Cine era acel domn?

- Reverendul Clive Rushton, o lămuri Gideon. Tatăl lui Deirdre.

capitolul 10

- Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Adelaide, încă îmbrăcată în halat, își luă ceașca de ciocolată caldă. Jur, povestea va face ocolul capitalei în dimineața asta. Toată lumea va discuta despre cum l-a pus Harriet la punct pe reverendul Rushton.

Effie închise ochii resemnată și gemu:

- Vor vorbi despre scena asta chiar și când vor citi anunțul logodnei ei în ziare. Doamne sfinte, nici măcar nu-mi pot imagina ce vor gândi toți. Să auzi o tânără inocentă pomenind astfel de lucruri chiar în mijlocul unei săli de bal. E ceva de neconceput.

- Nu sunt tocmai inocentă, mătușă Effie. Harriet, care era așezată în colțul salonașului lui Adelaide, ridică privirea de pe un exemplar recent din *Revista Societății Regale de Geologie*.

- Ei bine, noi ne străduim din răspuțeri să menținem această aparență, declară Adelaide.

- Nu știu de ce vă agitați atât. Nu am făcut decât să menționez o realitate ce pare cât se poate de evidentă, dar pe care toată lumea pare să o fi trecut cu vederea.

- Tu și abordarea ta logică, spuse Adelaide cu severitate. Te asigur, faptul că Deirdre Rushton era însărcinată când a murit nu a fost trecut cu vederea de nimeni. Am auzit mai mult decât aș fi vrut în privința asta de când s-a aflat că te-ai logodit cu St. Justin.

- Mă refer la faptul că era copilul altcuiva. Cu siguranță nu era al lui Gideon.

Harriet se întoarse la lectura revistei sale.

- Cum poți fi atât de sigură de asta? întrebă Adelaide.

- Fiindcă sunt cât se poate de sigură că onoarea lui Gideon e egală cu cea a oricărui gentleman din înalta societate. De fapt, sunt gata să pun rămășag că e considerabil mai dezvoltată decât la majoritatea. Ar fi făcut ceea ce se cuvenea dacă pruncul ar fi fost al lui.

- Pur și simplu nu înțeleg cum poți să ai atâta încredere în el, suspină Effie. Nu putem decât să nădăjduim că ai dreptate în privința onoarei lui.

- Am. Harriet luă o felie de pâine prăjită și începu să mestece entuziastă, continuând să parcurgă publicația. Apropo, va veni în vizită azi după-amiază la cinci. Vom merge cu trăsura în parc.

- Ar putea cel puțin să aștepte să se potolească bârfele stărnite de scena ta cu Rushton de azi-noapte, înainte să te scoată la plimbare. Întreaga societate iese cu trăsura în parc la ora cinci. Vă va vedea toată lumea, bombăni Effie.

- Tocmai asta și urmărește, după părerea mea, interveni Felicity rânjindu-i cu subînțeles surorii ei. Eu, una, cred că St. Justin e hotărât să se afișeze cu Harriet oriunde și oricând e posibil. Ca și cum ar fi un animal exotic pe care l-a adus cu el de pe vreun tărâm îndepărtat.

- Un *animal!* exclamă Effie scandalizată.

- Dumnezeule, șopti Adelaide. Ce idee.

Harriet ridică privirea din revistă, simțind că sora ei nu glumea.

- Ce vrei să spui cu asta, Felicity?

- Nu e evident? Fata își luă pâine prăjită și ouă de pe bufet. Arăta veselă și zglobie în rochia ei galbenă. Ești singura ființă în viață, din câte știm noi, care chiar crede că St. Justin e un om de onoare. Și ești totodată singura

care crede că s-ar putea să nu fie vinovat de siluirea și abandonarea bieteii Deirdre Rushton.

- Chiar nu e vinovat de asta, răspunse Harriet din reflex. Apoi căzu pe gânduri, amintindu-și expresia lui Gideon din noaptea precedentă, când se certase cu Rushton. S-ar putea totuși să ai dreptate în privința faptului că se va afișa ostentativ cu mine.

- Până la urmă e de înțeles. Tentația de arăta lumii întregi înduioșătoarea ta încredere în Bestia de la Blackthorne Hall este probabil irezistibilă, surâse Felicity.

- Ți-am spus să nu-l mai pomenești sub acel nume îngrozitor, spuse Harriet, dar cu un aer absent, întrucât era ocupată să analizeze afirmația surorii ei. Din păcate, părea să fie corectă, ar fi trebuit să-și dea seama și singură.

În mod firesc, Gideon intenționa să extragă toate avantajele posibile din acea căsătorie pe care nu și-o dorise de la bun început. Cine îl putea învinovăți?

Cu siguranță nu dădea semne că s-ar fi îndrăgostit de ea, își spuse Harriet. La drept vorbind, nu pomeneise deloc despre dragoste, nici nu-i ceruse dovezi de iubire. Păruse pur și simplu curios noaptea trecută, când o întrebuse dacă simțea o oarecare afecțiune față de el.

Încrederea ei în onoarea lui era probabil cu mult mai importantă pentru Gideon decât orice declarație de dragoste. Fără îndoială, era singurul lucru care conta, căci trăise prea mult timp în umbra dezonoarei.

Harriet o urmări pe Felicity așezându-se la masă și începând să mănânce cu un apetit sănătos. În ultima vreme, după atâtea nopți de dans aproape fără pauză, sora ei căpătase un interes deosebit față de micul dejun.

Adelaide îi aruncă o privire lui Effie peste buza ceștii.

- Ei bine, nu avem de ales, așa că va trebui să înfruntăm cu mult curaj întreaga poveste. Câtă vreme St. Justin anunță personal logodna, totul este în regulă. Cu puțin noroc, vom reuși să petrecem cât a mai rămas din sezon înainte să se mai întâmple ceva neașteptat.

- Te asigur că nu se va întâmpla nimic neașteptat, mătușă Adelaide, zise Harriet cu o strâmbătură. St. Justin nu va permite acest lucru. Aruncă o privire spre ceas. Dacă binevoști să mă scuzai, eu trebuie să mă îmbrac. Particip la o întâlnire a Societății de Fosile și Antichități în după-amiaza asta.

- Am remarcat că te-ai împrietenit foarte bine cu unii dintre membrii societății, draga mea, comentă Effie aruncându-i o privire tăioasă. Îmi place destul de mult tânărul Lord Applegate. Are legături foarte bune cu marchiza de Asherton, să știi. A pus mâna recent pe o moștenire considerabilă, simultan cu titlul său.

- Sunt deja logodită, mătușă Effie, dacă ai bunăvoința să-ți amintești. Cu un conte, chiar.

- Cum aș putea să uit? oftă femeia mai în vârstă.

- Altădată, îi aminti Harriet, ai fi ucis cu inima ușoară pentru șansa de a ne mărita fie pe Felicity, fie pe mine, cu un conte.

- Singura problemă e că nu sunt deloc sigură că voi reuși să te văd măritată cu acest conte anume, răspuse Effie cu tristețe.

În clipa în care Harriet intră în salonul lui Lady Youngstreet, detectă curiozitatea și îngrijorarea pe chipurile colegilor săi din Societatea de Fosile și Antichități. Totuși, nimeni nu pomeni nimic despre drama petrecută la bal în noaptea precedentă, lucru pentru care fu extrem de recunoscătoare.

Participanții erau numeroși, ca de obicei, ceea ce reflecta interesul tot mai pronunțat față de fosile și geologie. După ce se așezară cu toții, se lansară imediat într-o discuție despre niște fosile false ce apăruseră recent într-o carieră din nord.

- Nu mă surprinde deloc să aud despre asta, zise Lady Youngstreet. S-a mai întâmplat și înainte și fără îndoială se va mai întâmpla și în viitor. Este un comportament previzibil. Muncitorii care lucrează în carieră află în scurt timp că există o piață interesată pentru orice exemplar neobișnuit. Când săpăturile nu mai dau

la iveală suficiente fosile cât să satisfacă cererea, încep să le fabrice pentru colecționari.

- Am auzit că au înființat un adevărat atelier, spuse lordul Fry clătinând din cap. Au utilizat fragmente de pești fosili care se găsesc frecvent și alte oase vechi pentru a construi schelete complet noi. Licitățiile au ajuns la prețuri foarte mari pentru câteva dintre creațiile mai originale. Cel puțin două muzee au cumpărat fosile false fără să-și dea seama.

- Mă tem că domeniul nostru va produce în continuare un număr mare de înșelăciuni, fraude și falsuri, afirmă Harriet, sorbind din ceai. Fascinația față de mărturiile trecutului e atât de puternică, încât va atrage întotdeauna și oameni lipsiți de scrupule.

- Din păcate e adevărat, confirmă trist Applegate. Privirea lui caldă zăbovi asupra pieptului lui Harriet, acoperit decent. Ești atât de perspicace, domnișoară Pomeroy.

- Mulțumesc, milord, spuse ea cu un zâmbet.

Lordul Fry își dresе vocea pentru a se face ascultat.

- Eu, unul, cu siguranță aș fi pus la îndoială așa-zisele fosile de frunze și pești.

- Iar eu nu m-aș fi lăsat amăgită nici o clipă de creaturile care erau pe jumătate pești și pe jumătate patrupede, declară o femeie de vârstă mijlocie cu pasiuni intelectuale.

- Nici eu, jură Lady Youngstreet.

Un murmur zgomotos de consimțământ străbătu mulțimea din salon. Membrii societății se separară în grupulețe, fiecare ținând să-și exprime părerea despre falsuri și să arate clar că el sau ea nu s-ar fi lăsat păcălit nici o secundă.

Lordul Applegate se apropie subtil de Harriet, adresându-i o privire de admirație sfioasă.

- Ești foarte drăguță azi, domnișoară Pomeroy, murmură el. Nuanța aceea de albastru ți se potrivește de minune.

- Sunteți foarte amabil să spuneți asta. Harriet își trase discret fustele rochiei turcoaz de sub coapsa lui.

Applegate roși violent când își dădu seama că se așezase pe un pliu de muselină.

- Îmi cer scuze.

- Nu vă faceți griji, îl liniști ea cu un surâs. Rochia mea a scăpat nevătămată. Ați citit cel mai recent număr din *Revistă*? Eu mi-am primit exemplarul azi-dimineață și mi s-a părut absolut extraordinar articolul despre identificarea dinților fosili.

- Eu încă nu am avut ocazia să-l citesc, dar voi avea grijă să o fac imediat ce mă întorc acasă. Dacă dumneata spui că articolul e demn de interes, atunci știu că voi fi fascinat. Judecata dumitale în astfel de probleme este întotdeauna exemplară, domnișoară Pomeroy.

Harriet, flatată, hotărî să sondeze cu precauție terenul pe tema dinților fosili.

- Ce drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta! V-ați ocupat mult de fosilele dentare?

- Câte puțin, din când în când. Nimic demn de menționat, de fapt. Trebuie să recunosc, pentru a identifica animalul preistoric prefer degetele de la picioare în locul dinților, deoarece oferă mult mai multe informații.

- Înțeleg. Harriet era dezamăgită. Ar fi fost bine dacă ar fi putut să-i arate dintele ei lordului Applegate. Îl simpatiza și era convinsă că putea să aibă încredere în el. Dar nu avea nici un rost să-i arate fosila dacă el nu știa nimic despre dinți. Eu una prefer dinții, mărturisi ea. Prin simpla lor examinare poți să deosebești imediat carnivorele de animalele care s-au hrănit doar cu plante, iar din clipa în care știi acest lucru, poți să deduci mult mai multe despre făptura respectivă.

- Ar trebui neapărat să faci o vizită la muzeul domnului Humboldt, domnișoară Pomeroy, îi sugeră Applegate cu un zâmbet afectuos. În casa aceea veche are o colecție uluitoare de fosile pe care o expune publicului de două ori pe săptămână, luna și joia. L-am vizitat și eu de câteva ori, și am văzut că posedă sertare întregi pline cu dinți.

- Chiar așa? Harriet se entuziasmă. Aproape că nici nu observă că genunchiul lui Applegate era periculos

de aproape de al ei. Pliurile rochiei ei erau din nou în pericol de a fi zdrobite. Domnul Humboldt e și el membru al Societății?

- A fost cândva, dar ne-a declarat pe toți niște amatori fără speranță și s-a retras fără să ezite. Este un om destul de ciudat. Foarte secretos în legătură cu munca lui și extrem de suspicios față de ceilalți.

- Înțeleg asta. Harriet își fixă în gând să își programeze o vizită la muzeul domnului Humboldt de îndată ce i se oferea ocazia.

Applegate inspiră adânc și o fixă cu o expresie foarte serioasă.

- Domnișoară Pomeroy, te-ar deranja foarte tare dacă am schimba subiectul conversației pentru a discuta despre o problemă pe care o consider mai presantă?

- Despre ce e vorba?

Harriet se întreba între ce ore era deschis muzeul domnului Humboldt. Poate avea să găsească o reclamă în ziare.

Applegate își petrecu degetul pe sub cravată, lărgindu-i nodul. Pe sprânceană îi apărură o peliculă de sudoare.

- Mă tem că mă vei găsi supărător.

- Nicidecum. Întrebați-mă liniștit, milord.

Harriet aruncă o privire în încăperea ce zumzăia de atâtea conversații aprinse. Subiectul falsurilor stârnise cu siguranță un interes profund în rândul paleontologilor amatori.

- Problema e, domnișoară Pomeroy. Adică, vreau să spun... Applegate trase din nou de cravată și își dresă vocea, apoi șopti: Problema e că pur și simplu nu-mi vine să cred că ești logodită cu St. Justin.

Afirmația o făcu să-și îndrepte instantaneu atenția asupra lui. Se încruntă:

- De ce vă vine greu să credeți asta?

Applegate părea oarecum disperat, dar îi dădu înainte curajos:

- Iartă-mă, domnișoară Pomeroy, dar ești mult prea bună pentru el.

- Prea bună pentru el?

- Da. Mult prea bună. El nu-ți ajunge nici la degetul cel mic. Nu pot decât să cred că te forțează cumva să accepți această alianță.

- V-ați pierdut mințile?

Applegate se aplecă în față plin de zel, îndrăznind să o atingă pe mână. Degetele îi tremurau de emoție profundă.

- Mie îmi poți mărturisi adevărul, domnișoară Pomeroy. Te voi ajuta să scapi din ghearele Bestiei de la Blackthorne Hall.

Harriet făcu ochii mari de furie. Puse jos ceașca de ceai, izbind-o ușor, și se ridică în picioare.

- Ați mers mult prea departe, domnule. Nu voi tolera astfel de vorbe. Dacă vreți să-mi fiți prieten, trebuie să vă abțineți de la astfel de lucruri.

Îi întoarse spatele, lăsându-l cuprins de rușine, și traversă grăbit încăperea, alăturându-se unui mic grup ce dezbătea metodele de identificare a falsurilor.

Toată povestea devenea din ce în ce mai enervantă, reflectă ea posomorâtă. Se întrebă cum supraviețuise Gideon bârfelor timp de șase ani. Ea deja se simțea mai mult decât pregătită să plece din capitală și să nu se mai întoarcă niciodată, chiar dacă onoarea ei nu era pusă sub semnul întrebării.

Observația lui Felicity că Gideon voia să se împăuneze cu logodnica lui exotică i se confirmă din plin în după-amiaza aceea. Așteptase cu nerăbdare plimbarea în parc. De fapt, în orice alte împrejurări, i-ar fi făcut o plăcere imensă. Ziua se anunța excelentă, însorită, fără a fi toropitoare.

Felicity o supraveghe pe Harriet când își alege rochia și mantia.

- Neapărat rochia de muselină galbenă cu mantia turcoaz și, zic eu, boneta turcoaz. Se asortează cu ochii tăi. Să nu uiți de mănuși.

- Nu ți se pare prea viu colorată? o întrebă Harriet în timp ce se studia în oglindă.

- Este foarte viu colorată. Și arăți minunat. Vei ieși în evidență în parc, iar St. Justin va aprecia acest lucru. Va dori să fie sigur că toată lumea te observă.

Harriet o privi mohorâtă, dar nu spuse nimic. Îi era teamă că Felicity avea dreptate.

Gideon opri în fața casei mătușii Adelaide într-o cabrioletă galben aprins. Eleganta trăsură era trasă de doi bidivii uriași, un roib solid și un sur cu mușchi proeminenți. Amândoi păreau să fie extrem de dificil de stăpânit, dar în momentul acela își ascultau docili stăpânul.

- Ce cai superbi, milord, remarcă ea impresionată când Gideon o ajută să urce pe bancheta cabrioletei. Pun rămășag că ar putea merge în plin galop ore întregi. Par foarte robuști.

- Așa și sunt, spuse el. Și ai dreptate în privința rezistenței lor. Dar Minotaur și Cyclops nu mai sunt demni să tragă această trăsură acum că te-ai așezat tu în ea. Arăți absolut fermecător în după-amiaza asta.

Harriet simți satisfacția rece din spatele cuvintelor galante și îi aruncă o privire rapidă lui Gideon, însă nu reuși să deslușească nimic în liniile puternice și hotărâte ale feței sale. Vicontele sări cu ușurință pe banchetă lângă ea și luă frâiele.

Harriet nu fu surprinsă să constate că Gideon reușea să stăpânească bidiviii cu o măiestrie desăvârșită. Conduse cu agilitate prin aglomerația de pe strada principală, apoi intră în parc. Li se alăturară numeroși londonezi îmbrăcați elegant, călare sau în trăsuri înzorzonate, dornici să vadă și să fie văzuți.

Harriet își dădu seama de îndată că ea și Gideon deveniseră centrul atenției. Toți cei pe lângă care treceau priveau cuplul din cabrioleta galbenă cu diverse grade de politețe și curiozitate lacomă. Unii pur și simplu se zgâiau fără jenă. Alții salutau din cap cu o expresie rezervată și aruncau priviri piezișe spre Harriet, studiind-o. Mai multe persoane nu reușiră să-și desprindă privirea de pe cicatricea lui Gideon, iar câțiva ridicară din sprâncene la vederea cailor deloc în pas cu moda.

Gideon păru să ignore complet atenția de care se bucurau, dar Harriet era tot mai tulburată. Îi trecu prin minte că s-ar fi simțit nelalocul ei chiar și dacă Felicity nu ar fi făcut acel comentariu despre statutul ei de logodnică exotică.

- Înțeleg că ai valsat cu Morland noaptea trecută, spuse el după o perioadă de tăcere. Folosise un ton detașat, ca și cum ar fi vorbit pur și simplu despre vreme.

- Da, recunosc Harriet. A fost foarte amabil, atât cu Felicity cât și cu mine, de când am apărut în capitală. Pretinde că e un vechi prieten de-al tău.

- Asta a fost cu mult timp în urmă, murmură Gideon concentrat asupra cailor, acum că ajunseseră într-o porțiune mai aglomerată a cărării. Ar fi de preferat să nu mai dansezi cu el.

Harriet, deja tensionată din cauza multitudinii de priviri scrutătoare, reacționează mai tăios decât ar fi făcut-o în alte condiții.

- Vrei să spui că nu îți place domnul Morland?

- Exact asta vreau să spun, draga mea. Dacă dorești să valsezi, are să-mi facă plăcere să-ți fiu partener.

- Sigur că aș prefera să dansez cu tine, știi asta. Dar mi s-a spus că femeile logodite și chiar și cele măritate dansează adesea cu alți bărbați în afară de logodnicii și soții lor. Așa e la modă.

- Tu nu ai nevoie să-ți bați capul cu moda, Harriet. Îți vei stabili propriul stil.

- Mie mi se pare că tu încerci să-mi impui stilul.

Harriet întoarse capul pentru a evita privirea fățișă a unui bărbat călare. Era sigură că îi spusese ceva odios prietenului său când trecură pe lângă cabrioletă. Un râs neplăcut pluti până la ea adus de briză.

- Încerc să evit problemele, spuse Gideon încet. Ești o femeie rezonabilă, Harriet. Ai avut încredere în mine și în trecut și trebuie să ai încredere în mine în continuare. Stai departe de Morland.

- De ce? întrebă ea fără ocolișuri.

- Nu cred că e necesar să discutăm motivele, rosti el crispat.

- Ei bine, eu am altă părere. Nu sunt o fetișcană neștiutoare de-abia ieșită de pe băncile școlii, milord. Dacă dorești să mă comport într-un anume fel, trebuie să-mi explici de ce. În acea clipă îi trecu prin minte un gând care-i înăbuși tentația de a-l sfida: Dacă ești gelos pe domnul Morland, te asigur că nu e cazul. Nu mi-a făcut plăcere să valsez cu el nici pe departe la fel cum îmi face plăcere să valsez cu tine.

- Nu e o problemă de gelozie, ci una de bun-simț. E cazul să-ți amintesc, Harriet, că ne aflăm în situația actuală tocmai fiindcă nu mi-ai respectat instrucțiunile cu o altă ocazie?

Harriet tresări, copleșită pe moment de remușcări. Nu putea nega faptul că refuzul ei de a rămâne în siguranță acasă în noaptea când fuseseră prinși tâlharii era cel care îl determinase pe Gideon să-i ceară mâna.

- Recunosc, sunt oarecum vinovată, dar dacă m-ai fi inclus în planurile tale așa cum ți-am cerut, aș fi fost mai prudentă în noaptea aceea. Ai tendința să fii foarte despot, dacă îmi dai voie să ți-o spun. E un obicei cât se poate de neplăcut.

- Dacă acesta e singurul defect pe care mi-l găsești, atunci cred că ne vom descurca foarte bine unul cu celălalt, draga mea.

- E un defect major, domnule, nu unul minor, replică ea îmbufnată.

- Doar în ochii tăi.

- Ochii mei sunt singurii care contează.

Un zâmbet lent curbă gura vicontelui.

- În privința asta îți dau dreptate. Ochii tăi sunt, într-adevăr, singurii care contează. Și ai ochi foarte frumoși, Harriet. Ți-am spus asta?

- Nu, domnule, nu mi-ai spus, declară ea flatată.

- Atunci dă-mi voie să o fac acum.

- Mulțumesc. Harriet roși, în vreme ce cabrioleta continuă să înainteze pe alea din parc. Nu era obișnuită să i se laude calitățile fizice. Felicity mi-a spus că nuanța acestei bonete îmi va scoate în evidență ochii, povesti ea.

- Așa și e, răspunse Gideon, evident amuzat.

- Dar să nu crezi că vorbele galante mă vor face să uit de tendința ta odioasă de a da ordine.

- Eu n-am să uit, draga mea.

Harriet îi aruncă pieziș o privire calculată.

- Ești sigur că nu ai să-mi spui de ce dorești să-l evit pe domnul Morland?

- Să zicem doar că nu e un înger, așa cum pare.

- Să știi că exact așa mă gândeam că arăta azi-noapte. Ca un arhanghel dintr-o pictură veche.

- Nu confunda aparențele cu realitatea.

- Nu am să le confund, milord, ripostă ea înțepată. Nu sunt o neghioabă.

- Știu, spuse Gideon blând. Dar ai tendința să fii cam încăpățânată și voluntară.

- Mi se pare corect să am și eu un defect sau două pe măsura defectelor tale.

- Hmm.

Harriet era pe punctul de a continua discuția despre Bryce Morland, când un chip familiar se desprinsese din mulțimea de călăreți de pe alee. Îi zâmbi în semn de bun venit lordului Applegate, care era în șaua unui bidiviu zvelt și agitat. Spre deosebire de caii lui Gideon, acesta respecta riguros toate criteriile modei. Era elegant, cu osatura fină, și o atitudine mândră ce completa perfect ținuta la fel de elegantă a călărețului.

- Bună ziua, domnișoară Pomeroy. St. Justin. Applegate își conduse calul grațios pe lângă cabrioleta galbenă. Privirea lui zăbovi melancolică pe chipul lui Harriet, încadrat de boneta turcoaz cu volănașe. Arăți excelent azi, domnișoară Pomeroy, dacă îmi dai voie să îți spun.

- Mulțumesc, domnule. Harriet îi aruncă o privire lui Gideon din colțul ochiului și constată că părea cât se poate de plictisit. Se uită iarăși la Applegate. Ați avut ocazia să citiți acel articol despre identificarea dinților fosili din ultimul număr al revistei?

- Da, desigur, îi răspunse Applegate plin de entuziasm. De îndată ce mi l-ai menționat, m-am dus direct acasă și l-am citit. Foarte interesant.

- M-a captivat în special secțiunea despre identificarea dinților fosili de reptile, spuse ea prudentă.

Nu voia încă să dea nici un fel de indiciu despre prețiosul ei dinte, dar își dorea din tot sufletul să aibă cu cine discuta despre el.

Applegate afișă o expresie serioasă, contemplativă.

- Un subiect cât se poate de fascinant. Eu, unul, am îndoieli serioase privind cantitatea de informații care se poate obține din studierea unui dinte. E o bucată prea mică pentru a-ți permite să formulezi ipoteze majore. O falangă e mult mai utilă.

- Cu siguranță, e de dorit să ai la dispoziție mai mult decât un simplu dinte pentru a putea să tragi concluzii, spuse Harriet, străduindu-se să întrețină conversația. Gideon, remarcă ea, nu făcea nici un efort să o ajute.

- Ești întotdeauna atât de exactă și metodică în abordarea acestor chestiuni, domnișoară Pomeroy, rost Applegate cu admirație. E întotdeauna foarte instructiv să te ascult.

- Ce amabil din partea dumneavoastră să spuneți asta, replică ea simțind cum roșeața îi năpădea obrazii.

Gideon binevoi în sfârșit să-l remarce pe interlocutorul ei.

- Te-ar deranja foarte tare să-ți muți puțin calul, Applegate? Îl agită pe surul meu.

- Îmi cer scuze, domnule, răspuse îmbujorat celălalt, smucindu-și armăsarul într-o parte.

Vicontelescu dădu semnalul atelajului său, iar cei doi cai masivi porniră imediat într-un trap asurzitor. Cabrioleta se îndepărtă de Applegate, care se pierdu curând în mulțime. Gideon slăbi din nou frâiele.

- Se pare că ți-ai câștigat un admirator în persoana tânărului Applegate, remarcă el.

- E foarte agreabil, spuse Harriet. Și avem multe în comun.

- Un interes reciproc față de dinții fosili?

- De fapt, lordul Applegate e mai interesat de falange, însă cred că se concentrează pe detaliile anatomice greșite. Eu pot adesea să deduc ce fel de picioare are un animal pe baza dinților lui. Erbivorele au în general

copite, de exemplu, pe când carnivorele au gheare. Dinții fosili sunt incomparabil mai utili decât falangele, în opinia mea.

- Nici nu-ți pot spune cât sunt de ușurat să aflu că Applegate e incompetent. Pentru o clipă m-am temut că am un rival serios.

- Am impresia că îți bați joc de mine, pufni Harriet.

- Chiar deloc, spuse el privind-o cu blândețe. Sunt doar ușor amuzat.

- Da, știu. Devine însă limpede că te amuzi pe seama mea, iar asta nu-mi place.

Căldura din ochii lui Gideon dispăru.

- Chiar așa?

- Da, chiar așa. Înțeleg că nu-ți face prea mare plăcere să te trezești logodit în asemenea circumstanțe, așa că m-am străduit să fiu tolerantă.

Viconteles își coborî pe jumătate genele peste ochii aurii.

- Tolerantă?

- Da, tolerantă. Dar aş aprecia dacă ai binevoi să ții cont că nici eu nu sunt tocmai încântată de situația noastră. După părerea mea, ar trebui să facem eforturi pentru a vedea partea bună a lucrurilor. Și ar ajuta foarte mult dacă te-ai abține și nu ți-ai mai bate joc de mine și prietenii mei.

- Te asigur, Harriet, că nu am vrut nicidecum să-mi bat joc de tine, spuse el descumpănit.

- Sunt încântată să aud asta. Atunci ai să te străduiești din răspuțeri să nu-mi insulti prietenii, nici interesul meu față de dinții fosili?

- Harriet, cred că reacționezi exagerat față de o observație minoră.

- E mai bine să mă port de la bun început așa cum intenționez să o fac și pe viitor. Și te asigur, St. Justin, că dacă este să avem o șansă la o căsnicie pașnică și senină, va trebui să înveți să fii mai puțin autoritar și sarcastic. N-am să-ți permit să mârâi și să sari la beregata oricui se apropie. Nici nu-i de mirare că ai un cerc restrâns de prieteni.

- La naiba, Harriet, e o mare îndrăzneală din partea ta să mă acuzi că sunt autoritar, se răsti el. Au fost numeroase cazurile în care tu însăși ai dat dovadă de un comportament despotic. Dacă îți dorești într-adevăr o căsnicie pașnică și senină, ți-aș recomanda să nu te mai contrazici cu soțul tău la fiecare pas.

- Ha! Tocmai tu ți-ai găsit să dai sfaturi despre căsnicie. Tu nici măcar nu ai fost căsătorit vreodată.

- Nici tu. Și încep să cred că ăsta e una dintre cauzele îndărătniciei tale. Ai trăit prea mult fără călăuzirea unui bărbat.

- Nu-mi doresc în mod deosebit călăuzirea unui bărbat. Și dacă tu crezi că va fi de datoria ta să mă călăuzești după nuntă, ar fi bine să-ți regândești rolul de soț.

- Îmi cunosc datoria de soț, spuse Gideon printre dinții încleștați. Tu încă nu ți-ai învățat datoria de soție. Acum, fii bună și încetează să mai bați câmpii pe un subiect despre care știi prea puține deocamdată. Oamenii încep să ne observe.

Harriet zâmbi vesel, pe deplin conștientă de privirile curioase pe care le atrăgeau.

- Vai de mine! Cu siguranță nu am vrea să ne trezim în centrul atenției, nu-i așa?

- Suntem deja în centrul atenției tuturor.

- Tocmai asta voiam să spun și eu, murmură ea. Ce mai contează o ceartă în public din când în când? Oamenii se vor zgâi la noi oricum. Mai bine să ne rezolvăm micile conflicte aici, în parc, sub ochii și spre desfătarea tuturor.

Gideon scoase o exclamație înăbușită ce ar fi putut fi la fel de bine un râset sau un geamăt de disperare.

- Harriet, ești imposibilă. Dacă ne-am afla oriunde în altă parte, știi ce aș face?

- Nimic violent, sper, zise ea scrutându-l cu ochi mijiți.

- Bineînțeles că nu, replică el dezgustat de o asemenea idee. Indiferent ce ți-ar spune alții, nu ți-aș face rău niciodată.

Harriet își mușcă buza, simțind durerea furioasă din spatele cuvintelor lui. Nu și-l putea imagina pe Gideon

folosindu-și forța enormă împotriva ei. De câte ori se gândea la noaptea pe care o petrecuseră în cavernă o copleșeau amintirile despre modul perfect și atâțător în care își controlase forța fizică.

- Iartă-mă, Gideon. Sunt absolut convinsă că nu ai fi niciodată violent cu mine.

- Cum poți fi atât de sigură, Harriet? o întrebă el privind-o în ochi. Chiar atât de multă încredere ai în mine, micuțo?

Harriet își simți obrajii devenind trandafirii. Își feri privirea, concentrându-se hotărâtă asupra urechilor cailor.

- Uți cât de intim te-am cunoscut, St. Justin.

- Crede-mă, nu pot uita asta nici măcar o clipă. Stau noaptea treaz, întorcând pe toate fețele amintirea aceluși moment. În ultima vreme nu am mai dormit deloc bine, și e doar din vina ta. Mi-ai invadat visele.

- O! Harriet nu era sigură cum să răspundă. Nu-și dădea seama cât de tare îl deranja pe Gideon faptul că îi invadaseră visele. Se întrebă dacă era cazul să-i spună că și el era mereu prezent în visele ei. Într-un final zise: Îmi pare rău că nu te poți odihni cum trebuie. Uneori am și eu probleme cu somnul.

Gura lui se curbă într-un zâmbet strâmb.

- În vreme ce tu mai ai parte ocazional de câte o noapte de insomnie provocată de gândurile despre dinți fosili, eu îmi umplu orele fără somn imaginându-mi exact cum voi face dragoste cu tine când vei ajunge în cele din urmă în patul meu.

- Gideon!

- Și exact asta ți-aș face și acum dacă nu ne-am afla într-o trăsură deschisă în mijlocul unui parc public.

- Gideon, taci!

- Amintește-ți asta data viitoare când vei mai fi tentată să te porți obraznic față de viitorul tău domn și stăpân, domnișoară Pomeroy. Gideon zâmbi cu o expresie fățișă de amenințare. De fiecare dată când îl vei sfida, poți fi sigură că se va răzbuna punând la cale metode noi și unice de a te face să te înfiori și să vibrezi de plăcere în brațele lui.

Tânăra femeie fu atât de șocată, încât rămase fără replică, lucru care păru să-i provoace lui Gideon o mare satisfacție.

Harriet detectă un vag aer bizar de tensiune în salonul lui Lady Youngstreet, unde se ținea întrunirea specială, convocată în pripă, a Societății de Fosile și Antichități. Simți privirea lordului Fry oprindu-se asupra ei în repetate rânduri în timpul ședinței și îl văzu pe lordul Applegate fixând-o cu o expresie de hotărâre stranie. Lady Youngstreet părea ciudat de entuziasmată, ca și cum ar fi ascuns un mare secret.

Fuseseră convocați în grabă de Lady Youngstreet pentru a asculta prelegerea unui anume domn Crisply. Conferențiarul le ținu un discurs destul de plictisitor, menit să arate cât se poate de clar că era absolut imposibil ca animalele fosile descoperite să fie strămoșele animalelor moderne. Ideea că era posibil să fi existat versiuni mai primitive ale animalelor contemporane era de-a dreptul caraghioasă, susținea el.

- Dacă am accepta o ipoteză atât de fantastică, îi avertiză domnul Crisply pe un ton sumbru, ar însemna să deschidem porțile teoriei profane și imposibile din punct de vedere științific că e posibil ca și noi să fi avut cândva strămoși care se deosebeau foarte mult de oamenii din ziua de azi.

Nimeni, desigur, nu putea să sprijine o asemenea sugestie scandaloasă. Cel puțin nu în public. Domnul Crisply își încheie discursul pe fundalul unor aplauze lipsite de entuziasm.

Când participanții se separară în mai multe grupuri de discuții, lordul Fry se aplecă încet spre Harriet, murmurându-i:

- Un discurs excelent, nu, domnișoară Pomeroy?

- Într-adevăr, răspuse ea politicoasă. Dar am fost ușor dezamăgită că nu a pomenit despre dinții fosili.

- Da, poate data viitoare. Aristocratul tresări. Ei, bine că mi-am adus aminte. După întâlnirea din această după-amiază, Lady Youngstreet, eu și Applegate vom

merge să vizităm un prieten care are o colecție absolut uluitoare de dinți fosili. Ai vrea să vii și dumneata?

- Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea entuziasmată. Locuiește departe acest prieten al dumneavoastră?

- La marginea orașului. Vom merge cu trăsura lui Lady Youngstreet.

- Mulțumesc din suflet pentru invitație. Mi-ar plăcea foarte mult să văd fosilele din colecția acestui domn.

- Așa credeam și eu, spuse el, zâmbind satisfăcut.

- Am să-i trimit mătușii mele un bilețel ca să o anunț că mă voi întoarce mai târziu în după-amiaza asta. N-aș vrea ca familia mea să-și facă griji.

- Cum dorești, murmură Fry. Presupun că Lady Youngstreet poate să trimită un servitor de-al ei să îl ducă.

Spre sfârșitul după-amiezii, în vreme ce restul membrilor societății se pregăteau să plece, Harriet fu ajutată să urce în trăsura de modă veche a gazdei. Aceasta îi surâse binevoitor când tânăra femeie se așeză lângă ea.

- Întotdeauna folosesc această trăsură când am de călătorit pe distanțe mai mari în oraș, spuse Lady Youngstreet. E cu mult mai confortabilă decât noul model de trăsuri de promenadă.

Fry și Applegate se așezară față în față cu doamnele, pe pernele de catifea maro. Harriet nu putu să nu observe că expresiile lor erau foarte încordate.

- Ar trebui să fie o călătorie foarte plăcută, continuă Lady Youngstreet.

- Eu sunt cât se poate de nerăbdătoare să ajungem la capătul ei, mărturisi Harriet. Întâmplarea face să am carnetelul de schițe în săculețul meu de mână. Credeți că proprietarul colecției îmi permite să fac câteva desene?

- Îmi imaginez că poate fi cumva convins, murmură lordul Fry.

Trăsura veche și greoaie se opinti pe străzile aglomerate. Când ajunse la marginea orașului însă, nu încetini. În schimb, vizitiul dădu bice atelajului de patru cai, avansând într-un galop mărunț.

Puțin neliniștită, Harriet aruncă o privire pe fereastră și văzu că se aflau acum în câmp deschis.

- Ne apropiem de casa prietenului dumneavoastră, Lord Fry?

Tânărul aristocrat se făcu stacojiu la față. Își drese vocea:

- Hm. Cred că e timpul să-ți spunem ce se petrece, draga mea domnișoară Pomeroy.

- Da, chiar așa. Lady Youngstreet o bătu liniștitor pe mână. În ochii îi strălucea încântarea. Poți sta liniștită, Harriet. În calitate de prieteni loiali, ne-am asumat sarcina de a te salva de la o căsătorie cu Bestia de la Blackthorne Hall.

- Poftim? făcu Harriet, cu ochii cât cepele.

Lordul Applegate își trecu degetul pe sub guler, afișând o expresie mai hotărâtă ca niciodată:

- Ne îndreptăm spre Gretna Green¹, domnișoară Pomeroy.

- Gretna Green? Adică mă răpiți?

- Nicidecum, domnișoară Pomeroy, răspunse Fry indignat de o asemenea presupunere. Te salvăm. Am pus la cale acest plan la scurt timp după sosirea lui St. Justin la Londra. În mod clar, el are de gând să te țină în continuare prizonieră în jocurile lui diavolești. Nu puteam permite acest lucru. Ești prietena și colega noastră în cadrul Societății. Vom face ceea ce trebuie.

- Dumnezeule, șopti Harriet, năucită. Dar de ce la Gretna Green?

Applegate își îndreptă umerii cam subțiri și explică:

- Va fi marea mea plăcere să te iau de soție acolo, domnișoară Pomeroy. Am decis că e singura cale de a pune capăt uneltirilor lui St. Justin.

- Să mă iei de soție? Vai de mine! Harriet nu știa dacă să râdă sau să țipe. St. Justin va fi teribil de furios.

- Nu te teme, spuse Applegate. Am să te apăr.

- Iar eu am să-l ajut, declară lordul Fry.

¹ Sat din sudul Scoției unde fugeau tinerele cupluri din Anglia pentru a se căsători fără acordul părinților (n.red.)

- La fel și eu. Lady Youngstreet o bătu pe Harriet pe mână. Mai mult, îl avem și pe vizitiu să ne ajute. Să nu-ți fie frică. Ai fost salvată de Bestie, draga mea. Bun, deci, am luat cu mine ceva ca să ne încălzim oasele. Întotdeauna o înghițitură de brandy face o călătorie lungă mai puțin obositoare, nu crezi?

- Excelentă idee, draga mea. Fry îi oferi lui Lady Youngstreet un zâmbet aprobator când aceasta scoase o sticlă din sacul de mână.

- Vai de mine, gemu Harriet din nou. Apoi își dădu brusc seama de ceva. Asta înseamnă, Lord Fry, că nu aveți un prieten care să dețină o colecție de dinți fosili?

- Mă tem că nu, draga mea, spuse Fry, luând sticla de brandy de la Lady Youngstreet.

- Ce dezamăgire, spuse Harriet. Se lăsă pe spate pe bancheta moale a trăsurii greoaie și se resemnă să-l aștepte pe Gideon.

Știa că nu avea să-i ia prea mult să pornească în căutarea ei, iar când avea să ajungă în sfârșit din urmă trăsură lui Lady Youngstreet, nu avea să fie într-o dispoziție prea plăcută. În acel moment avea să fie nevoită să-și apere prietenii de mânia lui.

capitolul 11

Gideon își ascunse surpriza când Felicity Pomeroy și mătușa ei fură conduse în biblioteca lui la o oră foarte târzie a după-amiezii. Nici una din ele nu părea fericită, remarcă el, ridicându-se în picioare. Iar Harriet nu le însoțea. Intuiția îi spuse că erau probleme.

- Bună seara, doamnelor, spuse el, invitându-le să se așeze în fața biroului. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite neașteptate?

Effie aruncă o privire lui Felicity, care dădu din cap încurajator. Se întoarse spre Gideon:

- Slavă Domnului că v-am găsit acasă, milord.

- Intenționez să cinez aici, murmură el.

Își așează mâinile pe birou și așteptă răbdător ca musafira să treacă la subiect.

- E puțin cam jenant, milord. Effie aruncă din nou o privire nesigură spre Felicity, care confirmă cu un nou semn din cap. Nu sunt tocmai sigură că ar fi trebuit să vă deranjăm. E destul de dificil de explicat, însă dacă presupunerile noastre se dovedesc corecte, ne așteaptă pe toți un alt dezastru de proporții monumentale.

- Un dezastru? Gideon arcui o sprânceană întrebătoare spre Felicity. E o problemă care are legătură cu Harriet, deci?

- Da, domnule, rosti aceasta cu fermitate. Așa este. Mătușa mea ezită în mod evident să vă explice, dar eu am să trec direct la subiect. Adevărul este că a dispărut.

- A dispărut?

- Noi credem că a fost răpită și în momentul de față este dusă în mare grabă spre Gretna Green.

Gideon se simți ca și cum tocmai ar fi pășit în gol de pe o stâncă. Dintre toate lucrurile pe care se așteptase să le audă de la cele două femei, acesta nu se numărase printre ele. *Gretna Green*. Exista un singur motiv pentru care oamenii mergeau la Gretna Green.

- Pe toți dracii din iad, despre ce naiba vorbiți? Întrebă el cu asprime, făcând-o pe Effie să tresară.

- Nu știm sigur dacă a fost răpită, se grăbi ea să spună. Adică e posibil să se petreacă ceva de această natură. Chiar dacă a plecat spre nord, s-ar putea să aflăm că a făcut-o de bunăvoie.

- Prostii, spuse Felicity. Nu s-ar fi dus de bunăvoie. E hotărâtă să se mărite cu St. Justin, chiar dacă s-a împăunat cu ea de parcă ar fi un animăluț exotic.

- Un animăluț exotic? Întrebă el sfredelind-o cu privirea. Ce naiba tot spui acolo?

Effie se răsuci spre nepoata ei înainte ca aceasta să poată răspunde.

- E însoțită de Lady Youngstreet, Felicity. Și chiar dacă Lady Youngstreet e cunoscută pentru excentricitățile ei, nu am auzit niciodată să fi răpit pe cineva.

Gideon ridică o mână pentru a o reduce la tăcere.

-Aș dori o explicație clară și succintă, vă rog. Cred că ar fi mai bine să începi dumneata, domnișoară Pomeroy.

-Nu are nici un rost să ne învățăm pe după vișin. Cred că Harriet a fost răpită de anumiți membri excesiv de zeloși ai Societății de Fosile și Antichități.

-Dumnezeule, gemu ei. În minte îi apărură instantaneu privirile adoratoare pe care i le arunca Applegate lui Harriet. Câți alții din cadrul societății căzuseră pradă farmecelor ei? se întrebă. Țintuind-o pe Felicity cu ochii săi auri, o descusu: Ce te face să crezi au răpit-o?

-Harriet s-a dus azi după-amiază la o întrunire a Societății. Cu puțin timp în urmă am primit un bilet de la ea în care ne spunea că niște prieteni o duc să viziteze un gentleman care colecționează dinți fosili, dar eu am motive să cred că nu e adevărat.

Gideon ignoră bombănitul confuz al lui Effie și se concentrează asupra fetei.

-Ce te face să crezi că Harriet nu e plecată undeva să studieze dinți fosili, domnișoară Pomeroy?

-L-am luat la întrebări pe tânărul valet care ne-a adus bilețelul. A spus că Harriet, Lady Youngstreet, lordul Fry și lordul Applegate au urcat cu toții în trăsură de călătorie a lui Lady Youngstreet, nu în cea de promenadă. În plus, aprofundându-mi cercetările, am aflat că, înainte de a pleca, trăsura fusese încărcată cu mai multe bagaje.

Mâna lui Gideon se strânse în pumn. Se forță să-și relaxeze degetele unul câte unul.

-Înțeleg. Ce te face să bănuiești că merg la Gretna Green?

Gura drăgălașă a lui Felicity se strânse într-o expresie sumbră.

-Eu și mătușa Effie tocmai venim de la casa lui Lady Youngstreet. Am vorbit cu majordomul și câteva servitoare. Se pare că vizitiul i-a mărturisit uneia dintre cameriste că i se poruncise să se pregătească pentru o călătorie foarte rapidă în nord.

-Faptul că lordul Applegate a tot bombănit în ultima vreme despre cum ar putea fi salvată nepoata mea

de obligația de a se căsători cu dumneavoastră ne face să suspectăm că e posibil să fi decis să ia problema în mâinile lui. Aparent, Lady Youngstreet și Lordul Fry l-au ajutat, adăugă Effie cu un oftat.

Gideon își simți măruntaiele înghețând.

-Nu eram la curent cu preocupările lui Applegate pentru a-mi salva logodnica.

-Ei bine, doar nu putea să menționeze acest lucru în prezența dumneavoastră, spuse Felicity pe un ton neutru. Dar adevărul e că s-a lăudat atâta în societate, încât toată povestea a devenit un subiect succulent de bârfă.

-Înțeleg. Bârfe care nu ajunseseră și la urechile lui, își dădu seama Gideon. O privi pe Effie. Mi se pare interesant că ați venit direct la mine, doamnă Ashcombe. Să trag de aici concluzia că ați prefera ca Harriet să se mărite cu mine mai degrabă decât cu Applegate?

-Nu în mod deosebit, spuse ea fără ocolișuri. Dar e prea târziu pentru a mai schimba lucrurile. Ideea asta nebunească de a o răpi și a o forța să se mărite cu Applegate va genera un scandal și mai mare decât cel cu care ne confruntăm în momentul de față.

-Deci eu sunt cel mai mic din două rele, observă Gideon.

-Exact, domnule.

-Ce plăcut e să știi că cererea mea în căsătorie este preferată din astfel de motive practice!

-Situația e mai gravă decât știți dumneavoastră, îl avertiză Effie cu un aer sumbru. Se pare că unele zvonuri despre noaptea pe care ați petrecut-o cu Harriet în acea peșteră îngrozitoare au ajuns în capitală. Am auzit ceva foarte vag aseară, la serata dată de Lady Wraxham. Pe lângă toate celelalte bârfe, e posibil ca în curând oamenii să se întrebe dacă nu cumva Harriet chiar a fost compromisă de dumneavoastră. Reputația ei nu poate îndura și povestea asta cu răpirea.

-Ar fi o chestie dacă am crede cu adevărat că Harriet se va mărita cu Applegate, explică Felicity pragmatică.

- A, da. Ar fi o mare chestie. Degetele lui Gideon se încleștară în jurul unei mici siluete de pasăre așezate pe biroul lui.

- Însă, continuă Felicity, știm că, și dacă reușesc să o ducă la Gretna Green, Harriet nu va accepta căsătoria.

- Nu crezi? întrebă el trecându-și degetul mare peste aripa păsării.

- Se consideră logodnica dumneavoastră, milord. Harriet nu ar încălca niciodată un angajament de o asemenea natură. Când se vor întoarce toți din nord, iar Harriet nu va fi măritată cu Applegate, povestea va face înconjurul capitalei. Ne confruntăm deja cu destule speculații privind viitoarea voastră căsătorie, chiar și așa.

- Toți vor spune că biata Harriet a încercat să scape din ghearele Bestiei de la Blackthorne Hall fugind la Gretna Green și că, odată ajunși acolo, Applegate s-a răzgândit. Draga noastră fată va fi compromisă de două ori, scânci Effie.

Gideon se ridică în picioare și trase de cordon pentru a-și chema majordomul.

- Aveți mare dreptate, amândouă. Deja se vorbește mult prea mult. Am să mă ocup de această problemă imediat.

Felicity aruncă o privire spre ușă când Owl o deschise, apoi se întoarse din nou spre Gideon.

- Plecați după ei, milord?

- Bineînțeles. Dacă, după cum spui dumneata, călătoresc în trăsură antică a lui Lady Youngstreet, poți fi sigură că îi voi ajunge din urmă în scurt timp. Vehiculul acela are cel puțin douăzeci de ani vechime, e foarte greoi și cu arcuri proaste. Iar animalele ei sunt aproape la fel de bătrâne ca trăsură. Nu vor reuși să scoată un timp bun.

- Da, milord? întrebă Owl pe tonul lui posac.

- Poruncește să-mi fie adusă imediat cabrioleta și să fie înhămați Cyclops și Minotaur la ea, spuse Gideon.

- Prea bine, milord. Nu e o seară plăcută pentru plimbare, dacă îmi dați voie s-o spun. Am impresia că se pregătește o furtună.

- Am să-mi asum riscul, Owl. Fii bun și nu mai amâna să-mi transmiți poruncile.

- Cum doriți, domnule. Să nu spuneți că nu v-am avertizat. Owl se retrase, închizând încet ușa în urma lui.

- Bun, deci. Effie se ridică în picioare și își legă la loc șnururile bonetei. Cred că ar fi bine să plecăm, Felicity. Am făcut tot ce am putut.

- Da, mătușă Effie. Felicity se ridică și îi aruncă lui Gideon o privire pătrunzătoare. Milord, dacă reușiți să-i ajungeți din urmă...

- Cu siguranță îi voi ajunge din urmă, domnișoară Pomeroy.

Fata îi studie expresia preț de câteva secunde, apoi inspiră adânc.

- Ei bine, după ce îi ajungeți din urmă, sper că nu vă veți purta dezagreabil cu sora mea. Sunt convinsă că va avea o explicație satisfăcătoare pentru toată povestea.

- Fără îndoială va avea o explicație. Gideon se apropie cu pași mari de ușă și o deschise, făcându-le loc vizitatoarelor să iasă. Harriet nu e niciodată în pană de explicații. Dacă va fi sau nu satisfăcătoare este o altă problemă.

- Milord, trebuie să-mi dați cuvântul că nu veți fi aspru cu ea. Nu aș fi insistat să vin aici să vă spun ce s-a întâmplat dacă aș fi crezut că veți reacționa atât de dur.

Gideon se enervă la culme când văzu expresia de îngrijorare din ochii lui Felicity.

- Nu-ți face griji, domnișoară Pomeroy. Sora ta dumi-tale și cu mine ne înțelegem perfect.

- Asta tot spune și ea, murmură Felicity, ieșind în urma mătușii ei. Sper că aveți amândoi dreptate.

- Apropo, vă rog să pregătiți un set de bagaje pentru logodnica mea imediat ce ajungeți acasă. Mă voi opri să-l iau înainte să părăsesc orașul.

- Nu credeți că veți reuși să ne-o aduceți înapoi teafără și nevătămată până la ivirea zorilor? tresări speriată Effie.

Felicity fu cea care-i răspunse:

- Bineînțeles că nu ne-o va aduce înapoi în seara asta, mătușă Effie. Cine știe cât de departe au ajuns Harriet și prietenii ei pe drumul către nord? În orice caz, presupun că data viitoare când o vom vedea, va fi o femeie măritată. Nu-i așa că am dreptate, milord?

- Ba da, spuse Gideon. Mare dreptate. A sosit timpul să pun capăt pentru totdeauna acestor prostii. Nu pot accepta ca toată lumea, fără excepție, să se străduiască să-mi salveze logodnica de Bestia de la Blackthorne Hall. O astfel de situație poate deveni o adevărată pacoste.

Owl se înșelase în privința previziunilor meteorologice. Cerul era înnorat, însă nu ploua, iar drumul era uscat. Gideon avansă rapid pe străzile orașului și, de îndată ce scăpă de trafic, își mână caii într-un ritm mai alert. Cyclops și Minotaur se lansară în galop, copitele lor masive lovind pământul cu o forță ritmică, neobosită.

Nu avea să se întunece de-a binelea decât peste două ore, timp suficient ca să ajungă din urmă vechea trăsură a lui Lady Youngstreet.

Timp suficient să reflecteze. Poate prea mult timp.

Gonea oare pe urmele unei logodnice răpite, sau pe urmele unei logodnice care fugea de Bestia de la Blackthorne Hall?

Tânjea să creadă că Felicity avusese dreptate când spusese că Harriet își lua foarte în serios angajamentul față de el. Pe de altă parte, nu putea ignora posibilitatea ca ea să fi fugit de bunăvoie în brațele înamoratului Applegate.

Fusese foarte supărată pe el în ajun, când o dusesse la plimbare în parc. Își aminti micul discurs pe care i-l ținuse despre tendințele lui dictatoriale. Îi spusese foarte clar că nu era obișnuită să i se poruncească, indiferent cât de bine intenționat ar fi fost cel care dădea ordinele.

Gideon strânse din dinți. Era evident că Harriet reflectase mult în ultima vreme despre ce anume avea să însemne viața de femeie măritată. Încercase să-i arate

clar că nu se aștepta să renunțe la independența ei după căsătorie.

Problema era că Harriet fusese independentă multă vreme. Fusese nevoită să ia decizii pentru ea însăși și pentru alții timp de câțiva ani. Se obișnuise cu acest lucru, tot așa cum se obișnuise și să cutreiere singură prin peșteri.

Se obișnuise cu libertatea ei.

Vicontele privi drumul din fața lui, conștient doar pe jumătate de jocul frâielor de piele în mâinile lui, în vreme ce caii goneau în continuare. Îi alesese pe Cyclops și Minotaur exact așa cum își alegea orice altceva din lumea lui, pentru energia și rezistența lor, nu pentru aspect. Învățase cu mult timp în urmă că frumusețea superficială conta prea puțin în materie de cai, femei sau prieteni.

Un bărbat care era obligat să înfrunte lumea cu trăsăturile slujite de o cicatrice și cu reputația distrusă și care se trezea judecat după aceste criterii învăța rapid să privească dincolo de aparențe.

Harriet era precum caii lui, reflectă el. Robustă și independentă. Poate hotărâse că ar fi avut o viață mai plăcută dacă s-ar fi măritat cu unul precum Applegate, care nu ar fi îndrăznit niciodată să-i poruncească.

Applegate avea multe de oferit, inclusiv un titlu și o avere. Pe lângă toate acestea, îi împărțase interesul față de fosile. Poate că Harriet se trezise atrasă ineluctabil de mintea lui.

Căsătoria cu Applegate ar fi prezentat o serie de avantaje și nici unul dintre neajunsurile care ar fi însoțit, aproape sigur, căsătoria cu Bestia de la Blackthorne Hall.

Dacă ar fi fost cu adevărat un gentleman, își spuse Gideon, probabil i-ar fi dat voie să fugă cu Applegate în noaptea aceea.

Apoi, străbătut de un fior, și-o imaginează pe Harriet în brațele rivalului său. Și-l închipui pe Applegate atingându-i sânii dulci, sărutându-i gura moale, împingându-se în căldura ei strâmtă și primitoare. Fu cutremurat de neliniște și de un sentiment zdrobitor de pierdere.

Era imposibil. Își dădu seama că nu putea să renunțe la ea. Viața fără Harriet nu ar fi avut nici un rost.

Își aminti ceva ce spusese sora ei mai devreme, cum că s-ar fi împăunat cu Harriet în societate ca și cum ar fi fost o creatură rară dintr-un colț îndepărtat al pământului. Mâna i se strânse mai tare pe frâie când recunoscuse în sinea lui că era posibil să fi făcut acest lucru.

„Singura femeie din lume care nu se teme să se mărite cu Bestia“, se gândi.

Trase de frâie, mânând caii într-un ritm și mai rapid. Nu putea decât să se roage divinității care îl abandonase cu șase ani în urmă ca Harriet să nu fi fugit de bună voie în noaptea aceea.

Vaporii de brandy umplură imediat interiorul trăsurii lui Lady Youngstreet ce înainta rapid pe drumul către nord.

Harriet deschise gemulețul în vreme ce Lady Youngstreet îi dădu tonul lordului Fry, începând să cânte o nouă baladă deșucheată de tavernă. Își promise în gând să o întrebe pe doamnă de unde învățase astfel de cântece.

*A fost odată o damă bine, de felul ei din satul
Smârcuri,
Înzestrată de ceruri cu mult prea frumoase
sfârcuri.*

Lordul Applegate, așezat în fața lui Harriet, îi aruncă o privire conciliantă. Se aplecă în față pentru a se face auzit peste versurile desfrânate:

- Spre că nu te simți prea ofensată, domnișoară Pomeroy. Sunt din generația mai veche, știi. Nu la fel de rafinați. Dar au intenții bune.

- Da, știi, spuse Harriet cu un zâmbet trist. Măcar ei se simt bine.

- M-am gândit că e mai bine să-i avem alături în seara asta. Prezența lor va da greutate fugii noastre, îi explică Applegate plin de zel.

- Problema e, milord, cum tot încerc să vă spun de ceva vreme, că nu intenționez să mă mărit cu dumneavoastră nici dacă se întâmplă să ajungem la Gretna, ceea ce e prea puțin probabil.

- Eu sper că ai să te răzgândești, draga mea, spuse el privind-o neliniștit. Mai ai la dispoziție încă multe ore în care să reflectezi asupra problemei. Te asigur, voi fi un soț cât se poate de devotat. Și avem atâtea în comun! Gândește-te, vom putea merge să explorăm împreună în căutare de fosile.

- Pare încântător, domnule, dar după cum vă tot reamintesc, eu sunt deja logodită. Nu aș putea nicidecum să-mi încalc angajamentul față de St. Justin.

Ochii lui Applegate se umplură de admirație.

- Onoarea de care dai dovadă în această privință e demnă de toată lauda, draga mea. Dar nimeni nu se așteaptă cu adevărat să-i rămâi loială aceluia om. Este vorba, în fond, de St. Justin. Reputația lui îl împiedică să pretindă loialitate și respect din partea cuiva atât de dulce și fermecător și inocent ca dumneata.

Harriet, sătulă să se tot explice, hotărî să încerce o altă tactică.

- Dar dacă v-aș spune că nu sunt chiar atât de inocentă cum credeți?

- Nu aș crede așa ceva, domnișoară Pomeroy, rosti el îndreptându-se țeapăn de spate. Oricine își poate da seama, doar privind-te, că ești întruchiparea neprihănită și virtuții.

- Doar privind-mă?

- Bineînțeles. În plus, te rog să-ți amintești că avem o legătură intelectuală foarte profundă. O minte atât de bine informată ca a dumitale nu poate să se coboare la gânduri impure, cu atât mai puțin să le transforme în realitate.

- Asta e o concluzie interesantă, murmură Harriet. Era pe punctul de a dezvolta subiectul, când își dădu seama că trăsura începuse să încetinească.

Lordul Fry se întrerupse din cântat și mai luă o dușcă din sticlă.

- Ne oprim să îmbucăm ceva, nu-i așa? Excelentă idee. Mi-ar prinde bine și o tăvăleală, dacă e să fiu sincer.

- Zău așa, Fry! Lady Youngstreet îl lovi jucăuș peste mână cu evantaiul și îi aruncă o privire nostimă. Nu se poate să fii atât de nedelicat în preajma tineretului.

- Ai mare dreptate. Fry se înclină adânc în fața lui Harriet. Îmi cer scuze, domnișoară Pomeroy, bolborosi el. Nu știu ce-i în capul meu.

- Știu eu ce-i în capul tău, declară Lady Youngstreet veselă. O sticlă din cel mai bun brandy al meu. Dă-o încoace. E sticla mea, în fond, și am de gând să o termin.

În acel moment răsună un strigăt de afară. Harriet auzi tropot de copite pe drum. O altă trăsură se apropia rapid din urmă. În lumina slabă a apusului recunoscu imediat cabrioleta galbenă și caii masivi ce se iviră brusc în dreptul trăsorii lui Lady Youngstreet.

Vehiculul ușor și rapid trecu fulgerător pe lângă ei. Harriet apucă să vadă pentru o clipă cine ținea hățurile. Purta un palton greu și o pălărie trasă mult peste ochi, însă ar fi recunoscut oriunde acei umeri masivi: Gideon îi ajunsese în sfârșit din urmă.

Se auzi un nou strigăt de pe capra vizitiului și un șir de blesteme furioase când trăsura de călătorie încetini și mai mult.

- La naiba. Applegate se încruntă. Unui neghiob i s-a năzărit să ne împingă de pe drum.

- Poate am fost opriți de un tâlhar la drumul mare, sugeră Lady Youngstreet holbându-și ochii înceteșoși.

- N-am auzit niciodată ca un tâlhar la drumul mare să folosească o cabrioletă, replică posomorât Fry.

- Este St. Justin, anunță Harriet calm. V-am spus că va veni după mine imediat ce își va da seama ce se petrece.

- St. Justin? Fry păru năucit. Ce naiba tot spui acolo? A dat de noi?

- Prostii. N-am spus nimănui ce plănuiam pentru noaptea asta. Nu avea cum să ne găsească. Lady Youngstreet luă o dușcă zdravănă din sticla de brandy și făcu viclean cu ochiul.

- Ei bine, ne-a găsit, spuse Harriet. Știam că așa o să fie.

Applegate păli, dar își îndreptă hotărât umerii:

- Nu-ți fie teamă. Am să te apăr eu de el.

Tânăra femeie se alarmă în fața acestei declarații îndrăznețe. Ultimul lucru de care avea nevoie era o paradă de eroism din partea lui Applegate. Știa că Gideon nu ar fi reacționat bine la așa ceva.

Trăsura se oprise complet. Harriet îl auzi pe vizitiu vorbindu-i pe un ton morocănos lui Gideon, voind să știe ce se întâmpla.

- Nu am să te rețin prea mult, spuse viconte. Cred că ai în trăsură ceva ce îmi aparține.

Harriet auzi bocănitul cizmelor lui pe asfalt, semn clar că era prost dispus. Le aruncă însoțitorilor ei o privire de avertizare:

- Vă rog să mă ascultați foarte atent. Trebuie să mă lăsați pe mine să mă ocup de St. Justin, ați înțeles?

- Cu siguranță nu am să te las să înfrunți singură Bestia, replică Applegate oripilat. Ce fel de bărbat crezi că sunt?

Portiera trăsurii se deschise cu o smucitură.

- Bună întrebare, Applegate, spuse Gideon pe un ton amenințător. Mantaua neagră flutura în jurul lui ca pelerina unui vrăjitor, iar felinarele din interiorul trăsurii îi iluminau fața brăzdată de cicatrice.

- Iată-te, St. Justin, rosti Harriet blând. Chiar mă întrebam când ne vei ajunge din urmă. Jur, am avut parte de o plimbare minunată. Frumoasă seară, nu-i așa?

Privirea lui îi scrută pe rând pe toți pasagerii trăsurii, apoi se opri asupra lui Harriet.

- Și ți-a ajuns cât ai respirat aerul de seară, draga mea? Întrebă el.

- Da, mi-a ajuns, mulțumesc. Tânăra femeie își luă săculețul de mână și dădu să coboare din trăsură.

- Nu te clinti, domnișoară Pomeroy, îi ceru Applegate curajos. Nu-l voi lăsa pe acest ticălos să te atingă. Te voi apăra până la ultima picătură de sânge.

- Și îmi va face mare plăcere să-l asist pe Lordul Applegate în acest demers, anunță Fry zgomotos.

Te vom apăra amândoi până la ultima picătură de sânge a lui Applegate.

- Doi neghiobi beți, bombăni Gideon. Măinile lui mari se închiseră în jurul taliei lui Harriet. Ridicând-o, o scoase cu ușurință din trăsură.

- Încetează! Încetează chiar în acest moment. Nu-ți permit. Lady Youngstreet își aruncă sacul de mână în pieptul lui Gideon. Obiectul ricoșă și căzu pe podeaua trăsurii. Las-o în pace, monstrule! Nu ai să pui mâna pe ea.

- Noi încercăm să o salvăm de tine, explică Fry.

- O, vai, gemu Harriet. Știam eu că va fi jenant.

- Va fi ceva mai mult decât jenant, spuse Gideon, dând să închidă portiera trăsurii.

- Ei, ia ascultă, scuipe Applegate furios, deschizând din nou portiera cu forță și încruntându-se brav la viconte. Nu poți s-o iei așa, pur și simplu.

- Și cine o să mă oprească? întrebă Gideon încet. Tu, poate?

- Cu siguranță o voi face, proclamă celălalt bombându-și pieptul. Nimic nu e mai de preț decât binele domnișoarei Pomeroy, pe care mi-am asumat responsabilitatea de a o apăra.

- Întocmai. Dă-i bătaie, amice, tună lordul Fry chelchelit. Nu lăsa Bestia să pună laba pe ea. Apăr-o cu prețul sângelui tău, Applegate. Am să te sprijin până la capăt.

- La fel și eu, declară Lady Youngstreet pe un ton răsunător, chiar dacă vorbele i se împleticeau în gură.

- Pe toți dracii, bombăni Gideon.

Applegate îi ignoră pe cei doi bețivi. Se aplecă în față și i se adresă prin portiera deschisă:

- Vorbesc serios, St. Justin. Nu am să-ți permit să o iei pe sus pe domnișoara Pomeroy. Îți poruncesc să încetezi de îndată.

Gideon îi oferi zâmbetul lui lent și rece, cel care îi dezvăluia dinții și îi schimonosea cicatricea.

- Te asigur, Applegate, că vei avea din plin șansa de a mi te împotrivi când îți voi cere satisfacție pentru toată această poveste.

Applegate clipi de mai multe ori când înțelese la ce se referea. Apoi roși violent, dar nu cedă.

- Cum dorești, domnule. Sunt pregătit să-ți accept provocarea. Onoarea domnișoarei Pomeroy valorează mai mult decât viața mea.

- Ar fi bine să fie așa, fiindcă exact despre asta e vorba. Despre viața ta. Presupun că vei alege pistoale? Sau ești genul de modă veche? A trecut ceva vreme de când nu am mai folosit o spadă, dar îmi amintesc clar că ultima dată eu am câștigat.

Privirea lui Applegate alunecă spre cicatricea de pe fața lui Gideon. Înghițind un nod uriaș, reuși să îngaime:

- Pistoalele îmi vor conveni de minune.

- Excelent. Am să văd dacă pot să fac rost de secunzi. Printre gentlemanii care își fac veacul în cluburi sunt câțiva care găsesc mare plăcere în astfel de evenimente.

- Dumnezeuule! Fry fu brusc atât de șocat, încât aproape se trezi din beție. Vorbim de un duel, acum? Ei, ei, asta înseamnă să ducem lucrurile puțin cam prea departe.

- Ce-i asta? O provocare? Lady Youngstreet se zgâi la Gideon. Ascultă aici, nu s-a întâmplat nimic rău. Pur și simplu încercam să o salvăm pe fată.

- Nu mi-e teamă de tine, St. Justin, anunță Applegate cu o expresie stoică.

- Sunt încântat să aud asta, spuse Gideon. Poate o să gândești altfel când ne vom întâlni în zori, peste câteva zile.

Harriet își dădu seama că schimbul de replici începea să devină periculos. Intervenii rapid, punându-și o mână pe brațul lui Gideon pentru a-l reține.

- Ajunge, St. Justin, spuse ea pe un ton ferm. Nu accept să-mi înpăimânți prietenii, ai înțeles?

- Prietenii tăi? făcu el aruncându-i o privire piezișă.

- Bineînțeles că sunt prietenii mei. Nu m-aș afla în compania lor dacă nu mi-ar fi prieteni. Au fost mânați de intenții bune. Acum încetează cu discuția asta stupidă despre provocări. Nu se va purta un duel din

cauza unei povești care nu este nimic mai mult decât o simplă neînțelegere.

- Neînțelegere? repetă Gideon aspru. Eu aș spune că o răpire e ceva mai mult decât o neînțelegere.

- Nu a fost vorba de o răpire, iar eu nu voi sprijini un duel, s-a înțeles destul de limpede?

- E în regulă, domnișoară Pomeroy, rosti Applegate. Nu mă deranjează să mor pentru dumneata.

- Ei bine, pe mine mă deranjează, spuse Harriet. Îi zâmbi prin fereastra trăsurii. Sunteți foarte amabil, Lord Applegate, și foarte curajos, dar pur și simplu nu pot permite să se ajungă la duel pentru ceva ce nu a fost, în esență, mai mult decât o plimbare la țară.

- Exact, confirmă înviorată Lady Youngstreet. O plimbare la țară. Doar atât a fost.

- Ceva mai mult decât o plimbărică, draga mea, o contrazise Fry nedumerit. Voiam s-o mărităm pe fată, dacă ții minte.

Fără a-l băga în seamă, Harriet ridică privirea spre fața posomorâtă a lui Gideon.

- Hai să mergem, St. Justin. Se face târziu. Trebuie să-i lăsăm pe prietenii mei să se întorcă în oraș.

- Da, chiar așa, spuse Lady Youngstreet în grabă. Trebuie să plecăm. Luă bastonul lui Fry și bătu în tavanul trăsurii. Întoarce, strigă ea tare. Și grăbește-te.

Vizitiul, care asistase cu un aer plictisit la desfășurarea evenimentelor, trase o ultimă dușcă din propria sticlă și luă hățurile. Conduse caii într-o întoarcere largă, iar trăsura greoaie porni mătăhăloasă pe drumul spre Londra.

Applegate rămase la fereastră, urmărind-o pe Harriet cu o expresie melancolică, până când vehiculul luă o curbă și dispăru din vedere.

- Bun, deci, spuse ea veselă, îndreptându-și boneta. Am terminat cu asta. Ar trebui fără îndoială să plecăm și noi, milord. Va fi un drum lung până la Londra.

Gideon îi prinse bărbia între degetul mare și arătător și îi ridică fața astfel încât să nu-și poată ascunde ochii sub marginea bonetei. Era aproape întuneric, dar ea îi desluși destul de clar expresia severă.

- Harriet, să nu-ți închipui nici măcar pentru o clipă că am terminat cu povestea asta.

- O, vai, făcu ea mușcându-și buza. Mă gândeam eu că vei fi cam supărat.

- Asta e prea puțin zis.

- Te asigur însă că nu a fost mare lucru. Prietenii mei nu au avut intenții rele. Recunosc, ai fost nevoit să faci mari eforturi, și îmi pare rău pentru asta, dar nu s-a întâmplat nimic care să justifice maniera odioasă în care lai amenințat pe Applegate.

- La naiba, femeie, a încercat să fugă cu tine!

- Și a avut mare grijă să aducă și doi însoțitori respectabili. Nu poți spune că nu a respectat toate regulile buneicuviințe.

- Pe toți dracii, Harriet...

- Chiar dacă ar fi reușit să mă ducă până în Gretna Green, ceea ce e prea puțin probabil, nu s-ar fi întâmplat nimic îngrozitor. Am fi întors pur și simplu trăsura și am fi revenit în oraș.

- Nu îmi vine să cred că stau în mijlocul drumului dezbătând acest subiect cu tine. Gideon o prinse pe Harriet de braț și o trase la cabrioleta ce îi aștepta. Individul era cât se poate de hotărât să te răpească și să se însoare cu tine.

Harriet își aranjă fustele în vreme ce Gideon sări lângă ea și luă hățurile.

- Doar nu-ți închipui că aș fi acceptat să mă mărit cu Applegate? Sunt logodită cu tine.

- Asta nu i-a împiedicat pe prietenii tăi să încerce să te salveze din ghearele mele.

- Ei pur și simplu nu înțeleg că sunt fericită să mă aflu în ghearele tale, milord.

Gideon, fără a-i răspunde, se cufundă în tăcere pentru o vreme, aparent pierdut în propriile gânduri. Harriet inspiră adânc aerul răcoros al nopții. Norii începueră să se risipească și apăruseră stelele.

Era o atmosferă foarte romantică, reflectă ea. Nimic nu părea complet real. Avea impresia că era prinsă într-o lume de vis cu Gideon și caii lui, gonind prin noapte pe o fâșie de drum misterios ce putea să ducă oriunde.

Cabrioleta luă o curbă și în depărtare apărură lumina unui han.

- Harriet, spuse el încet.

- Da, milord?

- Nu vreau să mai trec niciodată prin așa ceva.

- Înțeleg, milord. Știu că a fost o mare neplăcere.

- Nu la asta mă refeream. Gideon își fixă privirea asupra hanului din fața lor. Încerc să-ți spun că aș vrea să pun capăt logodnei.

Harriet încremeni, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

- Să pui capăt logodnei? Din cauză că am fost atât de neghioabă să mă las dusă spre nord?

- Nu. Mă tem că se vor mai produce și alte incidente de aceeași natură. De acord, de data asta nu s-a întâmplat nimic grav, dar cine știe cum va fi data viitoare?

- Dar, milord...

- E posibil ca vreunul dintre admiratorii tăi să apeleze la mijloace mai drastice pentru a te salva de Bestia de la Blackthorne Hall.

Viconte, profund concentrat asupra cailor și trăsurii, nu o privi.

- Îți interzic să te mai referi vreodată la tine însuși cu acel nume oribil. M-ai auzit? spuse ea încrunțată.

- Da, domnișoară Pomeroy, te-am auzit. Accepți să te măriți cu mine imediat ce reușesc să obțin dispensa?

- Să mă mărit cu tine? Îngăimă ea. Imediat?

- Da.

- Credeam că intenționezi să pui capăt logodnei, spuse Harriet năucită.

- Așa e. Cât de curând posibil. Prin căsătorie.

Tânăra femeie înghiți un nod, inundată de ușurare. Se strădui să-și adune gândurile împrăștiate:

- Înțeleg. Păi, în ceea ce privește căsătoria, crezusem că vom avea mai mult timp să ne cunoaștem mai bine, milord.

- Știu că așa credeai. Dar nu mi se pare că ar conta chiar atât de mult. Cunoști deja aspectele cele mai sumbre ale trecutului meu, și nu par să te deprime. Mătușa ta spune că, după incidentul din această seară, bârfele

vor fi mai însuflețite ca niciodată. Dacă ne căsătorim, vom înăbuși o parte dintre ele.

- Înțeleg, repetă ea, încă incapabilă să gândească limpede. Prea bine, milord. Dacă așa dorești...

- Așa doresc. Am stabilit, deci. Cred că ar fi mai bine să ne oprim aici peste noapte, în loc să ne continuăm drumul spre capitală. Astfel vom putea să ne ocupăm de treaba cu măritișul înainte să ne întoarcem la Londra.

- Rămânem aici peste noapte? se miră ea.

- Da. Gideon struni caii și îi mână în curtea hanului. Copitele lor mari tropăiră pe caldarâm. Este cea mai bună soluție. Dimineață voi obține dispensa. După ce ne căsătorim, o să te duc direct la Hardcastle House să te prezint părinților mei. Unele lucruri nu pot fi evitate.

Ușa hanului se deschise cu forță înainte ca Harriet să apuce să răspundă. Un argat tânăr ieși grăbit să se ocupe de animale. Gideon coborî din cabrioletă.

Lucrurile se petreceau prea rapid. Harriet încercă să-și păstreze vocea calmă:

- Cum rămâne cu familia mea? Își vor face griji pentru mine.

- Le vom da de veste de la acest han, spunându-le că ești în siguranță și că te duc la Hardcastle House. Până ne vom întoarce la Londra, apele se vor mai liniști puțin. Iar tu te vei afla în ghearele mele, fără putință de scăpare.

capitolul 12

Vicontele studie camera micuță. Era cea mai bună pe care le-o putea oferi hangiul, dar nici pe departe grozavă. Avea un singur pat, și încă unul destul de mic.

- Sper că nu te deranjează prea tare că i-am spus hangiului că suntem soț și soție, zise el în timp ce răscolea cărbunii din cămin. Fără a privi în spate, putea percepe tensiunea lui Harriet.

- Nu. Nu mă deranjează, spuse ea încet.

- Va fi în curând adevărat.

- Da.

Gideon, cât se poate de conștient de propria mărire, se simțea jenat și stângaci în micuța încăpere. Aproape că îi era teamă să se miște sau să atingă vreun lucru ca nu cumva să-l strice. Totul în jurul lui părea mic și fragil, inclusiv Harriet.

- Nu mi s-a părut o idee bună să te las singură într-o cameră de pe hol, spuse el, evitând în continuare să o privească. Dacă ai fi fost însoțită de cameristă sau de sora ta, ar fi fost altceva.

- Înțeleg.

- O femeie singură într-un han e întotdeauna în pericol. Sunt deja mai mulți mitocani beți în cârciumă. Nu poți să știi când i s-ar putea năzări vreunui să vină sus și să încerce toate ușile.

- Un gând neplăcut.

- Și mai e și aspectul jenant că oamenii ar specula pe marginea pretențiilor tale la un statut onorabil dacă s-ar afla că nu suntem soț și soție. Gideon se ridică în picioare când focul se trezi la viață și contemplă flăcările unindu-se într-o vâlvătaie veselă. S-ar putea face anumite presupuneri.

- Înțeleg. E în regulă, Gideon. Te rog, nu-ți face griji. Harriet se apropie de foc, întinzându-și mâinile spre căldură. După cum spui, vom deveni soț și soție în scurt timp.

Gideon o privi din profil și întregul corp i se contractă drept răspuns. Strălucirea focului îi colorase pielea în auriu, iar părul ei moale și cârlionțat îi înconjura chipul ca o aureolă difuză. Părea atât de dulce și vulnerabilă!

- La naiba, Harriet, nu am să-mi revendic privilegiile de soț în noaptea asta, bombăni el. Ai dreptul să te aștepți să mă stăpânesc, și sunt pe deplin hotărât să o fac.

- Înțeleg.

- Doar fiindcă mi-am pierdut capul în noaptea aceea în peșteră nu înseamnă că nu sunt capabil de autocontrol.

- Dar nu te-am considerat niciodată astfel, milord. De fapt, ești cel mai rațional bărbat din câți am cunoscut. Uneori mă îngrijorează. E singurul lucru legat de tine care îmi stârnește ocazional neliniștea, dacă vrei să știi adevărul.

- Găsești că mă controlez prea mult? Întrebă el puțin nedumerit.

- Probabil e din cauză că ai fost nevoit să înduri atâtea bârfe ticăloase în ultimii câțiva ani, spuse Harriet pe un ton practic. Ai învățat să-ți păstrezi sentimentele doar pentru tine. Poate chiar în mod exagerat. Uneori nu sunt deloc sigură ce gândești.

- La fel simt și eu adesea în ceea ce te privește. Gideon smuci de cravată, dezlegându-și rapid nodul.

- În privința mea? Harriet făcu ochii mari. Dar eu rareori mă obolesc să-mi ascund emoțiile.

- Chiar așa? Vicontele traversă încăperea până la singurul scaun și își lăsă cravata pe spătar. Ridicând din umeri, se dezbracă de jachetă. Poate te va surprinde să afli că nu am habar care sunt sentimentele tale față de mine, domnișoară Pomeroy, zise el începând să-și deschie cămașa. Nu știu dacă mă găsești amuzant sau nesuferit sau o nenorocită de pacoste.

- Gideon, pentru numele lui Dumnezeu...

- Acesta a fost principalul motiv pentru care m-am alarmat excesiv când am aflat că ai fost scoasă pe furiș din oraș și te îndreptai spre Gretna Green. Lăsându-și cămașa să atârne descheiată, se așeză încet pe marginea patului și își scoase o cizmă. Mi-a trecut prin cap că ai decis că îți poți găsi un soț mult mai bun decât un viconte cu reputație proastă și un temperament cam ursuz.

- Uneori ești ursuz, St. Justin. În privința asta sunt de acord cu tine. Și încăpățânat.

- Și am tendința să împart ordine, îi aminti el.

- O tendință cât se poate de regretabilă, desigur.

Gideon își smulse și cealaltă cizmă și o lăsă să cadă pe podea.

- Nu am cunoștințe vaste despre fosile sau geologie, nici despre teoriile privind formarea pământului.

- Foarte adevărat, deși pari destul de inteligent. Presupun că ai putea să înveți.

Gideon îi aruncă o privire pătrunzătoare, neștiind dacă nu cumva îl lua peste picior.

- Nu-mi pot schimba nici fața, nici trecutul.

- Nu-mi amintesc să-ți fi cerut să o faci.

- La naiba, Harriet, spuse el aspru, de ce ești atât de dornică să te măriți cu mine?

Harriet își înclină capul într-o parte, afișând un aer gânditor.

- Poate fiindcă avem atât de multe în comun.

- Pe toți dracii, femeie, tocmai asta e! Nu avem nimic în comun cu excepția faptului că am petrecut o noapte împreună într-o peșteră.

- Am și eu tendința de a fi cam încăpățânată, ocazional. Tu însuși m-ai numit tiranică prima dată când m-ai întâlnit.

- E o realitate, domnișoară Pomeroy, mormăi el. Este o realitate.

- Și tind să mă las vrăjită de dinți și oase de demult, în asemenea măsură încât îmi uit bunele maniere și, din câte mi s-a spus, pot deveni nepoliticoasă.

- Fascinația ta față de fosile nu e chiar atât de deranjantă, spuse Gideon cu generozitate.

- Mulțumesc, domnule. Pe lângă toate acestea, trebuie să adaug că, exact ca tine, nu îmi pot schimba nici chipul, nici trecutul, continuă ea, ca și cum ar fi făcut un inventar cu bunuri ușor deteriorate pe care voia să le vândă.

- Nu e nimic în neregulă cu fața sau trecutul tău, se miră el.

- Nu pot să ignor faptul că nu sunt o mare frumusețe, ca Felicity, iar vârsta mea e o problemă de neocolit. Am aproape douăzeci și cinci de ani, nu sunt tocmai o fetișcană cu temperament agreabil și ușor de strunit, proaspăt ieșită de pe băncile școlii.

Gideon văzu umbra unui zâmbet dansând în jurul gurii ei fine și simți cum tensiunea din adâncul ființei lui începea să se disipeze.

- Ei bine, aici ai dreptate, consimți el încet. Fără îndoială ar fi mult mai ușor să educ o găsculiță fără minte care nu a învățat niciodată să gândească de capul ei. Dar cum nici eu nu sunt un băietan cu caș la gură, îndrăznesc să spun că nu mă pot plânge prea mult de vârsta ta înaintată.

- Foarte generos din partea ta, milord, rânji ea.

Gideon o scrută, conștient de foamea care-i învăpăia sângele. Avea să fie o noapte lungă, își zise.

- Există un singur detaliu pe care aș mai vrea să-l lămurim.

- Și care e acela, milord?

- Ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, șopti el răgușit.

- Ce prostie! Gideon, cum poți să spui așa ceva?

- Nu-i decât adevărul.

- O, Gideon. Harriet clipi des, iar bărbia începu să-i tremure. O, Gideon! Traversă în fugă încăperea și se aruncă direct în brațele lui.

Surprins plăcut de această reacție neașteptată, Gideon se lăsă răsturnat pe spate în pat. O prinse pe Harriet cu putere și o trase în jos la pieptul său.

- Ești cel mai atrăgător, cel mai chipeș și cel mai superb bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, murmură ea sfios, atingându-i gâtul cu buzele.

- Pe lângă celelalte neajunsuri ale tale, trag concluzia că ai și o vedere slabă, zâmbi el strecurându-și degetele în părul ei bogat. Dar asta pare un defect foarte mic și fără îndoială extrem de util în situația noastră.

- Vederea ta pare să fie la fel de slabă dacă într-adevăr mă consideri frumoasă, chicoti Harriet. Ei bine, iată, milord. Avem defecte similare. E limpede că ne potrivim perfect.

- Într-adevăr, murmură el. Îi prinse fața în mâini și îi coborî gura peste a lui.

Harriet răspunse la sărut cu o nerăbdare dulce și generoasă care-i făcu sângele să gonească furtunos prin vene. Simțea moliciunea incredibilă a sânilor ei prin țesătura mantalei și a rochiei. Degetele i se încleștară în părul ei.

-Doamne, cât te doresc. Gideon îi studie fața, dorindu-și cu disperare să vadă vreun semn care să-i arate că nu era nevoie să se poarte ca un gentleman în ajunul căsătoriei lor. Nu poți să știi cât de mult.

Harriet își plecă genele, iar Gideon văzu fierbințeala urcându-i în obraji.

-Și eu te doresc, milord. Am visat adesea noaptea aceea pe care am petrecut-o împreună.

-Și după ce ne vom căsători mâine, vom petrece fiecare noapte împreună, promise el.

-Gideon, spuse ea șoptit. Știu că vom avea o căsătorie născută din necesitate, întrucât te simți obligat să-mi aperi onoarea. Dar m-am întrebat adesea...

-Ce anume te-ai întrebat?

Îl irita analiza ei rațională, dar nu știa cum să-i combată concluziile. Avea dreptate. Îi ceruse mâna fiindcă o compromisese.

-Crezi că va veni vreodată și vremea în care ai putea să te îndrăgostești de mine?

Gideon încremeni, apoi închise ochii pentru o clipă, pentru a nu mai vedea speranța ce strălucea în adâncul ochilor ei turcoaz.

-Harriet, vreau din tot sufletul să nu existe decât sinceritate între noi.

-Da, milord?

Viconteles deschise ochii, conștient de durerea care îl răscolea în adâncul sufletului.

-Acum șase ani am uitat tot ceea ce știam despre dragoste. Acea parte din mine nu mai există. Dar îți jur solemn că îți voi fi un soț bun. Voi fi afectuos cu tine și te voi apăra cu prețul vieții mele. Nu îți va lipsi nimic din ceea ce îmi stă în putere să-ți ofer. Îți voi fi credincios.

O licărire umedă apăru în ochii ei, dar clipi rapid, alungând-o. Gura îi tremură într-un zâmbet sfios de invitație feminină.

-Ei bine, atunci, cum oricum ne-am compromis pe deplin, nu văd de ce-am mai amâna inevitabilul cu încă o noapte. În fața mea chiar nu e nevoie să-ți demonstrezi intențiile onorabile.

Corpul lui Gideon se întări imediat de dorință. Invitația ce strălucea în ochii lui Harriet aproape îi tăie răsuflarea.

- Inevitabilul? întrebă el răgușit. Așa îl numești tu? Chiar așa privești tu amorul nostru fizic? O obligație inevitabilă?

- Nu a fost neplăcut, se grăbi ea să-l asigure. Nu voiam să te insult. A fost, de fapt, destul de palpitant în anumite privințe. Cu siguranță au fost câteva momente excelente.

- Mulțumesc, rosti el sec. M-am străduit.

- Știi asta. Trebuie neapărat să ținem cont și de patul inconfortabil pe care l-am împărțit, presupun. Nu-mi închipui că o podea de piatră este mediul propice pentru a face dragoste.

- Nu.

- Și mai e un aspect, continuă Harriet. Ești un bărbat foarte mare. Își drese vocea discret. Toate părțile corpului tău respectă proporțiile constituției tale generale, milord. În privința asta semenii cu fosilele pe care le-am descoperit eu, dacă înțelegi ce vreau să spun. Știai că, doar pe baza unui dinte, se poate deduce mărimea totală a unui animal?

- Harriet... gemu el.

- Ei bine, nu a fost, în general vorbind, o surpriză, bineînțeles, îl asigură ea. În fond, aveam foarte multă experiență în a estima mărimea și forma unei creaturi prin simpla studiere a câtorva oase și dinți. Ai fost exact așa cum m-aș fi așteptat. Din punctul de vedere al proporțiilor.

- Înțeleg, reuși Gideon să spună, pe jumătate sufocat.

- De fapt, privind în urmă, e uimitor că ne-a ieșit atât de bine de prima dată. Am mari speranțe că, pe viitor, astfel de lucruri se vor desfășura fără poticneli.

- Ajunge, Harriet. Îi acoperi gura cu palma, cu un gest blând, dar ferm. Nu mai pot răbda. Ai dreptate într-o singură privință. Lucrurile vor decurge mult mai bine în viitor.

Harriet făcu ochii mari deasupra mâinii lui când Gideon o rostogoli pe spate; fără să stea pe gânduri, îl cuprinse strâns pe după gât.

Gideon gemu și o sărută profund, conștient de nevoia ce creștea în el. Amenința să răstoarne orice îi ieșea în cale. Nu mai dorise niciodată o femeie așa cum o dorea pe Harriet.

Dar în noaptea aceea avea să-și țină dorința în frâu până când Harriet își descoperea intensitatea propriei pasiuni. Ea îi oferise darul fecioriei sale, iar acum era hotărât să o răsplătească în singurul fel care îi stătea în putere.

Reuși să o dezbrace de manta și de rochie în vreme ce era lungită pe pat. Când rămase doar în cămășuță și ciorapi, o ridică blând în picioare, apoi se întinse și dădu la o parte pătura.

„Slavă Domnului că așternuturile par rezonabil de curate“, își spuse ușurat. Nu era întotdeauna cazul în hanuri. Nu ar fi putut suporta gândul de a o poseda pe dulcea lui Harriet pe un pat infestat de păduchi. Era oricum destul de rău că prima dată făcuseră dragoste pe podeaua de piatră a unei peșteri. Harriet merita tot ce era mai bun.

Nu că ea ar fi părut să pună mare preț pe așa ceva. Îl privea cu ochi visători, cu buzele ușor întredeschise, lăsând la iveală drăgălașii ei dinți încălecați. Nu părea să o deranjeze faptul că sfârcurile trandafirilor i se vedeau prin batistul fin al cămășuței.

Vicontelesse își dădu seama că se simțea bine când erau împreună. Harriet reușea cumva să-l facă să se simtă eric și nobil și mândru. Încrederea ei în el era evidentă. Pentru prima dată, înțelese că logodnica lui compensa pe deplin tot ceea ce pierduse în ochii tatălui său și a înaltei societăți cu șase ani în urmă.

Harriet credea în el. Îi era suficient.

- Ești atât de frumoasă, șopti Gideon.

O prinse de talie și o ridică în aer, lipind-o de pieptul lui. O sărută pe sâni, folosindu-și limba pentru a umezi materialul delicat al cămășuței până deveni transparent.

Harriet își încleștă degetele pe umerii lui și își dădu capul pe spate. Gemu ușor când el îi prinse un sfârc mic și tare în gură și îl mușcă blând.

- O, Gideon!

- Îți place, micuța mea?

- O, da. Da, îmi place foarte mult.

Se înfioră când el îi prinse și celălalt sfârc între dinți.

Gideon o lăsă jos încet, până ajunse din nou în fața lui, și îi trase cămășuța peste cap. Apoi îngenunche să-i dezlege jartierele și să-i scoată ciorapii. O simți tremurând în fața atingerii lui intime.

Se ridică și îi studie lacom trupul cu rotunjimi dulci. Contururile feselor ei pline și ale spatelui ei grațios erau scăldate în lumina focului. Cu mare grijă, își petrecu degetele prin triunghiul de păr negru și creț de la îmbinarea coapselor ei. Simți fiorul ce o cutremură.

Își strecură coapsa între picioarele ei, deschizând-o. O sărută, lăsându-și degetele să coboare tot mai mult, avansând printre cărlionții ei mătăsoși până ajunseră la floarea delicată care-i ascundea secretele. O mângâie ușor, desfăcându-i blând petalele.

Harriet îi murmură numele cu o voce pierită și, dându-i deoparte cămașa descheiată, îl sărută pe piept. Gura ei era ca atingerea unui fluture pe pielea lui fermă. Buricele degetelor ei alunecară peste umerii lui, împingându-i cămașa la o parte, pentru a putea să presare nenumărate săruturi moi pe carnea lui încălzită de foc.

Îl atinge cu aceeași grijă pe care o manifesta față de fosilele ei rare, constată Gideon, pe jumătate amuzat și complet vrăjit de experiență. Nu mai avusese niciodată o femeie care să-l atingă ca și cum ar fi fost o comoară rară și fragilă.

- Harriet, îți jur că nu știi ce efect ai asupra mea.

- Ador să te ating. Ochii îi erau plini de uimire când îi ridică spre el. Ești incredibil. Atât de puternic și plin de forță și grațios!

- Grațios? Gideon râse sufocat. Este prima dată când cineva mă numește grațios.

- Așa ești, să știi. Te miști ca un leu. E o priveliște încântătoare.

- Ah, Harriet. Suferi într-adevăr de vedere slabă, dar cine sunt eu să mă plâng?

Gurile li se împreună iarăși. Când își desprinsese ușor mâna de pe ea, degetele îi erau umede de esența ei, iar parfumul excitației ei îi umplu mintea. Bărbăția lui umflată începu să pulseze.

O luă pe sus și o puse încet pe pat. Ea rămase întinsă, privind-l în timp ce termină să se dezbrace. Gideon se întoarse pentru o clipă să-și arunce pantalonii și cămașa pe scaun. Când se răsuci din nou spre ea, văzu că Harriet se zgâia fascinată la corpul lui puternic excitat.

- Atinge-mă. Se lăsă pe pat lângă ea. Vreau să-ți simt mâinile pe mine, scumpa mea. Ai mâini atât de moi și de blânde...

Harriet se supuse, degetele ei mișcându-se la început sfios, apoi cu din ce în ce mai multă îndrăzneală. Îi explora liniile pieptului, după care palma îi alunecă până pe coapsa lui, unde se opri.

- Vrei să mă atingi acolo?

Gideon de-abia reuși să rostească acele cuvinte într-o manieră coerentă. Dorința gonia prin el ca un râu de lavă, sufocându-l, umplându-l, arzându-l.

- Mi-ar plăcea să te ating așa cum mă atingi și tu pe mine. Ochii îi erau luminoși. Ești atât de frumos, Gideon!

- Frumos? Nicidecum, scumpa mea.

- Frumusețea ta bărbătească e frumusețea puterii și a forței, șopti Harriet.

- Nu știu nimic despre această frumusețe bărbătească despre care vorbești, murmură el. Mi-ar plăcea însă foarte mult să atingi acea parte din mine care va fi curând în tine. Îi simți degetele alunecând ca fulgul pe lungimea bărbăției lui rigide. Dansară ușor, cu delicatețe, descoperindu-i forma și textura. Era aproape prea mult. Gideon închise ochii și făcu apel la toate resursele lui

de autocontrol: Ajunge, micuța mea. O prinse de mână și i-o îndepărtă blând, cu părere de rău. Noaptea asta ți-e dedicată ție.

O împinse pe spate și își croi drum între coapsele ei moi și subțiri, apoi coborî mâna să o dezmierde atent, căutând micul și sensibilul boboc al dorinței femeiești.

Când îl găsi, Harriet scoase un icnet. Corpul ei se arcui spre el.

- Gideon, te rog. O, da. *Te rog!*

Gideon înalță capul pentru a-i privi chipul, continuând să o mângâie blând cu degetul. Era atât de frumoasă când era cuprinsă de pasiune, reflectă el. I se părea uimitor și minunat să o vadă zvârcolindu-se în brațele lui.

Zăbovi îndelung, stăpânindu-se, aprinzând încet, dar sigur, focurile din ființa ei. Reacționa atât de puternic la atingerile lui! Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. *Harriet îl dorea. Harriet îl considera frumos.*

O sărută pe gât, apoi pe sâni. Harriet se agăță de el, încercând să-l tragă mai aproape. Nu înțelese când el presără un șir de săruturi fierbinți pe tot abdomenul ei. Își răsuci degetele în părul lui și încercă să-l tragă în sus peste ea.

Dar Gideon se concentrează asupra țelului său. Rezistă ispitei dulci de a se cufunda în ea imediat; în schimb, îi depărtă și mai mult picioarele și înlocui degetul lui umed cu gura.

Harriet scoase un țipăt. Tot trupul ei se contractă și se arcui violent.

- Gideon! Ce mi-ai făcut? scânci ea.

Apoi începu să tremure. Gideon își dădu seama că se afla în pragul orgasmului. Nu mai așteptă. O penetrează lent și profund exact în clipa în care fu cuprinsă de convulsii. Teaca ei moale și umedă se împotrivi pentru o clipă invaziei, apoi se închise strâns în jurul lui.

Să intre în ea în acel moment fu una dintre cele mai minunate experiențe pe care le trăise Gideon vreodată. Era la fel de strâmtă, la fel de fierbinte și la fel de moale cum fusese și prima dată, în cavernă, dar acum

avea satisfacția de a ști că ajunsese pe culmile plăcerii. Dacă îi provocase vreun disconfort, nu părea să fie conștientă de el.

- Harriet. O, Doamne. Harriet. *Da!*

De-abia reuși să-și înăbușe strigătul de triumf. Cu degetele încheștate sălbatic în părul lui, Harriet ridică genunchii pentru a se deschide și mai mult.

Gideon se pierdu din nou în focul dintre coapsele ei și senzația fu mai presus de orice ar fi putut descrie în cuvinte. Era a lui. Era o parte din ea. Nimic altceva nu mai conta pe lume. Nici măcar onoarea lui pierdută.

Focul din cămin arsesse până nu mai rămăseseră decât tăciuni portocalii când Gideon se trezi, în sfârșit, dintr-un somn superficial. Simți piciorul lui Harriet alunecând peste piciorul lui și își dădu seama ce-l trezise.

- Credeam că ai adormit, mormăi, trăgând-o mai aproape.

- M-am tot gândit la ce s-a întâmplat în seara asta, murmură ea.

Gideon rânji, simțindu-și sufletul ușor pentru prima dată în ultimii câțiva ani.

- Ah, domnișoară Pomeroy. Cine ar fi crezut că ai o minte atât de senzuală? Ce gânduri poznașe îți trec prin cap? Descrie-mi-le în detaliu.

Harriet îl împunse jucăuș în coaste.

- Mă refer la ce s-a întâmplat când ai oprit trăsura lui Lady Youngstreet.

- Ce-i cu asta? Zâmbetul lui Gideon păli.

- Vreau să îmi promiți că nu-l vei provoca pe Applegate la duel.

- Nu-ți bate capul cu această problemă, spuse el, sărutând un sân cald și moale.

Harriet se ridică într-un cot și se aplecă peste el cu o expresie foarte concentrată.

- Vorbesc foarte serios, milord. Vreau neapărat să-mi dai cuvântul tău de onoare.

- Treaba asta nu te privește.

Zâmbi și își puse mâna peste abdomenul ei cu rotunjimi dulci. Își imagină sămânța lui plantată în el,

crescând chiar în acel moment, poate. Gândul îl făcu să se întărească din nou.

- Ba mă privește, insistă ea. Nu am să-ți permit să-l provoci pe bietul Applegate doar pentru că m-au scos din oraș.

- Pentru numele lui Dumnezeu, te-au răpit!

- Prostii. Nu s-a cerut nici o recompensă.

- Asta nu e relevant. Applegate a încercat să fugă cu tine și am să mă ocup de el. Asta-i tot.

- Nu. Asta nu-i tot. Nu îți dau voie să tragi în el, Gideon, m-ai auzit?

Viconte începu să-și piardă răbdarea. Bărbăția îi era deja tensionată de un nou val de dorință.

- Nu am să-l ucid, dacă de asta îți faci griji. Nu-mi doresc să fiu obligat să părăsesc țara.

- Să părăsești țara, repetă ea îngrozită. Asta se va întâmpla dacă ucizi pe cineva într-un duel?

- Din păcate autoritățile sunt dispuse să închidă ochii la anumite aspecte ce țin de dueluri, însă de obicei nu trec peste o mică problemă precum uciderea adversarului. Indiferent cât de mult ar fi meritat-o, completă el cu o strâmbătură.

- E mai mult decât de-ajuns, declară ea ridicându-se în capul oaselor. Nu voi accepta să îți asumi asemenea riscuri.

- Nu vrei să fiu nevoit să părăsesc țara?

- Bineînțeles că nu, bombăni ea.

- Harriet, reacția ta e exagerată. Ți-am dat cuvântul meu de onoare că nu-l voi ucide pe Applegate, însă nu pot lăsa ca fapta lui de azi să rămână nepedepsită. Dacă încep să circule bârfe cum că i-am permis să scape basma curată, este foarte probabil ca și altcineva să încerce ceva similar. Sau mai grav.

- Prostii. Nu se pune problema să urc într-o trăsură cu un bărbat necunoscut. Harriet se strecură jos din pat și se întinse după cămășuță.

- S-ar putea ca în următoarea trăsură ce te va aștepta să nu se afle un bărbat necunoscut, spuse Gideon încet. O privi. S-ar putea să fie cineva pe care îl cunoști. Cineva în care ai încredere.

- Imposibil. Voi fi atentă. Harriet începu să se plimbe de colo, colo în fața focului ce stătea să se stingă. Lumina discretă a tăciunilor strălucea prin țesătura subțire a cămășuței, dezvăluindu-i rotunjimile sânilor și coapselor. Gideon, te rog promite-mi că nu te vei bate cu Applegate.

- Mergi prea departe când îmi ceri să mă abțin. Nu mai spune nimic despre asta.

Harriet se încruntă spre el, continuând să se plimbe furioasă:

- Nu poți să te aștepți să închid, pur și simplu, subiectul.

- De ce nu? întrebă el blând, cu privirea ațintită asupra feselor ei ispititoare.

Nu credea că avea să se sature vreodată de această femeie.

- Sunt foarte serioasă în această privință, milord, declară ea. Nu voi tolera nici un duel în numele meu. Pe deasupra, nu s-a întâmplat nimic, iar lordul Applegate nu a vrut să facă rău nimănui. În felul lui, el și ceilalți încercau să mă apere.

- La naiba, Harriet...

- Mai mult, el s-a ocupat exclusiv de studiul geologiei și al fosilelor. Pun rămașag că nu știe absolut nimic despre dueluri.

- Asta nu e problema mea.

- Nu vei rezolva nimic dacă vei trage în el.

- Tocmai ți-am explicat ce anume voi rezolva.

- Gideon, trebuie să îmi promiți că nu vei duce la bun sfârșit această provocare!

- Nu am să-ți fac o asemenea promisiune, scumpa mea. Acum întoarce-te în pat și încetează să-ți mai bați capul cu lucruri care nu te privesc.

Harriet se opri lângă piciorul patului și își încrucișă brațele sub sâni. Rămase acolo în poziție de drepti, cu o expresie foarte hotărâtă:

- Dacă nu îmi dai cuvântul tău de onoare în această privință, nu accept să mă mărit cu tine mâine.

Gideon reacționează ca și cum ar fi fost aruncat din șauă sau lovit în stomac.

- Deci chiar atât de mult înseamnă Applegate pentru tine? Întrebă el aspru.

- Applegate nu înseamnă nimic pentru mine, se dezlănțuie ea. Tu ești important pentru mine. Nu înțelegi, om încăpățânat, îndărătnic și arogant? Refuz să te las să devii ținta unor noi bârfe și poate chiar să-ți riști viața din cauza unui accident care nu a fost, în esență, mai mult decât o plimbare la țară.

Gideon aruncă deoparte pătura și se ridică din pat. Cu mâinile înfipite pe șolduri, se apropie cu pași mari de ea. Harriet nu se dădu înapoi nici un centimetru. Era, foarte probabil, singura femeie din lume căreia nu-i inspira teamă.

- Îndrăznești să mă ameninți? rosti el foarte încet.

- Da, îndrăznesc, domnule. Dacă ai de gând să fii atât de ridicol de încăpățânat în privința asta, atunci sunt nevoită să apelez la amenințări. Expresia ei se îndulci. Gideon, te rog, renunță la acest comportament și fii rezonabil.

- Sunt rezonabil, tună el. Extraordinar de rezonabil. Încerc să previn alte incidente de natura celui care s-a petrecut astăzi.

- Nu e cazul să-l provoci pe Applegate. E doar un tânăr care a încercat să joace rolul unui cavaler galant. E chiar atât de greu să înțelegi și să ierți asta?

- La naiba, Harriet.

Gideon își trecu degetele prin păr, frustrat de logica ei. Știa foarte bine că tânărul Applegate nu reprezenta o amenințare, însă era vorba de principiul general.

- Poți să spui că tu nu ai încercat niciodată să joci rolul de cavaler galant când erai de vârsta lui?

Viconte blestemă din nou, mai violent, căci își dădea seama acum că avea să piardă această confruntare. Harriet avea dreptate. Bineînțeles că încercase să joace un astfel de rol când fusese de vârsta lui Applegate. Majoritatea tinerilor o făceau.

În mod evident, Harriet nu era îndrăgostită de băiat, deci nu era o problemă reală în acest sens.

Poate că ar fi fost de preferat să treacă acest incident cu vederea. Gideon își dădu seama că nu voia să mai continue cearta. Acum nu mai părea capabil să se concentreze decât pe imaginea trupului splendid al lui Harriet, iluminat din spate de foc. Bărbăția îi era rigidă, sângele îi cânta în vene, iar ea era nespus de generoasă în pasiunea ei.

Poate că unele lucruri erau mai importante decât a-i da o lecție lui Applegate.

- Prea bine, bombăni într-un final.

- Gideon, exclamă ea, cu ochii strălucind.

- Îți voi face pe plac de data asta. Să știi că nu-mi place ideea de a-l lăsa pe Applegate să scape atât de ușor. Dar poate nu se va întâmpla nimic grav.

- Mulțumesc, Gideon. Harriet îi adresă un zâmbet mai luminos decât cărbunii din cămin.

- Poți să consideri acest lucru drept dar de nuntă, anunță el.

- Prea bine, milord. Este darul tău de nuntă pentru mine. Așa am să-l și consider.

Gideon se aplecă furtunos peste ea, o prinse de talie și o ridică în aer.

- Și care e darul tău pentru mine? întrebă el cu un rânjel crud.

- Orice dorești, milord. Se sprijini pe umerii lui și râse încântată când el o învârti în aer. Nu trebuie decât să îți exprimi dorințele.

- Intenționez să-mi petrec restul nopții făcând exact asta, zise Gideon ducând-o înapoi spre pat. Absolut fiecare dorință. Iar tu le vei îndeplini pe toate.

capitolul 13

Contele de Hardcastle fu evident nemulțumit să se trezească din senin cu o noră adusă spre a-i fi prezentată.

Contesa de Hardcastle se străduia să se poarte politici, dar era evident că fusese luată prin surprindere de anunțul că fiul ei se căsătorise. Harriet își spuse că doamna era oarecum iritată și de ideea că Gideon își alesese drept soție o fată de rând din Upper Biddleton.

În ceea ce-l privea, Gideon se pregătea să se bucure de focurile de artificii pe care le aprinsese apărând pe treptele casei părintești în compania iubitei sale.

Nu se dovedi a fi cea mai confortabilă primire de care se bucurase vreodată o mireasă, dar Harriet se consolă cu gândul că lucrurile ar fi putut sta mult mai rău.

Deși adoptă o atitudine filosofică, nu putu să ignore tensiunea de la cină. Contele era așezat țeapăn la un capăt al mesei lungi, iar doamna sa la celălalt.

Gideon stătea lățit ca o felină mare de pradă în scaunul lui, vizavi de cel al lui Harriet. În ochi îi strălucea un amuzament care, după cum bine știa tânăra femeie, se putea transforma în orice clipă într-o furie rece.

- Am înțeles că ai fost la Londra de curând, Harriet, murmură Lady Hardcastle.

- Da, doamnă, am fost. Harriet se servi cu o porție mică din limba cu sos de coacăze roșii pe care i-o oferi valetul. Limba nu se număra printre alimentele ei favorite. Mătușa mea m-a dus acolo ca să-mi șlefuiesc manierele în societate. M-a convins că am nevoie de așa ceva, ca să nu mă fac de rușine după ce devin vicontesă.

- Înțeleg. Și ai reușit? Să îți șlefuești manierele?

- Ei bine, nu, recunoscu fata, adăugându-și câțiva cartofi pe farfurie. Chiar îi era foarte foame, își dădu ea seama. Fusese o zi plină, cu slujba de căsătorie și drumul lung până la Hardcastle House. Cel puțin nu foarte temeinic, preciză ea. Dar am decis că nu avea rost să insist, având în vedere că St. Justin nu pune preț pe asta.

Lady Hardcastle tresări înfiorată. Aruncă o privire nesigură spre celălalt capăt al mesei, unde se afla contele, care mormăi ceva în barbă.

Gideon rânji scurt, luându-și paharul de vin:

- Sunt zdrobit să aflu că ai o părere atât de proastă despre manierele mele în societate.

- Ei bine, e perfect adevărat, replică Harriet. Trebuie să recunoști că îți face plăcere să-i hărțuiești pe toți membrii înaltei societăți, fără excepție. Și ești dispus să te cerți și pentru cele mai mărunte lucruri. Să nu crezi că am uitat de acea provocare ridicolă pe care intenționeai să i-o lansezi bietului Applegate.

- Ce-i toată povestea asta cu provocarea? tresări contele.

- Dumnezeule mare! exclamă Lady Hardcastle făcându-și vânt cu mâna. Să nu-mi spui că te-ai luat la hartă cu Applegate?

Gideon afișă o expresie plictisită, dar îndreptă spre Harriet o privire scânteietoare:

- Applegate a început.

- Cum naiba ar fi putut tânărul Applegate să înceapă ceva care să ducă la duel? se zbârli contele.

- A răpit-o pe Harriet. A încercat s-o ducă pe sus la Gretna Green. I-am ajuns din urmă ieri, pe drumul spre nord, explică Gideon pe un ton sec.

Se lăsă o tăcere șocată.

- A răpit-o? Doamne! Privirea lui Lady Hardcastle se plimbă între Gideon și Harriet. Nu pot să cred.

- Nici nu trebuie, căci în mod cert nu a fost vorba de o răpire, o asigură tânăra femeie. Numai St. Justin s-a încăpățânat drăcește să nu priceapă că nu fusese nimic mai mult decât o simplă neînțelegere. Însă nu aveți motiv de îngrijorare, totul s-a încheiat acum. Nu va avea loc nici o întâlnire în zori. Nu-i așa, milord?

- După cum spui, am acceptat să nu-l provoc pe Applegate, zise el ridicând din umeri.

- Toată povestea este cam derutantă, se plânse Lady Hardcastle.

- Da, știu, aprobă Harriet cu vioiciune. Se întâmplă adesea ca oamenii se fie deruțați în preajma lui St. Justin. Dar asta e doar din vina lui, după părerea mea. Nu face nici cel mai mic efort să lămurească pe nimeni. E perfect de înțeles, desigur.

Contele îi aruncă o privire războinică:

- Cum adică e de înțeles? De ce naiba nu se explică?

Harriet mestecă o îmbucătură de cartofi și înghiți politici înainte de a răspunde:

- Probabil e din cauză că s-a săturat până peste cap ca oamenii să creadă întotdeauna tot ce-i mai rău despre el. A decis să-i încurajeze în mod activ să o facă. Asta e modul lui sucit de a se amuza.

Gideon zâmbi vag și își tăie o bucată din iepurele cu mirodenii din farfurie.

- Asta e ridicol, șopti Lady Hardcastle, aruncându-i fiului ei o privire cercetătoare.

- Nu-i tocmai ridicol, o contrazise Harriet luând o înghițitură de vin. E ușor de înțeles cum a ajuns la acest obicei. E foarte încăpățânat. Și foarte arogant. Și tinde să își tăinuiască mult prea mult planurile. Ceea ce face ca lucrurile să fie dificile uneori.

- Fermecător, doamnă. Gideon își înclină capul în bătaie de joc. Ah, ce fericite sunt aceste prime zile din căsnicie, când soția nu vede decât calitățile alesului ei! Nu pot să nu mă întreb ce părere vei avea despre mine peste un an.

Contele îl ignoră și o fixă pe nora lui cu o privire pătrunzătoare.

- Mi s-a spus că și logodna dintre tine și fiul meu s-a produs în circumstanțe oarecum neobișnuite. A fost vorba tot de o neînțelegere intenționată?

- Hardcastle, te rog, îl mustră Lady Hardcastle cu o expresie neliniștită. Nu e nicidecum un subiect potrivit pentru masa de seară.

Harriet flutură din mână cu un gest vesel, alungând îngrijorarea gazdei sale.

- Chiar deloc. Nu mă deranjează să discut circumstanțele în care am ajuns să mă logodesc. Totul a fost un șir de evenimente nefericite, provocate de mine. Am sfârșit prin a fi compromisă fără scăpare, iar bietul St. Justin s-a trezit că nu are altă opțiune onorabilă decât să mă ia de soție. Avem de gând să profităm cât de mult posibil de această situație, nu-i așa, milord?

- Ba da, spuse Gideon. Și trebuie să recunosc că nu e deloc rău, cel puțin pe moment. Sunt sigur că Harriet se va adapta la noul ei statut odată cu trecerea timpului.

- Ha, ha! Tu ești cel care va trebui să se adapteze, domnule!

Viconteles își arcui sprâncenele într-o expresie de sfidare mută.

- Care au fost, mai exact, evenimentele care au dus la logodna voastră? întrebă contele amenințător.

- Ei bine, spuse Harriet, St. Justin a întins o capcană pentru a prinde o bandă de tâlhari ce se foloseau de peșterile mele pentru a ascunde bunuri furate.

- Peșterile Hardcastle, o corectă Gideon sec.

- Tâlhari? Lady Hardcastle păru nedumerită. Ce naiba tot spui acolo?

- Ce-i cu asta? Contele îl privi posomorât pe Gideon. Nu am fost informat că ar exista tâlhari pe domeniile Hardcastle.

Gideon ridică un umăr, într-un gest de totală indiferență.

- A trecut ceva vreme de când ți-ai pierdut interesul față de ceea ce se petrece pe domeniile tale. Nu am considerat necesar să te deranjez cu detalii.

- Asta e o atitudine inacceptabil de arogantă! răbufni tatăl lui.

- Exact așa ziceam și eu. Harriet îl privi pe Hardcastle cu o expresie de aprobare. Are o tendință puternică de a se purta arogant.

- Termină povestea tâlharilor, tună contele, semănând foarte mult cu fiul lui când era prost dispus.

- Acum știu de unde a moștenit această tendință, murmură Harriet.

- Spune-i și restul poveștii, draga mea, rânji Gideon.

- Ei bine, continuă ea, în noaptea în care le-a întins acea capcană eu am fost luată ostatică de unul dintre membrii bandei. Recunosc, a fost vina mea. Dar problema ar fi putut fi evitată cu totul dacă St. Justin mi-ar fi expus dinainte planul lui de bătaie, așa cum îi cerusem.

- Vai de mine! Lady Hardcastle era vizibil năucită. Ostatică?

- Da. St. Justin a dat buzna eroic în peșteri să mă salveze și, până să ajungă la mine, venise fluxul, umplând porțiunea exterioară a cavernelor. Harriet aruncă o privire spre capul mesei, studiind trăsăturile posomorâte ale lui Hardcastle. Presupun că știți cum e marea în Upper Biddleton, domnule.

- Știu. Sprâncenele stufoase ale contelui se uniră într-o linie neîntreruptă. Peșterile alea sunt periculoase.

- Sunt de acord cu tine, domnule, spuse Gideon încet. Dar până în momentul de față nu am reușit nicidecum să-mi conving soția de acest lucru.

- Prostii, izbucni Harriet. Nu sunt periculoase dacă ești suficient de atent la maree și ai grijă să-ți marchezi drumul. Dar, după cum spuneam, în seara respectivă eu și St. Justin am rămas prinși înăuntru și am fost nevoiți să ne petrecem noaptea acolo. Prin urmare, desigur, el s-a simțit obligat să-mi ceară mâna a doua zi.

- Înțeleg, spuse Lady Hardcastle, întinzându-se după paharul de vin cu degetele ei delicate.

- Eu m-am străduit să-l fac să se răzgândească, urmă Harriet, tot mai captivată de subiect. Nu vedeam nici un motiv pentru care nu aș fi putut să-mi trăiesc restul zilelor în Upper Biddleton ca o femeie compromisă. În fond, o astfel de reputație nu m-ar fi împiedicat să colecționez fosile în continuare. Dar St. Justin a insistat.

Lady Hardcastle scuipă vinul și aproape se înecă. Majordomul se apropie de ea alarmat. Ea îl alungă cu o fluturare din mână:

- Sunt bine, Hawkins.

Privirea contelui era în continuare fixată asupra lui Harriet:

- Colecționezi fosile?

- Da. Sesizând o scânteie de interes în ochii lui Hardcastle, îl întrebă: Sunteți interesat de chestiunile legate de geologie, milord?

- Eram cândva. Când locuiam în Upper Biddleton, de fapt. Am găsit mai multe specimene interesante.

- Încă le mai aveți, milord? vru ea să știe.

- O, da. Sunt puse bine undeva. Nu le-am mai privit de ani buni. Probabil că Hawkins sau menajera-șefă le-ar putea găsi. Ți-ar plăcea să le vezi?

Harriet dădea pe dinafară de entuziasm. Decise că îi putea împărtăși contelui secretul despre dintele ei. În fond, făcea parte din familie acum:

- Mi-ar plăcea mai presus de orice, domnule. Am descoperit și eu un dinte cât se poate de interesant. Vă pricepeți cât de puțin la dinți?

- Puțin. Privirea contelui deveni gânditoare. Ce fel de dinte ai găsit?

- Dintele meu e foarte neobișnuit și încă încerc să-l identific. Pare să aparțină unei șopârle de mari dimensiuni, dar nu e prins direct de osul maxilarului, așa cum e la șopârle. Se află într-o alveolă. Și pare să fie dintele unui carnivor. Un carnivor foarte mare.

- Alveole, deci? Și mare? Un crocodil, poate?

- Nu, domnule, sunt destul de sigură că nu este un dinte de crocodil. Cred însă că îi aparține unei reptile. O reptilă gigantică.

- Foarte interesant, murmură contele. Chiar foarte interesant. Va trebui să trecem în revistă colecția mea și să vedem dacă am ceva care să pară înrudit. Am cam uitat ce se află în acele cutii.

- Am putea să le vedem după cină, milord? sugeră ea.

- Ei bine, nu văd nici un motiv să n-o facem, acceptă Hardcastle.

- Mulțumesc, domnule, șopti Harriet. Întâmplarea face să am dintele cu mine. Îl aveam în săculețul de mână când am fost răpită. Vreau să spun, când am fost dusă într-o scurtă plimbare la țară de către prietenii mei.

Gideon îi aruncă mamei sale o privire ironică:

- Și aici se sfârșește conversația politicoasă pentru această seară, doar dacă nu cumva intervii în forță, doamnă. Odată ce soția mea se lansează în subiectul fosilelor, e foarte greu s-o mai abați.

- Cred că studiul fosilelor poate aștepta până mâine, spuse contesa, înțelegându-i sugestia.

- Desigur, doamnă, murmură Harriet ascunzându-și dezamăgirea.

- Hawkins și menajera vor avea nevoie de mult timp să găsească lăzile în care se păstrează descoperirile de demult ale contelui, adăugă Lady Hardcastle consolator. Nu le putem cere să se pună pe căutat la această oră din noapte.

- Nu, cred că nu, recunosc tânăra femeie. Dar în sinea ei nu vedea nici un motiv concret pentru care personalul nu putea fi trimis să caute lăzile cu fosile. În fond, nu era chiar atât de târziu.

- Trebuie să ne povestești despre balurile de la Londra, Harriet, o îndemnă Lady Hardcastle. Nu mi-am mai petrecut sezonul la Londra de câțiva ani. De la... Se întrerupse brusc. Ei bine, a trecut ceva vreme.

Harriet se strădui să participe la conversația de salon. Îi venea greu, fiindcă ar fi preferat de departe să discute cu Hardcastle despre fosile.

- Sezonul e foarte palpitant, cred. Pentru cei cărora le face plăcere o astfel de activitate. Sora mea se simte minunat. Vrea să repete întreaga experiență și anul viitor.

- Dar ție nu ți se pare amuzant? întrebă Lady Hardcastle.

- Nu. Harriet se înveseli. Cu excepția valsului. Îmi face mare plăcere să valez cu St. Justin.

- Sentimentul este reciproc, doamnă. Gideon ridică paharul de vin în direcția ei și îi zâmbi peste masă.

- Mulțumesc, domnule, spuse ea încântată de galanteria lui. Se întoarse din nou spre Lady Hardcastle. Cel mai bun lucru la Londra a fost că m-am înscris în Societatea de Fosile și Antichități.

Hardcastle ridică vocea de la capătul îndepărtat al mesei:

- Am fost și eu membru cândva. N-am mai participat la o întrunire de ani întregi, desigur.

- E un grup destul de mare acum, iar la întruniri participă mulți oameni foarte bine informați. Din păcate

nu am avut ocazia să cunosc pe nimeni care să știe mare lucru despre dinți.

- Uite că începe din nou, o avertiză Gideon pe mama sa. Ar fi bine s-o oprești rapid dacă nu vrei ca întreaga conversație să se întoarcă la fosile.

- Îmi cer scuze, doamnă, zise Harriet roșind. Mi se spune adesea că devin prea entuziastă când e vorba de acest subiect.

- Nu-ți face griji, spuse Lady Hardcastle cu generozitate. Îi aruncă o privire soțului ei. Îmi aduc aminte de vremurile când domnia sa era la fel de entuziast. A trecut ceva timp de când nu l-am mai auzit vorbind despre fosile. Totuși, acest subiect cam limitează conversația. Ne poți spune ce altceva mai e interesant la Londra?

- De fapt, nimic, recunosc Harriet după o clipă de reflecție. Sinceră să fiu, prefer de departe viața la țară. De-abia aștept să mă întorc în Upper Biddleton ca să-mi reiau munca în peșteră.

Gideon îi aruncă o privire indulgentă:

- După cum vedeți, mi-am ales soția perfectă pentru un bărbat care preferă să se dedice pământurilor familiei sale.

- Va fi o mare plăcere să călătoresc peste tot cu Gideon ca să-l ajut să supravegheze domeniile Hardcastle, spuse Harriet cu satisfacție. Voi putea explora tot felul de forme de relief în căutare de fosile.

- Sunt ușurat să aflu că pot contribui cu ceva de valoare la această căsnicie, râse Gideon. Începusem să mă întreb dacă tu te alegi cu ceva util din relația noastră. Știu foarte bine că niște mărunțișuri precum un titlu cu vechime și mai multe domenii profitabile nu sunt teribil de importante pentru o colecționară de fosile atât de pasionată.

Contele și contesa de Hardcastle se zgâiră uluiți la fiul lor, în timp ce Harriet strâmbă din nas.

- Vedeți la ce mă refeream, îi spuse ea aparte lui Lady Hardcastle. Nu poate rezista tentației de a-i provoca pe ceilalți. A devenit un obicei la el.

La finalul cinei, Gideon se lăsă pe spate în scaun și privi amuzat cum mama lui îi sugeră lui Harriet să o însoțească în salon.

- Îi lăsăm pe gentlemani în compania vinului lor? murmură contesa.

- Nu mă deranjează dacă îl beau în fața noastră, spuse Harriet nepăsătoare.

- E evident că nu te-ai șlefuit suficient cât să-ți dai seama că mama încearcă să îți facă o sugestie subtilă, rânji Gideon. Acum ar trebui să te ridici de la masă pentru ca gentlemanii să se poată îmbăta după pofta inimii.

- Sper că nu ai obiceiul să bei prea mult, milord, oftă ea. Tatăl meu nu a acceptat niciodată bețivii, și nici eu nu-i accept.

- Am să mă străduiesc să nu-mi pierd mințile, astfel încât să-mi pot face datoria de soț în noaptea asta, draga mea. E totuși noaptea nunții noastre, dacă ai bunăvoința să-ți amintești.

Harriet pricepu sensul deloc subtil al comentariului lui și se coloră într-o nuanță încântătoare de trandafiri. Soacra ei nu era însă câtuși de puțin încântată.

- Gideon! Cum să spui ceva atât de scandalos. Lady Hardcastle se încruntă furioasă spre el. Nu se discută astfel de lucruri la masa de seară. Știi acest lucru cât se poate de bine. Manierele tale s-au evaporat complet în ultimii șase ani.

- Are al naibii de multă dreptate, bombăni Hardcastle. Ai făcut-o de rușine pe fată. Cere-ți scuze de la soția ta.

- Da, St. Justin, te rog să faci acest lucru de îndată, adăugă Harriet rânjindu-i obraznic. Nu cred că te-am auzit vreodată cerându-ți scuze. Abia aștept să aud asta.

Gideon se ridică în picioare și îi oferă o plecăciune politicoasă. Ochiul îi scânteieară:

- Îmi cer scuze, doamnă. Nu voiam să-ți insult simțirile delicate.

- Splendid. Harriet se întoarse spre părinții lui. Nu-i așa că s-a descurcat bine? Am mari speranțe că va putea

fi învățat în cele din urmă să trăiască în înalta societate fără să creeze haos în jurul lui.

Mama lui Gideon se ridică brusc în picioare, cu buzele strânse într-o expresie severă:

- Cred că eu și Harriet ne vom retrage în salon.

- Da, ar fi bine să ne retragem înainte că St. Justin să mai spună ceva scandalos. Să fii cuminte cât lipsesc, milord.

- Am să mă străduiesc, oftă Gideon.

O urmări pe mama sa conducând-o pe Harriet afară din sala de mese. Când ușa se închise în urma lor, se așază din nou.

O tăcere profundă se lăsă în încăperea. Hawkins se apropie cu vinul de Porto și turnă câte un pahar pentru Gideon și tatăl său, apoi se retrase.

Tăcerea se prelungi între cei doi bărbați. Gideon nu făcu nimic pentru a o întrerupe. Era prima dată, de multă vreme, când rămânea singur cu tatăl lui. Dacă Hardcastle dorea să discute cu el, putea să facă un efort.

- E interesantă, spuse contele în cele din urmă. Asta recunosc. Nu are nimic din stilul obișnuit.

- Nu. Nu are. E una dintre cele mai atrăgătoare trăsături ale ei.

O nouă tăcere umplu încăperea.

- Nu e exact genul la care m-aș fi așteptat, observă Hardcastle.

- După Deirdre, vrei să spui? Gideon degustă vinul aromat de Porto și studie sfeșnicele de argint elegant cizelate din fața lui. Sunt cu șase ani mai în vârstă acum, domnule. Și, oricare ar fi defectele mele, rareori fac aceleași greșeală de două ori.

- Vrei să zici că de data asta ai avut decența să te porți așa cum se cuvine?

Mâna lui Gideon se strânse pe piciorul paharului:

- Nu, domnule. Vreau să zic că de data asta am găsit o femeie în care pot să am încredere.

Tăcerea se strecură din nou în sala de mese.

- În mod cert soția ta pare să aibă încredere în tine, bombăni Hardcastle.

- Da. Este o experiență foarte plăcută. A trecut multă vreme de când nu a mai avut nimeni încredere în mine.

- La ce naiba te așteptai după povestea cu Deirdre?

- La încredere.

Contele lovi cu palma în masă, făcând paharele să sară în aer.

- Fata era însărcinată când a murit. Tu ai rupt logodna chiar înainte ca ea să se împuște. I-a spus tatălui ei că ai alungat-o după ce ai siluit-o. Ce ar fi trebuit să credem?

- Că poate a mințit.

- De ce să fi mințit? Intenționa să-și ia viața, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mai avea nimic de pierdut.

- Nu știu care au fost motivele ei. Nu era rațională când a venit la mine ultima dată. Era...

Gideon se opri. Nu avea nici un rost să încerce să explice cum fusese Deirdre în acea noapte. Își dăduse seama de îndată că ceva era în neregulă când ea se arăta brusc hotărâtă să-l seducă.

După luni întregi în care nu răspunsese nicidecum săruturilor lui sfioase și extrem de caste, se aruncase brusc asupra lui. Detectase în ea un aer de disperare sălbatică. Gideon își dăduse seama, cumva, că fusese cu un alt bărbat.

Când îi împărtășise bănuielile lui, ea izbucnise într-o criză de furie. Cuvintele ei încă îi mai răsunau în urechi:

„Da, există un alt bărbat. Și mă bucur că nu ți-ai pus mâinile mari și urâte pe mine, creatură monstruoasă ce ești. Nu cred că aș fi putut îndura atingerea ta. Nu aș fi putut suporta să-ți văd chipul hidos aplecat peste mine. Oare chiar ai crezut că vreau să faci dragoste cu mine? Chiar ai crezut că vreau să mă mărit cu tine? Tatăl meu a fost cel care m-a obligat să te accept ca pretendent.“

- Dacă ar fi fost vorba de un alt bărbat, de ce să nu fi mărturisit acest lucru? Întrebă contele după ce înghiți o dușcă zdravănă de vin. Ar fi putut să lase un bilet.

La naiba, ai cea mai vagă idee cât de tare s-a chinuit biata ta mamă să se convingă singură că Deirdre se lăsase sedusă de altcineva? Dar faptele vorbeau de la sine.

- Poate ar trebui să schimbăm subiectul, sugeră Gideon.

- Naiba să te ia, singurul meu nepot a murit deodată cu Deirdre Rushton.

- Nu, pe toți dracii, nu era nepotul tău cel care a murit în Deirdre! urlă Gideon scos din fire. Era nepotul altcuiva. *Copilul nu era al meu.*

- Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă cu paharul ăla de vin!

- Pentru ultima dată, mârâi Gideon, îți jur pe onoarea mea, deși știi că tu nu mă consideri onorabil, că nu am posedat-o pe Deirdre Rushton. Nu am atins-o niciodată. Nu putea să-mi îndure atingerea, dacă vrei să știi nenorocitul de adevăr. Mi-a spus asta cât se poate de clar.

Cu un efort uriaș de voință, își recăpătă stăpânirea de sine. Puse jos paharul de vin cu mare grijă. Tatăl său îl studia circumspect:

- Poate ai dreptate. Poate ar trebui să schimbăm subiectul.

- Da. Gideon inspiră adânc pentru a se calma. Îmi cer scuze pentru izbucnire, domnule. S-ar putea crede că, după toți acești ani, am învățat cât de inutilă e o astfel de tactică. Poți să dai vina pe soția mea. Ea se plânge mereu că nu mă explic. Zâmbi sumbru. Dar vezi ce se întâmplă când o fac. Nu mă crede nimeni.

- Cu excepția soției tale? sugeră Hardcastle cu răceală.

- Ea a crezut în nevinovăția mea chiar înainte să-i ofer vreun detaliu, spuse Gideon, nu fără un fior de satisfacție profundă. De fapt, nu i-am dezvăluit nicio dată întreaga poveste. Și totuși, ea a înfruntat o sală de bal plină de lume și a anunțat întregii societăți că era evident că pruncul lui Deirdre fusese conceput cu un alt tată, nu cu mine.

- Nici nu-i de mirare că te-ai însurat cu ea, comentă Hardcastle sec.

- Da. Nici nu-i de mirare. Care era celălalt subiect pe care voiai să-l abordezi?

- Tâlharii, spuse contele după câteva clipe. Spune-mi despre nelegiuții care se foloseau de peșteri pentru a ascunde bunurile furate.

Cu un efort, Gideon își îndreptă gândurile asupra problemei curente.

- Nu sunt prea multe de spus. Le-am întins o capcană folosindu-mă de un detectiv particular din Londra. I-am prins pe nemernici.

- Cum ai aflat ce se petrece?

- Harriet le-a descoperit ascunzătoarea în timp ce căuta fosile. M-a chemat la Upper Biddleton și mi-a cerut să mă ocup de problemă cât mai curând posibil, fiindcă voia să-și continue explorările în peșteră. Dacă nu ai ghicit deja, îți pot spune că Harriet are o vână tiranică.

- Înțeleg. Deci ai prins tâlharii. Și te-ai ales cu Harriet între timp.

- Da. Gideon învârti paharul de vin între palme, studiind reflexele rubinii. Mai e un singur lucru care mă tulbură încă. Cred că a existat și un al patrulea individ. Unul pe care nu l-am prins.

- Ce te face să crezi asta?

- În primul rând, când i-am interogat pe tâlhari, toți au pretins că primeau instrucțiuni de la un bărbat misterios a cărui față nu o văzuseră niciodată. Tind să îi cred.

- De ce?

- Obiectele pe care le-am găsit în cavernă erau toate de o calitate superbă. Aveau o lucrătură extrem de fină și nici o legătură dintre casele mai înstărite din Upper Biddleton. Nici unul dintre cei trei bărbați pe care i-am capturat nu sunt genul care să se priceapă la așa ceva, dacă înțelegi ce vreau să spun. Pur și simplu ar fi spart geamul unei case care li s-ar fi părut atrăgătoare și ar fi luat la grămadă orice ar fi părut valoros.

- Înțeleg.

- Mai mult, când detectivul a returnat o parte dintre bunurile furate proprietarilor lor din Londra, a aflat că nimeni nu își dăduse seama că fusese jefuit până nu se întâmplase ca cineva să observe dispariția unui anumit obiect.

- Nimeni nu a observat furturile atunci când au avut loc? se miră contele.

- Exact. Problema este că nu au existat ferestre sparte sau încuietori forțate care să atragă atenția proprietarilor. Gândește-te cât e de mare Hardcastle House sau Blackthorne Hall. Chiar și casa pe care o aveai în Londra e uriașă. Dacă cineva ar fi pătruns înăuntru fără să spargă o ușă sau un geam, ți-ai da seama că ai fost jefuit înainte să observi că îți lipsește un anumit obiect?

- Presupun că nu. Dar cum rămâne cu servitorii?

- De cele mai multe ori, dispariția obiectului respectiv era remarcată tocmai de un membru al personalului, susține Dobbs, detectivul particular pe care l-am angajat.

- Deci ce concluzii tragi?

- Că șeful bandei avea ocazia să studieze casele înainte de a fura din ele și să depisteze obiectele de valoare. Apoi aceeași persoană avea grijă ca bunurile să fie sustrate într-o manieră elegantă și eficientă, care să nu necesite spargerea unei ferestre sau a unei încuietori.

- Și tu crezi că s-ar putea ca individul să se afle încă în libertate?

- Știu că noi nu l-am prins. Gideon își termină vinul. Există un detaliu foarte interesant pe care îl știm despre el, în afară de faptul că are un ochi de expert și acces în cele mai bune case.

- Cunoaște bine peșterile din jurul Upper Biddleton, conchise Hardcastle.

- Da. Le cunoaște foarte bine.

- Nu pot fi prea mulți oameni care să îndeplinească toate criteriile.

- Dimpotrivă. Gideon zâmbi sumbru. Sunt mulți bărbați care au vânat fosile în peșterile din Upper Biddleton,

de-a lungul anilor. O bună parte dintre ei sunt gentlemen din înalta societate. Dumneata însuși ești un exemplu bun.

- Eu?

- Te potrivești perfect profilului. Un gentleman cu ochi de cunoscător și care se simte în largul său în cele mai rafinate saloane, dar care e în același timp și expert în peșterile din Upper Biddleton.

Contele fu uluit. În clipa următoare, ochii i se aprinseră de furie.

- Cum îndrăznești să sugerezi așa ceva în legătură cu propriul tău tată?

Gideon se ridică în picioare și își înclină capul într-un salut rece.

- Îmi cer iertare, domnule. Nu am vrut să sugerez nimic. Bineînțeles că nu te bănuiesc de furt. Onoarea dumatăle e ireproșabilă.

- Pe toți dracii, așa zic și eu.

- Mai mult, în calitate de administrator al domeniilor dumatăle, îți cunosc foarte bine averea. Nu ești în situația de a fi nevoit să recurgi la furturi. Prin urmare, nu te includ pe lista mea de suspecți.

- Dumnezeule, tună Hardcastle. Cum să spui ceva atât de revoltător? Simpla sugestie că așa putea fi bănuț e absolut scandaloasă!

- E un sentiment interesant, nu-i așa? zise Gideon pornind spre ușă.

- Ce anume? lătră contele.

- Să descoperi că cineva de al cărui respect crezi că te bucuri e capabil să-ți pună la îndoială onoarea și să știi că nu ți-ai putea dovedi niciodată nevinovăția în fața lui?

Gideon nu așteptă un răspuns. Ieși din sala de mese și închise ușa în urma lui.

capitolul 14

Harriet aruncă o privire peste balustradă și studie scena puternic luminată. Șirurile de loji erau pline

cu oameni în ținute strălucitoare, toți întrecându-se să atragă atenția. Fiecare compartiment era o scenă în miniatură, o platformă pe care spectatorii să-și etaleze ținutele, bijuteriile și amantii sau amantele.

Dedesubt, la parter, o mulțime zgomotoasă și pusă pe scandal, care aproape reușise să-i acopere pe actori cu puțin timp înainte de pauză, oferea propria reprezentare. Filfizonii și fanții se umflau în pene, declamau gălăgios glume fără perdea, se loveau reciproc peste spate și, în general, creau un deranj vesel ce era la fel de interesant de urmărit ca piesa de pe scenă.

Harriet fusese interesată de spectacol la început, dar în scurt timp se plictisise. Ar fi preferat de departe să se afle acasă, studiind dinți fosili, însă era de-abia a doua seară de când se întorsese la Londra cu titlul de vicontesă de St. Justin, iar Gideon insistase să accepte invitația familiei ei de a merge la teatru.

Nu înțelesese de ce fusese trimisă atât de insistent la spectacol până nu remarcase valul constant de vizitatori ce intrau în loja lui Adelaide. Gideon voia să se împăuneze cu soția sa.

- Te simți bine? o întrebă Felicity, într-o scurtă pauză între vizitatori. Radia frumusețe într-o rochie de muselină roz-deschis, tivită cu volane și funde. Teatrul e plin ochi în seara asta.

- Da, așa e. Și e și destul de cald.

Harriet își făcu vânt energic cu evantaiul, dar se opri brusc atunci când sora ei clătină din cap exasperată.

Oftă cu amărăciune. Nu putuse învăța cum să-și folosească evantaiul într-o manieră sfioasă sau seducătoare, potrivit regulilor de bună-cuviință. Cel puțin nimeni nu se putea plânge de rochia ei. Era foarte atrăgătoare, din muselină turcoaz tivită cu volane și funde albe. Felicity o alesese.

Draperia de la intrarea în lojă se deschise, lăsând să intre doi tineri chipeși în ținute de seară imaculate.

- Au sosit gemenii Adonis, îi murmură Harriet surorii sale.

-Văd. Felicity zâmbi, savurându-și din plin rolul de giuvaier al lumii mondene.

Cei doi tineri pe care Harriet îi poreclise gemenii Adonis nu erau de fapt rude, dar aveau aceeași înălțime și culoare a tenului, preferau același croitor și își dedicau atențiile acelorași femei. În prezent erau adoratori convinși la picioarele lui Felicity.

Gemenii le salutară politicoși pe Adelaide și Effie, apoi se întoarseră nerăbdători spre cea mai tânără ocupantă a lojii, care izbuti de îndată să-i ametească pe amândoi cu un zâmbet.

-Bună seara, domnilor. Mă bucur enorm să vă văd aici în seara asta. O cunoașteți pe sora mea, vicontesa de St. Justin?

-E o plăcere să vă revăd în capitală, doamnă, spuse primul Adonis cu o plecăciune grațioasă și o expresie plină de curiozitate în ochi.

-E o plăcere. Felicitări pentru recenta căsătorie.

Cel de-al doilea Adonis imită plecăciunea primului, apoi ambii bărbați își îndreptară din nou atenția asupra lui Felicity.

În partea din spate a lojii, Adelaide și Effie stăteau la taclale cu o văduvă în vârstă îmbrăcată în negru. Harriet o auzi întâmplător pe femeie spunând că întreaga familie era probabil ușurată că, până la urmă, căsătoria chiar avusese loc.

-Suntem, desigur, încântate de alianță, spuse Effie, apoi minți cu seninătate: Am fost dezamăgite, firește, că tinerii nu au mai avut răbdare să organizeze o nuntă ca la carte. Dar dragostea trebuie lăsată să-și facă mendrele, nu?

-Cineva sigur și-a făcut mendrele, bombăni văduva. Și, după părerea mea, acela a fost St. Justin.

Știind foarte bine că era ținta multor priviri curioase din alte loji, Harriet se aplecă încet peste balustradă pentru a vedea încăierarea ce izbucnise dedesubt, la parter. Nu simți prezența celui mai recent vizitator până nu auzi o voce masculină familiară salutându-le pe Adelaide și Effie.

- O, bună seara, domnule Morland, spuse Effie veselă. Ce plăcere să vă vedem în seara asta!

- Am venit să-mi prezint respectele în fața noii vicontese St. Justin, spuse Bryce.

- Desigur, spuse Effie.

Harriet se răsuci în scaun și îl văzu pe Bryce stând în picioare deasupra ei. Părul lui auriu strălucea în lumină, iar zâmbetul îi era plin de farmec. Își aminti avertizarea lui Gideon: „Nu e un înger, așa cum pare“.

- Bună seara, domnule Morland, spuse, surâzându-i politicos.

- Doamnă. Bryce se așeză pe scaunul învelit în catifea de alături, își coborî vocea și o privi în ochi. Arăți minunat în seara asta.

- Mulțumesc, domnule.

- Nu am aflat decât azi-dimineață că te-ai întors în oraș. Și că te-ai căsătorit.

Harriet înclină capul. Majoritatea oamenilor o felicitau măcar de formă.

- Într-adevăr.

- Zvonurile din jurul plecării dumatiale bruște din oraș, acum câteva zile, erau cât se poate de alarmante.

- Chiar așa? Harriet ridică din umeri. Eu nu am fost alarmată de nimic din ceea ce s-a petrecut. Nu-mi pot imagina de ce s-ar fi alarmat oricine altcineva.

- Unii dintre noi s-au temut pentru siguranța dumatiale, spuse Bryce încet.

- Prostii. Nu am fost nici o clipă în vreun pericol. Nu-mi închipui cum i-a venit cuiva o astfel de idee.

- Aceia dintre noi care eram îngrijorați pentru dumeata am primit cu neliniște vestea că St. Justin a pornit în urmărirea dumatiale și a prietenilor dumatiale.

- Ei bine, acum știi că nu ați avut nici un motiv real de îngrijorare, spuse Harriet ferm.

- Ești o tânără foarte curajoasă. Bryce își înclină capul în semn de respect. Ai întreaga mea admirație.

- Despre ce naiba vorbești? ripostă ea aruncându-i o privire aspră.

- Nu contează. Nu e important. Iar răul a fost făcut. Bryce arată din cap spre mulțime. Nu te deranjează toate privirile și comentariile lor? Ești cea mai recentă curiozitate pe scena locală, Lady St. Justin. Mireasa Bestiei de la Blackthorne Hall.

- Ți-am cerut în termeni foarte clari să nu te referi la soțul meu cu acel nume îngrozitor. Te rog să părăsești această lojă, domnule Morland.

- Nu voiam să te jignesc, doamnă. Nu fac decât să repet ceea ce spune toată lumea. Ai ucide mesagerul care aduce vești proaste?

- Da, dacă acest lucru se dovedește necesar pentru a-l împiedica să mai repete astfel de vești. Harriet își flutură evantaiul spre el, făcându-i semn să plece. Acum, te rog să te retragi, domnule. Nu am chef de asemenea prostii.

- Cum dorești. Bryce se ridică în picioare și o prinse de mână înainte ca ea să-și dea seama ce voia să facă. Se aplecă peste degetele ei. Dă-mi voie să-ți spun încă o dată că ai toată admirația mea.

- Ajunge, domnule Morland.

Bryce coborî tonul ca să nu-l mai audă altcineva în afară de Harriet.

- Curajul tău a devenit legendar în înalta societate. Nu orice femeie ar putea înfrunta gândul de a împărți patul conjugal cu un monstru ca St. Justin.

Tânăra femeie își smulse mâna din strânsoarea lui exact în clipa în care draperiile de catifea se deschiseră din nou și Gideon intră în lojă. Privirea îi alunecă instantaneu spre Bryce.

- St. Justin. Bryce îi adresă un zâmbet laconic. Tocmai o felicitam pe soția ta.

- Chiar așa să fie?

Gideon îi întoarse spatele pentru a le saluta pe Effie, Adelaide și Felicity. Apoi o privi pe Harriet, scrutându-i cu răceală expresia.

Harriet se grăbi să afișeze un zâmbet, nevrând să-i dea nici un motiv de a-l provoca pe Morland. Povestea

cu Applegate fusese oricum la limită. Nu-i fusese ușor să-l convingă pe Gideon să renunțe la duel.

-Iată-te, milord, spuse ea relaxată. Chiar mă întrebam dacă ai să apari în seara asta.

Viconte se apropie de soția sa, trecând pe lângă Bryce ca și cum ar fi fost o stafie invizibilă. Se aplecă peste mâna ei și îi sărută degetele.

-Ți-am spus că ne vedem aici, îi aminti el încet.

-Da, desigur. Harriet se fâstâci. Simțise ostilitatea dintre cei doi bărbați și nu-și dorea probleme. Te rog să iei loc, al doilea act e pe cale să înceapă. Îl salută cu un gest rezervat pe Bryce, care îl privea pe Gideon cu o expresie tristă. O seară bună, domnule Morland. Îți mulțumesc pentru că ai venit să mă feliciți.

-O seară bună, doamnă, murmură el dispărând după draperiile de catifea.

-Te-a deranjat cumva? întrebă Gideon.

-Doamne, nu! Harriet își deschise evantaiul și începu grăbită să își facă vânt. A fost doar o vizită de politețe.

Surprinse privirea surorii ei. Felicity o întrebă din ochi, tacit, dacă totul era în regulă. Harriet încercă să-i transmită, la fel de tacit, că totul era sub control.

-Mă bucur să aud asta. Gideon se întinse arogant în scaunul de lângă soția lui, afișând anume o atitudine posesivă, pentru a fi văzut de toți spectatorii. Îți place piesa?

-Nu în mod deosebit. În primul rând, nu se aude mare lucru, căci mulțimea e foarte gălăgioasă. Unii dintre cei de la parter au început să arunce pe scenă coji de portocale chiar înainte de pauză.

-Harriet încă mai are impresia că oamenii merg la teatru ca să urmărească spectacolul, St. Justin, chicoti Adelaide. Noi i-am spus că motivele sunt cu totul altele, însă n-a vrut să ne creadă.

Gura lui Gideon se curbă într-un zâmbet vag. Studie mulțimea cu satisfacție vădită:

-Așa e.

Harriet se foi agitată în scaun. Se săturase până peste cap să fie afișată ca mireasa Bestiei de la Blackthorne Hall.

Câteva ore mai târziu, după ce camerista ei se retrase în sfârșit din dormitor, lăsând-o singură, decise că sosise timpul să-l înfrunte pe Gideon.

Se apropie de ușa ce făcea legătura între camerele lor și își lipi urechea de ea. Ajunse exact la timp pentru a-l auzi pe valetul lui Gideon retrăgându-se. Deschise ușa și i se adresă din prag:

- Aș dori să discutăm, milord.

Gideon, îmbrăcat într-un halat negru, tocmai își turna un pahar de brandy. Ridică privirea, arcuind ușor o sprânceană:

- Desigur, draga mea. Tocmai voiam să vin în camera ta. Dar dacă tot ești aici, poți să bei cu mine un pahar de brandy.

- Nu, mulțumesc.

- Deslușesc o oarecare tensiune în tonul tău. Vicontele luă o înghițitură și o studie atent. Ai vreun motiv să fii supărată pe mine?

- Da, am. Gideon, nu voiam să merg la teatru azi. M-am dus fiindcă ai insistat tu.

- Credeam că îți va face plăcere să-ți vezi familia și să-i asiguri pe toți că ești căsătorită și ți-e bine. Nu mai e cazul să-și facă griji că te voi silui și abandona. Acum ești vicontesă St. Justin și nimic nu poate schimba acest lucru.

- Nu de asta ai insistat să merg, și o știi prea bine. Sora mea crede că te împăunezi cu mine ca și cum aș fi un animal de casă dintr-o specie rară. E adevărat? Fiindcă dacă așa e, nu-mi place. M-am săturat.

- Ești o creatură foarte rară, draga mea, spuse el cu o licărire aparte în ochi. Cu adevărat foarte rară.

- Asta nu e câtuși de puțin adevărat, milord. Sunt o femeie perfect normală care acum se întâmplă să-ți fie nevastă. Gideon, nu vreau să mai fiu expusă. Nu ți-ai reglat încă toate conturile cu înalta societate?

- Orice ar spune sora ta, nu te-am trimis la teatru în seara asta ca să mă împăunez cu tine, Harriet.

- Ești foarte sigur de asta, milord? întrebă ea încet.

- Pe toți dracii! Bineînțeles că sunt sigur. Ce întrebare ridicolă. M-am gândit că îți va face plăcere să-ți vezi familia și că spectacolul ți se va părea agreabil. Asta a fost tot.

- Prea bine; data viitoare când sugerezi să merg undeva iar eu nu țin în mod deosebit să merg, am să-mi iau libertatea de a refuza.

- Harriet, ești o femeie măritată acum, pufni el. Vei face ce ți se spune.

- Aha. Deci îmi vei porunci să merg în locuri în care nu doresc să merg?

- Harriet...

- Dacă începi să-mi dai asemenea ordine, atunci va trebui să conchid că ești mânat de un alt motiv, nu de dorința de a-mi face mie plăcere. Deocamdată, singurul motiv pe care îl pot găsi e dorința ta de a te împăuna cu mine.

- Nu mă împăunez cu tine! Gideon dădu pe gât paharul cu o expresie iritată.

- Atunci hai să ne întoarcem în Upper Biddleton. Nici unul din noi nu apreciază în mod deosebit viața în capitală. Hai să mergem acasă.

- Ești chiar atât de nerăbdătoare să te întorci la fosilele tale?

- Firește. Știi cât de tare mă îngrijorează gândul că altcineva ar putea găsi restul scheletului. Și cum nici tu nu savurezi viața în înalta societate mai mult decât mine, nu văd nici un motiv pentru a nu ne întoarce în Upper Biddleton.

- Tu și nenorocitele tale de fosile, mârâi el. Doar la asta te gândești?

Harriet își dădu brusc seama că Gideon nu mai era doar iritat. Începea să devină furios.

- Știi bine că nu e așa, milord.

- Da? Spune-mi, draga mea, eu unde mă plasez ca importanță în raport cu fosilele tale? Alți soți trebuie

să se teamă de concurență din partea unor bărbați precum Morland. Pe mine soarta m-a făcut să mă iau la întrecere cu o mână de oase și dinți vechi.

- Gideon, toată treaba începe să se transforme într-o ceartă stupidă. Nu te înțeleg în seara asta.

- Nici eu nu sunt sigur că mă înțeleg în seara asta, mormăi el blestemând în barbă. Nu sunt în cea mai bună dispoziție posibilă, Harriet. Poate ar fi mai bine să mergi la culcare.

Harriet se apropie de el, îi puse mâna pe braț și ridică privirea spre chipul lui împietrit.

- Ce e în neregulă, Gideon?

- Nimic nu e în neregulă.

- Nu încerca să te descotorosești de mine cu astfel de șiretlicuri. Știu că s-a întâmplat ceva de ești atât de ursuz.

- Tu susții că sunt ursuz de la natură.

- Nu tot timpul. Spune-mi ce te-a supărat, Gideon. A fost cumva vizita domnului Morland în loja noastră?

Gideon se îndepărtă de ea, se duse la sticla de brandy, așezată pe măsuță, și își turnă încă un pahar.

- Am să mă ocup eu de Morland.

- Gideon! exclamă ea șocată. Ce vrei să spui?

- Spun că am să mă ocup eu de el.

- St. Justin, ascultă-mă, izbucni Harriet. Să nu-ți treacă prin minte să-l provoci pe domnul Morland la un duel! Nici măcar pentru o clipă. M-ai înțeles? Nu am să accept așa ceva.

- Ești chiar atât de fascinată de el?

- Pentru numele lui Dumnezeu, Gideon, știi că nu e adevărat. Ce e cu tine în seara asta?

- Ți-am spus, ar fi mai bine dacă te-ai duce la culcare, doamnă.

- N-ai să mă trimiți la culcare ca pe un copil neascultător, în vreme ce tu te zbați aici furios ca un mare... un mare...

- O mare bestie?

- Nu, nu ca o bestie, țipă Harriet. Ca un soț temperamental, dificil și insensibil care nu are încredere în soția lui.

Replica ei avu darul de a-l opri.

- Am încredere în tine, Harriet, spuse el țintuind-o cu privirea.

Tânăra femeie citi acest adevăr simplu în ochii lui și sufletul îi fu năpădit de căldură.

- Ei bine, murmură ea, cu siguranță nu s-ar zice după cum te porți.

Ochii lui căprui străluciră ca aurul în lumina focului.

- Nu există nimeni altcineva pe fața pământului în care să am mai multă încredere. Să nu uiți niciodată asta.

- Chiar simți asta? șopti ea, cuprinsă de un val amețitor de fericire.

- Eu nu vorbesc niciodată în vânt.

- O, Gideon, ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi-l-ai spus vreodată! Harriet traversă în fugă încăperea și se aruncă în brațele lui.

- Dumnezeuule, cum ai putut să crezi că n-am încredere în tine? Puse jos paharul de brandy și o strânse în brațe. Să nu te îndoiești niciodată de asta, scumpa mea.

- Dacă ai încredere în mine, șopti ea, lipită de pieptul lui, de ce te îngrijorează domnul Morland?

- E periculos, rosti el simplu.

- De unde știi asta?

- Îl cunosc bine. Cândva pretindea că e prietenul meu. În fond, ne petrecusem o parte din copilărie împreună. Familia lui a locuit lângă Blackthorne Hall câțiva ani, când eram mici. În cele din urmă s-au mutat. L-am reîntâlnit pe Morland la Londra după ce am terminat universitatea. A continuat să se dea drept prietenul meu, chiar și după ce mi-a despiciat fața cu lama unei spade.

Harriet încremeni. Peste o clipă înălță capul, făcând ochii mari, și îi atinse cicatricea de pe obraz cu degete blânde.

- Morland ți-a făcut asta?

- A fost un accident. Sau cel puțin așa a pretins el la momentul respectiv. Eram amândoi mult mai tineri atunci. Poate și puțin cam neastâmpărați. În orice caz, într-o noapte am băut prea mult vin, iar Morland m-a provocat la o înfruntare de scrimă. Am acceptat.

- Dumnezeule, șopti ea.

- Nu am purtat măști, dar aveam dopuri de protecție în vârful lamelor. Câțiva dintre prietenii noștri ne-au făcut loc pe podea și au pus rămășaguri. Înțelegerea era ca primul care străpungea apărarea celuilalt să fie declarat învingător.

- Ce s-a întâmplat?

- Totul a luat sfârșit în doar câteva minute, zise el ridicând din umeri. Morland nu era deosebit de bun la scrimă. Am câștigat, împingându-i spada din mână. Apoi m-am dat înapoi și am lăsat garda jos. Dar el și-a luat spada și s-a aruncat în față brusc, fără să mă avertizeze. Dopul de protecție din vârful sabiei lui căzuse cumva, iar lama mi-a spintecat obrazul.

- Gideon! Ar fi putut să te omoare.

- Da. M-am întrebat adesea dacă nu cumva asta a și încercat să facă. Era ceva în ochii lui în acele câteva secunde. Am văzut asta când m-a atacat. Mă detesta, dar nu știu de ce.

- Și cum a explicat că a sărit asupra ta după ce pierduse?

- După cum a pretins mai târziu, nu-și dăduse seama că fusesem declarat învingător. Crezuse că înfruntarea nu se încheiase încă, iar eu mă retrăgeam.

- Și faptul că lama nu era acoperită?

- Un accident. Gideon ridică din umeri. În focul luptei, nu observase că dispozitivul de protecție căzuse. Era o explicație logică, fiindcă se întâmplă frecvent.

- Tu ce-ai făcut?

După o clipă de tăcere, Gideon răspunse:

- Am văzut furia din ochii lui și am reacționat instinctiv. M-am luptat cu el ca și cum înfruntarea ar fi devenit brusc un duel adevărat. Morland a fost atât de surprins, încât și-a pierdut echilibrul și a căzut la podea.

Eu mi-am aruncat spada și am luat-o pe a lui. I-am pus vârful neacoperit la gât. A început să țipe că nu a fost decât un accident.

- Și tu l-ai crezut?

- Ce puteam face? Băuserăm amândoi prea mult vin. Mi-am spus că fără îndoială fusese un accident. Morland era prietenul meu. Dar nu am reușit să uit niciodată expresia din ochii lui când m-a atacat.

- Ați rămas prieteni?

- Într-un fel. Ulterior și-a cerut scuze, iar eu i le-am acceptat. Mi-am spus că se terminase. Știam că voi purta cicatricea tot restul vieții, dar știam și că era doar vina mea că acceptasem acea provocare stupidă.

- El pretinde că e singurul care ți-a fost alături când ai fost acuzat că ai abandonat-o pe Deirdre.

- Asta așa e, spuse el zâmbind fără pic de veselie. Dar având în vedere că el fusese cel care o sedusese și o lăsa-se însărcinată, și cum era căsătorit la vremea respectivă, probabil i s-a părut convenabil să treacă drept prietenul meu, deturnând astfel bănuielile.

- Morland a fost bărbatul care a sedus-o? tresări ea șocată.

- Da. Deirdre a recunoscut acest lucru în noaptea când a venit să mă vadă. Dar nu am mai avut cum să-l demonstrez mai târziu, după moartea ei. Gura lui Gideon se schimonosi. M-ar fi ajutat extrem de mult dacă Deirdre s-ar fi obosit să lase un bilețel înainte să se împuște, dar ea nu și-a bătut niciodată prea mult capul cu ceilalți. Probabil nu a interesat-o dacă vina pentru sinuciderea ei cădea pe capul meu.

Harriet se înfioră, simțind durerea brută și furia din vocea lui.

- Doar nu o mai iubești încă?

- Dumnezeuule, nu! Eram convins că o iubeam atunci când i-am cerut mâna. Privind în urmă, cred că eram pur și simplu îmbătat de frumusețea ei și de faptul că o creatură ieșită parcă din povești părea să mă dorească. Dar orice aș fi simțit pentru Deirdre Rushton s-a stins pe vecie în noaptea în care mi-a mărturisit că m-a

acceptat ca pretendent doar la insistențele tatălui ei, în condițiile în care purta în pânțece pruncul altuia. Mi-a spus că detesta chiar și să mă vadă în fața ochilor.

- O, Gideon. Harriet își strânse mai tare brațele în jurul taliei lui. Pare să fi fost o femeie pe culmile disperării. Era foarte tânără și fără îndoială se credea îndrăgostită de Morland. Știa că nu avea să fie niciodată al ei și ura gândul de a fi forțată să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea. Te considera pe tine vinovat de problemele ei.

- Nu-i cazul să-i găsești scuze, bombăni Gideon.

- Vreau doar să înțelegi că probabil nu te ura deloc. Pur și simplu se simțea încolțită și și-a descărcat pe tine furia și frustrarea.

- A reușit cu siguranță să se răzbune pe mine, dacă asta urmărea.

- Da, știu. Ai trăit în infern timp de șase ani lungi.

- E o exprimare cam dramatică, dar nu cu totul neadevărată. Ceea ce știu e că am fost foarte singur în ultimii șase ani.

- Dar acum nu mai ești, spuse ea cu un zâmbet tremurător. Acum mă ai pe mine.

- Așa este. Gideon ridică mâinile pentru a o atinge pe păr. Și îți jur că voi avea foarte mare grijă de tine, Harriet.

- Mulțumesc, milord. Promit să am și eu grijă de tine, cât mai satisfăcător posibil.

- Chiar așa va fi?

În ochii lui leonini se aprinse o flacără caldă.

- O, da. Te înșeli dacă îți închipui că țin mai mult la fosilele mele decât la tine. Se ridică pe vârfuri și își trecu ușor gura peste a lui. Este adevărat că sunt foarte atașată de ele, dar tu ești cu mult mai important pentru mine, milord.

- Sunt foarte încântat să aud asta. O luă pe sus în brațele lui ca și cum ar fi fost ușoară ca fulgul. Gideon o făcea să se simtă ca o prințesă delicată dintr-un basm, își spuse Harriet. În cele din urmă o depuse în mijlocul patului lui și se întinse lângă ea zâmbind: Poate

binevoiești să-mi arăți care anume dintre părțile corpului meu te impresionează la fel sau chiar mai mult decât oasele vechi pe care le colecționezi.

- E o listă foarte lungă, râse ea.

- Atunci poți să începi de la degetele de la picioare și să tot urci.

- Cu plăcere.

Harriet îl împinse blând, iar Gideon se supuse și se rostogoli pe spate. Apoi îngenunche lângă el și îi examinează picioarele uriașe cu o expresie serioasă.

- Trebuie să recunosc, rareori am văzut metatarsuri fosile de asemenea dimensiuni.

- Sunt flatat, spuse el, studiindu-i chipul în lumina focului.

- Și rareori are cineva norocul să găsească o tibie atât de lungă. Harriet desenă încet conturul osului, urcând cu degetul pe gamba musculoasă. Foarte impresionantă.

- Sunt ușurat să aud asta.

Degetele lui Harriet alunecară ușor în sus peste genunchi.

- În afară de femurul unui elefant, pe care am avut o dată privilegiul de a-l examina, nu am mai văzut niciodată un os al coapsei atât de superb.

Gideon își ținu respirația când palma ei urcă și mai mult, deschizându-i halatul de mătase neagră pentru a-i dezgoli pulpele.

- Mă bucur că îți place.

- Absolut, milord. Își plecă ușor capul și depuse un sărut mărunț și umed pe partea de sus a coapsei lui. Părul tare și cârlionțat o gădilă la nas. Parfumul lui masculin o făcu profund conștientă de propria ei excitație. Acum ajungem la o descoperire cât se poate de interesantă, murmură ea atingându-i bărbăția îngroșată.

- Să nu-mi spui că ai găsit fosile și din această parte a corpului!

- Nu, recunosc Harriet. Dar asta e cu siguranță la fel de tare ca orice altă fosilă pe care am extras-o vreodată din piatră.

- Ah! Gideon inspiră adânc, desfătându-se cu mângâierea ei.

Harriet văzu că mușchii lui se încordaseră din cauza tensiunii sexuale. Avea impresia că atinge o bucată de oțel. Forța lui era fascinantă.

- Dacă aș fi descoperit vreodată ceva de această natură, murmură ea încercuindu-l cu degetele, sunt absolut sigură că aș fi publicat în revista Societății o lucrare despre fosila respectivă.

Gideon lăasă să-i scape un râs care era mai mult geamăt de frustrare.

- Nu cred că am să supraviețuiesc acestei lecții. Vino încoace, doamnă. Am de gând să îngrop o anumită parte din anatomia mea în tunelul tău fierbinte înainte să se fosilizeze din cauza așteptării.

Harriet zâmbi când Gideon se întinse după ea și o trase peste corpul lui, așezând-o călare. Senzația coapselor lui puternice cuibărite între ale ei era incredibil de excitantă. Îi simțea bărbăția pulsând sub ea și era tot mai conștientă de puterile sale feminine.

Se aplecă în față, dându-i deoparte halatul pentru a putea să-și întindă degetele pe pieptul viril, apoi își coborî capul și își trecu ușor limba peste sfârcurile lui.

- Este atât de plăcut, șopti el. Atât de al naibii de plăcut!

Își puse mâinile pe genunchii ei și își lăsă palmele să urce încet pe interiorul coapselor fine. Îi găsi moliciunea, extrăgând din ea fierbințeala lichidă, apoi își strecură un deget în ea, pentru a vedea cât era de pregătită.

- Gideon! Harriet își arcui capul pe spate, întregul corp încordându-i-se în fața invaziei delicioase.

- Pune-mă în tine, șopti el cu un mârâit slab. Ia-mă în mâini și condu-mă în tine.

Harriet întinse degetele tremurătoare și îl găsi, după care se ridică pe genunchi și se lăsă înapoi jos foarte încet. Gideon o penetră atent, lăsând-o pe ea să stabilească ritmul.

Îl simți lărgind-o și împlinind-o. Era o senzație incredibil de plăcută. Așa era întotdeauna. Zăbovi îndelung

până să-l primească în ea cu totul, savurând fiecare centimetru. Apoi Gideon o pătrunse cu totul și deveniră legați unul de celălalt așa cum doar un bărbat și o femeie puteau fi.

Harriet se abandona desfătării unice de a se afla în brațele lui de oțel. Nu se gândi la Bryce Morland, nici la lucrurile oribile pe care i le făcuse soțului ei. Când se trezi ceva mai târziu și își aminti înspăimântătoarea poveste, descoperi că Gideon dormea adânc lângă ea.

Se gândi să-l trezească și să-i repete că nu trebuia să-l provoace pe Bryce, dar dormea atât de adânc, încât decise să aștepte până dimineață.

În zori însă, când deschise ochii, constată că Gideon dispăruse.

capitolul 15

Centrul Tattersall era deja aglomerat când Gideon intră în curte în dimineața aceea. Nu că locul nu ar fi fost de obicei plin de lume, mai ales în zilele cu vânzări speciale, ca aceea de azi. Fiind singurul centru de licitații pentru cei mai buni cai de rasă din Londra, atrăgea gentlemanii din înalta societate așa cum dulciurile atrăgeau copiii. Era un loc de competiție acerbă între toți cei care își permiteau să cumpere exemplarele atent selecționate.

O parte din curte avea deasupra un acoperiș în stil neoclasic. Gideon își sprijini umărul de o coloană și urmări leneș un cal de vânătoare ce tocmai era plimbat prin fața mulțimii de potențiali cumpărători.

Apoi fu prezentată o pereche superbă de cai murgi de trăsură. Erau perfect asortați la culoare, dar lui Gideon nu i se părură prea bine dezvoltăți la nivelul pieptului. Aspectul nu conta deloc la caii de trăsură. Rezistența și energia erau cu adevărat importante.

Nu pentru asta venise însă. Renunță să mai urmărească cei doi murgi și studie mulțimea. Era aproape sigur că avea să-l găsească pe cel pe care îl căuta. Câteva

întrebări subtile puse la club în seara precedentă îi dezvăluiseră că Bryce Morland avea să participe la licitația din dimineața aceea.

O clipă mai târziu îl zări. Morland stătea la capătul îndepărtat al terasei, discutând cu un bărbat rotofei într-o haină prea strâmtă.

Gideon se desprinsese de coloană și porni în direcția lui.

În clipa aceea apărură un grăjdar care prezentă următorul animal de vânzare, o micuță iapă bălțată absolut superbă. Vicontează ezită, imaginându-și-o brusc pe Harriet călare pe drăgălașul animal gri cu alb.

Se opri și examinează iapa mai îndeaproape. Avea o constituție elegantă și compactă ce promitea forță și rezistență. Urechile mici păreau sensibile și atente, iar ochii mari se potriveau perfect cu capul frumos sculptat, dându-i un aer inteligent care i-ar fi plăcut precis lui Harriet.

Tocmai studia picioarele delicate ale animalului când vocea lui Morland răsună din spatele lui:

-Nu-i tocmai stilul tău, nu-i așa, St. Justin? Ție mai degrabă ți s-ar potrivi una dintre acele brute uriașe și stângace pe care le preferi de obicei. Una care să nu sfârșească zdrobită când te urci peste ea.

Gideon nu-l privi, ci rămase concentrat asupra iepei.

-Mă bucur că ești aici, Morland. Voiam să discut ceva cu tine.

-Chiar așa? Ce ciudat, spuse celălalt pe un ton batjocoritor. Nu mi-ai mai vorbit aproape deloc în ultimii șase ani.

-Nu am avut nimic de discutat.

-Și acum avem?

-Din nefericire, da. Dar am de gând să te avertizez, Morland. Sper să mă ascuți.

-Și dacă nu?

-Atunci vei avea de-a face cu mine.

Gideon admiră arcuirea obraznică a cozii iepei și ținuta sa mândră. Vitalitatea și entuziasmul ei îi aminteau de Harriet.

- Încerci cumva să mă ameninți? întrebă Morland sarcastic.

- Da. Vicontele își îndreptă atenția asupra picioarelor din spate. Avea suficientă forță în ele, decise el. Avea să reziste și la drum lung. După o clipă, spuse: Vreau să stai departe de soția mea.

- Lua-te-ar dracu' de ticălos nenorocit! Vocea lui Morland își pierdu nota batjocoritoare. Acum clocotea de furie. Cine naiba te crezi ca să-mi dai avertismente?

- Sunt St. Justin. Bestia de la Blackthorne Hall. Și cum tu ești parțial răspunzător de acest titlu, ar trebui să ai înțelepciunea de a-l respecta.

- Mă ameninți deoarece știi că dacă îmi propun să ți-o fur pe micuța ta Harriet, pot s-o fac. E suficient să-i fac semn cu vârful unui deget și ar veni imediat la mine.

- Nu, spuse Gideon, cu privirea ațintită în continuare asupra iepei. Nu ar veni la tine.

- Dacă ești atât de sigur de asta, de ce te mai obosești să vii cu amenințări?

- Fiindcă nu vreau să fie deranjată de tine. Gideon îi făcu semn grăjdarului care ducea iapa. Acum trebuie să mă scuzi, am de gând să cumpăr un cal.

Se îndepărtă de Morland fără a-l fi privit măcar o dată. Știa bine că această ofensă mută avea să-l irite chiar mai mult decât amenințarea însăși.

Gideon se întoarse acasă în după-amiaza aceea cu gândul de a-i spune lui Harriet despre iapă, dar află că soția lui plecase să viziteze muzeul domnului Humboldt. Avea să fie nevoit să aștepte pentru a o surprinde cu darul său. Gândul îl supără. Își dădu seama că fusese nerăbdător să-i vadă reacția.

Se încruntă la Owl, care îi răspunse cu o expresie la fel de încruntată.

- Muzeul domnului Humboldt? repetă Gideon.

- Da, milord. Părea foarte entuziasmată de întreaga poveste. Doar Dumnezeu știe de ce. Nu-mi pot imagina nimic interesant la o colecție de oase vechi și mucegăite.

- Va trebui să te obișnuiești cu entuziasmul lui Lady St. Justin față de astfel de lucruri.

- La aceeași concluzie am ajuns și eu.

Gideon se îndreptă spre bibliotecă, dar peste câteva momente se opri brusc.

- Și-a amintit să-și ia și camerista sau unul dintre valeți cu ea?

- Nu, dar m-am ocupat eu de asta. Este însoțită de camerista domniei sale.

- Excelent. Știam că mă pot baza pe tine, Owl. Gideon porni mai departe spre ușa bibliotecii. Aștept o vizită din partea domnului Dobbs în după-amiaza asta. Te rog să-l conduci înăuntru când sosește.

- Prea bine, milord.

Dobbs sosi peste un sfert de oră, energic ca întotdeauna. Își scoase pălăria turtită și se așeză în fața lui Gideon în maniera lui obișnuită, excesiv de familiară.

- Ziua bună, domnule. Am listele de oaspeți pe care le-ați cerut. Dobbs îi întinse un teanc de hârtii. Nu am reușit să le obțin pe toate, căci unele s-au pierdut sau au fost distruse. Dar am făcut rost de un număr destul de mare.

- Bun. Hai să văd ce avem aici.

Gideon întinse foile pe birou și parcurse listele lungi cu numele persoanelor care fuseseră invitate în casele de unde se furaseră recent obiecte de preț.

- N-o să fie prea ușor să-i găsiți pe cei care au fost invitați în acele case și, totodată, ar fi avut motiv să știe despre peșterile alea, zise apoi detectivul. Sunt sute de nume de verificat. Nobilimii îi place să organizeze di-tamași petrecerile.

- Îmi dau seama că va dura ceva timp, murmură Gideon cu ochii într-o coală de hârtie. Am o bănuială că omul nostru e colecționar de fosile.

- Nu e neapărat să fie colecționar de fosile, milord. Ar putea la fel de bine să fie cineva care a crescut în zona Upper Biddleton sau care a avut motiv să o viziteze.

- Unul care a trecut pe acolo doar în vizită nu ar cunoaște zona atât de bine ca să știe despre caverna

secretă. Suspectul nostru a frecventat zona cu asiduitate, iar singurul motiv pentru care cineva intră în acele peșteri e pentru a căuta fosile.

- Dacă spuneiți dumneavoastră... Ei bine, atunci vă las astea și am să aștept să mă anunțați care va fi următoarea noastră mișcare.

- Mulțumesc, Dobbs. Mi-ai fost de mare ajutor. Gideon înalță privirea când omulețul se ridică în picioare. Cum ai reușit să faci rost de atâtea liste?

Fața de spiriduș a detectivului se încreți într-un rânjet:

- Le-am zis că vreau listele ca parte a recompensei mele fiindcă le-am adus înapoi bunurile furate. Sau grăbit toți să mi le dea.

- Au scăpat mult mai ieftin decât dacă ți-ar fi plătit o recompensă în bani, zâmbi Gideon.

- Cei cu sânge albastru nu șovăie să dea o avere pe un cal bun sau o bijuterie fină, dar sunt de-a dreptul zgârie-brânză când e vorba să plătească serviciile unora ca mine. Dobbs își trânti pe cap pălăria turtită. Dar cum de data asta lucrez pentru dumneavoastră, presupun că îmi voi primi răsplata. Am întrebat în stânga și în dreapta, iar renumele dumneavoastră e nepătat. Toată lumea spune că vă plătiți datoriile și nu încercați să-i trageți pe sfoară pe cei care vă servesc.

- Este întotdeauna plăcut să aflu că am o reputație bună în unele locuri, spuse vicontele ridicând din sprâncene.

- În lumea în care mă învârt eu, reputația că-ți plătești datoriile corect și la timp este singurul lucru care contează.

Muzeul domnului Humboldt era copleșitor și își merita din plin prețul de intrare. Colecția de fosile, schelete, animale împăiate și plante neobișnuite umplea întreaga clădire. Nici o cameră nu fusese cruțată, chiar și dormitorul proprietarului conținea expozate și lăzi pline cu schelete prăfuite, fosile marine și alte diverse lucruri.

Harriet fu încântată când își dădu seama cât de mare era muzeul.

- Uită-te la locul ăsta, Beth, îi spuse cameristei arătând spre șirul de încăperi de la parter ce erau pline ochi de comori. Vizitatorii rătăceau dintr-o cameră în alta, contemplând aici un craniu de rinocer, dincolo un șarpe împăiat. Exclamă fericită: Este minunat! Absolut minunat!

Beth aruncă o privire temătoare în prima sală și se cutremură la vederea scheletului unui rechin de mari dimensiuni.

- Trebuie să vă însoțesc, doamnă? Astfel de lucruri îmi dau fiori, pe cuvânt.

- Prea bine, atunci, poți să aștepti în hol. Am să vizitez singură muzeul.

- Mulțumesc, doamnă.

Beth își îndreptă atenția spre tânărul care lua taxa de intrare de la șirul subțire de vizitatori. Îi adresă un zâmbet timid, iar tânărul îi rânji îndrăzneț drept răspuns.

Harriet, ignorând întreaga scenă, arătă spre o ușă închisă și întrebă:

- Ce se află acolo?

- Acea e camera de lucru personală a domnului Humboldt, zise tânărul. E singura încăpere unde vizitatorii nu au acces.

- Înțeleg. Harriet porni spre trepte. Prea bine, atunci. Cred că am să încep din partea de sus a casei și am să tot cobor până termin.

Urcă la etajul al treilea și pătrunse în prima sală. Era un adevărat paradis.

Mai erau câțiva vizitatori în muzeu, dar cu siguranță nu suficienți cât s-o deranjeze pe Harriet. Timpul se scurse repede pe măsură ce străbătu uriașa clădire de la etajul superior până la subsol.

Deși venise în căutarea dinților fosili, se tot lăsa distrasă de alte exponate fascinante.

Într-o vitrină găsi o fosilă de arici de mare perfect conservată, cum nu mai văzuse niciodată. Tot aici se aflau și alte câteva fosile marine extrem de interesante.

O altă vitrină, ce conținea diverse fragmente, îi captă atenția pentru o vreme.

Îi luă o veșnicie să cerceteze toate sertarele din toate dulapurile din fiecare cameră, dar nu voia să-i scape absolut nimic. De fiecare dată când deschidea un sertar sau arunca o privire într-o vitrină își spunea că poate era pe punctul de a găsi un dinte precum cel pe care îl descoperise în Upper Biddleton. Cu puțin noroc, poate avea și o etichetă. Astfel avea să afle dacă nu cumva îl identificase altcineva deja.

Lăsă la sfârșit nivelul cel mai de jos. Subsolul ar fi fost în mod normal folosit pentru bucătărie și pentru camerele servitorilor într-o casă adevărată, dar Humboldt îl transformase în depozit. Când Harriet coborî scările, se trezi complet singură, ceea ce îi convenea de minune.

Nu găsi decât lăzi în primele două săli întunecoase, dar la capătul holului descoperi o încăpere cufundată în umbră, plină de schelete amenințătoare, unele dintre ele foarte mari.

Două lumânări stăteau aprinse în sfeșnicele de pe peretele coridorului. Harriet alege una și o luă cu ea înăuntru, folosind-o ca să aprindă lumânările de ceară pe jumătate consumate care se găseau înăuntru. Era evident că sala nu era vizitată prea des.

Încăperea era nu doar întunecoasă, ci și rece. Totul era acoperit cu un strat gros de praf, dar Harriet nu ținu cont de acest lucru. Praful și mizeria făceau parte din munca unui colecționar de fosile.

Văzu imediat șirurile de dulapuri înalte, fiecare cu zeci de sertare. Era destul de probabil să găsească și câțiva dinți acolo, își zise ea fericită. Dar înainte să înceapă să cerceteze dulapurile, se opri să examineze câteva dintre relicvele bizare împrăștiate prin încăpere. Observă o bucată masivă de piatră în care era întipărit conturul delicat al unui pește bizar, țepos.

Ceva mai departe zări oasele prăfuite ale mai multor creaturi stranii înzestrate atât cu înotătoare, cât și cu picioare. Harriet le studie cuprinsă de uimire. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

Găsi un scaun într-un colț și îl târi până la unul dintre dulapurile care conțineau astfel de fosile ciudate. Se urcă pe el pentru a cerceta mai îndeaproape scheletele.

Un nor de praf se ridică în momentul când dădu să atingă o înotătoare de formă bizară. Uitându-se atent, remarcă ácele fine ce prindeau înotătoarea de schelet.

-Aha, murmură ea satisfăcută. Un fals. Știam eu. Nici nu-i de mirare că domnul Humboldt te-a exilat aici la subsol, îi spuse bieteii creaturi. Probabil a plătit o sumă frumoșică pentru tine, apoi a descoperit că ai fost măsluită.

Observă petele de praf de pe mantaua ei galbenă când se dădu jos de pe scaun. Ar fi trebuit să-și aducă un șort; data următoare avea să se îngrijească de acest detaliu.

Tocmai se ridicase pe vârfuri, examinând scheletul unui pește foarte ciudat, când auzi ușa deschizându-se în spatele ei, apoi închizându-se foarte încet. Un alt vizitator al muzeului reușise să ajungă în magazia domnului Humboldt. Tânăra femeie nu-l băgă în seamă până când noul sosit nu se apropie de ea printre dulapurile înalte.

- Bună ziua, Harriet, spuse Bryce Morland.

Harriet încremeni, nu doar fiindcă vocea lui era ultima pe care se așteptase să o audă, ci și din cauza tonului subtil de amenințare. Se întoarse să-l înfrunte:

- Domnule Morland. Ce naiba cauți aici, în muzeul domnului Humboldt? Nu știam că ești interesat de fosile.

- Nu sunt interesat de ele. Morland zâmbi, dar în umbră zâmbetul lui părea masca denaturată a unui înger binevoitor. Sunt însă extrem de interesat de tine, mica și dulcea mea Harriet.

Un fior de teamă o străbătu din cap până în picioare:

- Nu înțeleg.

- Nu? Nu-ți face griji. Vei înțelege în curând.

Lumina palidă din sfeșnicul de pe perete făcu să-i strălucească părul blond, dar fața lui chipeșă rămase în umbră.

Cuprinsă de spaimă, Harriet se dădu instinctiv înapoi.

- Va trebui să mă scuzi, domnule. E foarte târziu și trebuie să plec.

- E într-adevăr foarte târziu. Muzeul s-a închis acum zece minute.

- Vai de mine, cum a zburat timpul! Camerista mea mă așteaptă, fără îndoială.

- Camerista ta e ocupată să flirteze cu tânărul care vinde bilete. Nici unul din ei nu-ți va simți lipsa o bună bucată de vreme.

- Chiar și așa, plec chiar acum. Harriet ridică bărbia. Te rog să te dai la o parte.

Morland continuă să se apropie încet pe culoarul îngust dintre dulapuri.

- Nu încă, micuță Harriet. Nu încă. Ar trebui să-ți spun că m-am întâlnit cu soțul tău azi.

- Chiar așa? Harriet mai făcu un pas înapoi.

- Am avut o discuție plăcută în cursul căreia mi-a zis să stau departe de nevasta lui. Ochii lui Morland scânteiară de furie. Bestia știe că ești atrasă de mine.

- Nu. Harriet se retrase încă un pas. Nu e adevărat și dumneata știi asta, domnule Morland.

- O, e foarte adevărat. Ești exact ca Deirdre. Nici ea nu mi-a putut rezista.

- Ești nebun? Despre ce vorbești?

- Despre tine și Deirdre, desigur. St. Justin a pierdut-o pe ea și te va pierde și pe tine. Mândria lui va fi zdrobită definitiv de data asta. A fost dintotdeauna atât de al naibii de arogant, atât de mândru, chiar și când toată Londra îl vorbea pe la spate. Dar de data asta nu va mai reuși să treacă peste bârfe.

- Ce ai de gând să faci?

- Să-mi plantez sămânța în corpul tău, exact așa cum am făcut și cu Deirdre, rosti Bryce calm. Deirdre s-a lăsat sedusă cu mare plăcere. Cu tine, pe de altă parte, va fi nevoie de puțină muncă de convingere, am impresia.

- Nu am să-ți cedez niciodată! strigă Harriet. Cum ți-ai putut imagina vreodată așa ceva?

Morland o aprobă din cap, vizibil încântat:

- Nu doar muncă de convingere, deci. Va fi nevoie și de forță. Excelent. Îmi place mai mult așa, să știi, dar rareori găsesc o femeie care să-mi opună rezistență. Cad toate în patul meu atât de ușor...

- Cum îndrăznești? șopti ea.

- Aștept deja de câteva zile o astfel de ocazie. După ce s-a încheiat scurta și dezagreabila mea conversație cu soțul tău de azi-dimineață, am pornit în căutarea ta. Am decis că a sosit momentul. Știam că te voi poseda azi. Vezi tu, St. Justin m-a înfuriat la culme.

- M-ai urmărit?

- Desigur. Din clipa în care te-am văzut intrând aici am decis să văd dacă nu cumva locul acesta îmi va oferi oportunitatea pe care mi-o doream. Și așa a fost. Cheia de la această cameră era în fața ușii. Am luat-o înainte să intru și am încuiat ușa în urma mea.

Morland scoase o cheie grea din buzunar și i-o arătă chicotind, apoi o lăsă să cadă înapoi în haină.

- Am să țip.

- N-o să te audă nimeni. Pereții acestei încăperi sunt foarte groși. Iar acum nu va mai coborî nimeni la subsol, fiindcă muzeul s-a închis peste noapte.

Harriet se mai retrase câțiva pași. Aproape ajunsese la capătul intervalului. Peste o clipă avea să o poată zbughi după colțul ultimului dulap și să se refugieze pe culoarul învecinat. Nu știa ce urma să facă mai departe, dar precis avea să-i vină vreo idee, își zise. Până atunci trebuia să mai tragă de timp.

- De ce ești atât de hotărât să te răzbuni pe St. Justin? Ce ți-a făcut?

- Ce mi-a făcut? Pe fața chipeșă a lui Bryce trecu un fulger de mânie. Ca mulți alții de teapa lui, avea totul. A avut dintotdeauna totul. Iar eu nu aveam nimic. Nimic. Familia mea și a lui au fost vecine ani întregi. În copilărie am fost nevoit să-i privesc pe el și pe fratele lui primind tot ceea ce era mai bun din toate. Cai, trăsuri, haine, școli.

- Domnule Morland, ascultă-mă.

- Îți poți imagina cum era? Nu, bineînțeles că nu poți. Tot felul de oameni importanți veneau în vizită la Blackthorne Hall. Toată lumea încerca să câștige bunăvoința contelui. Eu trebuia să fiu recunoscător dacă se întâmpla să fiu invitat la un bal al familiei Hardcastle. Să mă consider norocos dacă mi se cerea să mă alătur grupului de vânători. Părinții mei erau mici nobili de țară. Se târau la picioarele contelui de Hardcastle. Dar eu nu m-am târât niciodată, nici în fața lui, nici a fiilor lui. Le-am fost egal.

- Cum poți să spui că St. Justin avea totul?

- El e moștenitorul unui titlu de conte și al unei averi uriașe, în vreme ce eu am fost nevoit s-o iau de nevastă pe fiica unui negustor pentru a face rost de banii de care aveam nevoie. Nu era corect.

- Pretindeai că ești prietenul lui.

Morland ridică din umeri cu un gest elegant.

- Prietenii din lumea lui sunt extrem de utili pentru un bărbat aflat în situația mea. Niște prieteni de felul lui St. Justin pot să-ți asigure accesul în cele mai bune cluburi, cele mai bune saloane, cele mai bune paturi. Urmăresc constant să-mi fac prieteni în acest mediu. Dar St. Justin nu-mi mai este util și, pe deasupra, m-a jignit.

- Ai impresia că ești mai bun decât el, nu-i așa? replică Harriet. Îți spui mereu că, deși el are avere și un titlu, tu ești mult mai deștept, mai chipeș și mai atrăgător în ochii femeilor.

- E adevărat.

- Dar îl urăști fiindcă știi în adâncul sufletului că e un om mult mai bun decât vei fi tu vreodată. Și nu averea sau titlul îl fac să-ți fie superior. E ceva mai adânc, ceva ce tu nu vei avea niciodată. Așa e?

- Dacă spui tu, draga mea.

- Ce vei demonstra dacă mă rănești?

- Voi demonstra încă o dată că pot să-i fur lui St. Justin femeile, răspunse Morland cu ochi scânteietori. După ce te voi poseda, voi avea satisfacția de a ști

că le-am avut pe ambele femei pe care St. Justin le credea ale lui. E destul de puțin, dar îmi place jocul.

- Ești un neghiob. Știi fără îndoială ce va face St. Justin când va afla că ai încercat să mă agrezezi.

- O, nu cred că îi vei spune despre mica noastră întâlnire de dragoste, zise Bryce privind-o cu subînțeles. De regulă femeile nu mărturisesc faptul că au fost cu un alt bărbat, nici măcar când sunt siluite, de teamă să nu fie acuzate de a-l fi ademenit. Și nici o femeie căsătorită cu Bestia de la Blackthorne Hall nu ar recunoaște vreodată că i-a fost necredincioasă. Iar fi prea teamă să o faci. Bestia s-ar năpusti fără îndoială asupra ei.

Degetele lui Harriet găsiră marginea ultimului dulap.

- Mie nu mi-ar fi teamă deloc să-i spun lui St. Justin. El m-ar crede și sunt absolut sigură că m-ar răzbuna.

- E mult mai probabil să te ucidă, spuse Bryce, străbătând și ultimii metri care-l mai despărțeau de ea. Iar tu ești destul de înțeleaptă să știi acest lucru. Nu ar putea accepta gândul că proaspăta lui soție, femeia pe care a prezentat-o atât de mândru în lumea bună, i-a fost deja necredincioasă.

- Nu știi nimic despre el.

Pe neașteptate, Harriet țâșni după colțul șirului de dulapuri.

Bryce se aruncă după ea, cu ochii scânteindu-i de un foc nelegiuit.

Tânăra femeie fugi pe celălalt interval, însă atacatorul era chiar în spatele ei. Avea s-o prindă din încă doi pași mari.

Harriet văzu scaunul pe care îl folosise când examinase fosila falsificată. Se afla exact unde îl lăsase, în mijlocul culoarului. Sări pe scaun și reuși cu greu să se urce pe dulap exact când Bryce se întinse s-o prindă de fuste.

Îl evită și fugi de-a lungul dulapurilor, împrăștiind cranii, femururi și vertebre pe intervalul de dedesubt. Bryce gonia la rândul lui, intenționând în mod evident

să o prindă la celălalt capăt, când Harriet avea să încerce să ajungă la ușă.

- Mai bine te-ai da jos acum, târfă mică. Nu există decât un deznodământ posibil.

În vocea lui răsuna o excitație sexuală teribilă.

Harriet îl ignoră. Țelul ei era să ajungă la piatra masivă aflată pe ultimul dulap din șir, cea care avea imprimată silueta unui pește mare, țepos. Se rugă din tot sufletul ca piatra să nu fie prea grea.

Bryce nu-i ghici nici o clipă intenția. Probabil că nu-i trecu prin cap că o femeie putea să recurgă la astfel de mijloace pentru a se apăra, sau că ar fi fost destul de puternică.

Dar Harriet își petrecuse ani întregi săpând după fosile și scoțându-le din rocă. Stătuse ore în șir cu ciocanul și dalta în mână. Nu era o slăbănoagă.

Prinse bucata mare de piatră și o aruncă în jos spre capul blond al agresorului exact în clipa în care acesta întinse mâna să o prindă de gleznă.

În ultimul moment, Bryce își dădu seama ce se petrecea.

- Naiba să te ia, nu!

Țipătul lui se stinse când sări în spate să se ferească, însă era prea târziu. De-abia reuși să evite impactul deplin al pietriului greu. Chiar și așa, bolovanul îl lovi pieziș în cap și se izbi de umărul lui, înainte de a cădea la podea cu o bufnitură.

Bryce se împletici și căzu. Rămase complet nemișcat, cu ochii închiși. Un firicel de sânge începu să-i curgă de sub o șuviță cărlionțată de pe frunte.

O tăcere teribilă se lăsă în încăperea plină de oase.

Harriet rămase în picioare pe dulap, gâfâind. Inima îi bubuia, iar mâinile îi tremurau. Se holbă în jos, incapabilă să gândească limpede.

În cele din urmă se forță să coboare. Se mișca încet, cu băgare de seamă, nevrând să se apropie de Bryce. Nu știa dacă era mort și nu voia să afle.

Avea însă nevoie de cheie ca să iasă din cameră.

Inspiră adânc de câteva ori și se apropie de silueta nemișcată a lui Bryce cu multă prudență. Când acesta nu se clinti, nici nu deschise ochii, se lăsă în genunchi lângă el și vârî mâna în buzunarul lui, căutând cheia.

Degetele ei se închiseră în jurul obiectul greu de fier, pe care îl scoase repede. Bryce rămase în continuare nemișcat. Nu-și putea da seama nici măcar dacă respira.

Fără să mai zăbovească o clipă, fugi la ușă, vârî cheia în broască și o deschise. Era liberă.

Urcă în goană scările ce duceau la parter și descoperi că totul era învăluit în umbră. Draperiile grele de la ferestrele din față fuseseră trase pentru a bloca soarele sfârșitului de după-amiază.

Ușa biroului privat al domnului Humboldt se deschise. O siluetă cocârjată, cu favoriți imenși, semănând cu un păianjen uriaș, se ivi amenințător în prag.

- Ei, poznă, nu ești bucătăreasa care îmi aduce cina. Ce naiba cauți aici? Vizitatorii ar fi trebuit să fie plecați de mult.

- Tocmai plecam și eu.

- Ce zici? Vorbește mai tare, fată, spuse el, făcându-și mâna pâlnie în jurul urechii.

- Ziceam că tocmai plecam, răcni ea.

- Păi du-te odată. Am lucruri importante de făcut. Este mult prea târziu pentru orice nenorociți de vizitatori. Dacă nu aș avea nevoie de bani ca să cumpăr noi fosile, n-aș lăsa pe nimeni să-mi intre în casă. O grămadă de amatori și vânători de curiozități. Neghiobi, toată grămada.

Humboldt se răsuci pe călcâie și se întoarse furtunos în birou trântind ușa în urma lui.

Harriet își dădu seama că tremura. Își scutură fustele de praf, atât cât îi fu în putere. Când deschise ușa muzeului și ieși în stradă, o văzu pe Beth așteptând-o lângă trăsură. Fata râdea de ceva ce tocmai spusese vizitiul. Vânzătorul de bilete îi însoțea. Toți trei se întoarseră să o privească.

- Sunteți gata de plecare, doamnă? întrebă vizitiul politicos.

- Da, sunt. Harriet se apropie cu pași mari de trăsură. Să mergem, am întârziat destul de mult.

Beth făcu ochii mari când văzu cât de prăfuite îi erau rochia și mantaua galbenă.

- Vai de mine, doamnă, rochia dumneavoastră este distrusă! De la atâtea oase vechi și murdare și altele asemenea. Ar fi trebuit să vă aduc și un șorț.

- Lasă asta, Beth, zise Harriet așezându-se în trăsură. Te rog să te grăbești. Sunt nerăbdătoare să ajung acasă.

- Prea bine, doamnă.

Băiatul care vânduse biletele se zgâi la ea:

- Ce s-a întâmplat cu celălalt domn? Cel care zicea că vrea să studieze fosilele în particular?

- Habar nu am, spuse Harriet cu un zâmbet rece. Nu am văzut pe nimeni altcineva când am plecat.

- Probabil a ieșit când nu eram eu atent, opină tânărul scărpinându-se în cap.

- Presupun că da. Harriet îi făcu semn vizitiului să pornească. Oricum, chestiunea nu te privește.

Douăzeci de minute mai târziu, Harriet fu ajutată să coboare din trăsură în fața casei lui Gideon. Încă nu reușise să decidă cât de mult să-i spună soțului ei.

Pe de o parte ar fi vrut să se arunce în brațele lui și să-i mărturisească totul. Avea nevoie să discute cu cineva despre evenimentele înfiorătoare petrecute în muzeul domnului Humboldt.

Pe de altă parte, îi era îngrozitor de teamă de modul în care ar fi reacționat el. Nu ar fi permis ca un astfel de afront la adresa soției sale să treacă nerăzbunat.

Gideon stătea în pragul bibliotecii când ea intră în hol. Zâmbi când îi văzu hainele prăfuite:

- Judecând după murdăria de pe rochia ta, s-ar părea că te-ai simțit foarte bine la muzeul domnului Humboldt.

- A fost o experiență foarte interesantă, milord. De-abia aștept să-ți povestesc în detaliu.

Harriet își scoase mănușile cu degete febrile. Își dădu seama că evenimentele îngrozitoare de la muzeu

Îi provocaseră o reacție fizică. Era incapabilă să oprească tremuratul fin, aproape invizibil, ce o scutura în valuri.

Trecu pe lângă Gideon și intră în bibliotecă. Privirea lui îi studie atent chipul, iar zâmbetul afectuos îi dispăru. Închise ușa bibliotecii și o făcu să se oprească.

- Ce s-a întâmplat, Harriet?

Tânăra femeie se întoarse spre el, căutându-și cuvintele. Se simțea sfâșiată de reacția corpului ei în fața acelui act de violență. Nu se mai putea stăpâni.

Cu un suspin, alergă la Gideon și se lipi de corpul lui solid, căutând confortul forței lui protectoare.

- O, Gideon, s-a întâmplat ceva absolut oribil! S-ar putea să-l fi omorât pe domnul Morland.

capitolul 16

Lui Gideon nu-i fu ușor să afle întreaga poveste. Se înarmă cu răbdare și o ținu pe Harriet la pieptul lui în timp ce aceasta îi oferi o explicație confuză în care se amestecau fosile falsificate, o piatră cu un pește întipărit în ea și Bryce Morland.

Dar numele lui Morland fu cel care îi stârni un val de furie rece.

- Așa că am aruncat cu piatra în el. Și l-am lovit. I-a dat sângele, Gideon. Mult sânge. Apoi a căzut pe podea și nu sunt sigură, dar e posibil să se fi lovit cu capul de dulapuri. Când m-am dus să-i scot cheia din buzunar, nu s-a clintit. Gideon, ce-o să ne facem? Crezi că voi fi spânzurată fiindcă l-am ucis pe domnul Morland?

Gideon făcu un efort de voință pentru a-și controla mânia.

- Nu, cu siguranță nu vei fi spânzurată pentru crimă. Nu am să permit așa ceva.

- Mulțumesc, milord, oftă ea ușurată. Asta mă liniștește nespus. Luă batista albă pe care i-o întinse Gideon și își tamponă ochii. Vom fi nevoiți să plecăm în străinătate ca să evităm scandalul?

- Nu, nu cred că va fi necesar.

Gideon își simți măruntaiele strângându-se. Morland mersese prea departe de data aceasta.

- Slavă Domnului. Harriet își suflă nasul în batistă. Mi-ar fi dispăcut profund să fiu nevoită să plec în momentul de față. Sunt atât de nerăbdătoare să mă întorc în Upper Biddleton să-mi continui munca! Și presupun că ți-ar fi destul de dificil și ție să supraveghezi moșiile din străinătate.

- Fără îndoială. Gideon o prinse ferm de umeri. Harriet, ești cât se poate de sigură că nu te-a rănit?

Harriet clătină din cap nerăbdătoare, suflând din nou în batistă.

- Nu, nu, sunt bine, milord. Cu excepția rochiei, desigur, care este fără îndoială distrusă. Dar asta nu este în întregime din vina domnului Morland. Adevărul e că o murdărisem eu destul de tare până să apară el.

Era teafără. Morland nu reușise să-și pună mâinile libidinoase pe ea. Harriet se descurcase perfect singură, folosind un pește antic încastrat într-o bucată de piatră, fără ca el s-o protejeze. Mâinile lui Gideon se contractară blând pe umerii ei.

- Mica mea Harriet, ce curajoasă și inventivă ai fost. Sunt foarte, foarte mândru de tine.

- O, mulțumesc, dragul meu!

- Dar sunt foarte furios pe mine însumi că n-am avut grijă de tine, adăugă viconteles sumbru. Nu ar fi trebuit să ajungi niciodată în pericolul în care ai fost azi.

- Nu e în nici un caz vina ta. Nu aveai cum să ghicești că domnul Morland avea să meargă la muzeul domnului Humboldt. Harriet se opri, apoi continuă entuziastă. Chiar e un muzeu absolut grozav. Nu cred că am apucat să-ți povestesc despre el fiindcă am fost atât de ocupată să-ți explic cum se poate să-l fi omorât pe domnul Morland, dar nu am găsit nici un dinte care să semene cu al meu.

Gideon zâmbi strâmb. Era de așteptat ca Harriet să fie mai interesată de dintele ei de reptilă uriașă decât de experiența violentă prin care trecuse. Își puse degetele pe buzele ei, făcând-o să tacă:

- Poți să-mi povestești în amănunt mai târziu. Acum trebuie să văd despre ce e vorba mai precis.

- Ce vrei să spui? Întrebă ea alarmată.

- Mă duc la muzeul domnului Humboldt să văd dacă Morland e viu sau mort. Gideon o sărută pe frunte. După ce aflu în ce stare e, voi putea să fac planuri pentru mai departe.

- Da, desigur. Dar dacă se întâmplă să fie în viață? Crezi că mă va acuza de tentativă de crimă?

- Cred că ultimul lucru pe care îl va face Morland va fi să te acuze de crimă. „Va fi prea ocupat încercând să-și salveze propria piele“, își zise Gideon în sinea lui.

- Eu nu aș fi prea sigură de asta. Harriet se încrunță cu un aer meditativ. Nu e un om prea bun. Ai avut mare dreptate când mi-ai spus că nu e un înger, așa cum pare.

- Într-adevăr. Acum du-te sus, draga mea. Am să mă întorc după ce mă ocup de Morland.

Harriet îl atinse pe braț cu o privire neliniștită:

- Vei fi foarte atent, nu-i așa? Nu aș vrea să te vadă nimeni lângă cadavrul lui. Presupunând că este mort, desigur. Iar dacă e în viață, s-ar putea să fie periculos. Să nu-ți asumi riscuri.

- Voi fi atent. Gideon se apropie de ușă și o deschise. S-ar putea să lipsesc destul de mult. Să nu-ți faci griji pentru mine.

- Cred că ar trebui să te însoțesc, se oferi ea. Pot să-ți arăt exact unde l-am lăsat pe domnul Morland.

- Am să-l găesc și singur.

- Dar dacă te-aș însoți, aș putea sta de pază până te ocupi tu de cadavru, insistă Harriet, evident tot mai încântată de planul ei.

- Mă voi descurca foarte bine și singur. Acum, dacă nu te superi, aș vrea să plec.

Harriet porni încet spre ușă, trecând în revistă diversele posibilități.

- Milord, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convinsă că ar fi mai bine să te însoțesc.

- Am spus nu, Harriet.

- Dar știi foarte bine că, uneori, planurile tale nu decurg întotdeauna perfect. Amintește-ți ce s-a întâmplat în noaptea aia în cavernă, și totul fiindcă nu ai avut încredere să-mi împărtășești și mie intențiile tale.

- Singurele cazuri în care planurile mele iau o întorsătură neașteptată sunt cele în care intervii tu, roști Gideon calm. În seara asta ai să faci ce ți se spune. Eu am să mă ocup de Morland. Tu ai să mergi sus, în camera ta, și ai să faci o baie și ai să bei o ceașcă de ceai până îți revii din coșmarul prin care ai trecut. Și nu ai să ieși din casă până nu mă întorc eu. M-am exprimat suficient de clar, draga mea?

- Dar, Gideon...

- Văd că nu ți-e destul de clar. Prea bine, dă-mi voie să fiu direct. Dacă nu urci scările în clipa asta, am să te duc pe sus. Acum ne-am înțeles, doamnă?

- Ei bine, dacă așa ai de gând să pui problema...

- Da, așa am de gând.

- Prea bine, milord, murmură ea pășind spre scări. Dar te rog să ai grijă.

- Voi avea grijă, spuse Gideon posac. Și, Harriet?

Ea îi aruncă peste umăr o privire întrebătoare.

- Da, milord?

- Poți fi sigură că pe viitor voi avea mai multă grijă de tine.

- O, prostii. Și așa ești teribil de protector!

Harriet se înșela, reflectă Gideon, urmărind-o până ajunse la scări. Nu avusese suficientă grijă de ea, iar mai devreme fusese cât pe ce să plătească scump pentru această neglijență. Un lucru era însă cert: venise timpul să se descotorosească de Morland definitiv.

Doar dacă nu cumva o făcuse Harriet deja, desigur.

La primele ore ale serii, vicontele porni pe jos spre muzeul domnului Humboldt. Hotărâse că putea să ajungă mai rapid astfel decât cu trăsura; în plus, îi era mai ușor să se piardă în aglomerația de vehicule și oameni ce se deplasau constant prin Londra.

Caii lui băteau la ochi, iar Gideon nu voia să atragă atenția asupra lui în seara aceea. Dacă s-ar fi întâmplat să observe vreo față familiară, putea să se pitească pe vreuna dintre aleile sau străduțele din apropiere.

Când ajunse în apropierea muzeului, așteptă pe o alee până nu mai văzu pe nimeni prin preajmă, apoi se apropie de intrarea secundară a clădirii. Ca de obicei, treptele exterioare erau protejate cu un garduleț și o poartă de fier.

Gideon încercă poarta și constată că era încuiată. Aruncă încă o privire în jur, după care sări peste gard și ateriză ghemuit pe treptele de piatră.

Scara, menită să asigure accesul servitorilor și al diverșilor meșteșugari, ducea la o ușă care era și ea încuiată. Gideon încercă să arunce o privire prin ferestrele care ar fi trebuit, teoretic, să asigure iluminatul demisolului, dar acestea fuseseră acoperite cu draperii groase.

Se întrebă dacă era cazul să spargă un geam, dar observă că cineva uitase să închidă o fereastră, așa că o împinse și își trecu un picior peste pervaz. O clipă mai târziu coborî într-o încăpere cufundată în umbră, plină de dulapuri, lăzi și oase. Își dădu seama rapid că nu aceasta era camera despre care îi vorbise Harriet.

Luă o lumânare dintr-un sfeșnic de perete, o aprinse și ieși din încăperea prăfuită, ajungând într-un hol scurt și întunecat. Ușa de la capătul holului era deschisă.

Încă din prag își dădu seama că se afla în camera în care fusese agresată Harriet. Cuprins de o furie teribilă, examină pe rând intervalurile dintre dulapurile înalte. Harriet fusese încolțită acolo de Morland. Acesta o vâna ca pe o căprioară fără apărare, apoi încercase s-o agrezeze. Doar inteligența tinerei femei o salvase.

Mâna lui Gideon se încheștă în jurul lumânării. În acel moment era aproape la fel de furios pe el însuși pe cât era de furios pe Morland. Ar fi trebuit să se asigure că Harriet nu avea să ajungă niciodată într-un asemenea pericol. Nu își făcuse datoria de soț. Nu avusese grijă de ea așa cum ar fi trebuit.

Găsi dulapul de pe care Harriet aruncase cu bolovanul în Morland. Piatra zăcea pe podea, spartă în bucăți. Câteva picături de seu căzură pe conturul unei creaturi marine ciudate când Gideon îngenunche să examineze locul impactului.

Pardoseala era pătată cu urme de sânge uscat. Vicontele se ridică în picioare și verifică rapid restul încăperii. Nu se vedea nici urmă de Morland.

Descoperi alte câteva pete întunecate în praf când ieși din cameră și porni din nou pe hol. Urmându-le, ajunsese la fereastra prin care intrase și el. Când ridică lumânarea, văzu o dâră însângerată pe pervaz. Morland ieșise din casă pe acolo. Așa se explica de ce fereastra nu era închisă.

Prin urmare, temerile lui Harriet erau nefondate. Morland fusese în mod clar suficient de sprinten cât să se strecoare afară din casă după ce se ridicase de la podea.

Gideon zâmbi rece în sinea lui, stingând lumânarea. Chiar îi părea bine că Morland nu era mort. Avea alte planuri cu el.

Douăzeci de minute mai târziu, vicontele urcă treptele casei lui Morland și își anunță numele când ușa îi fu deschisă de menajeră. Aceasta se holbă la cicatricea lui, ștergându-și mâinile pe șorț:

- Nu e acasă pentru nimeni, bombăni femeia. Mi-ai zis asta personal, cu nici o jumătate de oră în urmă. Imediat ce s-a întors acasă. A suferit un accident.

- Mulțumesc. Gideon intră în hol, obligând-o pe femeia surprinsă să se dea la o parte. Am să mă anunț singur.

- Ei, stați așa! Eu am primit niște ordine. Domnul Morland nu se simte deloc bine în momentul de față. Se odihnește în bibliotecă.

- Se va simți considerabil mai rău pe când o să termin eu cu el.

Gideon deschise prima ușa din stânga și își dădu seama că intuiția lui fusese corectă. Se afla în bibliotecă.

Dar nu văzu nici urmă de proprietar până când acesta nu deschise gura din fotoliul cu spătar înalt întors spre șemineu:

-Șterge-o dracului de-aici, mormăi Morland, fără a se întoarce să vadă cine intrase. Pe toți dracii, doamnă Heath, ți-am dat ordin să nu fiu deranjat!

-Dar exact asta intenționez să fac, rosti Gideon. Să te deranjez. Foarte tare.

Omul din fotoliu se cufundă într-o tăcere uluită. În cele din urmă se ridică și se răsuci pe călcâie pentru a-l înfrunța pe viconte. Câteva picături de brandy din paharul pe care îl ținea în mână se vărsară pe covor.

Morland nu mai semăna cu un arhanghel. Părul lui blond, de obicei coafat cu grijă, era acum ciufulit. Fruntea îi era pătată de sânge uscat, iar în ochi avea o expresie febrilă. Puse jos paharul de brandy cu degete tremurânde:

-St. Justin. Pe toți dracii, ce cauți aici?

-Nu te obosi să faci pe gazda politicoasă, Morland. Văd că nu te simți deloc bine. Apropo, urâtă rană ai încasat în frunte. Gideon zâmbi. Mă întreb dacă vei rămâne cu o cicatrice.

-Șterge-o de aici!

-Lui Harriet îi era teamă că te-a omorât cu bolovanul ăla, să știi. E foarte puternică pentru o femeie. Și a fost o piatră destul de mare, nu-i așa? Am văzut-o pe podea în camera aia în care ai încercat să o agrezezi.

-Habar nu am despre ce dracu' vorbești și nici nu vreau să aflu, se răsti Morland cu o privire sălbatică. Îți cer să pleci imediat.

-Am să plec imediat după ce rezolvăm o mică problemă practică.

-Ce problemă?

-Nu ți-am explicat? făcu viconteles ridicând din sprânceană. Am nevoie de numele secunzilor tăi, desigur. Ca secunzii mei să-i poată contacta și să stabilească detaliile întâlnirii noastre.

Morland rămase fără replică preț de câteva clipe.

-Secunzi? Întâlnire? Ești nebun? Ce tot spui acolo?

- Te provoc la duel, firește. Credeam că te vei aștepta la asta. În fond, mi-ai insultat soția. Ce altceva ar putea să facă un gentleman în situația mea, în afară de a cere satisfacție?

- Nu m-am atins de soția ta. Nu știu despre ce vorbești, spuse Morland repede. Dacă ea susține că am insultat-o, minte. Minte, mă auzi?

- Uite că o insultă din nou, îl dojeni Gideon clătănând din cap. Cum îndrăznești s-o acuzi pe soția mea de minciună, Morland? În mod cert îți voi cere satisfacție acum. Nu pot să trec așa ceva cu vederea.

- Naiba să te ia, St. Justin. Îți spun adevărul. Nu am atins-o niciodată.

- Da, știu, spuse vicontele răbdător. Este minunat că a reușit să se salveze de tine, însă asta nu poate face iertată insulta. Cum și tu ești un gentleman, sunt convins că înțelegi foarte bine care este datoria mea în această privință.

Morland se holbă la el cu o expresie în care se amestecau furia și disperarea.

- Minte, îți spun. Nu știu de ce, dar minte. Ascultă-mă, St. Justin. Am fost prieteni cândva. Poți avea încredere în mine.

- Chiar sugerezi să pun cuvântul tău mai presus de cel al soției mele?

- Da, la naiba, *da*. De ce ai avea încredere în ea? A fost nevoită să se mărite cu tine din cauză că ai promis-o. Știi totul despre asta. Zvonurile au făcut ocolul Londrei cât ai fost plecat.

- Chiar așa? Ei bine, zvonurile nu contează prea mult acum, nu-i așa? M-am căsătorit cu ea. În ochii societății, asta rezolvă totul, după cum știm amândoi.

- Dar nu poți avea încredere în ea, insistă Morland. Nu te iubește. Așa cum nu te-a iubit nici Deirdre. Cum ar putea să te dorească vreo femeie, cu fața distrusă pe care o ai? Soția ta a fost forțată să-ți accepte cererea în căsătorie, exact la fel cum a fost forțată și Deirdre.

- Sunt surprins să te aud pomenind numele lui Deirdre, spuse Gideon încet. După tot ce i-ai făcut.

Gura lui Morland se deschise preț de câteva secunde, dar nu reuși să scoată nici un sunet.

- După tot ce i-am făcut? bolborosi într-un târziu. Despre ce dracu' vorbești acum?

- Mi-a spus numele celui care o sedusese, în noaptea când a venit să mă vadă. A făcut o criză de furie când am refuzat să intru în jocul ei. Mi s-a părut cam ciudat, vezi tu, că dintr-odată mă găsea atât de atrăgător încât nu mai putea să aștepte până la căsătorie.

- Nu suporta nici măcar să te vadă în fața ochilor.

- Da. Mi-a spus asta foarte clar în noaptea în care am refuzat oferta ei atât de generoasă. S-a înfuriat teribil. Orbită de mânie, mi-a spus foarte multe despre tine, Morland. Cum că o iubeai, dar nu te puteai căsători cu ea din cauză că, din păcate, aveai deja o soție. Cum i-ai sugerat să mă seducă după ce a descoperit că era însărcinată. Cum aveai de gând să vă continuați aventura după ce se mărita cu mine.

- Deirdre mințea, afirmă Morland ștergându-se la gură cu dosul palmei.

- Chiar așa?

- Bineînțeles că da, țipă Morland. Iar tu știai asta. Trebuie s-o fi știut. Altfel ai fi... ai fi...

- Te-aș fi provocat la duel acum șase ani? La ce bun? Tu erai cel pe care îl dorea și ție ți se dăruise de bună voie. Ea a ales. Și cum mi-a arătat foarte limpede că nu suporta nici să mă vadă la față, de ce să mă fi obosit să te provoc la duel pentru ea? Nu aș fi rezolvat nimic ucigându-te.

- A mințit. Morland își încleștă pumnul și îl trânti în scaun cu un gest de frustrare. La naiba, mint amândouă.

- Soția mea nu minte, rosti Gideon calm. Și nu accept să fie insultată. Numește-ți secunzii.

- Nu am de gând să numesc nici un secund, spuse celălalt cu o voce îngroșată.

- A, văd că ești prea tulburat de rana suferită recent și nu te poți gândi la numele a doi bărbați cărora să le poți încredința sarcina de a se ocupa de detaliile întâlnirii pentru tine. Prea bine, am să-ți las puțin timp.

- Timp? Morland deveni brusc foarte atent.

- Desigur. Ai la dispoziție toată noaptea. Ți trimit secunzii mâine dimineată la prima oră. Până atunci sper că te vei fi gândit la două nume. O seară bună, Morland. Aștept cu nerăbdare întâlnirea noastră, încheie Gideon, după care o luă spre ușă.

- Așteaptă. Morland se repezi spre el, însă mâna lui lovi paharul de brandy și îl răsturnă pe covor. Am zis așteaptă, la naiba. Nu poți să mă provoci la duel. Gândește-te la bârfe.

- Te asigur că nu mi-e teamă de bârfe, zâmbi viconte. Am avut la dispoziție șase ani lungi în care să mă deprind cu tot ce are mai rău de oferit societatea în această privință. Apropo, era cât pe ce să uit.

Morland își îndreptă spatele, cuprins de panică, când Gideon se apropie din nou de el.

- Ce-i asta? Stai departe de mine, St. Justin!

- Cred că, pentru a respecta cu strictețe procedura, ar trebui să te plesnesc peste față cu mânușa, nu-i așa? Dă-mi voie. Gideon își strânse pumnul și îl trânti direct în obrazul lui, iar Morland se prăbuși la pământ, gemând înăbușit. Viconte rămasese deasupra lui: Îmi cer scuze că era cât pe ce să uit de formalități. Când ai petrecut atât de mult timp departe de societate ca mine, se mai întâmplă să uiți micile gesturi care sunt considerate obligatorii pentru un adevărat gentleman.

Următoarea oprire avea să fie la cluburile lui. Nu doar Morland era nevoit să aleagă doi bărbați care să se ocupe de detaliile provocării; Gideon avea și el nevoie de secunzi. Și cum nu avea nici măcar un singur prieten apropiat în lumea bună, alegerea era limitată.

Din fericire, Harriet își făcuse mai mulți prieteni.

Gideon îl găsi pe tânărul Applegate așezat în salo-nul principal al clubului său de pe St. James Street. Era însoțit de Fry. Ambii ridicară privirea speriați când își dădură seama că viconte se îndrepta spre ei.

- Bună seara, domnilor. Gideon se așeză și își umplu un pahar de vin roșu din sticla lui Fry. Mă bucur să vă văd aici. Am nevoie de o favoare.

Fry căscă ochii mari de spaimă. Paharul din mâna lui Applegate tremură ușor, dar aristocratul îl privi pe Gideon cu o expresie hotărâtă.

- Dacă ai venit să mă provoci la duel, domnule, sunt pregătit.

- Prostii, zâmbi acesta. Soția mea mi-a explicat problema neînsemnată a răpirii ei. Ce-a fost a fost.

- Asta da, treabă, se miră Fry. Serios?

- Absolut. Aș dori să discut o cu totul altă problemă cu voi.

- Despre ce e vorba? se încruntă Applegate.

Gideon se lăsă pe spate în scaun și îi fixă cu privirea.

- Sunt sigur că veți fi amândoi extrem de mâhniți să aflați că soția mea a fost insultată de domnul Bryce Morland.

Cei doi se uitară unul la celălalt, apoi din nou la Gideon.

- Nu mi-a plăcut niciodată individul acela, zise posomorât Applegate. Ce i-a spus ticălosul?

- Cuvintele exacte contează prea puțin. E de-ajuns să afirm că s-a comis o ofensă gravă, pentru care intenționez să cer satisfacție. Am nevoie de doi bărbați de încredere care să-mi fie secunzi. Se oferă vreunul din voi, sau poate amândoi?

Applegate clipi și se uită la prietenul său, care părea la fel de surprins.

- Ce chestie, bombăni acesta.

- L-ai provocat pe Morland la duel? se interesă Applegate precaut.

- Nu am avut de ales, date fiind circumstanțele, explică Gideon. Este o problemă de onoare, individul mi-a insultat soția.

- Nu-i putem permite lui Morland să o insulte pe Lady St. Justin, declară ritos Applegate.

- Perfect de-acord, spuse Gideon.

Favoriții lui Fry tresăriră:

- Dintotdeauna l-am considerat pe Morland cam dezagreabil. Are o atitudine excesiv de dulceagă. Nu mă surprinde să aflu că a sărit calul.

- Da, am auzit unele zvonuri, încuviință amicul său. Majoritatea privind obiceiurile cam neplăcute la care se dedă când vizitează bordelurile. Simple speculații, desigur, dar nu poți fi niciodată prea atent cu cei de teapa lui.

- Intenționez să mă asigur că nu o va mai deranja pe soția mea în viitor, spuse Gideon. Pot să mă bazez pe susținerea voastră?

Applegate se îndreptă de spate. Părea năucit, dar în ochi îi apăruse o licărire de entuziasm.

- Nu am mai făcut niciodată ceva de genul acesta. Până acum m-am ocupat mai mult de degetele fosile, ca să fiu sincer, dar presupun că am să mă descurc. Desigur, domnule. Aș fi onorat să îți fiu secund.

- La fel și eu. În ochii lui Fry scânteie o lumină înăbușită, iar obrajii i se colorară într-o nuanță închisă de roșu. Sunt onorat, domnule. Poți lăsa toate detaliile în seama noastră. Vom merge la Morland mâine-dimineață la prima oră.

- Excelent. Gideon se ridică în picioare. Vă rămân dator, domnilor.

Gândul că Bestia de la Blackthorne Hall avea să le rămână datoare îi buimăci pe amândoi. Vicontele îi lăsă așezați acolo cu o expresie de uluire pe fețe.

Ajuns în stradă, în fața clubului, Gideon opri o trăsură aflată în trecere, dădu adresa casei sale și sări în vehicul.

Contemplă străzile cufundate în întuneric, trecând în revistă pregătirile pe care trebuia să le facă. Nu se îndoia de loialitatea secunzilor săi. Era evident că Applegate și Fry ar fi făcut orice pentru Harriet. Doveziseră acest lucru când o răpiseră, riscând să-și atragă mânia Bestiei de la Blackthorne Hall.

Avea certitudinea că nu erau capabili să păstreze tăcerea în privința sarcinii care le fusese încredințată.

Văzuse entuziasmul din ochii lor. Nici unul din ei nu avusese vreodată de-a face cu duelurile. Erau obișnuți să se considere savanți, nu oameni de acțiune, însă faptul că li se ceruse să îndeplinească rolul de secunzi într-o problemă de onoare îi determinase să se vadă cu alți ochi.

Morland avea dreptate. Zvonurile despre provocarea la duel aveau să facă ocolul capitalei până la micul dejun de a doua zi. Adică exact cum își dorea Gideon.

Coborî din trăsură câteva minute mai târziu și urcă treptele casei sale. Owl îl întâmpină la ușă:

- Lady St. Justin vă roagă să mergeți la ea imediat, domnule, spuse majordomul cu o expresie de rău augur.

- Mulțumesc, Owl. Gideon îi întinse pălăria și mănușile. Unde e?

- În camera ei, cred.

Vicontele urcă scările câte două o dată. Când ajunse pe palier coti pe coridor, se opri în fața ușii lui Harriet și bătut o dată.

- Intră, îi strigă ea.

Gideon deschise ușa și intră vesel în încăperea. Harriet îi sări în brațe:

- Slavă Domnului că ești acasă în sfârșit, șopti ea, îmbrățișându-l strâns. Am fost atât de îngrijorată! Ai găsit cadavrul? Ce-ai făcut? Cum o să scăpăm de el?

- Am găsit cadavrul. Gideon zâmbi cu fața îngropată în părul ei cârlionțat. Și era cât se poate de viu. Morland era acasă, îngrijindu-și rănilile.

- E viu? Harriet se dădu un pas în spate, iar sprâncenele i se uniră într-o linie serioasă deasupra nasului. Ești sigur?

- Cât se poate de sigur. Te poți relaxa, draga mea. Nu ai reușit să-l omori. Mare păcat. Dar totul e sub control acum. Felicitări pentru cât de bine țintești, apropo.

- Oricât de mult îmi displace individul, mă bucur că nu e mort, oftă ea. Altfel am fi dat de necaz.

- Mă îndoiesc. Gideon își dezlegă cravata și se dezbracă de sacou, îndreptându-se spre ușa de legătură. Chiar dacă ar fi fost găsit mort în acea cameră plină de oase,

s-ar fi crezut că bolovanul a căzut pur și simplu accidental peste el.

Deschise ușa și intră în dormitorul lui.

- Așa crezi? Harriet se grăbi să-l urmeze. Poate ai dreptate, milord. Ei bine, sunt enorm de ușurată că s-a terminat, deși mi-aș dori să existe o cale de a-l pedepsi pe pentru comportamentul lui mizerabil. Cred că va trebui să mă mulțumesc până la urmă cu gândul că i-am provocat o rană.

- Hm, făcu Gideon neutru, aruncându-și cravata și sacoul. Apoi se dezbracă și de cămașă.

- Zici că i-ai făcut o vizită acasă? întrebă ea aruncându-i o privire pătrunzătoare.

- Da. Gideon își turnă apă în lighean și începu să se clătească pe față. Probabil ar fi trebuit să se radă din nou înainte să iasă în seara aceea, își zise. Barba lui neagră creștea repede și era o pacoste permanentă. Nu te îmbraci, draga mea? Parcă era vorba să mergem la balul familiei Berkstone.

- Da, știi. Spune-mi însă, ce s-a întâmplat mai exact când te-ai dus să-l vezi pe domnul Morland? Nu ai făcut nimic nesocotit, nu-i așa?

- Nu sunt un om nesocotit, draga mea. Gideon luă un prosop și se uscă pe față și pe mâini. Își studie trăsăturile în oglindă. Crezi că ar trebui să mă rad?

- Probabil. Gideon, uită-te la mine.

Viconteles îi întâlni privirea în oglindă și arcui o sprânceană:

- Ce e, Harriet?

- Mi se pare că încerci să-mi ascunzi ceva.

- Nu fac decât să mă pregătesc pentru bal. Vom întârzia oricum, atât cât o cere moda.

- Pe tine nu te interesează niciodată dacă ajungem sau nu la timp la un bal, se încruntă ea. Ce s-a întâmplat, Gideon?

- Nimic care să fie motiv de îngrijorare pentru tine, draga mea.

- La naiba, vreau să știu adevărul!

- Ce limbaj, draga mea!

- Sunt foarte tulburată, milord. Simțirile mele delicate, știi tu.

- Da, știi, rânji el.

- Gideon, ce i-ai făcut domnului Morland?

- Nici pe departe ceea ce merită.

Harriet își puse mâna pe brațul lui:

- Spune-mi adevărul, milord.

Gideon ridică dintr-un umăr, știind prea bine că Harriet avea să descopere totul fie în seara aceea la bal, fie cel târziu în ziua următoare. Subiectul avea să fie pe buzele tuturor, felul în care își alesese secunzii îi asigura acest lucru.

- Am făcut ceea ce ar fi făcut orice alt gentleman în situația mea. L-am provocat la duel.

- Știam eu! exclamă Harriet. Mi-era teamă de asta. Imediat ce mi-ai spus că e încă în viață, am intuit că ai făcut o prostie mare cât casa. Nu am să-ți permit, mă auzi?

- Calmează-te, draga mea. Nu ai să mă convingi să renunț la acest duel așa cum m-ai convins în cazul lui Applegate, spuse el liniștit.

- Ba da! Nu ai să te duelezi cu Morland. Ți-o interzic cu desăvârșire. Ai putea fi ucis sau rănit. Adversarul tău nu ar lupta corect, asta ar trebui să-ți fie limpede.

- Voi fi asistat de respectabilii mei secunzi, care se vor asigura că totul se derulează conform regulilor.

- Secunzi? tresări ea.

- Applegate și Fry. Ironic, nu-i așa? Amândoi sunt încântați să mă asiste.

- Dumnezeule, nu-mi vine să cred! Gideon, te rog, încetează să mai vorbești ca și cum nu ai avea de ales. Nu-ți voi îngădui să mergi până la capăt cu povestea asta.

- Crede-mă, totul va fi bine.

- Am mai purtat discuția asta o dată, când amenințai să-l împuști pe lordul Applegate. Pur și simplu nu pot tolera un astfel de comportament. Presupune prea multe riscuri. Ai putea sfârși grav rănit, sau mort, sau nevoit să fugi de autorități. Harriet își îndreptă spatele și ridică bărbia. Ți-o interzic.

- Provocarea a fost deja transmisă, draga mea. Gideon își pregăti pe lavabou obiectele necesare pentru a se bărbieri, amestecă spuma și începu să și-o întindă pe față. Bărbieritul cu apă rece era neplăcut, dar nu voia să mai piardă vremea cerând apă fierbinte de la bucătărie. Trebuie să-mi dai voie să mă ocup de această situație.

- Nu. Nu am să-ți dau voie să mergi până la capăt cu prostia asta.

- Totul va fi bine, Harriet. Îi surprinse din nou privirea în oglindă și văzu teama și îngrijorarea din frumoșii ei ochi turcoaz. Teamă și îngrijorarea erau pentru el, o știa prea bine. Acest gând îl încălzi profund. Îți dau cuvântul meu de onoare că nu am să-mi pierd viața, murmură el.

- Dar nu poți să știi asta cu certitudine. Gideon, nu aș putea suporta dacă ai păți ceva. Te iubesc.

Gideon își coborî încet lama de ras. Cu fața acoperită de spumă, se întoarse spre ea:

- Ce-ai spus?

- M-ai auzit. Nu înțeleg de ce te arăți atât de șocat. Te iubesc de ceva vreme deja. De ce naiba crezi că te-am lăsat să faci dragoste cu mine în peștera aia?

Străbătut de un fior de încântare, pentru o clipă nu reuși să gândească limpede.

- Harriet!

- Da, da, știu, e o pacoste pentru tine și sunt conștientă că tu nu mă iubești, se grăbi ea să adauge. Dar nu asta contează. Ceea ce contează e că amândoi vrem ca această căsnicie să meargă, însă pentru asta va trebui să-mi respecti dorințele în anumite privințe.

- Harriet...

- Iar asta e una dintre acele privințe, milord, conchise ea. Nu am să-ți permit să te bați în duel cu oricine de dragul meu. Mai devreme sau mai târziu, cineva va fi rănit.

- Harriet, vrei să fii bună să taci pentru o clipă?

- Da. Da, am să tac. Ba chiar am să-ți ofer tăcere deplină, dacă asta îți dorești, milord.

- Excelent.

-De fapt, nu am de gând să-ți mai adresez cuvântul până nu pui capăt acestei negliobii. M-ai înțeles, milord?

-N-ai să vorbești cu mine? rosti el mijindu-și ochii. Tu? Ai să păstrezi tăcerea pentru mai mult de cincisprezece minute? Asta ar trebui să fie amuzant.

-M-ai auzit. Nici un cuvîntel. Din acest moment, orice discuție s-a încheiat.

Harriet se răsuci pe călcâie și ieși hotărâtă din dormitorul lui Gideon.

El o urmări cu privirea, sfâșiat între dorința nebună de a striga de bucurie și o dorință la fel de puternică de a o pune pe micuța lui îndărătnică peste genunchi și de a-i înroși fesele.

Harriet îl iubea.

Ținu acest gând strâns lângă inima lui, la fel cum o ținu și pe Harriet în mijlocul nopții.

capitolul 17

Bârfele despre disputa dintre Gideon și Morland fură depășite în amploare de acelea privind Cearta, cum avea să fie cunoscută în cercurile aristocratice.

Întreaga societate, spre marea scârbă a lui Harriet, părea fascinată de refuzul ei de a vorbi cu viconte. Zvonul se întinse ca un incendiu de vegetație în seara aceea la bal. Mireasa Bestiei de la Blackthorne Hall își trata cu răceală soțul. Se iscă un tumult de speculații privind posibilă cauză a Certei.

În ultimă instanță, motivele pentru care Harriet refuza să discute cu soțul ei erau mult mai puțin interesante decât faptul că Cearta însăși se dovedea atât de distractivă.

Harriet descoperi în scurt timp că era teribil de dificil să-l ignore pe Gideon când el voia să nu fie ignorat. Iar lui părea să-i facă plăcere să o tachineze în public.

Era cufundată într-o discuție captivantă cu un grup de pasionați de fosile, la bal, când Gideon își făcu

apariția. La ora unsprezece fix, el intră cu pași mari pe ușă și veni direct spre Harriet. Ca de obicei, nu se obosi să salute pe nimeni pe drum.

- Bună seara, draga mea, spuse el calm, oprindu-se în fața ei. Cred că urmează să se interpreteze un vals. Dansezi cu mine?

Harriet ridică bărbia și îi întoarse spatele. Își reluă conversația, ca și cum uriașul ei soț nu s-ar fi profilat amenințător deasupra ei.

Membrii grupului făcură un efort curajos de a continua discuția despre fosile marine, dar era evident că nimeni nu se mai putea concentra asupra subiectului. Poate că Harriet era în stare să ignore Bestia, dar nimeni altcineva nu putea.

Gideon nu păru să observe că fusese respins.

- Mulțumesc, draga mea. Știam că n-ai să-mi poți refuza un vals.

Harriet scoase un țipăt înăbușit de surpriză când mâinile lui enorme îi cuprinseseră talia din spate.

Vicontelescu o luă pe sus și o duse fără cel mai mic efort pe ringul de dans, fără să bage în seamă chicotele înăbușite și icnetele de uimire. O puse pe picioare, o luă în brațe și începu să valseze cu ea. Nu avea cum să scape din închisoarea blândă a brațelor lui.

Harriet ridică spre el o privire furioasă, însă Gideon îi zâmbi cu o licărire jucăușă în ochii săi căprui-aurii.

- Ai rămas fără cuvinte, draga mea?

Harriet tânjea să-l mustre, dar nu putea. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi încălcat jurământul de tăcere. Nu putea să facă altceva decât să termine nenorocitul de vals, profund conștientă de privirile fascinate și comentariile celor din jur.

Ce episod savuros avea să fie acesta pentru bârfitorii care abia așteptau să despice firul în patru a doua zi, reflectă ea indignată. Sala de bal deja zumzăia de discuții pe tema: „Un nou gest scandalos din partea Bestiei de la Blackthorne Hall“.

Gideon abordă relaxat o varietate de subiecte, de la starea vremii la numărul invitațiilor din sala de bal

a familiei Berkstone. Harriet își aținti privirea încrunțată asupra unui punct imediat dincolo de umărul lui și se lăsă purtată pe ringul de dans.

- Văd că au sosit Fry și Applegate, murmură el când se opri muzica. Va trebui să mă scuzi, draga mea. Am de vorbit niște chestiuni importante cu ei.

Harriet se răsuci pe călcâie și, cu o postură țeapănă, se întoarse la prietenii săi. Când aruncă o privire peste umăr îi văzu pe Fry și Applegate agitându-se în jurul lui Gideon, prinși aparent într-o discuție foarte serioasă.

Nu fu singura care îi observă pe cei trei. Toți ceilalți invitați își îndreptară atenția asupra lor pe măsură ce se răspândi rapid zvonul despre evenimentele în desfășurare.

- Se vorbește despre un duel, îi șopti Lady Youngstreet pe un ton sumbru când Harriet se întoarse la prietenii ei. Fry spunea că e totul foarte secret, desigur. El și Applegate îi vor fi secunzi lui St. Justin. Nu cumva cunoști detaliile?

- Nu, nu le cunosc, declară Harriet cu fermitate.

Effie se apropie de ea câteva minute mai târziu:

- Toată sala de bal e înnebunită. Este adevărat ce se spune? St. Justin se va bate în duel?

- Nu dacă reușesc eu să-l împiedic, bombăni Harriet.

- Ce se petrece, draga mea? o iscodi mătușa ei. Și ce naiba a fost povestea aia scandaloasă de acum câteva minute? St. Justin te-a luat pe sus și te-a dus pe ringul de dans. Toată lumea vorbește despre asta.

- Oamenii vor vorbi întotdeauna despre St. Justin; acum însă am nevoie de un pahar de limonadă. Sau poate de ceva mai tare.

Lady Youngstreet îi zâmbi radios:

- Tocmai vine valetul cu o tavă. Eu am cerut-o mai devreme. Servește-te, draga mea.

Harriet luă cel mai apropiat pahar, fără să bage de seamă dacă era șampanie sau limonadă. Luă o înghițitură și rămase pe loc, lovind ritmic podeaua cu pantoful.

- Încearcă să nu mai provoci și alte comentarii în noaptea asta, Harriet, o dojeni Effie. S-au strâns deja destule, oricum.

- Ai dreptate, mătușă Effie.

Cu o ultimă privire poruncitoare, femeia mai vârstnică dispăru în mulțime.

Paleontologii amatori se străduiră să reia conversația, însă eforturile lor fură zădărnice când apăru Clive Rushton.

Acesta își croi drum cu coatele direct spre micul cerc al lui Harriet și o fixă cu privirea lui tulburătoare, reducându-i pe toți la tăcere.

- Deci, spuse Rushton pe o voce hârșăită. Ai reușit să te măriți cu Bestia. Felicitări, Lady St. Justin. Căci ești căsătorită cu un ucigaș.

- Cum îndrăzniți, domnule? ripostă ea șocată.

- Cât timp? răcni el ignorându-i reacția. Cât timp mai poți suporta să păcătuiești cu acest demon? Cât timp va mai dura până când Bestia se va întoarce împotriva ta? Cât timp vei mai fi în siguranță, Lady St. Justin?

Mâna lui Harriet începu să tremure de furie. Paharul pe care îl ținea se clătină periculos:

- Vă rog, domnule. E limpede că sunteți încă înnebunit de durere, chiar și după toți acești ani, și vă compătimesc profund. Dar trebuie să plecați înainte ca St. Justin să își dea seama că vorbiți cu mine astfel.

- E prea târziu, spuse Gideon, apărând din spatele ei. L-am auzit deja.

Privirea intensă a lui Rushton se mută rapid asupra vicontelui:

- Ucigașule! Ai omorât-o. Mi-ai omorât fiica. Vocea lui se ridică, ajungând la tonul furtunos pe care îl folosea fără îndoială de la amvon. Ascultați-mă acum. Bestia de la Blackthorne Hall va face în curând o nouă victimă. Soția lui va fi împinsă spre moarte exact la fel cum a fost împinsă și fiica mea inocentă.

Înainte ca cineva să-i intuiască intențiile, reverendul luă paharul de șampanie din mâna lui Lady Youngstreet și aruncă lichidul direct în fața lui Gideon.

Harriet fu străbătută de un torent de furie:

- Nu-i spune Bestie, lua-te-ar naiba!

Aruncă șampania din propriul ei pahar peste chipul surprins al lui Rushton, apoi se năpusti asupra lui.

Uluit, reverendul se dădu înapoi un pas și ridică mâinile în aer pentru a se apăra.

Lady Youngstreet țipă, la fel și alte câteva femei care asistaseră la scenă. Bărbații priviră neajutorați, cu expresii pline de groază și confuzie. Nimeni nu se clinti.

În mod evident, nimeni nu știa care era maniera corectă de a rezolva o încăierare izbucnită într-o sală de bal la inițiativa unei doamne.

Nimeni, cu excepția lui Gideon. Acesta făcu un pas în față și o prinse pe Harriet exact în clipa în care aceasta începu să-l lovească pe Rushton. Râdea atât de tare, încât aproape o scăpă din brațe:

- Ajunge, doamnă. O aruncă lejer peste umăr și o ținu nemișcată cu un braț petrecut în jurul coapselor ei. Ai reușit să-mi aperi onoarea. Bunul reverend Rushton a fost învins, cred. Nu-i așa, domnule?

Din acea poziție, Harriet nu prea reușea să vadă ce se petrecea. Își răsuci capul suficient de mult cât să vadă chipul furios al lui Rushton.

Acesta nu răspunse la replica batjocoritoare a vicontelui. În schimb, se răsuci pe călcâie și își croi drum spre ușă prin mulțimea încremenită de uimire.

Gideon își puse soția pe picioare. Aceasta își îndreptă fustele și, când ridică privirea, îl văzu rânjindu-i. Ochii lui erau de culoarea aurului topit.

- Încă un vals, doamnă? întrebă, aplecându-se galant peste mâna ei.

Harriet era atât de tulburată, încât se întoarse în brațele lui fără un cuvânt.

În noaptea aceea Gideon veni în camera ei, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Gestul o înfurie pe Harriet, care abia apucase să-și revină după scenele de la balul familiei Berkstone. Îi întoarse spatele când soțul ei sări în pat.

- Te-ai simțit bine în seara asta, draga mea? întrebă el, punându-și lumânarea pe măsuță. Cum nu primi răspuns, continuă: A fost o petrecere destul de liniștită, nu-i așa? Destul de plictisitoare, de fapt. Gideon își aruncă halatul pe un scaun, dădu la o parte păturile și se strecură în pat lângă ea. Era gol pușcă. Dar tu ai arătat superb, ca întotdeauna, o asigură galant.

Harriet îi simți brațul cuprinzându-i talia. Mâna lui poposi pe sânul ei. Încercă să o ignore.

- Tu ai vorbit serios mai devreme când ai spus că mă iubești?

Era prea mult. Harriet își uită jurământul de tăcere:

- Pentru numele lui Dumnezeu, Gideon, nu este nicidecum momentul potrivit să mă întrebți așa ceva. Sunt furioasă pe tine.

- Da, știu. Nu vorbești cu mine, murmură el sărutând-o pe ceafă.

- Nu, nu vorbesc.

- Dar atunci ai vorbit serios?

- Da, recunosc eu ea îmbufnată.

Mâna lui alunecă pe șoldul ei, căutându-i moliciunea. Era cu spatele spre el, dar acest lucru nu păru să-l descurajeze câtuși de puțin.

- Mă bucur, spuse el peste câteva clipe. Îi împinse în sus marginea halatului, ridicându-l până la talie. Doar asta voiam să discut în momentul de față. Nu trebuie să mai spui nimic dacă preferi să nu o faci. Am să înțeleg.

- Gideon...

- Taci.

Se aplecă peste ea, sărutând-o pe gât și în locul sensibil din spatele urechii. Mâna lui alunecă peste fesele rotunde, iar un deget se strecură între cele două emisfere moi.

Harriet se înfioră, corpul ei răspunzând imediat atingerii lui.

- Gideon, am vorbit serios când am spus că nu mai vorbesc cu tine.

- Te cred.

Degetul lui coborî și mai mult și se strecură încet în ea. Se mișcă blând, trezind fierbințeala umedă, deschizând-o, pregătind-o.

- Tu râzi cumva de mine?

- Nu aș râde niciodată de tine, scumpa mea. Dar uneori mă faci să zâmbesc.

Brusc, degetul se retrase, iar Gideon începu să-și împingă bărbăția întărită în ea.

Chiar dacă Harriet ar fi fost dispusă să-i adreseze cuvântul în acel moment, nu ar fi fost capabilă să o facă. Plăcerea îi alungase orice pornire spre conversație.

A doua zi, Harriet urma să li se alăture lui Felicity și Effie la o expediție de cumpărături. Nu era nerăbdătoare să o facă. Știa că mătușa ei avea să o mustre cu severitate pentru ceea ce se petrecuse în sala de bal a familiei Berkstone.

Când o cameristă bătu la ușă să îi spună că doamnele sosiseră și o așteptau, Harriet pecetlui scrisoarea pe care tocmai o încheiase.

- Să ai grijă să fie trimisă cu poșta de azi, ai înțeles? îi spuse ea servitoarei.

Fata confirmă scurt din cap și se retrase să caute un lacheu, iar Harriet își luă boneta și coborî. Când ajunse în hol însă, nu văzu nici urmă de Felicity și Effie.

- Unde sunt, Owl?

- Domnia sa le-a invitat în bibliotecă să le țină companie cât vă așteptau pe dumneavoastră, spuse Owl deschizându-i ușa.

- Înțeleg. Mulțumesc.

Când intră în bibliotecă, Harriet le văzu pe Felicity și Effie așezate față în față cu vicontele. Gemu.

Gideon se ridică în picioare, cu o scânteie de amuzament licărindu-i în ochi:

- Bună dimineața, draga mea. Văd că ești gata de plecare. La ce oră să te așteptăm înapoi acasă?

Bătălia tăcerii se dovedea extrem de dificilă, după cum descoperise ea în noaptea precedentă. Chiar și așa,

continuă să facă eforturi și în acea dimineață. În definitiv, era singura modalitate de a-i băga mințile în cap.

Pe când își lega șnururile de la bonetă i se adresa surorii sale:

- Poți să-i spui domniei sale că după ce ne întoarcem de la cumpărături voi participa la o întrunire a Societății de Fosile și Antichități? Am să mă întorc acasă la ora patru.

Ochii lui Felicity licăriră amuzați. Își dresе vocea și se întoarse spre Gideon:

- Soția dumitale spune că se va întoarce la patru, milord.

- Minunat. Exact la timp pentru a ieși să călărim în parc.

- Felicity, te rog să-i spui domniei sale că nu am chef de o plimbare în parc azi, rosti Harriet bosumflată.

Felicity, ascunzându-și un rânjet, se răsuci spre Gideon:

- Sora mea mă roagă să-ți spun că...

- Am auzit, murmură el, cu privirea ațintită asupra lui Harriet. Chiar și așa, eu doresc să ies călare în parc în această după-amiază și știu că va dori să mă însoțească. Sunt cât se poate de nerăbdător să o văd călare pe noua ei iapă.

- Ce nouă iapă? întrebă Harriet. Apoi își dădu seama că i se adresase direct soțului ei. Se întoarse în grabă spre Felicity: Întreabă-l pe domnia sa despre această iapă nouă pe care a pomenit-o.

- Vai de mine, bombăni Effie. Nu-mi vine să cred. E ridicol!

Felicity însă savura jocul:

- Sora mea e curioasă în legătură cu iapa cea nouă, domnule.

- Pe bună dreptate. Spune-i că iapa a ajuns ieri în grajdurile noastre și o va vedea cu propriii ochii azi după-amiază, când mă va însoți la o plimbare prin parc.

- Felicity, fii bună și spune-i soțului meu că refuz să mă las mituită, se indignă Harriet.

Felicity deschise gura să transmită mesajul, dar Gideon o împiedică.

- Înțeleg. Soția mea își imaginează că aș încerca să o determin să renunțe la tăcere oferindu-i o iapă în dar. Te rog să o asiguri că nu am o astfel de intenție. Iapa a fost cumpărată înainte de disputa noastră, deci o poate călări fără muștrări de conștiință.

Harriet îi aruncă o privire nesigură, apoi se întoarce spre Felicity:

- Spune-i domniei sale că îi mulțumesc pentru iapă, însă nu consider că ar fi momentul potrivit să ies la plimbare călare cu el. Nu am putea conversa, iar plimbarea ar fi destul de plictisitoare.

- Ea spune... începu Felicity.

- Da, am auzit, i-o retează Gideon. Problema e că, dacă ies singur în parc după ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, oamenii vor începe cu siguranță să vorbească. Voi deveni ținta a numeroase speculații dezagreabile. E posibil chiar ca unii să afirme că îmi bat soția.

- Prostii, îi aruncă Harriet lui Felicity.

- Nu sunt tocmai sigur de asta, spuse vicontele gânditor. Oamenii se așteaptă la tot ce-i mai rău din partea Bestiei de la Blackthorne Hall. Dacă și-ar bate soția, nu ar face decât să confirme zvonurile care circulă despre el, iar după predicțiile și acuzațiile crunte ale lui Rush-ton de azi-noapte nu au făcut decât să toarne gaz peste foc. Nu sunteți de acord, doamnă Ashcombe?

- Ba da. Foarte probabil, zise mătușa Effie. Un lucru e sigur, nu vom duce lipsă de bârfe azi. Una peste alta, ați reușit să deveniți faimoși.

Harriet scrâșni din dinți, alarmată de gândul că era posibil să aibă dreptate. Oamenii voiau întotdeauna să creadă tot ce era mai rău despre Gideon, iar el nu făcea nimic pentru a-i împiedica. Cu o noapte în urmă, chiar contribuise activ la amplificarea scandalului care-l înconjura în permanență. Dacă nu era văzută cu el cât de curând, zvonurile despre o ruptură între ei aveau să atingă niște cote uriașe.

- Prea bine, rosti ea demn. Felicity, poți să îl informezi pe domnia sa că îl voi însoți după-amiază la o plimbare în parc.

- Mă bucur să aud asta, draga mea, murmură Gideon.

- Mi-a ajuns cu discuția asta nebunească, suspină Effie dând ochii peste cap. Să mergem.

- Desigur.

Harriet le conduse afară din bibliotecă refuzând să se uite în direcția lui Gideon, fiindcă știa că acesta se distra pe seama ei.

Câteva minute mai târziu, după ce se așezară în trăsură, Felicity se abandonează hohotelor de râs.

- Nu înțeleg ce e atât de amuzant, mormăi sora ei.

- Cât timp poți să-ți păstrezi hotărârea de a nu vorbi cu el? Azi-noapte, pe ringul de dans, mai mulți parteneri mi-au zis că în cluburi se pun deja rămășaguri. Toată lumea încearcă să ghicească exact cât va dura Cearta.

- Nu e treaba nimănui, replică Harriet.

- Dacă așa stau lucrurile, ar fi trebuit să ții Cearta doar pentru voi, o mustră Effie.

- Era imposibil, căci Gideon insistă să mă provoace la fiecare pas. Exact așa cum a făcut mai devreme în bibliotecă. Refuză să-mi respecte decizia de a nu-i adresa cuvântul.

- Nu te poate surprinde faptul că înalta societate găsește întreaga poveste fascinantă. Soțul tău a fost întotdeauna o sursă de bârfe.

- Știu.

- Iar atacul tău asupra lui Rushton de azi-noapte nu a făcut decât să mai adauge o picătură de culoare zvonurilor.

- Rushton l-a numit din nou „bestie“, spuse Harriet posomorâtă. Pur și simplu n-am putut suporta să aud asta.

- E prima dată când avem ocazia să fim doar între noi, zise Felicity, aplecându-se în față concentrată. Mor de curiozitate să știu de ce anume refuzi să vorbești cu St. Justin. Are vreo legătură cu zvonurile despre

o provocare la duel pe care le-am tot auzit? Ce se petrece, Harriet?

- Ați auzit despre duel?

- Toată lumea a auzit. Pentru numele lui Dumnezeu, St. Justin i-a ales pe Fry și Applegate să-i fie secunzi. Nici unul din ei nu și-a putut ține gura. Sunt amândoi prea încântați de ideea că au devenit oameni de lume.

- Este absolut scandalos, se plânse Effie. Un duel ar trebui, teoretic, să se desfășoare cu maximă discreție, pentru numele lui Dumnezeu.

- Întotdeauna umblă zvonuri despre dueluri, remarcă Felicity.

- Da, dar în cazul de față povestea s-a transformat într-un spectacol public. Toată lumea e la curent.

- E îngrozitor, murmură Harriet căutându-și batista. Mi-e atât de teamă că St. Justin va fi împușcat sau va fi nevoit să fugă din țară! Și totul din cauza lui Morland, care nici măcar nu e demn de un duel. L-am explicat asta lui Gideon, dar refuză să își retragă provocarea.

- De asta nu vorbești cu soțul tău? se dumiri Effie. Ești furioasă că își riscă pielea într-un duel?

- Da, răspunse Harriet ursuză. Și, în bună măsură, totul e din vina mea.

- St. Justin l-a provocat pe Morland din cauza unei afirmații făcute de acesta la adresa ta? vru Felicity să știe.

- A fost ceva mai mult decât o insultă, recunosc, oftă Harriet. Chiar și așa...

- Ce înseamnă „mai mult decât o insultă“? se interesă Effie.

- Domnul Morland m-a agresat, dacă vreți să știți adevărul. Harriet văzu groaza din ochii mătușii ei și se grăbi să o liniștească. Dar nu a pățit nimeni nimic. Cu excepția domnului Morland, căruia i-am dat în cap cu o piatră destul de mare. Însă St. Justin refuză să lase lucrurile așa cum sunt.

- Mi se pare și normal, replică Effie. Vestea asta schimbă aproape totul. Bineînțeles că St. Justin trebuie să reacționeze.

- O, Harriet, șopti Felicity. St Justin se va bate în duel pentru onoarea ta. Mi se pare teribil de romantic.

- Ei bine, mie nu, îi aruncă sora ei. Trebuie să găsec o cale de a-l împiedica.

- Probabil te iubește foarte mult, remarcă tânăra, cu ochii plini de încântare.

- Nu-i vorba de asta. Pur și simplu St. Justin își ia onoarea foarte în serios.

- Și cum sunteți căsătoriți, onoarea lui e legată de a ta, conchise Felicity.

- Din păcate, da. Harriet se îndreptă de spate, însuflețită de hotărâre. Dar voi găsi o cale de a împiedica acest duel stupid. Am luat deja măsuri.

- Măsuri?

- Azi-dimineață, înainte să sosiți voi, am trimis o solicitare de ajutor.

- Ce fel de ajutor? se miră Effie.

- Din partea părinților lui St. Justin. Le-am trimis un bilet în care îi informam că e pe cale să se întâmple ceva îngrozitor. Sunt sigură că mă vor ajuta să pun capăt acestei povești. În fond, St. Justin e singurul lor fiu și moștenitor, așa că nu vor dori ca el să-și riște viața într-un duel.

Zvonurile despre duel și despre Ceartă și despre atacul lui Harriet asupra lui Rushton nu stârniseră interes doar în rândul aristocrației. Harriet descoperi în după-amiaza aceea că erau și pe buzele membrilor Societății de Fosile și Antichități.

Fry și Applegate, afișând amândoi un aer solemn și extrem de important, atraseră atenția tuturor din clipa în care intrară în salonul lui Lady Youngstreet. Toată lumea se strânse în jurul lor doi, în speranța de a prinde un crâmpei de informație.

- O problemă de onoare, declară Fry pe un ton grav. Nu pot spune mai multe, desigur. O problemă foarte serioasă. Cu adevărat foarte serioasă.

- În nici un caz nu pot vorbi despre asta, afirmă la rândul lui Applegate. Sunt cât se poate de sigur că veți

înțelege. Nu pot spune decât că St. Justin are o purtare demnă de un adevărat gentleman. Mă tem că nu pot spune același lucru și despre cealaltă persoană implicată. Refuză să ne primească sau să-și numească secunzii.

Harriet, care era așezată pe canapea, auzi întâmplător comentariul și se înveseli puțin. Oare asta însemna că Morland făcea manevre ca să anuleze duelul? Poate avea să-i transmită scuze lui Gideon. Se aplecă în față, străduindu-se să audă mai mult din conversație.

Din nefericire, Lady Youngstreet își alese exact acel moment pentru a se așeza lângă ea. Îi făcu ștregărește cu ochiul, dându-i de înțeles că luase deja o dușcă din sherry-ul ei de după-amiază.

- Vai, vai, vai, draga mea! Interesant spectacol ai pus în scenă azi-noapte. Ai sărit la Rushton ca o tigroaică, pe cuvânt!

- L-a numit pe St. Justin o bestie, se apără Harriet.

Lady Youngstreet își înclină gânditoare capul într-o parte.

- Să știi că nu prea l-am văzut pe Rushton până de curând. Nu cred că avea tupeul să frecventeze înalta societate. Dar mai nou își face apariția cam peste tot, nu-i așa?

- Așa e, bombăni Harriet.

Cu cât mai mulți oameni vorbeau despre duel, cu atât părea să devină mai greu de evitat. În mod clar, eforturile ei de a-l face pe Gideon să se răzgândească utilizând arma tăcerii nu dădeau roade. Se întrebă descurajată dacă nu cumva era cazul să renunțe la această tactică.

El nici măcar nu părea să observe că era furioasă.

În după-amiaza aceea, când o ajută să încalece pe frumoasa ei iapă, Gideon purtă o conversație foarte plăcută de unul singur, ca și cum Harriet i-ar fi răspuns normal.

- Bun, deci, cum ți se pare? Voi două vă potriviți de minune. O aruncă ușor pe Harriet în șa, apoi se dădu în spate ca s-o admire și dădu din cap satisfăcut.

Harriet, îmbrăcată într-un costum rubiniu cu o pălărioară roșie peste părul ei bogat, de-abia reuși să-și păstreze atitudinea îmbufnată. Micul pursânge arab era cu adevărat superb. Nu călărise niciodată un animal atât de elegant. Plină de admirație, mângâie iapa pe gâtul zvelt.

Blândă, inteligentă și bine-crescută, aceasta țopăi veselă lângă masivul murg al lui Gideon, fără a părea cătuși de puțin intimidată de dimensiunile armăsarului.

Harriet era profund conștientă de privirile pe care le atrăgeau. Știa că ea și Gideon formau un cuplu fascinant, nu doar din cauza bârfelor din jurul lor, ci și datorită tabloului pe care îl alcătuiau. „Un cavaler în șaua calului său de luptă, ieșit la plimbare cu domnița pe buiestrașul ei“, reflectă, purtată de fantezie.

Fu atât de încântată de această imagine, încât aproape își încălcă jurământul de tăcere pentru a i-o descrie în detaliu lui Gideon. Buzele i se întredeschiseră, gata să formeze cuvintele, dar în clipa următoare le pecetlui ferm.

– Știi că toată treaba asta cu păstrarea tăcerii trebuie să fie extrem de dificilă pentru tine, draga mea, îi zâmbi Gideon. Pe deasupra, n-are nici un rost. Ai spus-o și tu, sunt extraordinar de încăpățânat. E prea puțin probabil să mă faci să mă răzgândesc în felul ăsta.

Harriet se încruntă spre el, dându-și seama că avea dreptate. În cele din urmă, renunță la tăcerea obstinată cu un sentiment de ușurare.

– Ai dreptate, milord, ești extrem de încăpățânat. Dar ai un gust imbatabil în materie de cai.

Zâmbi fericită, coborându-și privirea spre iapa ei superbă.

– Mulțumesc, draga mea, spuse Gideon modest. Este întotdeauna plăcut să aflu că îți sunt de folos la ceva.

– Îmi ești de folos la foarte multe lucruri, milord, însă nu vei mai putea să mă ajuți cu nimic dacă îți pierzi viața în acest duel stupid. Se întoarse spre el din impuls: Gideon, nu trebuie să mergi până la capăt cu povestea asta.

- Insistența ta e admirabilă, remarcă el. Îți spun din nou că nu ai nici un motiv de îngrijorare. Totul este sub control. Încearcă să ai puțină încredere în bietul tău soț.

- Nu e o problemă de încredere, e o problemă de bun simț. Harriet privi direct în față, peste urechile iepei. Dă-mi voie să-ți spun că în momentul de față nu dai dovadă de așa ceva. Peste o clipă, străfulgerată de o idee, îl întrebă: Gideon, mai e ceva la mijloc despre care eu nu știu? Pui cumva la cale vreuna dintre misterioasele tale scheme?

- Am într-adevăr un plan, draga mea. Ca de obicei. Asta e tot ce sunt dispus să-ți dezvălui în momentul de față.

- Dă-mi detalii, ceru Harriet.

- Nu.

- De ce nu? Sunt soția ta. Poți să ai încredere în mine.

- Nu e o problemă de încredere. Gideon zâmbi pentru o clipă. E o problemă de bun simț.

- Nu crezi că pot păstra un secret? se încruntă ea. Mă simt insultată, domnule.

- Nu-i vorba de asta, draga mea. Pur și simplu, în situația de față sunt convins că e mai bine ca planul să rămână secret.

- Dar l-ai discutat cu Applegate și Fry, protestă Harriet.

- Doar parțial. Iartă-mă, scumpa mea. Sunt obișnuit să mă ocup de probleme de unul singur. Este un obicei vechi.

- Ai o soție acum, îi aminti ea.

- Crede-mă, sunt cât se poate de conștient de asta.

Două seri mai târziu, când Harriet intră în sala de bal a familiei Lambsdale, auzi un freamăt de nerăbdare și își dădu seama că o aștepta o nouă porție de bârfe. Începeau să o scoată din minți.

Părinții lui Gideon nu dăduseră nici un semn încă. Începea să se întrebe dacă nu cumva mesajul ei se pierduse pe drum sau dacă animozitatea dintre Gideon

și tatăl său era atât de puternică, încât contele nu ar fi binevoit să-i sară în ajutor nici măcar dacă ar fi fost o problemă de viață și de moarte. Sau poate că starea de sănătate a contelui nu-i permitea să călătorească.

Existau diverse explicații posibile, dar realitatea tristă era că trebuia să facă față singură acelei situații dezastruoase.

Stătea cu un grup de prieteni din cadrul Societății de Fosile și Antichități când își făcu apariția sora ei.

- Au sosit Applegate și Fry, anunță Felicity. I-am văzut cu o clipă în urmă. Cred că îl caută pe soțul tău.

În ochii lui Lady Youngstreet se aprinse o licărire de entuziasm.

- Asta e, deci. Fry mi-a spus că intenționau să dea de Morland azi și să-l forțeze să stabilească momentul și locul.

- Vai de mine, gemu Harriet, simțindu-se neajutorată.

- Îndrăznesc să spun că nu am mai auzit ca un duel să fie înconjurat de atâta publicitate, bombăni unul dintre membrii grupului. Foarte ciudat.

Sir George, expert în femururi, afișă o expresie gravă:

- Vor fi nevoiți să-și ia măsuri de precauție, altfel autoritățile vor descoperi ora și locul. Se va lăsa cu arestări.

- Dumnezeule, șopti Harriet, năucită de gândul că lar fi putut vedea pe Gideon în închisoare.

- Nu-ți face griji, zise Felicity bătând-o pe braț liniștitor. Nu cred că St. Justin s-ar fi băgat în asta dacă nu ar fi știut cum să iasă cu fața curată.

- Asta pretinde și el. Harriet se ridică pe vârfuri pentru a încerca să-l zărească pe Gideon. De regulă, era ușor de identificat într-o mulțime.

Viconteles se afla la capătul opus al sălii de bal, lângă ferestre. Lui Harriet i se păru că deslușește alături de el chelia lordului Fry.

Mulțimea fu străbătută de un murmur care, pornit de la capătul îndepărtat al sălii, crescuse tot mai mult în amploare, propagându-se în direcția tinerei femei. Sunetul vocilor deveni mai puternic pe măsură ce valul se rostogoli spre ea.

- Ce e? o întrebă pe Felicity. Ce se petrece?

- Nu știu. Se pare că s-a întâmplat ceva.

- Presupun că au ales locul, interveni Sir George cu un aer de cunoscător. Îmi imaginez că au convenit să folosească pistoale, întrucât spadele nu mai sunt la modă.

- Ar putea la fel de bine să organizeze toată treaba la teatru și să invite lumea bună, opină Lady Youngstreet.

- Ce-o să mă fac? șopti Harriet disperată. Nu-i pot permite lui St. Justin să se bată în duel.

- Așteaptă să vezi ce se întâmplă, o sfătui sora ei.

Tumultul conversației era mai aproape acum, îngăduindu-le să distingă unele cuvinte.

- A plecat pe continent...

- ... N-a spus nimănui nimic...

- Nici măcar servitorii lui n-au știut...

- Un laș nenorocit...

- ... Întotdeauna am spus că e prea chipeș pentru propriul lui bine. Evident, e lipsit de coloană vertebrală...

Cineva se aplecă să-i vorbească lui Lady Youngstreet. Ea ascultă cu atenție, apoi se întoarce să facă anunțul în fața micului grup strâns în jurul lui Harriet:

- Morland a fugit pe continent. Și-a strâns lucrurile și a dispărut în toiul nopții. Nu și-a anunțat nici măcar personalul. Creditorii au să-i bată sigur la ușă mâine-dimineață.

Toată lumea se lansă în discuții pline de vervă, în timp ce Harriet se clătină amețită.

- Vreți să spuneți că nu va mai avea loc un duel?

- Se pare că nu. Lașul de Morland a fugit, spuse Lady Youngstreet. St. Justin l-a alungat din țară.

Sir George dădu din cap cu un aer înțelept:

- Întotdeauna am spus că St. Justin are un curaj extraordinar. Altfel n-ar fi putut îndura necazurile cu care s-a confruntat în ultimii ani.

- Evident, lucrurile care s-au spus despre el erau niște minciuni sfruntate, declară Lady Youngstreet. Harriet a noastră nu l-ar fi luat niciodată de soț dacă nu ar fi fost un bărbat cu un caracter puternic.

Ceilalți membri ai grupului își murmurară acordul.

- Felicity, nu va mai avea loc nici un duel, exclamă Harriet în culmea ușurării.

- Da, știu, râse sora ei. Poți să renunți la cearta cu St. Justin acum. S-a terminat. Și, dacă nu mă înșel, soțul tău a reușit și să-și spele onoarea între timp. Cât se poate de remarcabil.

- Nu a avut niciodată nevoie să-și spele onoarea, spuse Harriet din reflex. N-au fost decât bârfe.

- Ei bine, se pare că tot restul lumii e de aceeași părere. Uimitor cât de repede pot oamenii să se răzgândească în privința cuiva! Toți preferă să îl susțină pe învingătorul evident. St. Justin se va trezi mâine-dimineață și va constata că e marele favorit al Londrei.

Harriet nu o mai asculta însă. Văzu mulțimea dându-se la o parte și își dădu seama că Gideon venea spre ea cu pași mari. Câțiva încercară să-l interpeleze, dar el nu privi nici în stânga nici în dreapta. Privirea lui strălucitoare rămase fixată asupra lui Harriet și nu se clinti nici când se opri în fața ei și îi luă mâna:

- Cred că urmează un vals, draga mea. Îmi acorzi onoarea acestui dans?

- O, Gideon, da! Harriet scoase un strigăt ușor și se aruncă în brațele lui.

Viconte, râzând fericit, o duse în mijlocul sălii.

Peste câteva ore, în drum spre casă, avură în sfârșit prilejul să stea de vorbă între patru ochi.

- Chiar s-a sfârșit, Gideon?

- Așa s-ar părea. Nu a fost ușor pentru Applegate și Fry să descopere ce s-a întâmplat cu Morland, dar până la urmă au reușit. Cred că au fost destul de dezamăgiți când au aflat că a fugit din țară. Erau nerăbdători să-și îndeplinească sarcinile de secunzi.

- Spune-mi, asta a fost planul tău de la bun început? Știai că Morland va prefera să fugă decât să te înfrunte într-un duel?

- Era o posibilitate reală, zise viconte, ridicând din umeri. Știam că e un laș.

- Ar fi trebuit să-mi spui, Gideon. Am fost atât de îngrijorată!

- Nu puteam fi sigur că acesta avea să fie deznodământul. Era totuși posibil ca duelul să aibă loc, și știam că gândul te neliniștea.

Harriet era sfâșiată între ușurare și furie.

- Aș fi vrut totuși să fi discutat lucrurile cu mine, milord. E foarte iritant să îți se ascundă ce se petrece.

- Am procedat cum am considerat eu că e mai bine.

- Părerea ta despre cum e mai bine nu coincide întotdeauna cu a mea, replică ea hotărâtă. Ești mult prea obișnuit să acționezi fără a catadicsi să dai explicații. Trebuie să înveți să-țiții în frâu această tendință.

- Ai de gând să-ți petreci tot restul nopții muștrându-mă, draga mea? Fiindcă eu, unul, mă gândesc la alte lucruri pe care aș prefera să le fac.

Harriet oftă când trăsura se opri în fața casei lor.

- Dacă nu aș fi atât de teribil de ușurată să te știu în siguranță, îți jur, te-aș muștra toată noaptea, fără oprire, până în zori.

- Dar sunt în siguranță, spuse Gideon târăganat, în vreme ce lacheul deschise portiera. Iar tu ești ușurată. Deci vom sări peste muștrări și ne vom retrage la culcare, ce zici?

Cu o grimasă de nemulțumire, Harriet coborî din trăsură. Gideon veni din spatele ei, o luă de braț și o conduse pe scări. Încă zâmbea.

Ușa se deschise și în prag apăru Owl. Fața lui aspră părea și mai posacă decât de obicei.

- Bună seara, milady. Milord.

- A murit cineva, Owl? Întrebă ea speriată.

- Nu, doamnă. Majordomul se întoarse spre Gideon. Avem oaspeți.

- Oaspeți? Zâmbetul vicontelui dispăru. Cine naiba ne vizitează la o oră atât de târzie? Nu am invitat chiar pe nimeni.

- Au sosit părinții domniei voastre.

- Minunat, se bucură Harriet.

-Părinții mei, explodă Gideon. Privirea i se întunecă de furie. Pe toți dracii, ce naiba caută aici?

Privirea lui Owl se mută asupra stăpânei sale.

-Mi s-a spus că au primit o invitație din partea lui Lady St. Justin, domnule.

-Da, așa e. Harriet îl ignoră pe Gideon când acesta se răsuci spre ea cu o expresie de mânie crescândă întipărită pe chip. Eu i-am invitat în speranța că vor reuși să mă ajute să pun capăt acelei prostii oribile cu domnul Morland.

-Tu i-ai invitat? Fără permisiunea mea? Întrebă el pe un ton amenințător.

-Am procedat cum am considerat eu că este mai bine, milord. Dacă tu nu mă ții la curent cu ceea ce se întâmplă, nu te poți aștepta ca eu să-ți împărtășesc fiecare mărunțiș.

Harriet urcă în grabă treptele pe lângă el, intrând să-și întâmpine socrii.

Contele și contesa de Hardcastle erau așezați în bibliotecă în fața focului. Li se oferise ceai. Ridică amândoi niște priviri neliniștite când Harriet dădu buzna în bibliotecă, urmată de Gideon.

Contele se încruntă spre fiul lui, care îi răspunse cu o expresie la fel de feroce.

-Am primit un bilet, spuse Hardcastle morocănos. Ceva despre niște evenimente de o natură înfricoșătoare ce riscă să provoace un scandal, vărsare de sânge și poate chiar o crimă.

-La dracu', mormăi Gideon. Harriet s-a priceput dintotdeauna să scrie bilete.

capitolul 18

Două ore mai târziu, Gideon deschise cu piciorul ușa de legătură și intră mânios în camera soției sale. Era hotărât să se certe cu ea.

Harriet se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de perne. Avusese timp să se pregătească pentru această

confruntare. Era cât se poate de conștientă că Gideon își stăpânise cu mare greutate furia încă de când sosiseră acasă și îi găsiseră pe părinții lui așteptându-l în bibliotecă.

Gideon se purtase politicos cu oaspeții. Le oferise chiar și un sumar al evenimentelor, care îi descumpănise complet. Era limpede însă că nu avea nici o intenție să se poarte politicos cu Harriet. Toată lumea fusese extrem de neliniștită în această privință, cu excepția ei.

Vicontelesse își încleștă o mână pe stâlpul sculptat de la piciorul patului. Nu mai avea pe el decât pantalonii. Lumina lumânării scotea în evidență mușchii bine definiți ai umerilor și ai pieptului lat pe silueta ce se profila amenințător în umbră. Ochii îi scânteiau.

- Nu sunt încântat de tine, doamnă, rosti el sever.

- Îmi dau seama de asta, milord.

- Cum ai îndrăznit să-mi inviți părinții fără să mă întrebi?

- Eram disperată. Tu cutreierai orașul făcându-ți planuri pentru duel și refuzai să mă asculți. Trebuia să găsesc o cale de a te împiedica.

- Aveam totul sub control, tună Gideon. Dădu drumul stâlpului de la pat și se apropie de ea. Totul mai puțin pe tine, evident. La naiba, femeie. Bărbatul trebuie să fie stăpân în propria lui casă.

- Ei bine, tu ești stăpân în această casă. În cea mai mare parte, adăugă Harriet cu un zâmbet împăciuitor. Dar din când în când mai apare câte o situație în care sunt nevoită să iau măsuri ferme. Erai într-una dintre dispozițiile tale neînduplecate și nu acceptai nici un sfat.

- Treaba cu Morland mă privea doar pe mine.

- Mă privea și pe mine, Gideon. În fond, l-ai provocat la duel din cauza mea.

- Asta nu e relevant.

- Ba da. Harriet își ridică genunchii la piept și își încolăci brațele în jurul lor. Eram la fel de implicată ca tine. De ce ești atât de furios?

- Știi bine de ce. Fiindcă nu te-ai consultat cu mine înainte să-i inviți pe părinții mei. Tonul lui Gideon deveni aspru. Nu vreau să-i știu aici. Abia dacă mai vorbim, în caz că nu ai observat. Nu-mi pot imagina ce sperai să rezolvi trimitând după ei.

- Știam că aveau să-și facă griji pentru tine dacă aflau că intenționezi să-ți riști pielea într-un duel.

- Să-și facă griji pentru mine? Pe toți dracii! Singurul motiv pentru care le-ar păsa dacă aș fi ucis în duel e acela că ar rămâne fără moștenitori.

- Cum poți să spui așa ceva? Doar ai văzut fața mamei tale în seara asta, când am intrat în bibliotecă. Era foarte speriată.

- Admit că e posibil ca mama să mai aibă o oarecare afecțiune pentru mine. Dar singurul lucru pe care și-l dorește tata din partea mea e un nepot, iar pentru asta are nevoie să fiu în viață. Să nu-ți închipui că altfel îl preocupă soarta mea.

- O, Gideon, sunt sigură că nu e adevărat. Harriet se ridică pe genunchi și îl atinse pe braț. Tatălui tău îi pasă de tine. Atâta că e la fel de încăpățânat și de arogant și orgolios ca și tine. În plus, e și mult mai în vârstă, deci mai greu de scos din deprinderile lui.

- Poate că eu nu am aceeași experiență, dar îmi schimb la fel de greu deprinderile, crede-mă.

- Prostii. Să știi că ești mult mai tolerant și mai flexibil decât el.

- Chiar sunt? se întrebă Gideon ridicând mirat din sprâncene.

- Cu siguranță. Uite cât de multe îmi tolerezi mie.

- Asta-i drept, bombăni el. Ți-am tolerat mult prea multe, doamnă.

- Gideon, încerc să-ți explic ceva. Ascultă-mă. Dacă dorești să restabilești o relație amicală cu tatăl tău, trebuie să-i ușurezi situația. El nu va ști cum să dărâme zidurile care s-au ridicat între voi în ultimii șase ani.

- De ce să fac efortul de a restabili o relație amicală? El e cel care mi-a întors spatele.

- Nu întru totul. A avut încredere să lase în grija ta administrarea domeniilor.

- Nu prea a avut de ales, întrucât sunt singurul fiu care i-a mai rămas.

- Nici nu a întrerupt complet orice formă de comunicare, continuă Harriet. Îl vizitezi destul de frecvent. Amintește-ți cum ai fugit să-l vezi după ce am petrecut noaptea aceea în peșteră.

- Trimite după mine doar când crede că e pe moarte.

- Poate are impresia că trebuie să se folosească de starea lui de sănătate ca pretext pentru a te chema la el.

- Dumnezeule! exclamă Gideon uimit. Cum naiba ai ajuns la concluzia asta?

- Am examinat lucrurile dintr-o perspectivă logică. Te rog să remarci că în noaptea asta nu a șovăit să sară în apărarea ta, indiferent de problemele sale de sănătate. A venit fiindcă îl interesează ce se întâmplă cu tine.

Mâinile mari ale lui Gideon se închiseră peste umerii ei. Se aplecă peste ea:

- Tata nu s-a grăbit să sară în apărarea mea în seara asta. A venit fiindcă ai speriat-o pe mama și i-ai făcut pe amândoi să creadă că sunt pe cale să pun capăt seminției Hardcastle. Acesta e singurul motiv pentru care se află aici. Iar eu m-am săturat de prostiile astea.

- La fel și eu. Gideon, te rog să-mi promiți că vei fi politicos cu tatăl tău. Dă-i șansa să repare ruptura dintre voi.

- Nu vreau să mai vorbim despre tatăl meu. Am venit să discut cu tine, doamnă.

- Despre ce anume? se interesă ea privindu-l atentă.

- Despre obligațiile tale ca soție. De acum înainte ai să te consulți cu mine înainte de a lua decizii importante precum cea de a-i contacta pe părinții mei. Este clar?

- Am să-ți propun o înțelegere, milord. Harriet zâmbi tremurător. Îți promit că am să mă consult cu tine, dacă și tu ai să te consulți cu mine. Vreau să-mi dai cuvântul tău de onoare că pe viitor îmi vei aduce la cunoștință

chestiuni precum povestea asta stupidă cu provocarea la duel.

- Nu s-a ajuns la nici un duel. De ce dracu' tot bați apa în piuă despre asta?

- Fiindcă te cunosc, Gideon. Știu prea bine că s-ar fi ajuns la un duel dacă domnul Morland nu ar fi binevoit să se facă de rușine fugind pe continent. Iar dacă lucrurile ar fi mers prost, ai fi putut fi ucis. Nu puteam îndura gândul ăsta.

Ochii lui deveniră brusc strălucitori.

- Fiindcă mă iubești?

- Da, aproape că strigă Harriet. De câte ori trebuie să-ți spun că te iubesc?

- Cred, spuse Gideon, împingând-o pe spate și întinzându-se cu toată greutatea peste ea, că va trebuie să mi-o spui de multe, multe ori. De nenumărate ori. Și va trebui să mi-o repeți la nesfârșit pentru tot restul vieții tale.

- Prea bine, milord. Harriet își petrecu brațele în jurul gâtului lui și îl trase mai aproape. Te iubesc.

- Arată-mi, îi ceru el, plimbându-și mâinile peste trupul ei.

Harriet îi arătă.

Cu șase ani în urmă, Gideon uitase cum să iubească, însă acum avea prilejul să învețe din nou.

A doua zi dimineață, vicontele se retrase în bibliotecă imediat după micul dejun. Nu avea chef să se vadă cu părinții lui. Erau în casă, iar el nu putea să facă nimic în această privință. Nu se punea problema să-i alunge, însă hotărâse că, din moment ce Harriet îi invitase la Londra, n-avea decât să le asigure compania. El avea alte lucruri, mai importante, de care trebuia să se ocupe.

Se așeză la birou și studie versiunea finală a listei de suspecti. Selectarea numelor fusese o muncă extrem de solicitantă, mai ales că zeci de persoane primiseră invitații în toate casele prădate.

Ceea ce nu însemna că le acceptaseră de fiecare dată, desigur. Anumiți membri ai înaltei societăți erau foarte populari și primeau invitații la toate evenimentele mondene, însă nimeni nu se aștepta ca aceștia să participe la toate.

Gideon nu știa cum să-i identifice pe aceia care le onoraseră pe gazde cu prezența. Își dădu seama că nu avea habar cine era în acel moment agreat de lumea bună și cine nu, cine ar fi putut accepta o invitație și cine ar fi putut s-o ignore disprețuitor.

Totul era foarte complicat pentru un om care lipsise din înalta societate în ultimii șase ani.

Ușa se deschise exact când vicontele revedea pentru ultima dată lunga listă de nume, într-o încercare de a mai reduce din ea. Tatăl lui intră ezitant în încăperea și se opri.

- Soția ta mi-a spus că s-ar putea să te gălesc aici.

- Dorești ceva, domnule?

- Aș dori să discut cu tine, dacă nu te deranjează.

- Ia loc, te rog, zise Gideon ridicând din umeri.

Contele traversă încăperea și se așază de cealaltă parte a biroului.

- Ești ocupat, deci?

- E un proiect la care lucrez de câteva zile.

- Înțeleg. Ei bine... Hardcastle aruncă o privire prin bibliotecă și își dresе vocea. Din câte îmi dau seama, nu știai că Harriet a trimis după mine și mama ta.

- Într-adevăr.

- Doamna ta a avut cele mai bune intenții.

- A reacționat exagerat la o situație care era în întregime sub control.

- Ei bine, sper că nu ai fost prea aspru cu ea azi-noapte. Știi că erai destul de enervat.

- Harriet și cu mine am discutat problema. Nu este cazul să-ți faci griji pentru ea.

- La naiba, ce-a fost cu toată povestea asta? se răsti contele. Un duel? Cu Morland? Ce Dumnezeu ți-a venit să-l provoci pe Morland?

- A agresat-o pe Harriet în muzeul domnului Humboldt. Ea s-a salvat lovindu-l în cap cu o piatră uriașă. Din nefericire, Morland a supraviețuit, așa că l-am provocat la duel. Totul a fost cât se poate de simplu și clar, însă Harriet s-a alarmat.

- Morland a agresat-o pe Harriet? exclamă Hardcastle uluit. De ce naiba să fi făcut așa ceva?

- Probabil fiindcă știa că nu putea s-o seducă așa cum o sedusese pe Deirdre, zise vicontele studiind lista din fața lui. Bifă unul dintre nume cu stiloul.

Se lăsă o tăcere prelungă. Fără a ridica privirea, Gideon continuă să bifeze nume.

- Vrei să spui că Morland a sedus-o pe Deirdre acum șase ani? întrebă tatăl său în cele din urmă.

- Da. Ți-am spus deja că avea o aventură cu un alt bărbat și că eu, unul, nu am atins-o niciodată.

- Da, dar...

- Dar tu credeai că pruncul din pântecul ei era al meu. Țin minte că am negat acest lucru stăruitor, însă nu m-a băgat nimeni în seamă.

- Era fiică de paroh. Tonul contelui nu mai păstra nimic din înfierbântarea de altădată, ci era marcat de o tristețe profundă. Și i-a spus menajerei și tatălui ei că pruncul era al tău. De ce ar fi mințit dacă intenționa să-și ia viața?

- M-am întrebat și eu adeseori. Însă Deirdre a spus foarte multe minciuni în perioada aceea. Ce mai conta una în plus?

- Știai încă de pe atunci că Morland fusese aman-tul ei?

- Mi-a spus-o chiar ea în acea ultimă noapte. Mai târziu, după ce s-a sfârșit totul, nu mai aveam cum să dovedesc. Morland încă mai era căsătorit la vremea aceea, iar biata lui soție avea destule de îndurat și-așa.

- Soția lui? Parcă îmi amintesc vag de ea. O ființă cam tristă. Lipsită de vioiciune.

- Se zvonea că Morland nu se purta prea frumos cu ea, spuse Gideon. Nu avea nici un rost să-l acuz public că o sedusese pe Deirdre. Nu m-ar fi crezut nimeni

și n-aș fi reușit decât să-i provoc și mai multă mâhnire nevestei lui.

- Înțeleg. Știam că nu te mai afixai în compania lui Morland, dar am presupus că era din cauză că se întorsese împotriva ta, ca toți ceilalți din înalta societate. În schimb, tu ai fost cel care ai rupt prietenia.

- Da.

- A fost o perioadă dificilă pentru noi toți, mărturisii contele. Fratele tău murise cu doar câteva luni înainte. Mama ta încă nici nu-și revenise din șoc.

- Nici tu. Aveam impresia că n-o să vă reveniți niciodată.

- A fost primul meu fiu, spuse Hardcastle încet. Singurul meu fiu pentru multă, foarte multă vreme. Mama ta nu a mai reușit să conceapă un copil mulți ani după nașterea lui Randal. Era tot ce aveam pe lume și îmi îndeplinea toate așteptările. Era inevitabil să devină fiul favorit, chiar și după ce te-ai născut tu.

- La fel, era inevitabil ca eu să nu-i pot lua niciodată locul în ochii voștri. Mi-ați arătat asta foarte clar.

- După cum ziceam, a fost un mare șoc să-l pierdem pe Randal, apoi, la scurt timp după aceea, să înfruntăm scandalul morții lui Deirdre. Aveam nevoie de timp să ne adaptăm.

- Fără îndoială, spuse Gideon coborându-și privirea spre listele lui. Cel puțin nu țipau unul la celălalt, își spuse. Era prima dată când reușiseră să discute despre trecut pe un ton rezonabil. Este ceva ce aș vrea să știu, urmă el. Ați crezut vreodată celelalte povești colportate de bârfitori?

- Nu fi prost, replică mohorât tatăl său. Nu am crezut nici o clipă că ai fi avut vreo legătură cu moartea lui Randal. Recunosc, credeam că te-ai purtat dezonorant cu Deirdre Rushton, dar nici eu, nici mama ta nu ne-am imaginat că ai fi un ucigaș.

Gideon întâlni privirea limpede și neșovăitoare a tatălui său și se destinse puțin.

- Mă bucur.

Nu știuse niciodată sigur ce zvonuri ajunseseră la urechile părinților lui și pe care dintre acestea le crezuseră. Cu șase ani în urmă circulasera o sumedenie de povești, una mai sinistru decât alta.

- La ce lucrezi? întrebă Hardcastle după o clipă.

După o scurtă ezitare, Gideon hotărî să-i explice:

- Ți-am spus că încă îl mai caut pe șeful bandei de tâlhari care folosea peșterile drept ascunzătoare.

- Țin minte discuția; probabil individul frecventează înalta societate și, în același timp, e interesat de fosile. De asemenea, ai menționat că eu m-aș încadra perfect în categoria suspecților, murmură contele.

Gideon ridică privirea și văzu sclipirea ironică din ochii tatălui său.

- Vei fi ușurat să afli că te-am scos de pe listă.

- Pe ce considerente?

- În ultimul timp ai stat retras. Eu caut pe cineva care circulă prin Londra, participând la o mulțime de petreceri. De câțiva ani, tu și mama trăiți ca niște sihaștri în castelul familiei.

- Din cauza sănătății mele, după cum știi, zise contele aruncându-i o privire șireată.

- După cum a remarcat Harriet aseară, starea de sănătate nu te-a împiedicat să vii în fugă la Londra când ai primit biletul ei.

- Mă simt ceva mai bine în ultima vreme.

- Fără îndoială deoarece sperii să ai un nepot în curând, replică Gideon cu un zâmbet rece.

- A cam sosit vremea, nu? După o clipă, Hardcastle arătă spre birou: Lista ta pare destul de lungă.

- Mi-e greu să aflu cine a vizitat frecvent peșterile din Upper Biddleton. De fiecare dată când pun întrebări la club, mai aud de un membru care tocmai și-a descoperit interesul față de paleontologie. Habar nu aveam că atât de mulți oameni sunt fascinați de niște oase vechi.

- Te-aș putea ajuta. În vremea când colecționez fosile, am întâlnit multe persoane care aveau aceeași pasiune. S-ar putea să recunosc unele nume de acolo. Când Gideon întoarse foaia ca tatăl său să o poată vedea,

acesta parcurse lista cu degetul și mormăi: Interesant. Cred că poți să-i tai pe Donnelly și pe Jenkins. Din câte țin minte, ei rareori părăsesc Londra și cu siguranță nu s-ar duce într-un loc atât de departe de civilizație precum Upper Biddleton. Interesul lor față de fosile este limitat.

Gideon îl privi scurt, apoi se aplecă peste masă pentru a bifa cele două nume.

- Prea bine, spuse el țeapăn.

- Te superi dacă te întreb de ce ești atât de hotărât să-l prinzi pe acest bărbat misterios?

- De îndată ce vom reveni în Upper Biddleton, Harriet se va întoarce direct la peșterile ei dragi. Vreau să fiu sigur că nu va fi expusă nici unui pericol, însă nu pot avea această certitudine până nu știu că a fost prins coordonatorul tâlharilor. Data viitoare, Harriet s-ar putea trezi față în față cu o bandă de ucigași, nu doar cu bunurile furate de ei.

- Înțeleg. Crezi că acest șef din umbră se va întoarce în peșteri?

- Nu văd nici un motiv pentru care nu și-ar relua activitatea imediat după ce se mai potolește agitația. Individul știe fără îndoială că nu pot să rămân permanent în Upper Biddleton pentru a supraveghea plaja. Și planul lui a funcționat destul de bine până s-a întâmplat să ni-merească Harriet în caverna respectivă. Da, cred că s-ar putea să încerce din nou.

- În cazul ăsta, ar fi bine să ne apucăm de treabă. Conte le aruncă o privire la următoarele două nume de pe listă. Restonville și Shadwick au amândoi averi demne de un rege, nu ar avea nevoie să recurgă la o bandă de tâlhari.

- Prea bine, zise Gideon, bifând și aceste nume.

Continuă să lucreze preț de câteva minute, reducând tot mai mult lista. Terminaseră pe jumătate când Harriet și Lady Hardcastle intrară vesele în încăpere, îmbrăcate în ținută de stradă. Cei doi se ridicară politicoși la vederea lor.

- Voiam doar să te anunțăm că mergem la cumpărături, milord, spuse Harriet sprintară. Mama ta și-a exprimat dorința de a vedea ce e mai nou în modă.

- Am mare nevoie de o bonetă nouă și de material pentru una sau două rochii, explică Lady Hardcastle, zâmbindu-i nesigură nurorii sale.

Lui Gideon nu-i scăpă expresia din ochii ei când o privi pe Harriet. Îi trecu prin minte că soția lui reușise să o farmece la fel cum fermeca pe oricine altcineva.

- Nimic nu e mai util decât o sesiune de cumpărături pentru două femei care vor să se cunoască mai bine, remarcă Harriet pe un ton zglobiu. Eu și mama ta avem foarte multe în comun, milord.

- Cum ar fi? întrebă el arcuind o sprânceană.

- Pe tine, desigur, rânji ea.

Privirea lui Lady Hardcastle se plimbă neliniștită între soțul și fiul ei.

- Văd că voi doi sunteți ocupați.

- Așa e, spuse contele. Ne uităm peste lista de persoane suspecte întocmită de Gideon.

- Persoane suspecte? Harriet făcu ochii mari.

- Voiam să te avertizez să nu pomenești nimic despre asta, mârâi Gideon frustrat spre tatăl său.

- Ce-i treaba asta cu suspiecții? întrebă Harriet nerăbdătoare.

- Caut persoana din spatele bandei de tâlhari care a invadat peșterile, îi explică laconic soțul ei. Am motive să cred că e un tip care frecventează cele mai înalte cercuri ale societății și, totodată, a avut ocazia de a descoperi cavernele din stânci.

- Un colecționar de fosile, poate?

- Da. Foarte posibil.

- Ce idee excelentă! Colecționarii de fosile pot fi oameni lipsiți de scrupule, după cum ți-am mai spus, declară ea cu ochii strălucind de entuziasm. Aș putea să vă ajut. Am cunoscut numeroși paleontologi amatori aici, la Londra, și îmi vin în minte câțiva care mi s-au părut cam dubioși.

- Tu îi consideri pe majoritatea colegilor tăi nedemni de încredere, remarcă vicontele cu un zâmbet. Mă îndoiesc de faptul că părerile tale ne-ar ajuta să reducem lista. Chiar și așa, poți să-mi dai numele celor care fac parte din Societatea de Fosile și Antichități.

- Desigur. Am să mă ocup de asta de îndată ce ne întoarcem de la cumpărături.

Lady Hardcastle îi aruncă o privire soțului ei:

- Pe cine ați inclus în rândul suspectilor până în momentul de față?

- E o listă destul de lungă, spuse acesta.

- Pot să o văd? Contesa se apropie de birou plutind parcă deasupra covorului.

Harriet veni din spate și se uită curioasă peste umărul ei.

- Vai de mine! Cum ai să reușești vreodată să depistezi vinovatul printre atâția suspecti?

- Nu va fi deloc ușor, spuse Gideon. Sugerez ca tu și mama să mergeți la ale voastre, doamnă. Eu și tata avem de lucru.

Lady Hardcastle studie încruntată lista:

- Nu văd numele lui Bryce Morland printre ei. El nu a fost niciodată interesat de fosile, din câte țin minte, dar cu siguranță cunoștea bine reliefurile din Upper Biddleton.

- M-am gândit la posibilitatea ca Morland să fi fost omul din umbră, admise Gideon. Cu siguranță nu ar fi ezitat să recurgă la hoții, însă nu cred că a fost el. În cazul în care totuși a fost, nu avem motiv de îngrijorare, căci a plecat din țară.

- Ai dreptate. Dar cum rămâne cu Clive Rushton? Nici numele lui nu îl văd. Pe vremuri era un colecționar avid. Contesa își privi soțul. Din câte țin minte, el a fost cel care și-a deschis interesul față de acest hobby, dragul meu.

Se lăsă o tăcere pătrunzătoare. Hardcastle se foi jenat în scaun:

- Era parohul meu. Nicidecum genul care să coordoneze o bandă de tâlhari.

Gideon se așeză, fără a-și dezlipi ochii de pe chipul mamei sale.

- Inițial i-am trecut numele pe foaie, dar apoi l-am tăiat când mi-am dat seama că nu apărea pe cele mai multe dintre listele de invitați obținute de la victimele furturilor. Asta a fost unul dintre motivele pentru care l-am exclus și pe Morland. Omul pe care îl caut eu e invitat în cele mai exclusiviste case ale înaltei societăți. Rushton și Morland nu se învârteau în astfel de cercuri.

- Asta nu e important, spuse Lady Hardcastle nepăsătoare. Saloanele cele mai elegante sunt pline ochi de oameni în noaptea unei serate sau a unui bal de anvergură. Evenimentul ar fi considerat un eșec dacă nu s-ar grăbi toți să declare ulterior că a fost o îmbulzeală teribilă. Este adevărat că, teoretic, trebuie să-ți prezinți invitația la ușă, dar știi cum e. Treptele de la intrare și holurile sunt întotdeauna foarte aglomerate cu astfel de ocazii. Nu este greu să te streкори înăuntru neobservat.

- Mama ta are dreptate, milord, se grăbi să confirme Harriet. Dacă o persoană e bine îmbrăcată și pare a fi în compania altcuiva care a fost invitat, i-ar fi destul de simplu să se strecoare într-o sală de bal aglomerată. Cine ar observa un musafir în plus într-o asemenea mulțime?

- S-ar putea să ai dreptate, murmură Gideon bătând darabana cu degetele în birou.

- Chiar așa, făcu surprins contele. Respectivul ar putea chiar să aștepte până la punctul culminant al petrecerii, apoi să intre prin grădină. Nu l-ar observa nimeni.

- Dacă așa stau lucrurile, spuse Gideon, reflectând rapid, atunci Rushton rămâne un candidat plauzibil. La fel și Morland. La naiba, și mulți, mulți alții.

Tatăl său ridică o mână pentru a se face ascultat.

- Nu uita că omul nostru trebuie să cunoască foarte bine peșterile din Upper Biddleton. Asta ar trebui să scurteze destul de mult lista.

- Da. Așa cred.

- Apelați liniștiți la Harriet și la mine dacă mai aveți nevoie de explicații privind mersul lucrurilor în cercurile înaltei societăți. Lady Hardcastle zâmbi și își trase mânușile. Vino, Harriet. Trebuie să plecăm. Sunt nerăbdătoare să mă plimb din nou pe Oxford Street. Era cândva o modistă franțuzoaică acolo, țin minte că făcea bonete absolut superbe.

- Da, desigur, spuse tânăra femeie politico. Privirea îi rămase ațintită cu regret asupra listei din fața lui Gideon. Era limpede că ar fi preferat să lucreze cu el în loc să meargă la cumpărături.

- O, apropo, adăugă Lady Hardcastle, oprindu-se pentru o clipă la ușă, e timpul ca Harriet să organizeze o serată. Eu o să-i dau tot concursul. Invitațiile vor fi trimise azi după-amiază. Să nu vă faceți alte planuri pentru marțea viitoare.

Gideon așteptă până când cele două ieșiră din bibliotecă, apoi își îndreptă privirea spre tatăl său.

- S-ar putea ca Harriet să aibă dreptate.

- În ce privință?

- Poate ar trebui să mă explic și să-mi explic planurile și în fața altora ceva mai des. Am aflat mai multe despre lista mea de suspecti în această dimineață decât am reușit să descopăr de unul singur în ultimele câteva zile.

- Nu ești singurul care a învățat câte ceva în ultima vreme, râse contele. Bun, deci, eu am o altă sugestie. Ce-ar fi să trecem pe la câteva dintre cluburile mele azi după-amiază? Pot să-mi reînnod unele relații, să pun niște întrebări și să văd dacă nu pot să te ajut la restrângerea cercului de suspecti.

- E o idee excelentă.

Gideon își dădu seama că, la un moment dat în cursul dimineții, acceptase ideea de a-l avea pe tatăl său drept partener în acea misiune. Era o senzație nefamiliară, dar nu neplăcută.

Se auzi un murmur de surpriză când Gideon și tatăl său intrară în club. Mai mulți membri salutară din cap,

vizibil încântați să vadă un prieten vechi după atâția ani. Însă nimeni nu apucă să rostească vreun cuvânt, că Applegate și Fry se năpustiră asupra nou-veniților.

- Vă rog să ne acompaniați la un pahar de vin roșu, domnilor, îi invită Applegate jubilant. I se adresă contelui: Bem în onoarea lui St. Justin pentru felul în care a reușit să se descotorosească de Morland. Presupun că ați auzit povestea, e pe buzele tuturor. Lașul a preferat să fugă pe continent decât să-l înfrunte pe fiul dumneavoastră.

- Așa mi s-a spus.

- Trebuie să recunosc, asta pune într-o cu totul altă lumină evenimentele dezagreabile de acum șase ani, interveni Fry. Se aplecă cu un aer confidențial spre Hardcastle: Lady St. Justin ne-a lămurit un lucru sau două în legătură cu acele evenimente, să știți.

- Chiar așa? spuse contele, acceptând un pahar de vin.

- Iar acum povestea asta cu Morland dovedește mai mult sau mai puțin că toate bârfele erau complet nefondate, conchise Fry. St. Justin cu siguranță nu e laș și în mod cert nu îi e teamă să lupte pentru onoarea unei femei. Mai mult, a dovedit că își respectă întotdeauna obligațiile de onoare.

- Lady St. Justin a susținut în permanență acest lucru. Applegate clătină din cap. Știți cum e cu bârfele. Sunt o treabă de-a dreptul malefică.

Alți câțiva membri veniră să îl salute pe Hardcastle, după care se întoarseră spre Gideon:

- Am auzit despre Morland, spuse unul dintre ei. Bine că ne-am descotorosit de el. Nu am avut niciodată încredere în individul ăla. Sezonul trecut puse ochii pe fiica mea. Îi voia zestrea, fără îndoială. Fătucă mea neghioabă se credea îndrăgostită de el. N-a fost ușor s-o aduc pe calea cea bună.

Altul abordă un subiect complet diferit:

- Soția mea îmi spune că i-ai oferit doamnei tale o iapă superbă. E foarte invidioasă și vrea să-i aleg un cal

nou. Mă întrebam dacă ai vrea să-mi oferi un sfat la vânzarea de marți de la Tattersall.

- Nu intenționez să particip, replică vicontele.

- Înțeleg, desigur, băigui celălalt roșind. Nu voiam să te deranjez. Mă gândeam doar că, dacă se întâmplă să fii prezent, ai putea să-mi dai un mic sfat.

Gideon surprinse privirea îngustă, de avertizare, a tatălui său și își luă seama.

- Desigur. Dacă voi fi prezent la Tattersall marți, îmi va face plăcere să îți indic un cal potrivit pentru doamna ta.

- Excelent, se bucură bărbatul. Bun, deci, eu plec. Fără îndoială ne vom revedea deseară la balul familiei Urskin. Soția spune că mergem și noi. Pretinde că lumea întreagă se va strânge acolo să vă vadă pe tine și pe Lady St. Justin.

Lumea întreagă, sau cel puțin întreaga lume bună, își făcu într-adevăr apariția în sala de bal a familiei Urskin. Și deveni limpede de îndată că toți veniseră pentru a intra în grațiile lui Gideon și Harriet.

Lordul și Lady St. Justin deveniseră peste noapte favoriții societății, iar prezența contelui și a contesei de Hardcastle era cireașa de pe tort pentru gazdă, care nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

Effie și Adelaide erau extrem de încântate că se înru-deau cu un cuplu atât de la modă. Cât despre Felicity, întreaga poveste i se părea nemaipomenit de amuzantă.

În toiul balului, Hardcastle se apropie de fiul său, care stătea lângă o fereastră. Era prima dată când Gideon rămăsese complet singur în noaptea aceea și savura momentul de solitudine.

- E uimitor cât de mulți prieteni pari să-ți fi făcut în ultima vreme, observă contele, sorbind din șampanie și studiind mulțimea.

- Nu-i așa? Se pare că în ochii societății am reușit să-mi spăl onoarea. Și totul grație micuței și uluitoarei mele soții.

-Nu, spuse Hardcastle cu o asprime neașteptată. Grației doamnei tale ți-ai recâștigat reputația. Dar onoarea ta a fost dintotdeauna numai și numai a ta. Iar tu nu ai pătat-o niciodată.

Gideon fu atât de surprins, încât aproape își scăpă paharul de șampanie. Se întoarse să-și scruteze tatăl, neștiind ce să spună.

-Mulțumesc, domnule, reuși să rostească într-un final.

-Nu ai de ce să-mi mulțumești, bombăni contele. Sunt mândru că ești fiul meu.

capitolul 19

A doua zi dimineață, Harriet se afla în camera ei când Lady Hardcastle veni să o vadă. Lăsându-și deoparte cartea, un tratat de istorie naturală pe care îl cumpărase recent, îi zâmbi afectuos:

-Bună dimineața, Lady Hardcastle. Credeam că încă mai dormiți. Nu e decât ora zece, și aseară ne-am culcat foarte târziu.

-Într-adevăr. Mă tem că am ajuns să mă deprind cu programul de la țară. Mi-ar lua ceva timp să mă reobișnuiesc să stau trează până târziu. Lady Hardcastle pluti până la un scăunel aflat lângă fereastră și se așeză cu mare delicatețe. Voiam să discut cu tine, dacă nu te deranjează.

-Bineînțeles că nu.

-Nu sunt sigură cum să încep. Cred că primul lucru ar fi să-ți mulțumesc.

-Pentru ce? întrebă Harriet surprinsă.

-Pentru tot ceea ce ai făcut pentru Gideon, firește. Și pentru ceea ce ai făcut pentru soțul meu și pentru mine, totodată.

-Dar nu am făcut nimic! Ba chiar v-am obligat să veniți în pripă aici pentru o misiune care s-a dovedit a fi în van, și am reușit între timp și să-l supăr pe Gideon peste măsură. Sunt recunoscătoare că toată povestea

s-a încheiat definitiv. Cu puțin noroc, vom părăsi Londra în curând pentru a ne întoarce la Upper Biddleton. Chiar nu îmi place în mod deosebit viața în capitală.

Contesa flutură grațios din mână:

- Nu mă înțelegi, draga mea. Îți mulțumesc pentru mult mai mult decât invitația de a veni la Londra. Mi-ai redat fiul. Nu știu dacă te voi putea răsplăti vreodată.

- Lady Hardcastle, asta e o exagerare teribilă! protestă Harriet.

- Nu, nu e. Acum șase ani, după ce a murit fiul meu cel mare, am fost cuprinsă de cea mai profundă tristețe pe care am cunoscut-o vreodată. Nu păream să fiu capabilă să ies din ea. După câteva luni ne-am mutat din Upper Biddleton la Hardcastle Hall fiindcă doctorul mi-a spus că schimbarea s-ar putea să mă ajute. Când am început în sfârșit să revin la viață, am aflat că fusesem foarte aproape de a-mi pierde și cel de-al doilea fiu.

- E cumplit, murmură Harriet.

- Mult timp, soțul meu a refuzat chiar și să-i vorbească sau să-l primească în casă. Toată lumea îl acuza pe Gideon de a se fi purtat absolut înfiorător cu biata Deirdre Rushton. După o vreme, el a încetat pur și simplu să mai nege acuzațiile. Ne-a întors spatele tuturor, și cine ar putea să-l învinovățească?

- Dar soțul dumneavoastră i-a încredințat responsabilitatea de a administra domeniile Hardcastle.

- Da. Când a început să se teamă că își pierde sănătatea, l-a chemat pe Gideon și i-a dat totul pe mână. Am crezut că acel gest avea să ajute la vindecarea rupturii, dar nu a fost așa. De fiecare dată când Gideon punea piciorul în casă, el și tatăl lui se certau.

- Gideon e foarte încăpățânat.

- La fel e și tatăl lui, spuse Lady Hardcastle cu tristețe. Seamănă foarte mult în unele privințe, deși nu au recunoscut acest lucru niciodată. Trebuie să-ți mărturisesc faptul că ieri, când am dat peste ei în bibliotecă, aproape am izbucnit în lacrimi de fericire. Era pentru prima

dată, după șase ani, când îi vedeam discutând calm. Și totul ți se datorează ție.

Harriet o atinse cu blândețe pe mână.

- Lady Hardcastle, sunteți foarte binevoitoare, însă vă asigur că eu n-am făcut mare lucru.

Mâna contesei se închise pentru o clipă peste cea a nuroii ei.

- Fiul meu devenise atât de temperamental și periculos, încât începea să-și justifice porecla de bestie.

- A, nu! Nu a fost niciodată *atât* de rău, doamnă. Mie mi s-a părut extrem de rațional, iar cu mine a fost întotdeauna foarte bun.

- Bun? Lady Hardcastle păru surprinsă. Draga mea, el adoră și pământul pe care calci.

Harriet se holbă la ea uluită, apoi izbucni în râs.

- Ce bazonie! E indulgent cu mine, recunosc, dar vă asigur, Gideon nu mă adoră.

- Sunt convinsă că te înșeli, Harriet.

- Nu, chiar deloc. Mi-a spus chiar el că a uitat cum să mai iubească. S-a căsătorit cu mine fiindcă e un bărbat onorabil și nu a avut încotro. Am devenit prieteni buni, dar asta e tot.

- Sunteți soț și soție, rosti contesa ferm. Și am văzut cum se uită la tine. Pun rămășag pe diamantele familiei Hardcastle că sunteți mult mai mult decât *prieteni buni*, draga mea.

- Da, ei bine, există acea afecțiune firească pentru doi oameni căsătoriți, cred, îngăimă Harriet roșind. Însă nu o interpretez în alt mod.

- Tu ești îndrăgostită de el, nu-i așa? constată Lady Hardcastle privind-o cercetător.

- E chiar atât de evident? pufni nora ei.

- Doamne, sigur că da! Mi-am dat seama din clipa în care te-am întâlnit prima dată. Îmi închipui că tot restul lumii vede acest lucru la fel de limpede.

- O, vai, murmură Harriet. Mă străduiesc totuși să mă ascund. Nu aș vrea să-l pun pe Gideon într-o poziție stânjenitoare. Lumea bună ia în râs orice urmă de emoție între soți, considerând-o de prost gust.

Lady Hardcastle se ridică în picioare ușoară ca fulgul și se aplecă să o îmbrățișeze scurt:

-Nu cred că ai putea vreodată să-l pui într-o poziție stânjenitoare. Tu ai crezut în el când i se părea că rămăsese singur pe lume. Nu va uita niciodată asta.

-E foarte loial, în felul lui, consimți Harriet călduros. Te poți baza pe el, de fapt. Tatăl meu l-ar fi plăcut foarte tare.

Contesa, care pornise spre ușă, se opri pentru o clipă.

-Oamenii l-au numit pe fiul meu o bestie după ceea ce s-a întâmplat acum șase ani. Masivitatea lui și cicatricea aceea îngrozitoare au făcut ca porecla să prindă și, în unele privințe, mă tem că s-a străduit să o confirme. Dar credința și încrederea ta în el l-au schimbat. Pentru asta, îți ofer cele mai sincere mulțumiri.

Lady Hardcastle ieși plutind din încăpere și închise ușa foarte încet în urma ei.

-Cu siguranță poate fi un avantaj să te bucuri de o asemenea notorietate, declară Adelaide la serata organizată de Lady St. Justin. Uită-te la mulțimea asta. Harriet, draga mea, ai devenit cu certitudine o gazdă de succes. Felicitări.

-Le meriți pe deplin, adăugă Effie privind în jur satisfăcută. Casa lui St. Justin dădea pe dinafară de oameni. E un succes extraordinar. Va fi în toate ziarele pe mâine dimineață.

Felicity îi zâmbi surorii ei:

-Cred că putem spune cu mâna pe inimă că ți-ai șlefuit manierele suficient cât să nu riști să-l faci pe St. Justin de rușine în public. Nimeni nu poate spune că soția lui nu e o gazdă desăvârșită.

-N-aș vrea ca vreuna dintre voi să creadă că am făcut asta de una singură, zise Harriet. Adevărul e că Lady Hardcastle a organizat totul. Eu sunt doar extrem de recunoscătoare că toți cei invitați au acceptat să vină.

-Plus încă o mână de oameni neinvitați, observă Felicity. Nimeni nu a putut rezista tentației. Tu și St. Justin ați cucerit întreaga societate. El e privit acum

ca un erou romantic ce a suferit îndelung, iar tu ca doamna care l-a iubit în ciuda trecutului său întunecat. E o poveste desprinsă direct dintr-un roman gotic.

- Nu știu dacă e chiar o poveste gotică de dragoste, spuse Effie, dar nu încapă îndoială că voi doi sunteți în centrul atenției. Era momentul perfect pentru a organiza o serată ca asta.

- Așa a spus și Lady Hardcastle. Eu, una, am să mă bucur când se va termina.

Doi tineri foarte familiari și foarte chipeși se îndreptară spre ele. Zărindu-i, Harriet se înclină spre sora ei:

- Uite-i pe gemenii Adonis.

- Sunt o pereche atrăgătoare, nu-i așa? spuse aceasta afișând zâmbetul ei fermecător. Însă mă îngrijorează că fac totul împreună. Nu pot să nu mă întreb cât de departe duc acest lucru.

- Felicity! se încruntă mătușa ei.

Harriet își înăbuși un chicot când cei doi tineri veniră să le salute. Peste câteva clipe se strecură pe furiș, știind că nu avea să i se simtă lipsa. Gemenii Adonis nu aveau ochi decât pentru Felicity, iar ea avea lucruri mai importante de făcut.

Gideon și părinții lui se aflau în capătul opus al salonului plin de lume. Discutau cu un cuplu pe care Harriet nu-l cunoștea. Probabil făceau parte dintre numeroșii lor prieteni.

Aerul din încăpere se încălzise foarte tare. Harriet își făcu rapid vânt cu evantaiul, dar în cele din urmă hotărî să iasă în grădină pentru a lua o gură de aer proaspăt. Mai multe persoane o salutară prietenește din cap în drum spre ușă.

În hol îl găsi pe Owl, care supraveghea furnicarul de lachei ce alergau de colo, colo cu tăvi de șampanie și aperitive. Majordomul o salută din cap cu o expresie posomorâtă.

- E totul în regulă, Owl?

- Deocamdată ținem situația sub control, doamnă, însă mulțimea este mult mai mare decât ne-am așteptat.

Nu putem decât să sperăm că nu vom rămâne în pană de șampanie.

- Vai de mine! se alarmă ea. Există riscul ăsta?

- Întotdeauna există riscul unui dezastru la genul acesta de evenimente, doamnă, rosti sentențios Owl. Am să mă străduiesc să-l evit, desigur.

- Am toată încrederea în dumneata.

Harriet porni spre ușa din spate, dar se răzgândi când își dădu brusc seama că i se lărgise o jartieră. Decise să urce în dormitor ca s-o lege la loc.

Ajunsă la etaj, grăbi pasul. Nu încăpea îndoială, jartiera începea într-adevăr să se desfacă, iar ciorapul abia se mai ținea. Slavă Domnului că observase problema la timp; ar fi fost extrem de jenant să descopere că ciorapul îi alunecase până la gleznă chiar în toiul primei serate organizate de ea.

Holul părea mai întunecat decât de obicei, observă Harriet încruntându-se. Cineva stinsese o parte dintre lumânările din sfeșnicele de perete. Owl încerca probabil să facă economii.

Deschise ușa camerei sale, dar se opri brusc văzând că și aceasta era cufundată în întuneric, cu excepția zonei iluminate slab de lumânarea aflată pe măsuta ei de scris.

Harriet știa că nu o lăsase acolo. Porni încruntată, întrebându-se dacă nu cumva camerista ei o aprinsese.

Apoi văzu silueta aplecată peste sertarul deschis. Într-o clipă își dădu seama ce se petrecea. Era sertarul în care își ținea dintele fosil.

- Oprește-te, hoțule! țipă ea. Se năpusti înainte fluturând singura ei armă, evantaiul: Oprește-te chiar acum. Cum îndrăznești?

Silueta întunecată se îndreptă cu o mișcare smucită, trânti sertarul și se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să o înfrunte. Flacăra lumânării dezvălui trăsăturile schimonosite ale domnului Humboldt.

- Tunete și fulgere, șuieră acesta. Sări spre ușă, împingând-o pe Harriet într-o parte.

Tânăra femeie căzu pe covor, lovindu-se de pat. Întinse o mână în aer și dădu peste oala de noapte, pe care o înșfăcă de toartă.

- Ce naiba se petrece aici? tună Gideon din prag. La naiba, Harriet!

În clipa aceea, domnul Humboldt, care dădea să fugă, se izbi de trupul masiv al vicontelui. Acesta îl prinse de ceafă și îl aruncă într-o parte fără menajamente. Humboldt se prăbuși grămadă pe covor gemând.

- Ocupă-te de el, Dobbs. Gideon traversă din doi pași mari încăperea, se aplecă și o ridică pe Harriet în brațele lui. Ești bine? întrebă el aspru.

- Da, da, sunt bine, gâfâi ea. Slavă Domnului că lai prins. Gideon, cred că încerca să-mi fure dintele.

- Mai degrabă vă căuta bijuteriile, Lady St. Justin, spuse Dobbs din prag. Ce pocitanie ticăloasă! Chiar arată ca un hoț, nu-i așa? Deși nu-ți poți da seama întotdeauna după aspect, să știți. Dar individul ăsta ar putea fi confundat ușor cu un membru al haitelor de nelegiuți.

Gideon se întoarse cu Harriet în brațe. Tânăra femeie îl privi furioasă pe intrus, care tocmai începuse să se ridice în capul oaselor pe covor.

- Cum ai putut să te cobori la așa ceva, domnule? îl întrebă ea răstit. Ar trebui să-ți fie rușine.

Humboldt icni de durere când Dobbs îl ridică în picioare.

- Nu făceam decât să mă plimb prin casă și m-am pierdut aici. Cu siguranță nu încercam să îți fur bijuteriile, doamnă. Ce aş putea să fac eu cu niște bijuterii?

- Dacă într-adevăr căutai bijuterii, lucru de care mă îndoiesc, probabil intenționai să le vinzi pentru a-ți finanța pasiunea de colecționar, declară Harriet.

- Nu-i adevărat. Prea bine, dacă vrei neapărat să știi, am auzit zvonuri cum că ai fi descoperit ceva interesant în peșterile din Upper Biddleton. Nu le-am crezut, desigur. Acum câțiva ani am explorat temeinic acele caverne, și știu că nu a mai rămas nimic important în ele.

Cu toate astea, am vrut să văd dacă nu cumva ai dat întâmplător peste ceva.

- Ha! Știam eu. Harriet clătină din cap dezgustată și îl privi pe Gideon. Ți-am spus de la bun început că mulți dintre colecționarii de fosile sunt lipsiți de scrupule, milord.

- Așa este. Gideon păru gânditor. Ești sigură că nu ai pățit nimic?

- Cât se poate de sigură. Poți să mă pui jos acum. Harriet își aranjă fustele rochiei când soțul ei o puse încet pe picioare. Jartiera i se dezlegase complet, iar ciorapul îi căzuse până la gleznă. Cum ai reușit să ajungi la timp?

- L-am angajat pe domnul Dobbs să supravegheze mulțimea în seara asta. Poate îți amintești că am invitat toate persoanele suspecte de pe lista mea. Am decis să nu-mi asum nici un risc.

- Un plan excelent! îl laudă ea.

- Așa a fost, până ți-a dat prin cap să fugi sus la momentul nepotrivit.

- Ei bine, asta e o dovadă în plus că ar fi trebuit să mă ții la curent, milord. Ți-am spus-o de atâtea ori, că m-aș fi așteptat să fi înțeles până acum.

- Te-ai fi așteptat? întrebă el ridicând o sprânceană.

Dintr-odată, Harriet făcu ochii mari.

- Tocmai mi-am dat seama de ceva, milord. Domnul Humboldt nu se afla pe lista noastră de invitați.

- Nu, nu se afla, consimți Gideon. Ceea ce nu e decât o dovadă în plus că observațiile mamei erau corecte. La o petrecere de o asemenea amploare poate intra oricine e îmbrăcat corespunzător, dacă e deștept.

Conversația purtată la micul dejun a doua zi dimineață se concentrează pe prinderea domnului Humboldt.

- Pot să-ți garantez că azi serata ta va fi pe buzele tuturor, i se adresă Lady Hardcastle nurorii sale. Toată lumea va spune că, din nou, Lord și Lady St. Justin au reușit să le ofere oaspeților lor o distracție extraordinară.

Nu e de ici, de colo că ați prins un hoț notoriu chiar în toiul petrecerii.

- Întreaga poveste e în gazete, anunță Hardcastle de la celălalt capăt al mesei. Sunt relatări pozitive despre tot ce s-a întâmplat. Se spune că Humboldt e tâlharul din spatele mai multor jafuri ce au avut loc în ultimele câteva luni.

- Și că St. Justin e un erou fiindcă i-a întins o cursă atât de inteligentă, preciză Harriet, îndreptând o privire plină de admirație spre soțul ei. Asta se menționează în ziare?

- Sper că nu, mormăi Gideon încruntat.

- O, ba da. Este totul aici. Hardcastle puse jos ziarul și luă un altul. Ești numit galant și șiret, băiete. Și e descris modul în care ți-ai salvat doamna din ghearele acelui nemernic.

- Minunat, exclamă Harriet. Mă bucur enorm că au relatat povestea corect.

- Domnul Humboldt fugea să-și salveze viața când s-a lovit de mine, draga mea, spuse vicontele. Nu l-am văzut încercând să omoare pe nimeni. Tu erai cea care părea periculoasă. Nu am să uit niciodată cum arătai cu oala de noapte în mână. De-a dreptul terifiantă.

- Păi am presupus că voia să-mi fure dintele.

- Concluzia la care a ajuns domnul Dobbs este că Humboldt și-a epuizat de mult fondurile din care își finanța muzeul, explică Gideon. Aparent, a recurs la furt ca să poată cumpăra noi fosile.

- Un colecționar de fosile nu se dă în lături de la nimic atunci când devine disperat, aprobă Harriet. Bietul domn Humboldt! Sper totuși că nu vor fi prea aspri cu el. Într-un fel îi înțeleg motivele.

- În orice caz, reputația ta de gazdă e acum ferm stabilită, spuse Lady Hardcastle satisfăcută. Lumea bună se teme de plictiseală mai presus de orice, iar tu le-ai oferit încă un spectacol palpitant.

Harriet era pe punctul de a răspunde când Owl intră în salon aducând corespondența pe o tăviță de argint. Scrisoarea din vârful teancului îi era adresată ei.

- Doamne sfinte, exclamă ea când o despături. E de la doamna Stone. Mă întreb dacă s-a întâmplat ceva.

- Fără îndoială cineva și-a dat duhul după o suferință îndelungată și teribilă, sau Upper Biddleton a fost lovit de vreo epidemie, spuse Gideon. Sunt singurele tipuri de evenimente care ar inspira-o pe cotoroața aia să-ți scrie.

Harriet îl ignoră și parcurse conținutul misivei. Când își dădu seama la ce se referea, scoase un țipăt mânios:

- Pe toți dracii!

- E ceva în neregulă, draga mea? întrebă Gideon calm, cu gura plină de costiță, în timp ce părinții lui o priveau îngrijorați.

- Totul. Harriet flutură scrisoarea spre el. S-a întâmplat ceva absolut oribil. Mi-era teamă de asta.

Gideon înghiți, fără a părea cătuși de puțin tulburat.

- Poate ai bunăvoința să ne împărtășești conținutul mesajului.

Harriet era atât de copleșită, încât de-abia reuși să vorbească.

- Doamna Stone spune că are motive să creadă că un alt colecționar de fosile a început să-mi exploreze peșterile. A observat un bărbat pe plajă, acum câteva zile, și când l-a văzut din nou, acesta ducea o bucată mare de piatră.

- Dă-mi voie să văd scrisoarea, îi ceru Gideon punând jos felia de pâine prăjită.

- E o situație de criză, strigă ea întinzându-i foaia. Este posibil ca altcineva să fi găsit oasele care se potrivesc cu dintele meu. Trebuie să mă întorc la Upper Biddleton imediat. Iar tu trebuie să trimiți un mesaj la Blackthorne Hall, să nu mai permită accesul nimănui altcuiva în peșterile mele.

- Nu știam că doamna Stone știe să citească și să scrie, remarcă viconteles studiind biletul.

- A fost menajeră-șefă pentru doi parohi, își aminti Lady Hardcastle. Fără îndoială a învățat ceva de-a lungul timpului.

- Ori așa, ori a dictat-o cuiva din sat, spuse contele. E o practică frecventă.

Gideon ridică din umeri și puse scrisoarea pe masă.

- Am să trimit un mesaj la Blackthorne Hall, draga mea. Orice persoană care este prinsă în preajma peșterilor va fi informată că încalcă o proprietate particulară. Te va satisface această măsură?

- Asta e cât se poate de bine, milord, însă consider că trebuie să mă întorc de îndată. Trebuie să mă asigur că nu a descoperit nimeni rămășițele creaturii mele.

- Nu cred că e nevoie să te întorci personal ca să-ți protejezi prețioasele fosile, începu Gideon.

- Ei bine, eu cred. Harriet sări în picioare. Mă duc sus să-mi strâng lucrurile numaidecât. Cât de repede putem pleca, milord?

- Tocmai ți-am spus că nu-i cazul să ne întoarcem în grabă la Upper Biddleton, ripostă el.

- O, ba da! Ai văzut acum tu însuși cât de lipsiți de scrupule pot fi acești colecționari de fosile. Dacă cineva mi-a descoperit peștera, pur și simplu nu va ajuta cu nimic dacă îl avertizezi să stea departe. Va găsi o cale de a se strecura din nou acolo. Știi asta.

Hardcastle aprobă din cap cu sobrietate.

- Din clipa în care un colecționar prinde mirosul oaselor vechi, e a naibii de dificil să-l ții departe de ele. Nu putem decât să sperăm că încă nu a descoperit grota cu pricina.

- Mulțumesc pentru înțelegere, domnule, zise Harriet aruncându-i o privire recunoscătoare. Vezi, St. Justin? Trebuie să plecăm imediat.

- Nu aveți nici un motiv să nu vă duceți la Upper Biddleton pentru câteva zile ca să vă ocupați de această problemă, interveni surâzătoare Lady Hardcastle. Tatăl tău și cu mine vom rămâne aici.

Gideon ridică o mână în semn că se dădea bătut. O privi peste masă pe Harriet cu o expresie indulgentă.

- Prea bine, draga mea. Acum apucă-te să-ți strângi lucrurile.

- Mulțumesc, spuse ea pornind grăbită spre ușă. Voi fi gata într-o oră.

Trăsura opri în curtea conacului Blackthorne Hall la scurt timp după ora nouă seara. Gideon își dădu seama că Harriet era nemulțumită, căci ar fi vrut să meargă direct pe stânci, luminându-și drumul cu felinarele. El se împotrivi cu fermitate acestei sugestii scandaloase.

- Nu, nu vei coborî pe stânci în toiul nopții. Prețioasele tale peșteri pot aștepta până dimineața, o informă el, în vreme ce personalul de la Blackthorne Hall se grăbea să pregătească dormitoarele și să descarce bagajele.

- Nu ar dura mult, milord, stăruia ea. Aș putea doar să intru o clipă ca să mă asigur că nu s-a atins nimeni de oasele mele.

Gideon își petrecu un braț greu peste umerii ei și o conduse ferm spre apartamentele lor.

- E mult prea târziu pentru asemenea expediții. Am făcut un drum lung și ar trebui să fii extenuată.

- Dar nu sunt extenuată, milord îl asigură ea repede.

- Ei bine, eu da. Se opri în fața dormitorului și o țintui la perete, plantându-și mâinile de o parte și de cealaltă a capului ei. Și dacă nu ești, cu certitudine ar trebui să fii. Bagă-te în pat, iar dimineață, dacă marea o permite, poți să te ocupi de peșterile tale.

- Prea bine, milord, oftă ea. Știu că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru că m-ai adus aici atât de repede. Îmi dau seama că tu nu ardeai de nerăbdare să te întorci în Upper Biddleton. Într-adevăr, ai fost foarte generos. Pe de altă parte, tu ești întotdeauna foarte bun cu mine.

- Bagă-te în pat, repetă el pe un ton sever. Vin și eu în scurt timp.

- Credeam că ești extenuat, domnul meu.

- Nu chiar atât de extenuat. Gideon deschise ușa dormitorului ei și o împinse blând înăuntru, unde o aștepta camerista. Închise ușa și porni pe hol spre camera lui.

Cuvintele lui Harriet îi răsunau în minte: „Ești întotdeauna foarte bun cu mine“.

Bun? Gideon își concedie valetul cu un gest scurt din cap și începu să-și descheie cămașa. Se surprinse în oglinda de pe măsuța de toaletă. Chipul lui schimonosit îl privi batjocoritor.

Nu fusese deloc bun cu Harriet. O obligase practic să se mărite cu el, se afișase cu ea ea în societate ca și cum ar fi fost un animal exotic și o pusese în pericol, lăsând-o pe mâinile lui Bryce Morland.

În schimb, ea îi oferise dragostea ei, îl ajutase să-și recâștige reputația și să repare ruptura dintre el și părinții lui.

Nu, nu fusese tocmai bun cu Harriet. Pe deasupra, tot ce-și dorea cu adevărat era dragostea lui, iar el îi spusese că nu i-o putea oferi. „Acum șase ani am uitat tot ceea ce știam despre dragoste.“

Ce ticălos fusese!

Își scoase cizmele și pantalonii, apoi îmbracă halatul negruși porni spre ușa de legătură. Așteptă până când o auzi pe Harriet concediindu-și camerista, după care bătu.

- Intră.

O găsi așezată în pat, cu o carte în brațe. Când îl văzu, îi adresă zâmbetul ei cald și vibrant.

- Harriet?

Brusc, vicontele nu mai știi ce să spună.

- Da, milord?

- Ți-am spus la un moment dat că ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

- Da, știu. A fost foarte generos din partea ta.

Gideon închise ochii pentru o clipă, cuprins de neliniște:

- Nu am spus-o din generozitate. Am spus-o fiindcă e adevărat. Deschise ochii. De fiecare dată când mă uit la tine îmi dau seama cât sunt de norocos.

- Chiar gândești asta? Harriet, surprinsă, puse cartea pe plapumă.

- Da. Gideon făcu un pas spre pat și se opri. Mi-ai oferit mai mult decât vei ști vreodată, iar eu nu am făcut

altceva decât să-ți exploatez mărinimia. Știu că am prea puțin de oferit în schimb.

-Asta nu e adevărat, milord. Harriet dădu deoparte păturile și se ridică din pat. Mi-ai oferit foarte multe. Mi-ai făcut o promisiune pe care știu că o vei onora întotdeauna. Mă tratezi cu bunătate și respect. Mă faci să mă simt frumoasă, deși știu că nu sunt.

-Harriet...

-Cum poți să spui că ai prea puține de oferit? Nu cunosc nici un alt bărbat care să aibă mai mult de oferit și care să ofere totul cu atâta generozitate.

Veni în grabă spre el, desculță și tăcută, mică și zveltă în halatul ei de batist fin, cu scufia stând strâmb pe părul ei bogat.

Gideon se întinse spre ea și o trase strâns la pieptul lui, inhalându-i parfumul minunat, cald și feminin.

-Ești tot ce mi-am dorit vreodată. Dumnezeu mie-martor, nici măcar nu știam cât de mare nevoie aveam de dragostea ta până nu mi-ai oferit-o.

-Dragostea mea îți aparține, Gideon. Întotdeauna îți va aparține, șopti ea, cu gura lipită de pieptul lui.

-Ești foarte bună cu mine, șopti el. Mai mult decât merit.

-Gideon...

El o ridică în brațe și o duse la pat, unde o lăsă jos pe așternuturile albe ca zăpada. O dezmierdă ca pe o comoară de mare preț, ceea ce și era, cu grijă și tandrețe și recunoștință infinită.

Harriet se deschise pentru el așa cum o făcea întotdeauna, ca o floare în căutarea soarelui. Gideon o sărută pe gură, sorbind adânc gustul ei în vreme ce îi mângâia rotunjimile dulci.

Era atât de moale, atât de primitoare, reflectă el. Și atât de senzuală. Totul la ea îi stârnea pasiunea. Când simți vârful piciorului ei alunecând peste pulpa lui, gemu.

-Gideon?

-Am nevoie de tine, murmură el.

O sărută pe un sân, trăgând delicat de sfârc până când ea se arcui lacomă spre el.

Intensitatea reacției lui Harriet nu înceta niciodată să-l uimească și să-l încânte. Și aprindea focurile din el cum nimic altceva nu ar fi putut vreodată.

Când nu mai putu îndura dulcea tortură, îi îndepărtă picioarele și se instalează în cuibul format de coapsele ei. Își coborî mâna, încercând-o blând cu degetele, și îi găsi fierbințeala moale și umedă. Era pregătită pentru el. Gândul îi provocă o mulțumire fără margini.

- Harriet. Scumpa, iubitoarea mea Harriet.

Îi acoperi gura din nou, strecurându-și limba între buzele ei în timp ce o pătrunse încet.

Trăi aceeași plăcere intensă ca de fiecare dată când își uneau trupurile. O simți închizându-se în jurul lui, trăgându-l mai adânc în ea, oferindu-i-se complet. Preț de o clipă avu senzația că deveniseră una și aceeași ființă.

Picioarele lui Harriet se încolăciră în jurul taliei lui, iar unghiile ei i se înfipseră în umeri. Se agăță de el, ridicându-se pentru a-l întâlni cu o pasiune la fel de intensă ca a lui. Și își strigă dragostea în timp ce se abandonează extazului, cu tot trupul tremurând în brațele lui.

Gideon o ținu strâns la piept până simți și ultimul fior stingându-se, apoi se revărsă în ea într-o descărcare prelungă, ce păru fără de început și fără de sfârșit.

Se trezi la scurt timp după ivirea zorilor, într-o lume ce părea mult mai clară și mai senină decât în ultimii ani. Rămase nemișcat pentru o clipă, savurând revelația ce se întipărise în inima lui peste noapte.

O iubea pe Harriet. Avea să o iubească pentru tot restul vieții.

Se răsuci și se întinse după ea, dornic să-și exprime dragostea, însă Harriet dispăruse.

capitolul 20

Harriet ridică felinarul și studie caverna cu atenție. Spre marea ei ușurare, nu văzu semne că s-ar fi lucrat

acolo cu un ciocan și o daltă. Fosilele, dacă existau, erau încă la adăpost, ascunse în piatră.

Bucuroasă, atârnă felinarul pe pironul bătut în perete și deschise sacul de unelte. Era într-o dispoziție excelentă în dimineața aceea și știa că acest lucru se datora faptului că ea și Gideon se înțelegeau de minune în ultima vreme.

Noaptea trecută se simțise mai aproape de el ca niciodată. Pasiunea lui se împletise cu o emoție ce depășea neîndoielnic bunătațe. Nu știa dacă și Gideon era conștient de acest lucru, dar gândul îi încălzea inima.

În dimineața aceea se trezise convinsă că Gideon avea să poată iubi din nou. Această certitudine o umpluse cu atâta fericire și energie, încât se grăbise să meargă în peșteră de îndată ce își dăduse seama că era perioadă de reflux.

Cu ciocanul și daltă în mână, se apropie de locul unde găsisse dintele masiv de reptilă. Avea să înceapă de acolo, decise ea, sperând că se conservaseră și fragmente din maxilar. Ar fi fost excelent să poată reconstitui o secțiune mai mare a fălcii. Fixă daltă pe piatră și începu să cioplească.

Poate că sunetul constant făcut de metalul ce lovea în rocă fu cel care o împiedică să-l audă pe bărbatul ce se apropia din pasaj. Sau poate se concentra atât de tare, încât pur și simplu nu mai băgă de seamă bocănitul înfundat al cizmelor.

Poate că, pur și simplu, era mult prea obișnuită să se gândească la acele peșteri ca fiind domeniul ei personal.

Oricare ar fi fost motivul, când vocea tunătoare a lui Clive Rushton răsună de la intrarea în cavernă, Harriet își scapă daltă cu un țipăt de surpriză.

- Nu credeam că o să-ți ia mult să te întorci în aceste peșteri, afirmă el cu o satisfacție rece. Eu ți-am trimis biletul, desigur, nu doamna Stone. Ea s-a dus să-și viziteze sora. Foarte convenabil.

- Dumnezeule, m-ați speriat, domnule! Harriet se răsuca pe călcâie în clipa în care daltă îi căzu pe podeaua de piatră.

-Știam că te-ai fi întors în mare grabă dacă ai fi crezut că prețioasele tale fosile erau în pericol. Nimic nu se compară cu entuziasmul avid al unui colecționar adevărat. L-am simțit și eu cândva.

Degetele lui Harriet se încleșară în jurul ciocanului când își dădu seama că Rushton avea în mână un pistol cu țeava îndreptată spre ea.

-Domnule reverend Rushton! Nu înțeleg. V-ați pierdut mințile? Ce-i cu povestea asta?

-E o poveste foarte lungă, Lady St. Justin. Despre trecut, prezent și viitor. În ochii lui Rushton ardea un foc teribil. O privi ca și cum s-ar fi pregătit să-i aleagă un loc în iad. Adică, despre trecutul meu, prezentul tău și viitorul meu. Fiindcă tu, draga mea, nu mai ai viitor.

-Lăsați jos pistolul imediat. Chiar sunteți nebun!

-Unii așa ar spune, probabil. Dar ei nu înțeleg.

-Ce anume să înțeleagă?

Harriet se forță să-și păstreze vocea calmă. Intuiția îi sugera că avea o șansă de scăpare numai dacă îl încuraja să-i vorbească. Nu știa la ce ar fi fost bun timpul pe care l-ar fi câștigat astfel, dar poate că avea să se întâmple un miracol.

-Ei nu înțeleg câte eforturi am făcut ca să mă asigur că frumoasa mea Deirdre avea să se mărite cu St. Justin, spuse Rushton, pe un ton din care răzbătea furia. A trebuit să-l sacrific pe primul născut al lui Hardcastle.

-Doamne sfinte! Dumneavoastră l-ați ucis pe fratele lui Gideon?

-Totul a mers ca pe roate. Obișnuia să iasă călare pe stânci în fiecare dimineață. N-a fost deloc complicat să-i sperii calul cu un foc de pistol, într-o zi de iarnă. Privirea lui Rushton deveni brusc meditativă, ca și cum ar fi avut sub ochi cu totul altceva. Calul s-a cabrat, dar nu l-a aruncat din șa. Am fugit spre el. Randal a văzut ce intenționeam să fac. A sărit de pe cal, dar era prea târziu. Eram prea aproape.

-L-ați împins de pe stânci, nu-i așa? murmură ea zguduită. L-ați ucis.

- După cum ziceam, a fost ușor, încuviințăa reverendul. Primul născut al lui Hardcastle era deja logodit cu altcineva, și nu se arătase niciodată interesat de frumoasa mea Deirdre. În ceea ce-l privește pe al doilea fiu al contelui, lucrurile stăteau cu totul altfel. O, da. St. Justin nu a putut să-i reziste din clipa în care a văzut-o la primul ei bal. Știam că o dorea. Cum ar fi putut să nu o dorească? Era atât de drăguță.

- Dar ea nu-l iubea, așa-i?

Chipul lui Rushton se crispă într-o mască de furie.

- Neghioaba mică mi-a spus că nu suporta nici să-l vadă în fața ochilor. A trebuit să o forțez să accepte cererea în căsătorie a lui St. Justin. Ea pretindea că era îndrăgostită de altcineva. Cineva pe care îl numea îngerul ei chipeș.

- Bryce Morland.

- Nu știam cine era și nu mă interesa. Fața lui Rushton se schimonosi într-o expresie de dispreț. Nu știam decât că individul era un nimeni. Și era căsătorit, ba încă și cu fiica unui negustor. Era evident că nu avea bani și un titlu al lui.

- Iar dumneavoastră asta vă doreați? Ca Deirdre să se mărite cu un nobil bogat?

- Bineînțeles. Ea era singurul meu bun, singurul lucru de care mă puteam folosi ca să-mi recapăt locul meritat în societate. Vezi dumneata, ar fi trebuit să fiu un bărbat bogat și puternic, însă mizerabilul meu tată a pierdut totul la cărți pe când eram copil. Nu l-am iertat niciodată că mi-a risipit în vânt toată moștenirea.

- Așa că ați căutat altă metodă de a obține averea și statutul pe care tatăl dumneavoastră le-a pierdut la masa de joc?

Privirea lui Rushton se întunecă dintr-odată.

- Când Deirdre a început să înflorească și să se transforme într-o tânără frumoasă, mi-am dat seama că puteam să mă folosesc de ea ca să prind în laț un bărbat dintr-o familie importantă. Odată ce ajungeam să mă înrudesc cu oamenii potriviți, aveam să capăt acces la puterea și privilegiile ce vin odată cu banii. În fond,

eu aveam să fiu socrul. Prin Deirdre puteam obține ceea ce îmi doream.

- Ați încercat să vă folosiți de fiica dumneavoastră.

- Era de datoria ei să mi se supună, declară Rushton cu asprime. Era mult prea frumoasă ca să se irosească pe un bărbat care nu putea oferi nimic familiei ei. Dar în scurt timp am reușit să-i bag mințile în cap. I-am spus că putea avea pe oricine își dorea după ce se mărita cu St. Justin. Nu era proastă. A înțeles. Mi-a spus că s-ar fi căsătorit cu diavolul în persoană, dacă astfel ar fi putut să-l țină în brațe pe îngerul ei.

- O, Doamne, șopti Harriet.

- Dar apoi totul a început să meargă prost. Tonul lui Rushton urcă până la un strigăt de furie. Neghioaba mică i s-a oferit amantului ei înainte să se mărite cu St. Justin și s-a trezit însărcinată. Cu bastardul amantului ei. Și-a dat seama că trebuia să-l seducă pe St. Justin rapid, ca să îl poată convinge că pruncul era al lui.

- Dar planul ei nu a funcționat, nu-i așa? St. Justin și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

- Deirdre a fost o neroadă, a stricat totul. A venit să-mi spună ce se întâmplase. Căuta o modalitate de a scăpa de copil, dar eu știam că era deja prea târziu pentru a o mai mărita cu St. Justin. Îi spusese prea mult. Nu mi-a venit să cred că fusese atât de proastă. Ne-am certat.

Harriet inspiră adânc, lovită brusc de intuiție:

- În camera de lucru?

- Da.

- Și ați ucis-o, nu-i așa? Ați împușcat-o, apoi ați aranjat totul așa încât să pară că își luase singură viața. De asta nu a lăsat nici un bilet. Fiindcă nu s-a sinucis. A fost ucisă. De propriul ei tată.

- A fost un accident, răcni bărbatul cu ochii ieșindu-i din orbite. Nu am vrut s-o omor. Ea tot țipa că avea să fugă în lume cu amantul ei. Am luat pistolul de pe perete. Voiam doar s-o ameninț cu el. Dar... s-a întâmplat ceva. Ar fi trebuit să se supună tatălui ei.

- Locul dumneavoastră e la o casă de nebuni.

- O, nu. Nu sunt nebun. Dimpotrivă, sunt foarte rațional, zâmbi el. Și foarte deștept. Cine crezi că a organizat banda de tâlhari care se folosea de această cavernă?

- Dumneavoastră?

Reverendul confirmă din cap.

- Cunoșteam perfect aceste grote. Vezi dumneata, trebuia să fac rost de bani. Deirdre era moartă și nu mai putea să-mi asigure viitorul măritându-se cu un nobil bogat, așa cum plănuisem eu atâta timp.

- Așa că în cele din urmă v-ați găsit o altă sursă de venit?

- Când am început să reflectez serios asupra problemei, mi-am dat seama că erau comori din belșug în saloanele din Londra. Și erau atât de ușor de luat. La început n-am făcut decât să mă servesc ocazional cu câte un mărunțiș pe care îl vindeam rapid, înainte să i se simtă lipsa. Dar apoi am văzut oportunitatea de a câștiga profituri mult mai mari. Cum aveam nevoie de un loc unde să păstrez bunurile, mi-am amintit de peșterile astea.

- Dar St. Justin v-a desființat banda de tâlhari.

- Din cauza dumitale, spuse el rece. Mi-ai distrus noile planuri exact așa cum Deirdre mi le-a distrus pe cele vechi. Te-ai căsătorit cu bărbatul care ar fi trebuit să se însoare cu Deirdre a mea. L-ai salvat de pedeapsa care îi fusese dictată de înalta societate. Tu ai stricat totul.

Rushton ridică pistolul.

Harriet își simți gura uscându-i-se. Făcu un pas înapoi, deși nu avea unde să fugă. Dacă primul glonț nu o nimerea, exista o șansă infimă să ajungă la intrarea în cavernă înainte ca el să reîncarce arma sau să o prindă, dar știa că era prea puțin probabil să scape.

- Nu rezolvați nimic dacă mă omorâți, șopti ea.

Se dădu încă un pas înapoi. Auzise că pistoalele erau destul de imprezvizibile, cu excepția cazului când erau folosite de la mică distanță. Cu cât se afla mai departe de Rushton când apăsa pe trăgaci, cu atât erau mai mari șansele ca primul lui foc să-și rateze ținta.

- Chiar din contră, murmură el. Rezolv foarte multe dacă te ucid. În primul rând, voi fi răzbunat. Și cum soțul tău va fi învinovățit de uciderea ta, dulcea mea Deirdre va fi și ea răzbunată.

- Dumneavoastră v-ați ucis fiica, nu St. Justin.

- Din cauza lui. A fost vina lui, mârâi reverendul.

- Oamenii nu vor crede niciodată că soțul meu m-a ucis. St. Justin nu mi-ar face rău niciodată, și toată lumea știe asta.

- Nu, doamnă, nu o știe. Într-adevăr, acum e bine privit în înalta societate. Dar când vei fi descoperită moartă în aceste peșteri, oamenii se vor întreba dacă nu cumva Bestia de la Blackthorne Hall a revenit la vechile sale obiceiuri. S-au grăbit să se întoarcă împotriva lui acum șase ani. Nici de data asta nu va fi altfel.

- Asta nu e adevărat.

Rushton ridică din umeri și înalță și mai mult pistolul.

- Vor spune că probabil te bănuia de infidelitate. Ce femeie nu s-ar refugia în brațele unui amant dacă ar fi obligată să vadă chipul hidos al Bestiei de la Blackthorne Hall în fiecare noapte?

- Nu e o bestie. Nu a fost niciodată o bestie. Nu-i spune așa!

Harriet aruncă ciocănelul înspre el, orbită de mânie.

Reverendul se feri, iar unealta se lovi cu un zdrăngănit de peretele peșterii. Se întoarse rapid, ațintind din nou pistolul asupra ei, iar degetul începu să apese pe trăgaci.

- Rushton!

Vocea lui Gideon răsună tunător în cavernă, reverberând de pe pereți.

Rushton se răsuci pe călcâie și trase dintr-o singură mișcare. Gideon se dăduse deja înapoi în pasaj, punând peretele cavernei între el și glonț.

- Gideon, țipă Harriet.

Proiectilul se înfipse în rocă, spărgând o bucată din peretele peșterii. Chiar în clipa în care sfărâmăturile căzură la pământ, Gideon se aruncă prin gura cavernei și se izbi de Rushton.

Ambii bărbați căzură la pământ cu o bufnitură înspăimântătoare, după care se rostogoliră împreună pe podeaua de piatră. Harriet privi îngrozită când mâna întinsă a reverendului găsi dalta pe care o scăpase ea.

Rushton ridică dalta în pumn când Gideon se lăsă peste el.

- Am să teucid la fel cum l-am ucis și pe fratele tău. Ar fi trebuit să te căsătorești cu Deirdre a mea. Am pierdut totul.

Urlând de furie, împinse dalta spre ochii vicontelui.

Gideon ridică brațul și blocă lovitura în ultimul moment. Lipind mâna atacatorului pe podeaua de piatră, îi răsuci încheietura până când dădu drumul uneltei. În secunda următoare se înalță și trânti un pumn uriaș în obrazul lui Rushton, care își pierdu instantaneu cunoștința.

Preț de o clipă, Harriet nu păru capabilă să se miște.

- Gideon! Își reveni și fugi spre el, aruncându-se în brațele lui. Dumnezeule, Gideon. O, Dumnezeule!

- Ești bine? murmură el strângând-o la piept.

- Da. Gideon, el a ucis-o. A împușcat-o pe Deirdre.

- Da?

- Și l-a omorât pe fratele tău.

- Blestemat să fie pentru totdeauna.

- El a fost tâlharul din umbră, de la bun început. Bietul domn Humboldt. Trebuie să fie eliberat de îndată.

- Am să mă ocup eu de asta.

- Gideon, mi-ai salvat viața.

Harriet ridică bărbia pentru a-l privi. Gideon o strângea atât de tare în brațe încât de-abia putea să respire, însă asta nu o deranja câtuși de puțin.

- În viața mea nu mi-a fost mai frică decât acum câteva minute, când mi-am dat seama că Rushton a intrat după tine în peșteri. Să nu mă mai faci niciodată, dar absolut niciodată, să trec prin așa ceva. M-ai înțeles, doamnă?

- Da, Gideon.

Mâinile lui mari îi cuprinseră fața. Ochii căprui-aurii ardeau de emoție pură când se încruntă spre ea.

- Ce naiba a fost în mintea ta de te-ai dat jos din pat atât de devreme?

- Era perioadă de reflux, iar eu nu puteam dormi, explică ea. Eram nerăbdătoare să mă apuc de muncă.

- Ar fi trebuit să mă trezești. Aș fi venit cu tine.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Gideon. Umblu singură prin peșterile astea de câțiva ani și nu am fost niciodată în pericol.

- Nu ai să mai intri niciodată singură în ele. Ai înțeles? Dacă dintr-un motiv sau altul nu pot să te însoțesc, ai să iei cu tine un lacheu sau alt membru al personalului. Nu vei mai lucra aici singură.

- Așa voi proceda, Gideon, spuse ea liniștitor. Dacă asta o să te facă să te simți mai bine.

- O să treacă multă vreme până să mă simt mai bine, murmură el strângând-o mai tare în brațe. S-ar putea să nu-mi mai revin niciodată după ce l-am văzut pe Rushton cu pistolul ațintit asupra ta. Dumnezeule, Harriet, ce m-aș fi făcut dacă te pierdeam azi?

- Nu știu, spuse ea, cu vocea înăbușită de pieptul lui. Ce te-ai fi făcut? Mi-ai fi simțit lipsa, milord?

- Să-ți simt lipsa? Să-ți simt lipsa? Asta nu e nici măcar o descriere vagă a ceea ce aș fi simțit. Pe toți dracii, Harriet!

- Da, milord? Tânăra femeie își ridică spre el ochii plini de iubire. În clipa următoare însă, privirea îi căzu pe peretele din spatele lui. O, Doamne, Gideon! Uită-te!

El îi dădu drumul și se răsuci pe călcâie într-o fracțiune de secundă, pregătit pentru o nouă înfruntare. Se încruntă când își dădu seama că nu se afla nimeni la intrarea în cavernă.

- Ce e, Harriet? Ce s-a întâmplat?

- Uită-te mai atent!

Harriet făcu doi pași spre peretele grotei, hipnotizată de ceea ce vedea.

Focul de armă al lui Rushton dislocase o bucată mare de piatră, dând la iveală un strat nou de rocă în care era incastat un amestec magnific de oase uriașe. Femururi,

tibii și vertebre gigantice, precum și un craniu bizar, zăceau strânse laolaltă. Se vedea o secțiune dintr-o falcă foarte lungă, iar în ea lui Harriet i se păru că vede conturul unui dinte asemănător cu cel pe care îl găsisese înainte. Era ca și cum monstruoasa creatură s-ar fi culcat cu mult, mult timp în urmă și nu se mai trezise niciodată.

- Uită-te, milord. Pradă fascinației, Harriet se holbă la creatura încremenită în piatră. Nu am mai văzut sau citit nimic despre o asemenea creatură. Nu-i așa că este o bestie mare și minunată?

În spatele ei, vicontele începu să râdă. Era un râs tunător, amplificat spectaculos de pereții grotei.

Harriet se răsuci pe călcâie, surprinsă:

- Ce e atât de amuzant, milord?

- Tu, desigur. Și poate eu. Gideon îi rânji, cu ochii încinși de dragoste. Harriet, te iubesc.

În fața acestei declarații, tânăra femeie uită de bestia din peretele cavernei. Se grăbi să se întoarcă în brațele lui Gideon și rămase acolo foarte multă vreme.

Contele de Hardcastle și contesa lui sosiră în vizită la începutul toamnei, în aceeași zi când Harriet primi ultimul număr din *Revista Societății de Fosile și Antichități*.

Grădinile din jurul Blackthorne Hall erau presărate cu boboci în culori strălucitoare, iar clădirea și terenurile dimprejur răsunau de un zumzet plăcut de activitate. Se pregătea un bal, programat pentru seara următoare în onoarea soților Hardcastle. Toată lumea de pe o rază de mai mulți kilometri fusese invitată.

Gideon era la micul dejun când sosi poșta. Tocmai se servea cu ouă de pe bufet și reflecta încântat asupra faptului că acum se simțea din nou acasă la Blackthorne Hall, când Owl intră în salon.

- A sosit revista, exclamă Harriet observând tăvița din mâna majordomului.

Sări din scaun și traversă în fugă încăperea pentru a lua exemplarul, înainte ca Owl să apuce să facă vreun pas.

- Nu-î cazul să fugi, o muștră Gideon. Ți-am mai spus că trebuie să fii mai prudentă zilele astea.

Sarcina ei avansată nu reușise s-o domolească prea mult. Încă se mai agita cu suficientă energie și entuziasm cât să epuizeze un bărbat. Desigur, când se mișca astfel în pat, rezultatul era o stare de extenuare teribil de plăcută, își aminti vicontele surâzând în sinea lui.

Chiar și așa, nu voia ca Harriet să se obosească excesiv în această perioadă. Era mult prea importantă pentru el.

În ultima vreme era nevoit să o supravegheze mult mai îndeaproape. Harriet habar nu avea cum trebuia să se poarte o femeie în situația ei. Chiar în dimineața precedentă o surprinsese încercând să coboare la peșteri de una singură. Nu era prima dată.

Îi oferise aceeași scuză pe care o folosea întotdeauna, pretinzând că toți membrii personalului erau ocupați. Gideon fusese nevoit să o mustre cu severitate. Se aștepta la o viață întreagă de astfel de scene.

- E aici, exclamă Harriet, instalându-se din nou în scaun și deschizând revista la cuprins. „O descriere a Marii Bestii din Upper Biddleton“ de Harriet, Lady St. Justin. Ridică privirea, cu ochii strălucind de încântare. În sfârșit, comunicarea mea a fost publicată! De acum încolo toată lumea va ști că bestia din peșteră îmi aparține mie.

- Felicitări, draga mea, zâmbi el. Nu știu de ce, am impresia că toată lumea știa deja acest lucru.

- Tind să fiu de acord, interveni Hardcastle surâzător. Lady Hardcastle îi zâmbi lui Harriet:

- Sunt mândră să pot spune că o cunosc pe cea care a descoperit un set atât de magnific de fosile, draga mea.

- Mulțumesc. De-abia aștept ca Felicity și Effie să vină la ceai azi după-amiază. Probabil nu credeau că articolul va fi într-adevăr publicat.

- Îndrăznesc să spun că va fi principalul subiect de conversație printre colecționarii de fosile pentru mult timp, declară contele. Vor fi numeroase dezbateri despre existența unei asemenea reptile uriașe. Vei fi copleșită, fără îndoială, de oamenii care vor dori să-ți vadă bestia.

-Lasă-i să dezbată, spuse Harriet fericită. Cu ochii la Gideon, adăugă: Știu că bestia mea e o creatură foarte rară și prețioasă.

Gideon o privi la rândul lui peste masă, desfătându-se cu senzația de nedescris a iubirii împărtășite. Se întrebă din nou cum trăise toți acei ani îngropat în peștera obscură a nesiguranței.

Nu făcuse decât să se târască de pe azi pe mâine în acea perioadă sumbră de dinainte de a o fi întâlnit pe Harriet. Nu găsisese nici o plăcere în viață și nu așteptase nimic de la viitor până nu venise ea și îl eliberase. Ea îl scosese la lumină exact așa cum dăduse la iveală și oasele bestiei de demult.

-Bestia ta nu ar fi nimic fără tine, dragostea mea, spuse el încet. Ar fi încă închisă în piatră.

Două luni mai târziu, Harriet aduse cu bine pe lume un băiat sănătos. În scurt timp deveni evident că pruncul avea să moștenească ochii căprui-aurii ai tatălui său, precum și masivitatea și forța lui Gideon. Micuțul dădea totodată semnele unui temperament și ale unei încăpățănări pe care toată lumea le găsi excesiv de familiare.

Când Gideon puse bebelușul ce plângea în brațele lui Harriet, ea zâmbi melancolic:

-Mă tem că noi doi am reușit împreună să creăm adevărata Bestie de la Blackthorne Hall, milord. Ascultă-l doar cum răcnește.

Gideon râse, mai fericit decât ar fi crezut vreodată că era posibil.

-Ai să-l îmblânzești, iubita mea. Tu ai un talent deosebit în privința bestțiilor.

Fără îndoială, domnișoara Harriet Pomeroy, paleontolog amator, are nevoie de un bărbat adevărat, puternic și inteligent, care să o ajute să alunge banda de tâlhari care și-a găsit adăpost în peșterile de la malul mării pe care ea îndrăgește atât de mult să le exploreze. Nerăbdătoare să-și continue cercetările, îi cere ajutorul lui Gideon Westbrook, viconte de St. Justin, fiul proprietarului domeniului. Nu știe însă că l-a convocat pe diavolul însuși.

Poreclit „Bestia de la Blackthorne Hall“ pentru chipul brăzdat de cicatrice și trecutul scandalos, Gideon e un uriaș posac și amenințător care detestă convențiile sociale. Cu toate acestea, Harriet intuiește în sufletul lui o durere cumplită, pe care ar da orice s-o aline, și o pasiune mistuitoare căreia tânjește să-i răspundă. Însă impetuoasa tânără este prea inocentă să-și dea seama că a început să se joace cu focul...

Prinsă în vraja Bestiei, Harriet trebuie să găsească o modalitate de a-i câștiga dragostea în timp ce învinge, unul după altul, obstacolele puse în calea relației lor de un personaj malefic.

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-686-193-9

9 786066 861939